

Giới thiệu Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert

Bạn đang theo dõi truyện Ma Tôn Cùng Thần Tôn Vợ Chồng Diễn Kịch Hằng Ngày - một tuyệt phẩm tiên hiệp hay của tác giả Hạnh Dao Vị Văn. Mỗi ngày trôi qua, chuyện khiến Ma tôn đại nhân quan tâm nhất, ngoại trừ việc thống nhất tam giới, chính là hôm nay phải dùng kiểu gì để trừ ghẹo phu quân yêu dấu nhà mình.

Mỗi ngày trôi qua, chuyện khiến Thần tôn đại nhân quan tâm nhất, ngoại trừ việc thu phục Ma giới, chính là buổi tối về nhà phải giải thích thế nào với nương tử nhà mình rằng mình đã đi đâu cả ngày trời.

[nữ chính lưu manh; nam chính ngọt ngào, đơn thuần (???)]

Đây là một truyện hot kể về hai vị có thân phận cực kỳ lợi hại lại đi giấu điểm thân phận của mình, giả vờ là người bình thường, cùng nhau bàn chuyện yêu đương ngôn tình sủng.

1. Nữ chính hơn nam chính vạn tuổi.
2. Truyện chỉ dựa theo trí tưởng tượng! Tưởng tượng! Có chỗ nào không hợp lý thì đều là bởi vì đó chỉ là tưởng tượng!

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mây đen ùn ùn kéo đến, gió lạnh ào ào, thổi quét toàn bộ đỉnh núi.

Ngày ấy, thời tiết không quá tốt, nhưng xưa nay thời tiết ở Ma giới vẫn luôn như thế, mọi người đều đã quen.

Những tảng đá xám rạn nứt trải đầy trên vách núi, đại quân Ma giới đứng khắp đỉnh, trùng trùng điệp điệp, người người đều mang trên mình bộ chiến giáp tối màu, giữa sắc trời âm hàn này lại càng thêm phần áp lực. Mà trong đám người, chỉ có duy nhất đỉnh núi là phát ra chút ánh sáng, giữa quang cảnh này lại càng thêm rực rỡ.

Lăng Yên mặc một thân quần áo màu vàng nhạt, mái tóc dài đen tuyền khẽ phát phơ theo gió, hàng mi cong vút, đôi mắt như sao sa, đắm đắm nhìn về phía chân trời mênh mông ở đằng trước.

Nhìn nàng không giống như người trong Ma giới.

Không có một ma nào lại thích mặc các loại quần áo sắc màu rực rỡ, cũng không có ma nào đầy vẻ chính trực ngay thẳng như vậy.

Thân là Ma tôn, Lăng Yên chính là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong toàn bộ Ma giới, làm việc quả quyết, mạnh mẽ vang dội như sấm rền gió cuốn, không thể kháng cự, thậm chí có khi còn có vẻ ngang ngược lớn lối. Nhưng một người như vậy, không biết vì sao trên người lại luôn tồn tại một cỗ khí thế nghiêm nghị không thể xúc phạm, lúc đánh nhau cũng là vẻ mặt chính khí, lúc giết người cũng là vẻ mặt chính khí, thậm chí khi chèn ép thuộc hạ, miệng vẫn đầy lời tục tĩu, cũng là vẻ mặt chính khí.

Điều này khiến toàn bộ người Ma giới đều vừa kính vừa sợ nàng.

Hiện tại, Lăng Yên đang mang vẻ mặt chính khí đứng đợi người.

Nàng đợi rất rất lâu, đại khái là đã có hơn một vạn năm rồi nàng không tốn nhiều thời gian vào loại chuyện đứng đợi người khác như bây giờ.

Một lúc lâu sau, Lăng Yên thu hồi Danh Lưu đao vào trong vỏ, quay đầu hỏi: “Tin tức của người có đúng không đấy?”

Ma tướng Thanh Minh đỏ mặt hời hợt đầy đầu, cũng không biết là sợ đợi được người kia đến, hay là sợ không đợi được người kia đến. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, lại chỉ thấy trên đầu đầy mây đen, giọng hắn vì thế cũng nhỏ đi, ẩn giấu chút kính sợ, “Khởi bẩm Ma tôn, tin tức không sai được. Đông Thiên các của Thần giới xảy ra chuyện, họ sẽ nghĩ là do Ma giới chúng ta bắt đám tiểu tiên kia, lúc này hắn là đang chạy tới muốn tìm chúng ta lý luận đấy.”

“Ồ.” Đợi nửa ngày, trên áo cũng bám một lớp bụi mỏng, Lăng Yên nâng tay phui một cái, cười lạnh nói, “Đông Thiên các là cái quái gì, bên trong toàn là đám tiểu tiên chả có tí tu vi nào, bắt về để xem bọn chúng khóc lóc í ới à?”

Nàng nói xong lời này, lại nghĩ đến một chuyện: “Thần giới đưa ai đến?”

“Cái này.....” Thanh Minh muốn nói lại thôi, Lăng Yên nhướn mày ý bảo hắn nói tiếp, hắn thấy vậy mới đáp lời: “Lần này là..... Thần tôn tự mình đến.”

“Thần tôn?” Lăng Yên nghe thấy lời này, ý cười trào phúng hiem thấy vừa thoáng hiện ra trên mặt liền bị thu hồi, trầm giọng nói, “Thanh Quang đã chết thật rồi à?”

Thanh Quang chính là tên của vị Thần tôn tiền nhiệm.

Thần là Ma tôn của Ma giới, Lăng Yên đã đối kháng với Thần giới ít nhất cũng phải được tầm hai vạn năm, giao thủ với Thần tôn Thanh Quang không nghìn lần thì cũng phải trăm lần, hai người ai cũng không làm gì được ai, hai vạn năm trôi qua cũng chưa từng phân thắng bại. Nhưng vừa mới cách đây không lâu, trong một trận đại chiến với Yêu vương, Thanh Quang bị thương nặng, vì bảo vệ chúng sinh mà hao hết thần lực, cuối cùng hồn phi phách tán.

Thần giới vì thế mà đại loạn, cuộc tranh đấu giữa hai giới mới thoáng yên tĩnh chút.

Mọi người vốn tưởng rằng Ma giới sẽ nhân cơ hội này tiến công Thần giới, nhưng đối với Lăng Yên mà nói, loại chuyện này chẳng đáng để nàng làm.

Cho nên suốt cả một năm qua, Lăng Yên ở yên tại Ma giới, ăn no uống say, ngẫu nhiên xử lý vài trận đánh lộn đánh lạo trong Ma giới, chẳng có vấn đề gì to tát.

Chẳng một ai ngờ rằng, một chút lòng tốt hiem hoài của Lăng Yên nàng, lại bị Thần giới coi là có tính toán khác.

Nay Đông Thiên các của Thần giới gặp công kích, Thần giới không chút suy nghĩ liền lập tức chắc chắn việc này là do Ma giới làm, Lăng Yên vừa bực mình vừa buồn cười, nên mới có cảnh nàng đứng canh giữ ở đây, cốt yếu là muốn nhìn xem lần này Thần giới có thể ngụy biện kiểu gì.

Ai ngờ lần đại chiến này lại đại chiến được vị Thần tôn tiền nhiệm.

“Thần quân tiền nhiệm là người thế nào?” Rảnh đến phát chán, Lăng Yên lại hỏi thêm một câu.

Tốt xấu gì cũng là đối thủ sẽ giao chiến với mình, nàng cũng nên biết rõ chi tiết về đối phương.

Thanh Minh thở dài một hơi, thầm nghĩ đã đời Thần tôn được non nửa năm rồi, mà đến bây giờ Ma tôn đại nhân nhà mình mới nhớ tới để hỏi, “Thần tôn tiền nhiệm Trầm Ngọc cũng giống với Thần tôn tiền nhiệm, chân thân chính là phượng hoàng trên núi Thiên Ngô.”

Ngô đồng thiên hóa ở núi Thiên Ngô, phải qua ba vạn năm mới có thể sinh ra một con phượng hoàng. Con phượng hoàng này, từ nhỏ đã tôn quý, có được thần lực tối thượng, rất nhiều người đảm nhiệm vị trí Thần tôn trước kia đều xuất thân từ nơi đây.

Nghe đến đó, Lăng Yên không khỏi phì cười.

“Thanh Quang chết sớm, đừng nói là con phượng hoàng nhỏ kia vừa mới sinh ra đã bị tha đi làm Thần tôn đấy chứ?”

Thanh Minh vui đầu, cười khở tính tính ngày rồi ngừng đầu nói: “Bây giờ hán cũng phải được..... gần 900 tuổi.”

Lăng Yên bật cười: “Gần 900 tuổi cơ à?” Mấy vị thần thần ma ma này, cứ hờ hững là trên mấy ngàn năm vạn năm tuổi, trong mắt mọi người thì 900 tuổi quả thực chỉ giống như một đứa bé con.

“Chân thân có cao được đến cỡ này không?” Nàng đưa tay khua khua trên đỉnh đầu mình một phen, sau đó cảm thấy không thú vị lắc lắc tay, “Con phượng hoàng nhỏ kia, e là đến bay cũng bay không nổi, khó trách tới chậm trễ vậy.”

Thanh Minh nghĩ một hồi vẫn không biết trả lời mấy câu này thế nào, nhưng may mà hán không cần phải nghĩ ngợi thêm nữa, trên bầu trời đã truyền đến một tiếng phượng kêu, rốt cuộc vị Thần tôn tiền nhiệm kia cũng đã đến.

Trên vách đá, Lăng Yên Thanh Minh cùng ngửa đầu lên nhìn.

Bầu trời vốn đang u ám vào thời khắc này dường như sáng hẳn lên, tầng tầng lớp lớp mây giăng tứ phía bị một luồng sáng chói mắt xuyên qua, màu đỏ rực như đang bùng cháy. Khi nhìn lại, chỉ thấy một con phượng hoàng đang ngẩng đầu xòe cánh, dáng vẻ ngạo nghễ, lông vũ toàn thân hiện màu rực rỡ, mỗi một chiếc lông dường như cũng toát lên vẻ tôn quý tự có. Hán từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt nghiêm nghị nhìn về phía Lăng Yên, sau lưng hán là mấy trăm thiên thần đứng cương trực trang nghiêm, chờ Thần tôn mở miệng.

Không hổ là đệ bộ của thiên thần, cũng không thẹn là Thần giới chí tôn, khí thế quả nhiên vô cùng thích hợp.

Chỉ đáng tiếc một chỗ, con phượng hoàng này quả thực hơi nhỏ tí.

Lăng Yên thật sự không nín được, nhìn con phượng hoàng nhỏ cao bằng nửa người trước mắt, bật cười ra tiếng.

Tiếng kêu to trong suốt của phượng hoàng lại từ trên đỉnh đầu truyền đến lần nữa, biểu đạt sự bất mãn của mình.

Vị Thần tôn này không giận tự uy, toàn thân đều phiếm về chính trực ngay thẳng, nhưng bởi vì cơ thể thật sự quá mức nhỏ xinh, vì vậy hình tượng của hán trong mắt Lăng Yên lập tức giảm giá trầm trọng.

“Người chính là Ma tôn Lăng Yên?”

Trong tiếng cười của Lăng Yên, con phượng hoàng nhỏ trước mắt rớt cuộc cũng mở miệng, giọng nói như của một thanh niên, mát lạnh nghiêm túc, khác hẳn với tướng tượng của Lăng Yên.

Rớt cuộc Lăng Yên cũng nghiêm túc hơn một chút, cảm Danh Lưu đao lên mặt đất, ung dung đáp: “Thì sao?” Dù sao hắn cũng là đối thủ sẽ chiến đấu với mình trong vài năm tới, dù gì cũng nên làm quen một chút.

Tuy không nhìn ra được động tĩnh gì từ Thần tôn Trầm Ngọc, nhưng Lăng Yên cảm thấy tên kia nhất định là đang nhử mồi. Một lát sau, hắn nói: “Hôm nay bản tôn đến đây, là vì Đông Thiên các.....”

Quả nhiên là vì chuyện đó.

Lăng Yên híp mắt lại, cường ngạnh cắt ngang lời của đối phương: “Chuyện ở Đông Thiên các cũng đâu phải do Ma giới gây ra, nếu người đến vì việc này, thì bây giờ về được rồi đó. Cơ hội cho chúng ta giao thủ sẽ rất nhiều, hiện tại ta cũng không gấp.”

Con phượng hoàng nhỏ trước mắt đang nói chuyện lại bị cắt ngang, xem ra có chút không vui, nhưng khiến cho Lăng Yên thoáng kinh ngạc là, tuổi của con phượng hoàng nhỏ này không lớn lắm, thế mà tính tình lại không quá tệ, trầm mặc một lát mới đáp: “Những dấu vết đánh nhau còn lưu lại trong Đông Thiên các đều là do thuật pháp của Ma giới các người gây nên, người cần gì phải.....”

Đáng tiếc lần này hắn vẫn không thể nói cho hết lời, Lăng Yên thoáng chốc trầm mặt, giọng nói cũng lạnh đi: “Trước nay Ma giới làm việc luôn quang minh chính đại, phải là phải, không phải chính là không phải. Phượng hoàng nhỏ, nếu người còn đứng đây dây dưa không ngừng, ta sẽ đích thân động thủ, đưa người trở về Thần giới.”

Thanh Minh đứng một bên che mặt, chỉ thăm nói, trận ác chiến hôm nay e là khó tránh khỏi rồi.

Lời này Lăng Yên nói ra rất có khí phách, vốn tưởng rằng như vậy là đã đủ để cho người Thần giới nghe hiểu được, nhưng mà cái vị tiểu Thần tôn thoát nhìn tính tình trầm ổn ấy, không biết là do có lòng muốn chống đối lại ba chữ “Phượng Hoàng Nhỏ” kia, hay là do liên tiếp bị cắt lời mà thẹn quá hóa giận, ngay sau khi nàng vừa dứt lời, một luồng ánh sáng lung linh đột nhiên đánh úp lại, đợi đến khi Lăng Yên hoàn hồn, mới phát hiện ra đó là do con phượng hoàng nhỏ kia đang không muốn sống mà vọt tới.

Cánh phượng hoàng mang theo ngọn lửa sáng rực đập vào mặt, Lăng Yên cười lạnh rút Danh Lưu đao ra, vung đao chém xuống. Hai người đều ra tay cực nhanh, không ai nhìn thấy rõ bóng dáng của ai, chỉ thấy sắc trời trong một khắc đó bất chợt thay đổi, ma tức cuồng loạn cùng thần khí bắt đầu khởi động vô cùng hỗn loạn, chấn động đến mức nhân mã hai bên đều phải liên tục lui về phía sau.

Giữa những quang ảnh hỗn độn ấy, một mảnh lông chim đỏ đậm lướt qua roi xuống đất, còn Lăng Yên lại thu đao vào vỏ, trên cánh tay bị con phượng hoàng nhỏ kia mổ ra một cái lỗ be bé.

Lăng Yên cúi đầu nhìn vết thương nho nhỏ trên cánh tay, nhất thời giận quá hóa cười: “Thần tôn quả thật là khá vô cùng, ta còn nghĩ hiện tại con phượng hoàng nhỏ người mới chỉ biết uống rượu quỳnh tiên lộ, không ngờ người còn biết mổ người nữa cơ đấy.”

Cũng giống con nít nhân giới uống sữa để lớn, nhóm tiểu thần tiểu tiên mới sinh ở Thần giới đều uống rượu quỳnh tiên lộ lớn lên, hương vị trong veo ngon miệng, được cho là thứ mà nhóm tiểu tiên thích nhất.

Lăng Yên nói như vậy, rõ ràng là đang trào phúng Thần tôn. Nàng nắm đao trong tay, chờ phượng hoàng nhỏ tức giận phản kích rồi sẽ giáo huấn đối phương một phen cho thật tốt. Ai ngờ đợi một lúc mà con phượng hoàng nhỏ kia lại chỉ thu hồi đám lông phượng đang xù ra của mình, mát lạnh nhìn nàng.

Lăng Yên nhìn ra đằng sau hắn mới phát hiện, ra là có người đang khuyên vị Thần tôn này.

Đôi mắt hẹp dài của phượng hoàng nhỏ hơi nheo lại, trầm giọng nói: “Người có thể chứng minh, chuyện này thật sự không phải do Ma giới làm không?”

Lăng Yên cười nhạo một tiếng. Theo nàng thấy, việc này vốn không phải là do Ma giới làm, nàng vốn không cần phải chứng minh cái quái gì cả. Nhưng nghĩ lại, trong Đông Thiên các còn có dấu vết của thuật pháp Ma giới để lại, cảm thấy việc này khá là kỳ quái. Suy nghĩ của nàng chợt đổi, ngoài dự kiến của mọi người, gật đầu đáp: “Trong vòng ba tháng, ta sẽ điều tra rõ chân tướng rồi nói cho người.”

Thần tôn trầm mặc một lát, gật đầu đáp ứng.

Thanh Minh đứng bên cạnh thấy Thần tôn đại nhân mang theo đám thiên thần phía sau quay đầu rồi đi, vẫn còn hơi không tin rằng trận chiến này vậy mà lại không đánh nữa.

“Nghĩ gì mà nghĩ, nếu nên đánh thì ta sẽ không nương tay, nhưng trận hôm nay không cần thiết phải đánh.” Lăng Yên cười khể một tiếng, thu hồi tầm mắt, ngược lại mắng, “Nhưng mà tính khí của con phượng hoàng nhỏ kia lại không nhỏ, ta lớn từng này tuổi rồi, đây vẫn là lần đầu tiên bị phượng hoàng mổ cho đấy.” Nàng vừa nói vừa nhử mồi nhìn vết thương trên tay, may mà bị thương không nặng.

Thanh Minh liên tục vâng dạ. Ở Ma giới này, ai mà dám bảo lời Ma tôn có chỗ nào không đúng chứ.

Lăng Yên trầm ngâm một lát, thu lại tươi cười, vỗ vai Thanh Minh nói: “Ta có chút việc, muốn đi đến một nơi. Người về trước đi.”

“Ma tôn đại nhân.” Mắt thấy Lăng Yên lướt qua người mình bỏ đi, Thanh Minh vội vàng quay đầu hỏi, “Ngài đi đến An Nhạc trấn sao?”

Lăng Yên quay đầu, tóc dài bị gió thổi tung, nụ cười nơi khóe mắt toát ra chút ảm áp: “Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau khi Thần tôn đại nhân quay về Thần Tiêu điện, liền tự nhốt mình trong điện, suốt nửa ngày không hề nói chuyện với ai.

Lúc Xích Diễm thượng thân nghe tin chạy tới, thấy Thần tôn nhà mình đang ngồi tại án thư viết gì đó, giấy vụn nhún nhúm vút đầy khắp nơi.

Trầm Ngọc đã biến lại thành hình người, là một thanh niên sáng sủa vô song, phong thái tuấn dật, một đôi mắt phượng với đuôi mắt dài nhỏ hơi hếch lên tạo thành một độ cong xinh đẹp, chỉ có hàng lông mày mang vẻ lạnh lùng, áp chế tất cả phong tình, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy hẩn xa cách.

Xích Diễm biết, tuy Thần tôn nhà mình vẫn chỉ là một đứa bé 900 tuổi, nhưng luôn ản ản tự kiểm chế, không lộ vui buồn, không giống với những đứa bé khác.

Chẳng qua, vừa mới bước một bước vào trong điện, Xích Diễm liền nhìn ra, Trầm Ngọc nhất định là đang tức giận.

Thần tôn nhà mình qua một thời gian dài như vậy, rốt cuộc lần đầu tiên gặp được đối thủ, chỉ nói là muốn uy hiếp đối phương một phen, nên mới đặc biệt dùng chân thân phượng hoàng đi gặp Ma tôn Lăng Yên.

Mà chúng thần thì lại không nhân tâm nói cho Thần tôn biết, nguyên thân của hắn thật sự chẳng uy hiếp nổi một ai.

“Thần tôn, xem ta mang gì đến cho ngài nè?” Xích Diễm nở nụ cười, đưa tay lắc lắc bình ngọc, như hiến vật quý mà đưa tới trước mặt Trầm Ngọc.

Trong bình chính là rượu quỳnh tiên lộ, từ nhỏ Thần tôn nhà hắn đã thích nhất là thứ này, lúc hắn tức giận chỉ cần quảng cho hắn một bình, bảo đảm hắn sẽ vui vẻ ngay lập tức, thử trăm lần không lần nào trật.

Ấy thế nhưng lúc này Thần tôn vừa bị Ma tôn cười nhạo về độ tuổi của mình, mắt thấy Xích Diễm lại còn đem rượu quỳnh tiên lộ ra dụ dỗ, Trầm Ngọc nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng quét tới.

Xích Diễm ngăn ra, nhỏ giọng hỏi: “Thần tôn?” Đến rượu quỳnh tiên lộ mà hôm nay cũng vô dụng sao?

“Xích Diễm.” Từ án thư đứng dậy, Trầm Ngọc bắt hai tay sau lưng, đi tới trước người Xích Diễm, thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng, “Lúc trước ở Ma giới người ngăn cản ta giao thủ với Lăng Yên, còn nói chuyện ở Đông Thiên các cũng không phải do Ma giới gây nên.”

Xích Diễm gật đầu: “Quả đúng vậy.”

“Vì sao?”

Xích Diễm cười đáp: “Cái khác thì ta không biết, nhưng tính tình của Lăng Yên kia thì ta vẫn hiểu phần nào. Nếu chuyện đó quả thật do nàng ta làm, nàng ta tuyệt đối sẽ không phủ nhận.”

“Người quen biết nàng à?”

“Há lại chỉ là quen biết..... Năm đó có người Thần giới nào mà không thích nàng chứ.” Nhắc tới việc này, Xích Diễm lại chỉ cười, xua tay nói, “Chuyện cũ năm xưa, cũng chả có gì hay mà kể.” Hắn nói đến đây thì sửa miệng, chỉ vào một đồng giấy trên đất, nói, “Thần tôn, người đang làm gì đấy?”

Trầm Ngọc không trả lời hắn, chỉ nói: “Có người tra được, nhân giới xảy ra vài chuyện, tại trấn nhỏ kia xuất hiện một đám yêu ma, ta định đi xem.”

Xích Diễm nghe vậy thở dài: “Thần tôn của ta ơi, loại chuyện nhỏ nhặt như vậy cần gì người phải tự mình đi xem chứ.....”

“Chiêu số mà mấy người đó sử dụng giống với dấu vết lưu lại tại Đông Thiên các, bản tôn muốn đích thân đi điều tra cho rõ.”

Hóa ra là vì điều tra rõ chuyện này.

Xích Diễm chờ một lát, rót cuộc hỏi: “Thần tôn, chỗ đó là chỗ nào?”

“An Nhạc trấn.”

Xích Diễm nhìn bộ dáng Thần tôn nhà mình, biết không khuyển được, vì thế xoay người nói: “Vậy ta đi chuẩn bị.”

“Đợi đã.” Trầm Ngọc gọi hắn lại.

“Sao thế?” Xích Diễm không hiểu, quay lại hỏi.

Trầm Ngọc không nói gì, chỉ nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt như có như không liếc một vòng quanh thân hắn.

Cuối cùng Xích Diễm cũng không cô phụ quãng thời gian dài đằng đẳng đi theo Trầm Ngọc, chẳng mấy chốc đã hiểu ra, vỗ ót một cái, đặt bình rượu quỳnh tiên lộ kia ở trên bàn rồi mới cười đáp: “Ta đi chuẩn bị, ta đi chuẩn bị.”

***

Tại An Nhạc trấn quả thực đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là ở ngọn núi tại hướng tây của trấn, đột nhiên xuất hiện một số lớn yêu quái, đám yêu quái ấy lại xông vào trấn nhỏ, bắt đi không ít nam nữ già trẻ, ai cũng không biết rốt cuộc bấy yêu quái đó định làm cái gì.

Khi Trầm Ngọc cùng Xích Diễm đuổi tới trong trấn, vừa vặn nhìn thấy vài tên tiểu yêu đang bắt người. Ở trấn trên, yêu ma tàn sát bừa bãi, một mảnh hỗn loạn, hai người thấy tình hình không ổn liền ra tay, dễ dàng đuổi đi mấy con tiểu yêu.

Được cứu là mấy nam nhân còn trẻ tuổi, bọn họ mắt thấy Trầm Ngọc cùng Xích Diễm ra tay bắt phạm, vội vàng nói lời cảm tạ, nhờ đó Trầm Ngọc mới biết được bọn họ là người từ trấn bên cạnh đến, đi ngang qua đây thì lại bắt gặp phải chuyện này. Trầm Ngọc bình tĩnh nghe, đã thấy một bên Xích Diễm nhỏ giọng nói: “Thần tôn, ở đây yêu quái đông đúc, không bằng để ta ra tay giải quyết bọn chúng, lại bắt vài tên về tìm cách điều tra.” Tuy rằng biết Thần tôn pháp lực vô biên, nhưng hắn lại thật không an tâm để tiểu Thần tôn nhà mình tiếp tục ở lại nơi hỗn loạn này.

“Không được.” Hiển nhiên là Trầm Ngọc không phát hiện ra Xích Diễm đang lo lắng, hắn trầm ngâm nói, “Ta còn chưa gặp được người tung ra ma chiêu kia.”

“Chúng ta bắt vài tên lại, chậm rãi khảo vấn?” Về mặt Xích Diễm đau khổ khuyên răn.

“Thân là thiên thần, sao có thể làm loại chuyện này?” Trầm Ngọc lạnh mặt, nghiêm túc nói: “Huống hồ nếu làm vậy, lời khai chúng ta nhận được cũng chưa chắc đã là thật.”

Xích Diễm nghe Trầm Ngọc nói vậy, trong lòng chợt nảy lên một dự cảm không tốt, “Vậy Thần tôn định.....”

“Chúng ta cải trang đi, trà trộn vào đám yêu quái đó điều tra, như vậy có khi còn tìm được chúng tiên bị bắt tại Đông Thiên các.” Trầm Ngọc nói, “Ta muốn biết tại sao bọn chúng lại muốn bắt người đi.”

Xích Diễm:“.....”

“Chúng ta cứ cải trang thành mấy người này đi, dùng tên cùng thân phận của bọn họ tiến vào yêu sơn kia.” Lời này của Trầm Ngọc chẳng qua là muốn nói ra quyết định của chính hắn chứ không phải là muốn hỏi ý Xích Diễm gì cả, ngay khi Xích Diễm ghen hờn nhìn hắn trân trân, hắn đã quay lại việc chính, hỏi một nam nhân trong số những người mình vừa cứu: “Ngươi tên họ là gì?”

Nam nhân kia có dáng người cao lớn cường tráng, làn da ngăm đen, lúc này lại bởi vì kinh hãi mà co rúm cả người lại, nghe thấy Trầm Ngọc hỏi, hắn mới giật mình lắp bắp nói: “Chu, Chu..... Chu Đại Tráng.”

Trầm Ngọc yên lặng nhìn hắn một lát, như đang ngắm tranh đấu vầy vùng, chợt hắn dường như đã nghĩ ra điều gì đó, quay lại nói với Xích Diễm: “Ngươi chính là Chu Đại Tráng.”

Xích Diễm:“???”

Trầm Ngọc mặc kệ hắn phản ứng thế nào, chỉ quay lại nhìn đám phạm nhân kia một lát, chọn ra một thư sinh có diện mạo mi thanh mục tú, nói: “Ngươi tên họ là gì?”

Thư sinh kia bị khí thế vốn có của Trầm Ngọc làm kinh sợ, lui về sau một bước, nhỏ giọng nói: “Đường Lam.”

“Đường Lam.” Trầm Ngọc thì thầm nhắc lại tên này một lần, rốt cuộc vừa lòng gật gật đầu, cho đám người này rời đi.

Đợi sau khi mọi người đã rời khỏi, Trầm Ngọc xoay người lại, quanh thân đột nhiên hiện lên một quang sáng vàng chói mắt, khi hào quang biến mất, hắn đã giấu đi một thân quý khí của phượng hoàng, hóa thành bộ dáng thư sinh tuấn tú lúc này.

Sau khi hóa thân, Trầm Ngọc lại đi đến bên cạnh Xích Diễm nhìn hẩn.

Cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Trầm Ngọc, Xích Diễm thầm cười khỏ, biết Thần tôn nhà mình đang cực kỳ hưng phấn vì lần đầu tiên được chơi trò cải trang.

Từ nhỏ Trầm Ngọc đã được học cách phải làm sao để có thể làm Thần giới chí tôn. Uy nghi nghiêm túc, không tùy tiện nói cười, đó là những thứ đầu tiên mà hẩn phải học. Nhưng Xích Diễm nhìn Thần tôn đại nhân lớn lên từ nhỏ, đương nhiên có thể từ khuôn mặt cứng đơ không chút biểu tình của Trầm Ngọc mà nhìn ra được các loại cảm xúc nho nhỏ. Khi Trầm Ngọc càng cao hứng, ánh mắt càng sáng ngời. Nhìn đôi mắt của hẩn lúc này sáng rực như sắp bốc ra hỏa, nhất định là phần chấn đến điên rồi.

Không đành lòng làm Thần tôn phạt ý, Xích Diễm nhận mệnh biến thành bộ dáng Chu Đại Tráng, hai người bắt đầu dựa theo kế hoạch làm việc.

Ở trên trời có không ít yêu ma đi bắt người, hai người làm bộ như người dân bình thường trong trấn, quả nhiên không quá bao lâu đã bị vài tên yêu quái trúng ý mà bắt lại, hai người không hề ngoài ý muốn đi theo một đám dân bị bắt khác, một đường bị áp tải đi ra ngoài trấn. Sau nửa ngày đường, rốt cuộc bọn họ cũng đến đỉnh núi phía tây trấn, nơi yêu ma lập doanh trại.

Trong doanh trại, muốn tìm yêu quái kiểu gì cũng có. Trầm Ngọc thường thấy thần tiên, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy yêu quái, đôi mắt trằm tình không nhìn được mà tỏa sáng như sao trời.

Đợt này có tổng cộng năm mươi người bị bắt tới, đám yêu quái không xử lý bọn họ ngay, mà nhốt bọn họ vào trong một sơn động âm u ẩm thấp. Trầm Ngọc với Xích Diễm giả vờ là người bình dân, để mặc cho hai tên yêu quái áp tải vào sơn động cùng với những người khác. Dọc theo đường đi, hai người quan sát tình hình xung quanh, chỉ thấy trong sơn động chia ra thành rất nhiều nhà tù, trong mỗi một phòng giam ngăn cách bằng lưới sắt nhốt không ít người, cũng không biết mấy người này bị bắt từ đâu.

Một đám người bị mang vào sâu trong sơn động, rốt cuộc dừng lại bên ngoài một phòng giam.

Trầm Ngọc nâng mắt nhìn vào phòng giam, thấy bên trong đó đang nhốt một người.

Đó là một nữ nhân còn khá trẻ, tướng mạo bình thường, nhìn thanh tú sạch sẽ. Nàng kia thấy yêu quái áp giải người đến đây, cũng không bối rối, chỉ từ trong góc phòng đứng dậy, dùng một ánh mắt rất đỗi bình thường mà đánh giá bọn họ.

Nàng như không biết sợ hãi là gì, ánh mắt đảo qua lần lượt từng người, cuối cùng rơi xuống trên người Trầm Ngọc.

Phút chốc, không biết nàng nghĩ tới chuyện gì, đong đưa uốn éo đáng người, nháy mắt nở nụ cười với Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc chần chờ một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu với nàng, coi như là chào hỏi với một kẻ xa lạ.

Ánh mắt hẩn vẫn dán trên người nàng, thậm chí không để ý tới cả tiếng thảm oán bi thương của Xích Diễm vì bị đưa đến một phòng giam khác.

Trầm Ngọc cùng với mấy người còn lại tiến vào phòng giam. Hai tên yêu quái kia đẩy người vào trong, nhanh chóng khóa kỹ cửa sắt nhà tù rồi quay lưng đi ra khỏi sơn động.

Trong sơn động, âm thanh gì cũng có, vô cùng ồn ào. Mấy người dân thôn quê bị nhốt ở đây hiển nhiên là vừa kinh vừa sợ, có người hét lớn “Cứu mạng”, cũng có người nhỏ giọng khóc nức nở. Trầm Ngọc tìm một góc tường ngồi xuống, mấy âm thanh kia tiến vào tai đi vào trong lòng, chột bắt giác có ngàn vạn suy nghĩ.

Từ nhỏ hẩn đã là Thần giới chí tôn, quản lý trật tự trong thiên địa, đây lại là lần đầu tiên tự đến một nơi như vậy, tự mình tiếp xúc cái gọi là khó khăn tại thế gian.

Ngay khi đang trầm ngâm suy nghĩ, một giọng nói truyền đến từ bên cạnh: “Nghĩ gì đấy?”

Trầm Ngọc phục hồi tinh thần lại, thấy nữ nhân vừa cười với mình lúc nãy bây giờ đang đứng cạnh mình.

Tiếng cười của nữ nhân vang lên trong veo, tại nơi sơn động với không khí trầm lắng này, nghe như một tiếng chuông thánh thót dễ nghe. Nàng đi thẳng tới, ngồi xuống bên cạnh Trầm Ngọc, giọng điệu đầy vẻ tùy ý: “Ta tên là Hạ Dung Tinh, còn người?”

Trầm Ngọc im lặng một lát, nói ra cái tên giả mà cách đây không lâu mình đã quyết định dùng: “Đường Lam.”

Chương 3

Trên thực tế, Hạ Dung Tinh cũng là một cái tên giả.

Thân phận thật của nàng chính là đương kim Ma giới chí tôn Lăng Yên.

Từ sau khi Lăng Yên đánh một trận với Thần tôn Trầm Ngọc xong, liền rời khỏi Ma giới, đi tới An Nhạc trấn.

Đối với Lăng Yên mà nói, An Nhạc trấn là một nơi vô cùng đặc biệt, trước kia nàng có một người bạn ở tại trấn nhỏ này. Lăng Yên thường hay đến trấn trên gặp người bạn ấy, vì tiện che giấu tung tích mà Lăng Yên thay đổi hoàn toàn dung mạo, bịa đặt ra người mang tên Hạ Dung Tinh này. Mà cũng bởi vì thường tới đây nên ở trấn trên có rất nhiều người biết Hạ Dung Tinh, mỗi lần nàng đến đều sẽ chào hỏi họ, có đôi khi trong lúc rảnh rỗi còn có thể tán dóc vài câu, lâu ngày mọi người đều thành người quen.

Sau đó, bạn của Lăng Yên chết.

Hàng năm nàng vẫn dùng thân phận Hạ Dung Tinh xuất hiện ở An Nhạc trấn như xưa, ở tại trấn trên một đoạn thời gian, cúng tế cho người bạn ấy.

Mà lần này, Lăng Yên vội vàng chạy đến An Nhạc trấn, lại không ngờ gặp phải yêu quái tập kích.

Lăng Yên đang mang gương mặt của Hạ Dung Tinh, nàng cũng không muốn làm bại lộ thân phận trước mặt mọi người, vì vậy liền dứt khoát giờ tay chịu trời, bị áp giải đến sơn động này, tìm một cơ hội cứu mấy người dân thôn ra, thuận tiện muốn xem thử xem rốt cuộc bầy yêu quái này sao lại đến đây, bắt mọi người là có mục đích gì.

Nhưng sau khi bầy yêu quái này bắt nàng, lại chẳng làm gì mà chỉ nhốt vào tù, nàng đợi một lúc lâu cũng chẳng thấy xuất hiện kẻ nào quan trọng, không khỏi phát chán.

Ngay lúc đó, nhóm yêu quái lại bắt thêm một đám người về, mà trong đám người đó, Lăng Yên liếc mắt một cái liền chú ý tới Trầm Ngọc.

Thật ra Lăng Yên chú ý tới Trầm Ngọc cũng không vì nguyên nhân gì khác, chẳng qua là nàng buồn chán lâu quá rồi, nên muốn tìm một người để trò chuyện vài câu thôi. Mà trong căn phòng giam này, ai ai cũng khóc khóc nháo nháo, người thoát nhìn có thể trò chuyện được cũng chỉ có một mình Trầm Ngọc với dáng vẻ vô cùng bình tĩnh kia.

“Người cũng là người của trấn An Nhạc à? Hình như ta chưa bao giờ gặp người?” Thật ra Lăng Yên cũng không có lời gì muốn nói, chẳng qua là muốn mượn trò chuyện để việc chờ đợi bớt nhàm chán thôi.

Nhưng mà đối với vấn đề Lăng Yên thuận miệng đưa ra, Trầm Ngọc lại vô cùng nghiêm túc trả lời: “Ta đến từ trấn bên.” Quả thực người tên Đường Lam kia không phải là dân trấn An Nhạc.

“À.” Lăng Yên lại hỏi, “Trấn nào thế?”

Vấn đề này làm cho Trầm Ngọc lâm vào trầm tư.

Nhưng ngay khi Trầm Ngọc còn đang cố gắng suy nghĩ xem rốt cuộc nên trả lời thế nào, Lăng Yên đã hỏi ra vấn đề kế tiếp: “Người bị bắt tới đây mà không sợ à?”

Trầm Ngọc lắc đầu nói: “Yêu quái thôi mà, có gì đâu phải sợ?”

Lăng Yên bị bộ dáng nghiêm túc của hấn chọc cho bật cười, nàng nói: “Người cảm thấy sẽ có người tới cứu người sao?”

Trầm Ngọc không chút do dự nói: “Sẽ không.” Bởi vì hấn căn bản không cần ai cứu, ngược lại hấn tới đây là để cứu người khác ra.

Đại khái là do rất vất vả mới tìm được một người có thể trò chuyện cùng, nên ấn tượng của Lăng Yên đối với Trầm Ngọc cũng không tệ. Nghe Trầm Ngọc nói như vậy, Lăng Yên cười đáp: “Cái đó chưa chắc à nha, ta thấy người nhìn cũng không giống như người bạc phúc, khi nào thật sự đến thời điểm mấu chốt, chắc chắn sẽ có người cứu người ra.” Lăng Yên đã quyết định, đợi nàng biết rõ yêu quái bắt người là kẻ nào, sẽ thả toàn bộ mọi người ở đây.

Hai người chẳng ai biết tâm tư đối phương, chỉ ngồi hàn huyên vài chuyện chẳng mấy quan trọng.

Không lâu sau, vài tên yêu quái lại tiến vào sơn động.

Thấy yêu quái xuất hiện, mấy người còn lại đều vô cùng sợ hãi, nép mình trong góc tường sợ bị bọn chúng bắt đi. Ngược lại, trong đám người ấy, hai người Lăng Yên Trầm Ngọc nhìn nổi bật hơn hẳn.

Mấy tên yêu quái nhìn một lát, đi đến trước ngục giam hai người bọn họ, mở cửa tha người ra ngoài, nói là muốn đem hai người đi trước.

“Xem ra chúng ta không được may mắn cho lắm” Lăng Yên nhỏ giọng nói với Trầm Ngọc.

Về phía Trầm Ngọc, trước nay hẳn nói chuyện với những người ở Thần giới đều vì bàn chuyện chính sự, chưa có ai nói mấy chuyện không hề có tác dụng gì như thế.

Nghe Lăng Yên mở miệng, Trầm Ngọc nhất thời không biết phải đáp lại thế nào.

Lăng Yên cũng không đợi Trầm Ngọc trả lời, nàng cười cười, thúc giục: “Đi thôi, không phải ta đã nói rồi à, nếu thực sự xảy ra chuyện, sẽ có người tới cứu ngươi thôi.”

Hai người ôm lấy suy nghĩ của riêng mình, đi theo sau lưng đám yêu quái kia, vào sâu trong doanh trại.

Cả đoàn bọn họ đi cực chậm, đám yêu quái đang trước châu đầu ghé tai nhỏ giọng thì thầm. Ra ngoài sơn động, đi thêm một lúc lâu, bọn họ mới dừng lại trước một cái lều. Lều trại này rất lớn, bên ngoài có vẻ cũ nát, vết máu đã khô loang lổ trên mảnh vải vốn dĩ màu trắng, khiến nơi này càng thêm âm trầm đáng sợ.

Trầm Ngọc cùng Lăng Yên không muốn bị bầy yêu quái này áp giải đi, vì thế chủ động đi vào lều trại.

Trong lều trống rỗng, không bài trí gì cả, nhưng trên khoảng đất giữa lều có một trận pháp thật lớn vẫn còn dính máu người, truyền đến một luồng yêu khí quý dị, khiến cả Lăng Yên lẫn Trầm Ngọc đều đồng thời nhúm mày.

Hai người bị đẩy tới giữa trận pháp.

Bốn phía xung quanh trận pháp có không ít vết máu cùng đồng quần áo rách nát, trong đó thậm chí còn có một đoạn kiếm tiên giới bị gãy. Đứng trước trận pháp là một lão già toàn thân mặc hắc bào, tóc dài che kín mặt, làn da như cây khô, chỉ thấp thoáng lộ ra một đôi mắt xám trắng.

Vừa thấy người này, Lăng Yên lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Nàng biết kẻ này, nói một cách chính xác, lão từng là một chiến tướng Ma giới.

Hơn mười năm trước, lão phản bội Ma giới, sau đó biệt tăm biệt tích. Bây giờ lão xuất hiện tại nơi yêu quái tụ tập như thế này, cấu kết với Yêu giới, mở pháp trận, e đã có âm mưu từ sớm.

Như vậy, Đông Thiên các của Thần giới gặp chuyện không may, vài tên tiểu tiên bị bắt, người ra tay lại sử dụng thuật pháp Ma giới, những chuyện này đều có thể giải thích rõ ràng.

Chẳng qua, thực lực của lão cũng không tính là mạnh, mặc dù Lăng Yên không nhìn ra được tác dụng của pháp trận trên đất rốt cuộc là để làm gì, nhưng nàng biết một ma tướng nho nhỏ như lão không đủ năng lực vẽ ra, vì vậy hẳn là còn có kẻ đứng sau lưng lão.

Lăng Yên nghĩ vậy liền cười lạnh, lập tức muốn hiện ra chân thân ép hỏi lão khai ra người sau lưng.

Còn ở bên kia, mắt thấy ở đây vẫn còn lưu lại đoạn kiếm gãy của tiểu tiên Đông Thiên các, Trầm Ngọc cũng hiểu được đại khái. Hẳn ngưng mắt trầm ngâm, định chuẩn bị ra tay.

Trong không khí đầy áp lực ấy, đôi mắt lộ ra ngoài của ma tướng kia chợt trừng lớn, lão giơ cây mộc trượng to cầm trong tay lên, áo choàng màu đen trên người tung bay theo gió. Trận pháp trên mặt đất đột nhiên tỏa ánh hào quang, ánh sáng màu đỏ hừng hực như muốn cắn nuốt hai người Lăng Yên Trầm Ngọc đến khi không còn sót lại gì!

Ngay tại thời điểm máu chót ấy, Trầm Ngọc cùng Lăng Yên gần như đồng thời hành động!

Lăng Yên xoay ngược tay lại, bắt lấy Trầm Ngọc bên cạnh, muốn ném người này ra khỏi trận pháp, như vậy bản thân nàng có thể ra tay mà không cần phải cố kỵ gì. Nhưng ở phía đối diện, Trầm Ngọc cũng có chung ý tưởng như Lăng Yên. Hai cánh tay nhanh chóng khóa chặt, trong phút chốc không ai nhúc nhích.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi ấy, hai người nâng mắt nhìn nhau, đang định hành động lần nữa, lại chợt nghe thấy một giọng nói lạ lẫm phát ra từ ngoài lều, “Cuối cùng cũng để ta tìm ra rồi, sao bây giờ không chạy nữa đi?!”

Cùng với giọng nói ấy, đập vào tầm mắt mọi người là một nam nhân trẻ tuổi mặc đạo bào, trên người mang theo vài bầu rượu, thời điểm xông vào lều, bầu rượu va vào nhau kêu loảng xoảng. Sau khi tiến vào lều trại, hẳn liếc mắt một cái liền nhìn thấy ma tướng kia, động tác như nước chảy mây trôi, xoay tay ném ra vài tấm phù chú lên trên đất, mặt đất thoáng chốc tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, bất ngờ phá vỡ trận pháp chưa kịp hoàn thành kia.

Động tác của người nọ cực nhanh, không đợi kẻ khác phản ứng, lại lập tức ném ra thêm một tấm phù chú màu vàng khác, nhắm thẳng vào người ma tướng kia mà đánh tới!

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đang định ngăn cản, nhưng còn đang bị đối phương ràng buộc, chỉ đành trơ mắt ếch nhích bùa vàng kia mang theo khí thế như chẻ tre nhắm về phía ma tướng, đánh lão hóa thành bột phấn!

Lăng Yên, Trầm Ngọc:“.....” Bọn họ cái trang lâu như vậy chỉ vì muốn tìm manh mối trên người ma tướng, lại không ngờ bị người ta quăng một lá bùa ra

phá tan hoàn toàn.

Nam nhân trẻ tuổi mặc đạo bào kia lấy ra phát trần từ sau lưng vung lên, dễ dàng đuổi sạch mấy con tiểu yêu trong lều, sau đó mới đi đến trước mặt Lăng Yên cùng Trầm Ngọc. Hai người còn chưa kịp phát sầu vì làm mất manh mối ma tướng, đang định bụng bắt mấy tên tiểu yêu kia hỏi một chút. Người trẻ tuổi chỉ xem bọn họ như hai người phạm bị tình hình trước mắt dọa cho choáng váng, vì thế vỗ vỗ lên vai hai người, cười nói: “Yêu quái đều bị ta đánh chết hết rồi, các ngươi còn không mau chạy đi, đứng đó thất thần làm gì?”

“.....” Lăng Yên không muốn chạy, này chỉ muốn đá tên thanh niên lỗ mãng chuyên gây chuyện trước mặt này văng ra thật xa.

Hiển nhiên là người trẻ tuổi không nhìn ra tâm tư của Lăng Yên, hắn nói tiếp: “Vận may của đôi tiểu tình nhân các ngươi cũng không tệ, hôm nay được ta cứu. Thôi được rồi, ta sẽ tiễn các ngươi một đoạn đường!”

Hắn nói xong, định dẫn hai người ra ngoài lều trại, Trầm Ngọc yên lặng này giờ rớt cuộc mở miệng, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu tình nhân?”

“Ừ? Chẳng lẽ không đúng à?” Người trẻ tuổi hơi hơi nhướn mày, đưa mắt nhìn đôi bàn tay còn đang nắm chặt của hai người.

Lúc này bọn họ mới phát giác ra, quả thật vừa rồi ở trong trận pháp hai người cùng “nắm” lấy tay nhau, đến giờ còn chưa buông.

Trầm Ngọc nhanh chóng buông lỏng tay, trên mặt không có biến hóa gì nhiều, chẳng qua chỉ hơi quay lưng đi một chút. Lăng Yên thì ngược lại, không cảm thấy ngượng ngùng gì, sau khi buông tay còn liếc mắt nhìn Trầm Ngọc một cái, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhếch lên.

Người trẻ tuổi mặc kệ hai người bọn họ là thế nào, chỉ kéo bọn họ ra ngoài. Động tác của hắn cực nhanh, không bao lâu đã dẫn bọn họ đến một sơn đạo an toàn bên ngoài doanh trại, chợt nói: “Ở đây không có yêu quái. Trên núi nguy hiểm lắm, các ngươi mau đi về đi, ta quay lại cứu những người khác.”

Hắn nói xong cũng không xen vào hai người này nữa, quay ngoắt người lại, vòng ngược về doanh trại.

Bỏ lại hai người Lăng Yên Trầm Ngọc ngơ ngác nhìn nhau.

Hai người bọn họ vốn mang tâm tư của riêng mình đến đây điều tra cùng cứu người, nhưng nay manh mối bị người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện kia phá hủy hơn phân nửa, việc cứu người cũng bị đoạt đi luôn rồi, thành ra lần này hai người nguy trang trà trộn vào doanh trại đi dạo một vòng, lại chả làm được gì, không những vậy còn bị người ta tiễn ra ngoài nữa chứ.

Lăng Yên cau chặt hai hàng lông mày. Vừa nghĩ như vậy, nàng chợt cảm thấy chuyện hôm nay thật là hoang đường.

Nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã tra được, chuyện Đông Thiên các không hề đơn giản, kẻ chủ mưu chuyện này có quan hệ với đám yêu quái, có lẽ phải đến Yêu giới điều tra. Nàng yên lặng suy nghĩ một lát, định rời đi trước, trở về báo cho mọi người ở Ma giới chuyện về ma tướng kia để mọi người điều tra kỹ càng một phen, đợi sau khi tên thanh niên gây sự kia đi rồi, nàng lại quay về đây bắt vài tên tiểu yêu hỏi rõ tình hình.

Nghĩ vậy, Lăng Yên lập tức xoay người đi xuống núi.

Nhưng chưa đi được mấy bước, nàng liền không thể không ngừng chân.

Quay đầu, Lăng Yên thấy Trầm Ngọc đang nhắm mắt theo đuôi lẻo đẻo đi theo nàng.

“Đường công tử, có chuyện gì sao?” Lăng Yên hỏi.

Lúc này quả thật Trầm Ngọc có chuyện, bởi vì mãi cho đến khi rời khỏi doanh trại, hắn mới phát hiện một chuyện đã bị mình xem nhẹ rất lâu -- hắn vứt Xích Diễm mất rồi.

Chuyện này vốn cũng không có gì đáng nói.

Nhưng làm Thần giới chí tôn, Trầm Ngọc bận trăm công nghìn việc, chuyện gì không liên quan đến an nguy của tam giới, hắn sẽ không phí thời gian tìm tòi nghiên cứu. Ví dụ như, tìm đường.

Loại chuyện này xưa nay đều do Xích Diễm phụ trách.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tầm mắt Trầm Ngọc giao với Lăng Yên, cách một khoảng thời gian khoảng chừng bằng một con gió nhẹ phất qua, hần mở miệng nói: “Ta đưa ngươi về.”

Đã rất lâu rồi Lăng Yên chưa được người ta đối xử kiêu thế, đầu tiên nàng ngưng mắt nhìn Trầm Ngọc một lát, sau đó mới nhướn mày cười đáp: “Được, ngươi đưa ta về.”

Bèo nước gặp nhau, nếu hai người đều cùng bị tổng xuất đến đây, Lăng Yên cảm thấy mình cũng không thể nào bỏ mặc tên người phạm này được, liền đi xuống núi cùng hần.

Không biết có phải nhờ người trẻ tuổi kia không, mà lúc này trong An Nhạc trấn không còn tên yêu quái nào nữa, mọi người trong trấn bắt đầu tu sửa mấy căn nhà bị yêu quái phá hư, từ phía nào động vô cùng. Trong dòng người hối hả đến đến đi đi ấy, Lăng Yên quay đầu nói với Trầm Ngọc: “Nhà ta cũng khá gần đây, nơi này an toàn rồi, ngươi không cần đưa ta nữa.”

Trầm Ngọc nhìn cảnh trí xung quanh, rớt cuộc nhẹ giọng nói: “Ừ.”

“Ta đi trước nhé.” Lăng Yên nói.

Nàng cũng không đợi Trầm Ngọc đáp lại liền xoay người rồi đi, chẳng qua vừa mới bước ra hai bước lại quay đầu lại, nói, “Ngươi cũng về sớm đi, từ đây đi đến trấn bên sợ là còn phải mất không ít thời gian.”

Trầm Ngọc buông mắt, nhìn không ra cảm xúc, “..... Ừ.”

Lăng Yên cười cười rồi đi.

Thẳng đến khi bóng dáng của Lăng Yên hoàn toàn biến mất, Trầm Ngọc mới thoáng nhẩn mày sầu não, đứng trên con đường đông đúc đầy người, tầm mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, lại không biết rốt cuộc nên chọn con đường nào.

***

Sau khi tạm biệt Trầm Ngọc, Lăng Yên đầu tiên là đi đến một nơi bí mật trong khu rừng ngoài trấn.

Cánh rừng này không lớn, nhưng cây cối lại rất rậm rạp, che kín khu vực bên trong. Lăng Yên vẽ một đạo ma chú, mở trận pháp, chẳng mấy chốc đã liên lạc được với ma tướng Thanh Minh ở đầu kia Ma giới.

Mất khoảng nửa canh giờ, Lăng Yên mới kể rõ ngọn nguồn mọi chuyện mà mình nghe được thấy được tại An Nhạc trấn hai ngày gần đây, sau đó nói: “Chuyện ở Đông Thiên các gần như đã có thể xác định là do Yêu giới gây nên, ngươi cứ tiếp tục điều tra theo hướng này. Nếu bọn họ không có át chủ bài, nhất định sẽ không dám cả gan trêu chọc hai giới Thần Ma như vậy, ngươi phải cẩn thận.”

Thanh Minh nghe được, liên tục vâng dạ, cuối cùng mới nói: “Ma tôn đại nhân, khi nào ngài về?”

“Hai ngày nữa.” Lăng Yên trầm ngâm nói, “Gặp Thu Linh rồi ta sẽ đi.”

Thanh Minh chần chờ tựa như còn muốn nói gì nữa, Lăng Yên lại hỏi: “Sao?”

“Thuộc hạ nghe nói..... Thần giới bên kia cũng đang điều tra vụ việc đám yêu quái ở An Nhạc trấn này.”

“Ồ, vậy là người Thần giới cũng không quá ngốc.” Lăng Yên thuận miệng nói, “Người Thần giới đang điều tra chuyện này là ai?”

Thanh Minh: “..... Nghe nói là Thần tôn.”

Chuyện này lại vượt xa khỏi dự kiến của Lăng Yên: “Phượng Hoàng nhỏ khoái mổ người ấy hả? Hần tự mình xông pha cơ à?”

“Vâng.”

“Ta biết rồi.” Kinh ngạc qua đi, Lăng Yên cũng không truy vấn nữa, mặc kệ ai đến, đối với Lăng Yên mà nói đều không phải là chuyện gì đáng lo, cùng lắm thì nàng lại đánh một trận với con phượng hoàng nhỏ kia, báo thù cho cái tay bị mổ. Nàng tiếp tục dặn dò thêm vài câu, bảo Thanh Minh sau khi điều tra ra kết quả thì liên lạc lại, Thanh Minh lập tức đáp ứng. Lăng Yên phát tay, hồng mang trước mắt hạ xuống, trận pháp liên lạc liền bị cắt đứt.

Những chuyện cần dặn đều đã dặn xong, Lăng Yên đi ra bia rừng, đi làm chuyện mình muốn làm mà chưa làm xong.

Lăng Yên đến An Nhạc trấn, vốn là vì tế bái một người.

Chuyện này là chuyện mỗi năm nàng đều phải làm, lại không nghĩ rằng lần này vào trấn sẽ gặp chuyện, vì thế việc này bị chậm lại, cho đến tận bây giờ.

Sau khi nàng rời khỏi khu rừng, liền ghé quán rượu ven đường mua một ít rượu, sau đó đi tới một khu rừng trúc hẻo lánh ở ngoại ô.

Sâu trong khu rừng trúc ấy chính là mộ của Thu Linh, đó là nơi mà trước kia Lăng Yên đã chọn, vì ở đó yên lặng, sẽ không có ai đến quấy rầy. Nhưng khiến Lăng Yên không dự đoán được là, lúc nàng đến đấy, lại phát hiện ra có một người đang đứng trước mộ.

Đó không phải ai khác mà chính là Trầm Ngọc vừa mới chào tạm biệt Lăng Yên cách đây không lâu.

Trầm Ngọc đang cúi đầu nhìn tấm bia đá không khắc chữ trên ngôi mộ kia, trong tay bưng một bình ngọc, rót thứ trong bình lên phần đất trên mộ, dường như đang yên lặng tế bái.

Lăng Yên nhìn động tác của hân, bất giác thoáng kinh ngạc, chậm rãi đi qua: “Người quen nàng à?”

Trầm Ngọc sớm đã phát hiện ra Lăng Yên đến, hân lắc đầu nói: “Không biết, chỉ là trên đường đi ngang qua đây, thấy bốn bề vắng lặng, nghĩ là người này ở đây nhất định cảm thấy rất tịch mịch, liền muốn trò chuyện với người này một chút.”

Lăng Yên thật không ngờ Trầm Ngọc sẽ nói như vậy. Nàng chỉ mới quen Trầm Ngọc trong sơn động, đến bây giờ, hai người từng nói với nhau không ít chuyện, nhưng đến tận lúc này nàng mới nghiêm túc ngắm nhìn diện mạo đối phương.

“Không phải người ở trong trấn An Nhạc à, sao lại đi đến nơi hẻo lánh này?” Lăng Yên hỏi.

Trầm Ngọc im lặng, hân thật sự không muốn nhớ lại toàn bộ quá trình đi lạc mới vừa rồi của mình.

Lăng Yên đại khái là không hề có thói quen nghe người khác nói chuyện, chỉ lo nêu ra thắc mắc của mình rồi lại nói tiếp: “Người chôn ở đây, người không biết, nhưng ta biết.”

“Nàng là bằng hữu của ta, hôm nay là ngày giỗ của nàng.” Lăng Yên đi thẳng đến trước mộ, sóng vai đứng chung với Trầm Ngọc, hai người cùng ngưng mắt nhìn tấm bia đá không tên kia, dường như có vô vàn suy nghĩ đang ùn ùn kéo tới.

Tiếng ve kêu vang lên giữa khu rừng vắng lặng, tay áo Lăng Yên tung bay theo gió, khoe môi nàng khẽ cong, nhỏ giọng nói: “Ta đến để tế bái nàng.”

Trầm Ngọc ghé mắt nhìn nữ nhân bên cạnh, từ sườn mặt nhìn nghiêng kia tựa như có thể đọc ra một ít ý cô đơn.

Lăng Yên xốc xốc vò rượu trong tay, định rót hết vò rượu xuống đất, nhưng nàng còn chưa có động tác, lại dường như đã phát giác ra điều gì, chợt quay sang Trầm Ngọc hỏi: “Người vừa rót rượu gì cho nàng thế, sao người mùi có vẻ ngon ngọt?”

Trầm Ngọc: “.....” Tại Thần giới không ai chịu để hân uống rượu, trên người hân đương nhiên không có rượu riết gì, thứ đồ xuống lúc này chính là rượu quỳnh tiên lộ hân mang theo trước khi rời khỏi Thần giới, còn lại nửa bình, hân đổ hết xuống đây.

“Đó là rượu đặc chế của quê nhà ta.” Trầm Ngọc giải thích qua loa.

Không biết Lăng Yên có nghe Trầm Ngọc giải thích hay không, nàng như chợt nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên cười nói: “Người có thích ai không?”

Trầm Ngọc thoáng hoảng hốt, ngẫm nghĩ về vấn đề có vẻ vô cùng xa xôi với mình này, sau đó lập tức lắc đầu: “Không có.”

“Ta cũng không có, cho nên ta cũng không hiểu được nàng.” Lăng Yên mở bình rượu ra, hương rượu thoảng chốc lan tỏa khắp nơi. Nàng rót hết bình rượu lên phần đất trước mặt, rồi chợt như đang tán dóc với bạn tốt, cười nói, “Nàng ấy à, vì muốn được ở cùng với người mình thích mà vứt bỏ toàn bộ mọi thứ nàng vốn có, biến mình thành một người thường triết triết để dễ, chỉ muốn nắm tay người kia, cả đời sống một cuộc sống thường dân.”

“Có thể gặp một người mà mình thích đến vậy, thích đến mức vì hân mà hy sinh nhiều đến thế, nghe ra có phải thực khiến người ta hâm mộ hay không?” Lăng Yên hỏi Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc chần chờ một lát, gật đầu, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Lăng Yên cười, cười đến mức có chút hoảng hốt: “Nhưng sau khi nàng biến thành một người bình thường rồi, nàng liền gặp phải khó khăn của người thường. Bọn họ sống với nhau chưa được quá hai năm, nàng đã bị một tên cướp bình thường giết chết, còn nam nhân nàng thích thì trốn được nên sống sót, đau khổ vì nàng hai năm, sau đó liền thành thân với một cô nương trấn bên.”

“Người nói xem, có phải nàng đại đột kinh khủng hay không? Tự giã vò bản thân, làm nhiều chuyện như vậy, kết quả lại chẳng được gì cả, thậm chí còn dang cả mạng của mình.” Lăng Yên nói.

Trầm Ngọc không biết nên trả lời thế nào.

Lăng Yên hít một tiếng, “Bình thường cũng chỉ có mình ta đến gặp nàng, nhiều năm như vậy rồi, người đại khái chính là người thứ hai. Ta đoán, thấy người chắc nàng rất vui về.”

Trầm Ngọc nhìn tấm bia đá vuông vức trước mắt, nhưng thật không tưởng tượng ra được người được chôn trong đó có bộ dạng thế nào.

Lăng Yên bật cười, nhìn nhìn sắc trời, nói: “Trề thế rồi cơ à. Ngươi có về không?”

Trầm Ngọc lắc đầu, không phải hấn không muốn về, mà là hấn không biết về thế nào.

Lăng Yên nhân tiện nói: “Ta đây mời ngươi uống rượu nhé?”

Trầm Ngọc không tỏ vẻ gì, duy chỉ có đôi mắt là sáng bừng lên. Trong cuộc đời 900 năm qua, hấn chưa bao giờ uống rượu hết.

Lăng Yên là người có tính nói một không hai, sau khi tế bái xong liền lập tức kéo Trầm Ngọc đi chung đến quán rượu. Hai người vào trong quán rượu đơn sơ ấy, ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang hai bình rượu đến. Lăng Yên rót một chén cho Trầm Ngọc, lại tự mình rót đầy một chén, hai người nâng chén cùng qua loa, Lăng Yên liền ngửa đầu uống.

Trầm Ngọc ngồi đối diện Lăng Yên, hai tay bưng chén rượu, từ tốn nhấp một ngụm nhỏ.

Chỉ một ngụm nhỏ như vậy mà hấn cũng không nhận được ho sặc sụa.

“Đừng đùa chứ, ngươi không biết uống rượu?” Lăng Yên uống xong chén rượu của mình, thấy bộ dáng Trầm Ngọc như thế, nở nụ cười.

Trầm Ngọc ho một lúc mới dừng lại được, hơi mím môi nhịu mảy, lại không buông chén ra, từ tốn nhấp thêm ngụm nữa, tuy đáng về uống không được thoải mái cho lắm, nhưng cũng vẫn uống cạn rượu trong chén, một giọt không rơi.

Lăng Yên bật cười nhìn hấn, quơ quơ một vỏ rượu khác trong tay, “Uống nữa không?”

Trầm Ngọc uống xong chén rượu, ánh mắt trầm tĩnh trong trẻo, thoát trông như ngôi sao sáng nhất trên chín tầng trời. Hấn gật đầu nhỏ giọng nói: “Uống.”

Hai người ở quán rượu uống cả một đêm, cạnh bàn bày đầy bình rượu rỗng, đợi đến khi chân trời dăng lên chút ánh sáng nhàn nhạt, vỏ rượu cuối cùng rốt cuộc cũng thấy đáy.

Lăng Yên dốc dốc vỏ rượu rỗng bên cạnh, dường như vẫn còn thấy chưa đủ, còn Trầm Ngọc uống nhiều rượu như vậy nhưng nhìn qua vẫn có vẻ tỉnh táo, hấn nhỏ giọng nói: “Tìm bọn họ gọi thêm vài bình chứ?”

“Hết rồi, rượu trong tiệm đều bị chúng ta uống hết rồi.” Lăng Yên ném vỏ rượu không, quay đầu nhìn Trầm Ngọc.

Bình thường Trầm Ngọc nhìn có vẻ rất trầm tĩnh, khi uống rượu vào, đôi mắt trong vắt kia lại toát ra rất nhiều cảm xúc. Hấn nhịu chặt mảy, như đang nghiêm túc tự hỏi phải đi đâu tìm thêm rượu về cho nàng. Lăng Yên cách hấn rất gần, gần đến mức có thể thấy rõ làn da trắng nõn của hấn vì rượu mà nổi lên màu hồng nhàn nhạt, thấy rõ hàng mi cong cong của hấn nhẹ nhàng rung động, thấy rõ hình ảnh của chính bản thân mình trong mắt hấn.

Sau đó, không biết tại sao mà đột nhiên nàng nhớ đến lời mình từng nói trước mộ Thu Linh.

Nhớ đến lời Thu Linh nói với nàng trước khi chết.

“Ngươi từng nghĩ tới chuyện sẽ thích một người sao?”

Những lời này như một hạt mầm ngoan cố dây dưa, chiếm một chỗ nhỏ nhoi trong lòng nàng.

Nàng xác định, trước giờ nàng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ thích ai, nhưng hiện tại, vào lúc này, nàng nhìn Trầm Ngọc, xác định lòng mình thoáng chốc rung động.

Cảm giác này cũng không quá tệ.

Khóe môi Lăng Yên nở nụ cười nhàn nhạt, nàng chớp chớp mắt, cách một cái bàn, bất chợt nghiêng người kéo lấy cổ đối phương, cương quyết đến mức có vẻ liều lĩnh, hôn lên đôi môi còn vương mùi rượu của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nụ hôn này chỉ ngắn ngủi thoáng qua, chớp mắt Lăng Yên đã buông Trầm Ngọc ra, đang muốn mớm miệng lần nữa, lại chợt thấy rõ về mặt Trầm Ngọc.

Đôi mắt Trầm Ngọc mờ mịt mà vô tội mở to, như là chưa kịp phản ứng xem chuyện gì vừa xảy ra. Về mặt bây giờ của hắn khác hẳn với thái độ bình tĩnh tự kiềm chế mà hắn vẫn luôn biểu hiện ra từ lúc mới gặp, khiến Lăng Yên nhìn mà không khỏi bật cười, không biết thế nào lại chợt buông ra một câu: “Đường công tử, người cười ta nhé?”

Trầm Ngọc vẫn ngơ ngác như cũ, dùng một ánh mắt khó có thể lý giải nhìn Lăng Yên.

Lăng Yên chợt lắc đầu nói, “Thôi quên đi.”

Đối với Lăng Yên mà nói, cái gọi là xúc động chẳng qua cũng chỉ là chuyện xảy ra trong thoáng chốc mà thôi, mấy vạn năm qua nàng chưa từng động tâm với ai, rung động vừa nãy cũng chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt.

Sống bao nhiêu năm tháng dài đằng đặc như vậy, loại chuyện kiểu như thành thân thế này vốn cũng không phải hình ảnh có thể có được trong sinh mệnh nàng.

Nàng nói xong lời này, chợt đứng dậy đi tìm tiểu nhị trả tiền rượu, đến khi quay lại mới phát hiện, Trầm Ngọc đã gồng hai tay lên bàn, từng hơi thở sâu trầm ổn, ngủ mất rồi.

“Quả nhiên vẫn là say.” Lăng Yên thì thầm nói một câu, nghĩ đến mấy lời không dễ thốt ra khỏi miệng mà nàng vừa nói lúc nãy, e là đối phương căn bản không đủ tỉnh táo để nghe hiểu được, không khỏi lại cảm thấy đáng tiếc.

Nàng cúi đầu nhìn nam nhân đang say ngủ kia, vươn tay xoa xoa khuôn mặt hắn, vô cùng cẩn thận, từng li từng tí một, cuối cùng sát hữu giới sự (1) nói: “Nếu như giả cho người thật, hình như cũng không phải là chuyện gì xấu.”

(1) Sát hữu giới sự: Tô về như chuyện đó là có thật, thật sự xảy ra.

Nghĩ như vậy xong, Lăng Yên lại cảm thấy có chút hoang đường, nhin không được khẽ cười một tiếng.

Nàng đứng dậy, phân phó tiểu nhị trong quán rượu chăm sóc Trầm Ngọc, sau đó xoay người rời khỏi.

Nàng định đi đến doanh trại yêu quái lần nữa, tóm vài tên tiểu yêu hỏi về trận pháp kia một chút, hỏi xong rồi thì sẽ về Ma giới, tóm lại là không tiếp tục thờ thần ở đây nữa. Nếu không, nếu cứ gặp người có tên Đường Lam này thêm vài lần, e là nàng sẽ muốn ném thử tình yêu nhân giới thật ấy chứ.

***

Trầm Ngọc ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao ba sào mới rớt cuộc từ từ tỉnh lại.

Thân là thiên thần, hắn cũng không có cảm giác không khoẻ sau khi say rượu. Hắn đỡ bàn đứng dậy, chớp chớp đôi mắt, chẳng mấy chốc đã nhớ lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra trước khi say bất tỉnh nhân sự, trong đó bao gồm cả nụ hôn tràn ngập hương rượu, và cả câu hỏi đầy mềm mại của Lăng Yên.

“Đường công tử, người cười ta nhé?”

Trong ký ức hắn, nét ôn nhu trong đôi mắt của Lăng Yên còn làm say lòng người hơn cả hương rượu thuần khiết kia. Trầm Ngọc nhú chặt hàng lông mày, trầm mặc suy tư.

Một lát sau, Trầm Ngọc đứng dậy, hỏi tiểu nhị hành tung của Lăng Yên, tiểu nhị chỉ nói là Lăng Yên rời đi, nhưng lại không biết rốt cuộc đối phương đi đâu. Trầm Ngọc vừa định ra ngoài tìm, lại không ngờ trong khoảnh khắc vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên nhìn thấy Xích Diễm đang vội vàng chạy tới.

Vì phối hợp với kế hoạch cải trang lẫn vào doanh trại yêu quái của Trầm Ngọc, Xích Diễm thượng thần vẫn luôn ngậm đắng nuốt cay duy trì lối nguy trang này, đợi Trầm Ngọc đến tìm hắn. Nhưng hắn đợi, đợi, đợi trong căn phòng giam kia rất rất lâu mà vẫn không thấy Thần tôn nhà mình, từng khắc trôi qua, hắn càng thêm lo lắng. Cũng may mà sau đó có một người trẻ tuổi đến thả hắn ra, hắn hỏi thăm mới biết ra là Thần tôn nhà mình đã rời đi trước, hắn cũng chẳng quan gì nhiều, vội vàng thi triển tiên thuật tìm tung tích Thần tôn nhà mình, mới có cảnh hắn hấp tấp chạy vội đến đây.

Ai biết vừa vào cửa, hắn lại thấy Thần tôn nhà mình đang ngẩn ngơ mất hồn mất vía.

Tuy bên ngoài Trầm Ngọc luôn tỏ ra lãnh đạm bình tĩnh, người khác gặp hắn cứ ngỡ rơi vào cỏi tiên, nhưng đây lại là lần đầu tiên Xích Diễm thấy Trầm Ngọc mang theo vẻ mặt do dự hoang mang như vậy.

“Thần..... Công tử, có chuyện gì thế?” Xích Diễm cố kỵ mọi người trong quán rượu, giữ chặt Trầm Ngọc nhỏ giọng hỏi một câu.

Trầm Ngọc không lên tiếng trả lời, hai mắt chỉ nhìn Xích Diễm chằm chằm. Xích Diễm bị hắn nhìn đến mức da đầu cũng run lên, đột nhiên từ trong đáy lòng sinh ra một vài dự cảm không tốt. Rốt cuộc loại cảm giác này là thế nào, hắn cũng khôn nói rõ được. Hắn vội vàng đưa Thần tôn nhà mình đến một góc không người phía ngoài quán rượu, rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Thần tôn, rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Người trẻ tuổi kia nói rằng người rời đi cùng với một cô nương rồi, sau đó thì sao? Sao người lại ở đây? Người không uống rượu đó chứ?” Hắn ngừng lại một chút, cảm thấy mấy lời mình vừa hỏi rất giống của một phụ nữ nhu nhược yếu đuối, liền lập tức đổi đề tài: “Thần tôn, người có tra ra được gì không?”

“Tra được một ít.” Trầm Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng Xích Diễm run lên một cái, nghĩ là Trầm Ngọc sẽ giải thích rõ ràng ngọn nguồn chuyện tình

mà mình tra được, liền cẩn thận đóng tai lắng nghe.

Nhưng Trầm Ngọc nói xong lời này, lại quay ngoắt đề tài sang chuyện khác, lên tiếng hỏi: “Nếu có người bảo người cưới nàng, vậy là nàng có ý gì?”

Đề tài đột nhiên lại chạy tuốt đến tận đây, Xích Diễm không khỏi sững sờ một chút, đầu óc của hắn còn chưa theo kịp, khó hiểu lắc lắc tay, nói: “Thần tôn, chuyện này, chuyện này là sao? Không phải người đi điều tra mấy tên yêu quái kia sao, sao lại gặp phải loại chuyện đó? Bọn họ làm gì người?!”

“Người nói cho ta biết trước đi.” Trầm Ngọc ngắt lời hắn, nghiêm túc nói, “Là có ý gì?”

“Cái đó.....” Xích Diễm không quá tình nguyện trả lời, ho nhẹ một tiếng rồi mới giải thích, “Đại khái chính là, người kia thích người đó.”

Trầm Ngọc nghe vậy ngẩn ra, chớp chớp mắt.

Xích Diễm không hiểu lắm Trầm Ngọc phản ứng như thế nghĩa là sao, liền mở miệng thử thăm dò: “Thần tôn, chuyện này rốt cuộc là.....”

“Xích Diễm.” Trầm Ngọc lại cắt lời Xích Diễm lần nữa, hắn giống như vừa đưa ra một quyết định vô cùng trọng đại nào đó, trầm giọng nói: “Ta muốn thành thân.”

Xích Diễm há hốc miệng:“..... A?”

“Thành thân gì chứ? Sao tự dưng lại..... muốn thành thân?” Chỉ trong một đêm đã biến hóa như vậy, thật sự là quá nhanh, thậm chí đối với Xích Diễm là kẻ đã đi theo Trầm Ngọc không biết bao nhiêu năm, từng nhìn thấy vô số sóng to gió lớn xảy ra quanh Thần tôn nhà mình, lại vẫn không tài nào thuận lợi bắt kịp thói quen nói chuyện kiểu như nhảy chân sáo này. Xích Diễm cuống quýt nói, “Không đúng không đúng, với ai? Thần tôn, người muốn thành thân với ai chứ?”

Trầm Ngọc nói:“Hạ Dung Tinh.”

Xích Diễm:“.....” Ai vậy?!

Trầm Ngọc cũng không quan tâm sau buổi nói chuyện này Xích Diễm bị dọa thành kiểu gì, chỉ vút hắn trở lại ở đó, đi thẳng ra khỏi quán rượu, bắt đầu tìm kiếm tung tích Lăng Yên.

Hôm đó Trầm Ngọc nói chuyện với Lăng Yên một hồi, cũng đoán được nàng hẳn là người bản địa ở An Nhạc trấn, vì thế sau khi rời khỏi tửu quán, Trầm Ngọc liền đi một mạch quay lại An Nhạc trấn, bắt đầu hỏi thăm về Hạ Dung Tinh.

Có không ít người trấn trên biết Hạ Dung Tinh, theo như lời của bọn họ, Trầm Ngọc mới biết được Hạ Dung Tinh cũng không ở An Nhạc trấn, nhà nàng ngụ tại một hẻm nhỏ ở thành tây, vô cùng heo lánh, người cũng ít, nhưng thời điểm này hàng năm nàng đều sẽ đến đây, ở vài ngày rồi lại đi.

Từ trong miệng những người đó, Trầm Ngọc còn biết được rất nhiều thói quen của Hạ Dung Tinh. Chẳng hạn như nàng thích ăn mấy thứ điểm tâm ngọt ngọt, mỗi lần đến trấn trên đều sẽ ghé vào một cửa hàng ở góc đường mua không ít điểm tâm về ăn. Nàng không thích ngoan ngoãn hiền lành ở rịt trong phòng, mà thích mang theo bình rượu, một mình nhảy lên nóc nhà hoặc đầu tường, vừa phơi nắng vừa uống rượu. Nàng thích nói chuyện phiếm thích cười với mọi người, khi đi lại gặp gỡ hàng xóm láng giềng, nàng đều sẽ trò chuyện vài câu.

Tính nàng khác hẳn tính Trầm Ngọc, nhưng khi Trầm Ngọc nghe mấy người trấn trên kể về Hạ Dung Tinh, lại nhịn không được mà nhớ đến nụ hôn nhẹ nhàng bên môi hôm say rượu.

Lòng hắn có vô vàn suy nghĩ, bắt đầu đứng đợi trước cửa nhà Hạ Dung Tinh.

Hắn không biết Hạ Dung Tinh đi đâu, nhưng nhà của nàng ở đây, kiểu gì thì kiểu, nàng cũng sẽ về.

***

Lăng Yên vốn không định về An Nhạc trấn, nhưng sau khi nàng đến doanh trại đánh vài tên tiểu yêu, vừa vặn nghe nói qua một thời gian nữa, sẽ có một đám yêu quái khác tiến vào An Nhạc trấn này, thoáng chốc nàng cảm thấy do dự.

Bây giờ mà về Ma giới thì hình như hơi sớm, Lăng Yên không biết làm sao, đành phải quay về trấn trên, định ở lại hai ngày xem tình hình thế nào rồi nói tiếp.

Nhưng nàng lại không ngờ, khi nàng quay lại chỗ ở của mình ở trấn trên, thấy Trầm Ngọc đang đứng ngay trước cửa nhà.

Ngày xuân còn rất sớm, có mấy cành hoa vươn ra ngoài tường, đóa hoa chúm chím đang đưa theo gió, Trầm Ngọc đứng dưới chân tường, có vẻ đợi đã lâu.

Hai người yên lặng nhìn nhau, dường như không người nào muốn phá tan cảnh gió xuân ấm áp trước mắt.

Tận đến khi gió tắt, hoa rơi đầy đất, Trầm Ngọc mới nghiêm túc, nhẹ giọng nói với Lăng Yên: “Ta muốn cưới người.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lăng Yên có chút kinh ngạc.

Nói chính xác hơn, nàng cảm thấy có chút khó tin.

Hôm qua, lúc nàng hỏi ra câu đó cũng chỉ vì bất chợt nảy ra một ý nghĩ không thực tế trong đầu, đợi đến khi ý nghĩ kia trôi qua rồi, nàng cũng không nghĩ tới nữa. Nhưng làm thế nào nàng cũng không ngờ được, lời nói đó của mình lại được Trầm Ngọc đáp lại, hơn nữa còn là câu trả lời như thế.

Trong suốt cuộc đời dài đằng đẵng của Lăng Yên, có lẽ đây vẫn là lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy.

Phía đối diện, Trầm Ngọc vẫn đứng lặng dưới chân tường, không bước lên phía trước, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nhẹ đến mức tưởng chừng như không có. Ánh mắt hần dán chặt vào Lăng Yên, cách một lúc lâu mới mở miệng lần nữa: “Được chứ?”

Lăng Yên nghe được câu hỏi của hần, lại bật cười.

“Người muốn cưới ta thật à?” Lăng Yên đã lấy lại tinh thần từ sau cú sốc ban nãy, hứng thú hỏi đối phương.

Trầm Ngọc gật đầu.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt hần vẫn không có gì thay đổi quá nhiều, chỉ có đôi mắt thăm dò vẫn bám chặt lấy Lăng Yên, không dời dù chỉ nửa phân.

Không biết từ đâu mà Lăng Yên lại có cảm giác như hần đang khẩn trương, trong lòng đột nhiên thoáng hiểu được vì sao hỏi trước mỗi khi Thu Linh nhắc tới chuyện thành thân, trên nét mặt lại hiện ra vẻ khát khao đến thế. Bởi khi nghe được đến hai chữ đó, trong lòng nàng sẽ nghĩ đến tương lai, nghĩ đến những chuyện thú vị khiến người ta mong chờ.

“Có lẽ suy nghĩ của ta với người hoàn toàn khác biệt, có lẽ sau này còn có thể xảy ra rất nhiều chuyện, có lẽ chúng ta không phải cùng một loại người, vậy cũng không sao à? Người vẫn không hối hận mà cưới ta sao?” Lăng Yên bước từng bước đến gần Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc nhìn nàng tới gần, mỗi một bước đều như bước lên lòng hần, hần không hề chần chờ nói: “Ta muốn cưới người.”

Đương nhiên hần biết bọn họ không cùng một loại người, nhưng với hần mà nói, cũng không có gì khác biệt cả.

“Được.” Lăng Yên bật cười. Lúc này nàng đã đi đến trước mặt Trầm Ngọc, nói xong lời này, nàng nhẹ nhàng ôm lấy hần, nhỏ giọng thì thầm bên tai hần, “Ta thành thân với người.”

***

Thành thân không phải là một chuyện đơn giản, nói ví dụ như hiện tại, Lăng Yên mang Trầm Ngọc về phòng mình, rót một ly trà cho hần.

Bên cạnh bàn, Trầm Ngọc ngồi đoan trang như thường ngày, cầm chén nhẹ nhàng ném thử một ngụm, chợt bình tĩnh đặt lại xuống bàn, mặt không biến sắc.

“Không thích uống trà?” Lăng Yên lập tức nhìn ra động tác của đối phương, mà kỳ lạ là trước giờ Trầm Ngọc với nàng cũng không có quen biết gì, nhưng đối với động tác của đối phương, nàng luôn hết sức để ý, chỉ là một vẻ mặt nho nhỏ mà nàng cũng có thể nhìn ra sự khác biệt.

Trầm Ngọc lắc đầu nói: “Lần đầu tiên uống.”

Trên đời này, người chưa từng uống trà cũng không phải là không có, mặc dù Lăng Yên thấy kinh ngạc nhưng cũng không hỏi gì nhiều, chỉ ngồi xuống đối diện hần, nói: “Người ở trần bên, vậy mọi người trong nhà người cũng đều ở trần bên, phải không?”

Trầm Ngọc hơi chững lại, dường như đang chần chờ.

“Sao thế?” Lăng Yên thấy hần chần chờ, không khỏi hỏi thêm.

Trầm Ngọc không biết mình phải giải thích thế nào.

Hắn không thể nói rõ thân phận của mình cho Trầm Ngọc biết, sẽ liên lụy đến rất nhiều chuyện. Đối với một nữ nhân nhà bình thường mà nói, có khi còn cảm thấy vô cùng hoang đường. Cho nên hắn trầm tư một lúc, sau đó vẫn chọn cách giấu thân phận của mình đi, đợi đến thời điểm thích hợp mới nói cho đối phương biết.

Vì vậy, hắn gật đầu nói: “Bọn họ đều ở trần bên.”

“Là trần nào thế?” Lăng Yên lại chột hỏi một câu.

Trầm Ngọc ngập ngừng.

Đối với khu vực An Nhạc trấn, hắn chẳng biết tạo nào, rốt cuộc thân phận của người tên Đường Lam này là từ đâu tới, hắn căn bản không rõ, bây giờ Lăng Yên đột nhiên hỏi tới, hắn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chỉ đành phải nói dối, thuận miệng bịa ra một cái tên: “Trần Thu Ngô.”

Nơi mà hắn lớn lên từ bé đến giờ, có tên là Thu Ngô cung.

Nghe đến đó, Lăng Yên không khỏi nói: “Có nơi này à?”

Trầm Ngọc ung dung gật đầu. Từ nhỏ đã được nuôi dạy như một Thần tôn ít nhất cũng mang đến một điều có lợi cho hắn, chính là cho dù trong hoàn cảnh nào hắn đều có thể duy trì bộ dạng nghiêm túc đứng đắn, nói dối nhìn vẫn như nói thật.

Lăng Yên cũng không hoài nghi gì nhiều, trên thực tế đối với mấy địa phương xung quanh trấn An Nhạc, nàng cũng không tính là quen thuộc, liền hỏi, “Trong nhà ngươi có những ai? Bọn họ sẽ đồng ý để ngươi cưới ta à?” Nghe nói lúc phạm nhân thành thân có rất nhiều quy củ, lệnh của cha mẹ lời của bà mai v.v... Lăng Yên tin rằng mình cần phải hỏi rõ ràng trước.

Đại khái đời này Trầm Ngọc chưa từng nói dối nhiều như vậy, thấy Lăng Yên hỏi vấn đề này, hắn suy nghĩ một lát mới nói: “Trong nhà có một vài trưởng bối, còn có một..... huynh trưởng.”

“Ngươi thì sao?” Lần này đến lượt Trầm Ngọc hỏi.

Hai người nghiêm trang đàm luận vấn đề kết hôn, Lăng Yên cảm thấy rất thú vị, cười đáp: “Trong nhà ta cũng chỉ có một mình ta, không còn ai khác.” Nếu chuyện Ma tôn thành thân bị truyền đi, bảo đảm toàn bộ ma giáo đều sẽ muốn đến xem thử phu quân nàng là người thế nào, nàng không muốn cuộc sống của Trầm Ngọc bị quấy rầy, liền dứt khoát giấu nhẹm chuyện này đi.

Nghe Lăng Yên nói vậy, Trầm Ngọc chậm rãi buông chén trà đang cầm trong tay ra, do dự nắm lấy tay Lăng Yên, “Sau này..... Nàng không phải một mình nữa.”

Lăng Yên cực thích những lời này, cầm ngược lại tay đối phương, nhẹ nhàng gật đầu, “Hôm nào chúng ta đến trấn Thu Ngô gặp người nhà của ngươi đi.”

“.....” Trầm Ngọc dừng một chút, gật đầu nói, “Được.”

Nếu đã hiểu được tâm ý của đối phương, việc thành thân liền trở thành một chuyện theo lẽ phải làm, đêm đó Trầm Ngọc liền nói phải về báo cho người nhà biết, vì vậy cáo từ Lăng Yên đi trước.

Sau khi rời khỏi nhà Lăng Yên, Trầm Ngọc nhanh chóng tìm đến Xích Diễm.

“Ba ngày sau chúng ta thành thân.” Trầm Ngọc nói.

Xích Diễm: “.....” Hình như hơi bị sốt ruột quá rồi?

Trầm Ngọc không để ý tới phản ứng của Xích Diễm, nói tiếp: “Tạm thời ta không định nói cho nàng biết về thân phận của ta, cho nên ngươi cũng đừng có báo cho mấy người khác biết, tránh dọa đến nàng.”

Xích Diễm cảm thấy, người bị dọa rõ ràng là hắn.

Trầm Ngọc nói xong lời này, lại nói tiếp: “Ba ngày sau ngươi cũng tới tham gia tiệc cưới đi, ta nói với nàng ngươi là huynh trưởng của ta.”

Lúc này rốt cuộc Xích Diễm cũng tìm lại được năng lực mở miệng nói chuyện, vội hỏi: “Huynh trưởng?”

“Chúng ta thành thân, dù sao cũng nên có người tới làm chứng mới được.” Trầm Ngọc nói.

Xích Diễm nhú nhú mày, cảm thấy mình phải nói gì đó, nhưng hiển nhiên bây giờ Trầm Ngọc sẽ không thèm nghe hắn, vì thế chỉ đành khẽ thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Ta cứ thế đến tham gia tiệc cưới à?”

Trầm Ngọc lắc đầu nói: “Ngươi là Chu Đại Tráng.”

Xích Diễm: “.....”

“Nếu không còn chuyện gì khác thì ta đi trước đây.” Phân phó xong việc này, Trầm Ngọc liền vội vã muốn rời đi.

Về mặt Xích Diễm thay đổi vài lần, rốt cuộc vẫn mở miệng gọi: “Thần tôn.”

Trầm Ngọc quay lại nhìn, Xích Diễm đảo qua đảo lại mấy lời định nói vài lần trong đầu, rồi mới cực kỳ thận trọng nói: “Thần tôn, thân phận người tôn quý, loại chuyện kiểu thành thân như thế này, nhất quyết không thể đem ra làm trò đùa, phải cân nhắc kỹ rồi hẵng làm.”

“Ta biết.” Trầm Ngọc không đặt mấy lời của Xích Diễm vào lòng, chỉ thản nhiên đáp, “Ta chưa từng xem việc này là trò đùa.”

Đôi mắt Trầm Ngọc hơi trầm xuống, xoay người nhìn chăm chú vào Xích Diễm, Xích Diễm đối diện với hắn một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải thỏa hiệp, lắc đầu cười cười, “Thôi được, thôi được, cuối cùng tiểu Thần tôn của chúng ta cũng.....”

Nghe được ba chữ “Tiểu Thần tôn”, Trầm Ngọc thoáng chốc trừng mắt nhìn hắn.

Xích Diễm vội vàng cầm miệng, nhốt luôn là chuyện Trầm Ngọc để ý nhất, nên hồi trước tôn chủ Ma giới Lăng Yên gọi hắn là “Phượng Hoàng nhỏ”, hắn mới tức sôi gan lên như vậy. Đương nhiên Xích Diễm đâu dám đụng vào váy ngực của Trầm Ngọc, vội vàng nói: “Thần tôn còn có chuyện gì cần chuẩn bị không, để ta đi hỗ trợ. Thành thân chính là chuyện quan trọng nhất đời, đương nhiên phải tổ chức cho thật là náo nhiệt.” Hắn nói tới đây, nhìn không được thờ dài.

Đáng tiếc việc này gạt mấy người Thần giới khác, Xích Diễm đột nhiên có một ít dự cảm không tốt. Lần này hắn mang theo Thần tôn hạ giới, không ngờ chỉ vừa không để mắt một cái, Thần tôn đã chạy đi cưới một cô nương về. Đến khi về lại Thần giới, đừng nói đến chuyện bị ba vị lão tổ tông kia phát hiện, chỉ cần để cho đám người Đông Cẩm thượng thần phát hiện ra thôi, hắn cũng sẽ bị đuổi giết đến hơn nửa năm mất.

Chẳng qua, đã đến nước này rồi, hắn muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, chỉ có thể tùy theo ý tiểu Thần tôn thôi.

Nghe Xích Diễm hỏi chuyện này, Trầm Ngọc nhíu mày nói: “Gần đây có trấn nào tên Thu Ngô không?”

Xích Diễm sừng sốt một lát, lắc đầu nói: “Đương nhiên là không, cung Thu Ngô không phải là nơi mà Thần tôn vẫn ở à?”

“Quả nhiên là không có.” Trầm Ngọc trầm ngâm một lát, vẻ mặt như thường phân phó nói, “Xích Diễm, chúng ta cùng nhau đi biến ra một cái trấn Thu Ngô đi.”

Xích Diễm: “???”

Trầm Ngọc nói: “Ta lừa nàng, nói rằng ta đến từ trấn Thu Ngô.”

Xích Diễm đỡ trán thở dài một hơi, trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch phải từ chỗ nào biến ra một cái trấn nhỏ. Hắn kéo dài giọng, mỗi một nói: “Thần tôn còn lừa nàng cái gì nữa?”

“Ta nói, trong nhà ta còn có một vài trường bối.” Trầm Ngọc nghiêm túc nghĩ, nhìn không được cau chặt mày lại, “Ta không ngờ Tinh Nhi sẽ nói là muốn đến trấn Thu Ngô gặp bọn họ.”

Xích Diễm hít một hơi thật sâu, gờ thì hay rồi, vì Hạ Dung Tinh muốn gặp, cho nên trước tiên bọn họ phải chuẩn bị biến ra một trấn Thu Ngô, lại còn phải chuẩn bị vài trường bối nữa chứ.....

“Đội đã.” Xích Diễm chớp mắt nói, “Thần tôn, người nói trường bối là chỉ.....”

Trầm Ngọc nói: “Mấy người Đông Cẩm bọn họ.”

Ngũ phương chiến thần đại danh鼎鼎 tại Thần giới, trong đó bao gồm Xích Diễm thượng thần, Đông Cẩm thượng thần... năm người bọn họ. Mỗi khi năm người này đi ra ngoài đều khiến cho nhóm tiểu tiên Thần giới ngưỡng mộ, phong quang vô hạn, uy phong lẫm lẫm, nhưng mà chỉ có Xích Diễm biết, Ngũ phương chiến thần từng lập được biết bao công lớn trong trận chiến thần ma ngày xưa, bây giờ đều bị mấy lão tổ tông an bài đi chăm sóc tiểu Thần tôn Trầm Ngọc mới sinh này, trở thành bà vú già của hắn. Người nào người nấy cả ngày sút đầu mẻ trán, nói làm nói nhảm.

Xích Diễm ngẫm lại ý của Trầm Ngọc một lát, nhìn không được nói: “Đông Cẩm bọn họ là trường bối, ta là huynh trưởng?”

Trầm Ngọc không hề cảm thấy có gì không đúng, nhẹ nhàng gật đầu.

Xích Diễm oán hận nói: “Sao ta lại vô duyên vô cớ nhỏ hơn bọn hắn một bậc chứ?”

Trầm Ngọc cũng không quản rốt cuộc Xích Diễm có ý kiến gì, chỉ lập tức dặn dò mấy chuyện cần chuẩn bị một lần nữa, rồi mới quăng Xích Diễm lại, mình thì quay về nhà Lăng Yên.

Hoàng hôn buông xuống, khi Trầm Ngọc trở lại trước cửa căn nhà nhỏ kia, loáng thoáng nghe thấy tiếng động nơi đầu tường, vài đóa hoa nhẹ nhàng rơi trên đầu vai hắn. Hắn ngẩng đầu lên, thấy Lăng Yên đang ngồi trên đầu tường, nụ cười dịu dàng xen lẫn giữa những cành hoa chẳng chặt, “Về rồi à?”

Trầm Ngọc gật đầu, đáp: “Ta đã về.”

Đây là lần đầu tiên hai người nói ra lời đối thoại như vậy, nhưng lại vô cùng ăy nể, giống như những lời đối thoại kiểu này đã diễn ra hàng ngàn hàng vạn lần.

“Người nhà ngươi có nói gì không?” Lăng Yên hỏi.

Trầm Ngọc không đáp, chỉ lẳng lặng thưởng thức ánh chiều tà đỏ rực chiếu xuống tạo nên một vầng sáng quanh thân người nọ, một lúc lâu sau mới nói: “Ngày mai chúng ta đi chọn hi phục được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau, Lăng Yên và Trầm Ngọc mua rất nhiều thứ ở trong trấn để chuẩn bị cho việc hôn sự.

Hai người đều chưa từng trải qua loại chuyện này, cũng không biết cần chuẩn bị những gì, vì thế đồ đạc gì đó chỉ cần thấy cần thiết liền mua, một phen dày vò đến loạn thất bát tao, vậy mà bọn họ cũng chuẩn bị không sai biệt lắm rồi.

Chuyện cuối cùng phải làm, đó là mở tiệc chiêu đãi tân khách.

“Tiệc cưới ngày đó trừ ngươi và huynh trưởng bọn họ, những người khác ở trấn trên của ngươi cũng sẽ đến sao?” Lăng Yên chỉnh sửa một chậu hoa trước mặt, muốn làm cho chúng nó trở nên xinh đẹp nhất: “Hàng xóm lân cận?”

“Sẽ không.” Trầm Ngọc lắc đầu, trừ bỏ Xích Diễm, chuyện hán thành thân cũng không nói cho người nào, tất nhiên cũng sẽ không có người đến: “Còn ngươi?”

Lăng Yên sắp xếp bình hoa không sai biệt lắm, liền lùi lại hai bước hơi suy nghĩ, không chút để ý nói: “Ta cũng không có, yên tĩnh một chút cũng tốt.” Nàng cười cười, chỉ vào bồn hoa kia hỏi Trầm Ngọc: “Nhìn đẹp không?”

Trầm Ngọc gật đầu, đang muốn mở miệng, đột nhiên ngoài phòng lại truyền đến một tràng tiếng đập cửa, Trầm Ngọc cùng Lăng Yên nhìn thoáng qua nhau, rồi đồng thời nhìn ra ngoài cửa.

“Bằng hữu của ngươi?” Lăng Yên hỏi.

Tất nhiên Trầm Ngọc không thể có bằng hữu nào đến đây, hán khó hiểu đứng dậy ra mở cửa.

Một nam tử trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa, trên người mặc một chiếc đạo bào cũ nát, vừa nhìn thì thấy hơi quen mắt.

“Ồ? Là ngươi à? Thì ra ngươi ở đây?” Nam tử kia nhìn thấy Trầm Ngọc thì lập tức liền nhận ra, tỏ ra vô cùng quen thuộc tiến vào, một tay khoác lên vai hán. Hán vừa đi vào, lập tức liền nhìn thấy Lăng Yên đang ngồi trước cửa sổ ở trong phòng, không khỏi sùng sốt nói: “Hai người các ngươi? Không phải các ngươi nói các ngươi không có quan hệ gì sao, sao bây giờ lại.....”

Người tới đúng là người trẻ tuổi hôm trước xông vào doanh trại yêu quái cứu bọn họ.

Lúc ấy nam tử kia hiểu lầm Lăng Yên và Trầm Ngọc là một đôi tình nhân, sau đó bị Lăng Yên phủ nhận, giờ gặp lại, Lăng Yên lại lập tức cười đáp: “Bây giờ chúng tôi là vợ chồng.”

Nam tử kia tròn mắt nhìn hai người, Trầm Ngọc nhìn thần sắc của hán, liền lên tiếng giải thích: “Hai ngày sau chúng tôi sẽ thành thân.”

Nam tử ngạc nhiên: “..... Các ngươi tiến triển có chút nhanh nha.”

Trầm Ngọc không để ý sự kinh ngạc của đối phương, trực tiếp hỏi: “Có việc?”

Lúc này nam tử kia mới nhớ tới mục đích mình đến đây, vội vàng nói rõ ngọn nguồn. Thì ra nam tử này tên là Bộ Duyên Khê, là đại đệ tử của Ngôn tông nhất mạch thuộc phân đàn ở Thiên Cương môn, lần này nghe nói có yêu ma tàn sát bừa bãi ở An Nhạc trấn, nên đến đây điều tra, mà lúc trước Trầm Ngọc và Lăng Yên là được hán trùng hợp cứu như vậy.

Tuy rằng trong lòng Lãng Yên và Trầm Ngọc đều nhất trí cho rằng chính mình không cần người này cứu giúp, nhưng ai cũng không nói thêm cái gì, chỉ để cho người này tiếp tục nói.

Ngày ấy, sau khi Bộ Duyên Khê cứu những người ở trong doanh trại ra, lại hỏi ra sắp tới bảy yêu tinh này có thể còn đi vào An Nhạc trấn một lần nữa. Bộ Duyên Khê đã nói cứu người là phải cứu tới cùng, vì thế dứt khoát liền tìm một chỗ nghỉ ngơi ở An Nhạc trấn, chờ đám yêu tinh kia đến chui đầu vô lưới

Mà chỗ ở hần tìm được, trùng hợp lại ở cách vách hai người.

Giải thích hết nửa ngày, rốt cuộc Bộ Duyên Khê mới cười đáp: “Cho nên ta đến để mượn một vài thứ, ta vừa mới vào ở bên kia, cái gì cũng không có, tính qua chỗ các người hỏi xem có thể mượn một vài thứ hay không, không thì.....” Hần nói đến đây, gãi đầu một cái nói: “Cho ta ăn ké một bữa cơm?”

Bộ Duyên Khê tới vô cùng đúng lúc, giống như là cố ý căn thời gian để đến, vừa vặn Lãng Yên và Trầm Ngọc cũng chưa ăn gì, hần liền mặt dày mày dạn ngồi đợi ở trong nhà.

Sau khi cơm nước no nê, Bộ Duyên Khê mới nhớ tới chuyện hai người thành thân, lại vội vàng nói, nếu có thể giúp đỡ được gì, nhất định sẽ hết sức giúp đỡ, lúc này mới xách một vỏ rượu còn lại trên bàn về nhà, trước khi đi, còn nhin không được quay đầu lại nhìn hai người cười.

Hai người vốn đang thương lượng chuyện thành hôn, bị Bộ Duyên Khê quấy nhiễu, giờ cũng không biết nói đến đâu rồi nữa, Lãng Yên bắt đắc dĩ lắc đầu, cũng không tính nhớ lại, dù sao đối với nàng mà nói, chỉ cần ở bên cạnh người mình thích, làm gì cũng không quan trọng. Nàng quay sang Trầm Ngọc nói: “Ngày mai chúng ta đến trấn Thu Ngô gặp người nhà của người?”

Vốn tưởng rằng Lãng Yên đã quên việc này, lại không nghĩ rằng ngay tại lúc này, nàng lại nhắc tới.

Trầm Ngọc lặng lẽ đặt đồ đang sắp xếp trong tay xuống, trong lòng tuy không muốn, nhưng chỉ có thể gật đầu nói: “Được.”

Chuyện tới nước này, hần cũng chỉ có thể hi vọng hiệu suất làm việc của Xích Diễm vẫn cao như trước.

Vào ban đêm, Trầm Ngọc nhận được thư Xích Diễm gửi tới, trong thư là một tấm bản đồ, trên bản đồ đặc biệt đánh dấu vị trí của trấn An Nhạc, mà ở chính giữa bản đồ, bên cạnh trấn An Nhạc, có một con đường bị Xích Diễm dùng bút màu đỏ vẽ ra, đi theo con đường màu đỏ không xa, là vị trí của trấn Thu Ngô.

Trầm Ngọc không biết rốt cuộc Xích Diễm dùng cách nào để từ không có gì mà tạo một cái trấn Thu Ngô, nhưng vì để cho Lãng Yên không nghi ngờ, suốt đêm Trầm Ngọc ngồi nhớ hết những vị trí trên bản đồ, sáng sớm hôm sau, hai người thu thập thỏa đáng, liền theo bản đồ đến trấn Thu Ngô.

Mãi cho đến khi lên đến trấn Thu Ngô, Trầm Ngọc vẫn là thần sắc cổ quái không hiểu.

Trấn nhỏ này thoạt nhìn thật sự là rất chân thật, từ người đi trên đường đến những tiểu quán ven đường, nhìn không ra có chỗ nào khác thường. Nhưng mà càng bình thường như vậy, lại càng làm cho người ta cảm thấy khả nghi. Lãng Yên không để ý chút nào, dọc đường nhìn chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, có vẻ vô cùng tự tại. Trầm Ngọc thì nhìn chằm chằm người đi đường, không biết những thứ này từ đâu ra.

Hai người đi đường một lúc lâu, rốt cuộc đi tới một tiểu viện nhìn vô cùng cũ nát.

Bởi vì cực khó phân biệt đường, đêm qua Trầm Ngọc đã ghi tạc toàn bộ bản đồ vào trong đầu, lần này tuyệt đối không có chuyện nhận sai đường, cho nên khi nhìn thấy rõ nơi này, Trầm Ngọc khó có được giật mình.

Lãng Yên nhìn cũng khá giật mình, bởi vì chỗ này thật sự quá cũ nát, người ngoài liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người sống ở đây thật sự rất khó khăn.

“Đây chính là nhà người?” Lãng Yên nghi ngờ hỏi.

Trầm Ngọc: “Phải.....” đi?

Trên thực tế, hần đột nhiên hoài nghi chính mình nhớ lầm địa chỉ.

Ngay tại lúc Trầm Ngọc còn đang trầm tư suy nghĩ, Lãng Yên đã tiến lên gõ cửa viện.

Cửa gỗ cũ nát phát ra một tiếng kết đầy nguy hiểm, Lãng Yên gõ xong một tiếng liền sợ mình không cẩn thận đã làm hỏng cửa rồi, vội vàng giảm bớt lực, nhẹ nhàng gõ vài tiếng.

Hai người đợi ở ngoài cửa một lát, đằng sau cánh cửa rốt cuộc cũng có động tĩnh, một người đàn ông cao to cường tráng mở cửa ra, lộ đầu ra ngoài nhìn Lãng Yên và Trầm Ngọc đang đứng ở trước cửa.

Tướng mạo của người này đương nhiên Trầm Ngọc rất quen thuộc, đây là người lúc trước hần cứu ở trấn trên - Chu Đại Tráng, nhưng trong lòng Trầm Ngọc vô cùng khẳng định, người này không phải là Chu Đại Tráng thật sự, mà là Xích Diễm cải trang.

Suy đoán của Trầm Ngọc cũng không sai.

Người ở trong nhà đúng là Xích Diễm thượng thần, người tham gia trận đại chiến thần giới trong truyền thuyết lúc trước, có thể lấy một người mà địch lại tứ đại ma tướng của Ma giới, phong thái vô song, diện mạo bất phàm, được vô số tiên nữ ái mộ.

Vì hoàn thành nhiệm vụ của tiểu Thần tôn nhà mình, suốt đêm Xích Diễm thượng thần chạy tới một trấn nhỏ ở phía tây trấn An Nhạc, nghĩ đủ mọi biện pháp đổi tên trấn nhỏ này thành trấn Thu Ngô. Ngay sau đó, hắn lại vội vàng bố trí một cái tiểu viện như vậy, cải trang thành bộ dáng của Chu Đại Tráng, nghênh đón hai người đến.

Xích Diễm cảm thấy lúc trước mình đại chiến với ma tướng ba ngày ba đêm cũng không có chặt vật giống như bây giờ.

Mà nhìn những thứ mình bố trí lần này, Xích Diễm cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Ngũ phương chiến thần bọn họ từ nhỏ đều coi tiểu Thần tôn là bảo bối mà cung phụng, ai biết hôm nay lại đột nhiên chui ra một nữ tử nhân loại vô cùng bình thường, lại có thể bắt Thần tôn bọn họ vất vả nuôi lớn đi như thế, tuy Xích Diễm không đến mức hoài nghi ánh mắt Thần tôn nhà mình, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng, vì thế đặc biệt thiết kế ra một địa phương khó coi như vậy.

Người ta hay nói cô nương ở trấn gian đều thuộc loại ngại bần yêu phú.

Thật ra hắn muốn biết, nếu nhìn thấy gia cảnh Thần tôn nhà mình nghèo khó đến mức này, cô nương này sẽ có phản ứng như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễm Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sau khi Trầm Ngọc giới thiệu hai người Lăng Yên và Xích Diễm với nhau, ba người liền đi vào trong nhà.

Nhìn bên ngoài ngôi nhà nhỏ này vô cùng cũ nát, ai ngờ bên trong còn xập xệ hơn gấp mấy lần. Xích Diễm dẫn hai người đến một chỗ miễn cưỡng có thể gọi là phòng khách, mời Lăng Yên và Trầm Ngọc ngồi xuống hai cái ghế gỗ nhỏ. Lúc này, Lăng Yên mới hỏi tới trường bối của Trầm Ngọc. Tất nhiên Xích Diễm không cách nào tìm được vài trường bối thật, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn lý do để lấp liếm, chỉ nói là bọn họ cũng không ở chung với nhau. Lăng Yên cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ đa số người phạm tội sống cùng nhau, thành một đại gia đình, vì sao đến lượt Trầm Ngọc lại là tình hình như thế này, vì thế liền mở miệng hỏi.

Thắc mắc của Lăng Yên tất nhiên đã nằm trong dự liệu của Xích Diễm.

Ngay sau đó, Xích Diễm kể cho Lăng Yên và Trầm Ngọc nghe một câu chuyện xưa ân oán tình cừ đầy bi thảm lấy lòng của đại gia tộc mà mình đã biên soạn cả đêm, biến Trầm Ngọc trở thành một đứa bé đáng thương từ nhỏ không cha không mẹ, gia gia không thương, nãi nãi không yêu, ngày ngày sầu não uất ức.

“.....” Trầm Ngọc nghe xong sợ ngây người.

Mà bởi vì Trầm Ngọc sợ ngây người cũng không hiện lên mặt, cho nên Lăng Yên hiểu lầm sự yên lặng của hắn là âm trầm, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, lòng bàn tay chạm vào mu bàn tay Trầm Ngọc. Trầm Ngọc ngược mắt nhìn nàng, chỉ cảm thấy sức nóng trên tay nàng như truyền vào tận đáy lòng, ấm áp giống như ánh sáng mặt trời.

Xích Diễm kể xong câu chuyện xưa kia liền lẳng lặng nhìn phản ứng của hai người, thấy một màn này, đáy mắt toát lên chút khen ngợi, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được thở dài một hơi.

Xem ra hôn sự này thật sự không thể ngăn cản được.

Sau khi mọi người đã bàn bạc xong, Lăng Yên suy nghĩ một chút rồi đề nghị không bằng sau khi thành thân bọn họ cùng chuyển đến ở tại trấn An Nhạc, tuy chỗ kia cũng không được coi là tốt lắm, nhưng vẫn hơn nơi này rất nhiều. Lăng Yên vô cùng quan tâm, nói một mình Xích Diễm ở đây cũng không tốt, không bằng từ khoát dọn qua ở cùng bọn họ.

Xích Diễm tuyệt đối không muốn tiếp tục sử dụng khuôn mặt của Chu Đại Tráng thêm một chút nào, vội vàng lắc đầu cự tuyệt, sống chết không chịu qua ở, Lăng Yên khuyên bảo không được chỉ đành phải từ bỏ.

Mọi người lại nói thêm một chút, Trầm Ngọc không muốn ở lâu vì sợ Lăng Yên nhìn ra sơ hở, liền nói muốn ra về.

Ai ngờ Xích Diễm lại chợt gọi Trầm Ngọc lại, bảo có chuyện muốn nói riêng với Trầm Ngọc.

Xích Diễm do dự nhìn về phía Lăng Yên, Lăng Yên vô cùng thức thời, đứng dậy cười nói: “Ta ra ngoài đi dạo, hai người cứ trò chuyện đi.”

Ánh mắt của Trầm Ngọc vẫn dính ở trên người Lăng Yên: “Chúng ta nói chuyện nhanh thôi, nàng đừng đi quá xa.”

Lăng Yên đáp ứng, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa.

Đợi đến khi Lăng Yên rời khỏi, Xích Diễm mới bước tới trước mặt tiểu Thần tôn, thấp giọng nói: “Thần tôn, có một việc, không biết có nên nói hay không.”

Trầm Ngọc biết Xích Diễm cố tình đuổi Lăng Yên đi, nguyên nhân nhất định là không đơn giản, quả nhiên, không đợi Trầm Ngọc đáp lại, Xích Diễm liền nói thẳng ra: “Đám yêu quái ở ngoài trấn An Nhạc hôm trước chỉ sợ là không đơn giản. Thần tôn, bọn ta đã tra ra được trận pháp ngài nhìn thấy trong doanh trại yêu quái ngày ấy.”

Hôm đó, Trầm Ngọc và Lăng Yên nhìn thấy một gã ma tướng sử dụng trận pháp ở trong doanh trại kia, lúc ấy Trầm Ngọc cũng không biết rõ là cái gì, vì thế kêu Xích Diễm đi thăm dò, không ngờ đến bây giờ mới có kết quả.

Xích Diễm nói tiếp: “Trận pháp kia vô cùng cổ quái, chúng ta phải phái người đi tra xét các điển tịch lưu lại từ thời thượng cổ mới biết được, có lẽ trận pháp kia là bí pháp của Yêu giới, Thiên Hoàn trận.” Hơi ngừng một chút, Xích Diễm suy tư một lát mới ngưng trọng nói: “Trận pháp này cực kì tàn khốc, dựa vào việc hấp thụ lực lượng của ba giới yêu, ma, nhân để luyện hóa thành bảo châu. Tên của nó là Huyền Cốt châu, mỗi một lần trận pháp mở ra liền có thể hấp thụ một lượng sức mạnh, đợi đến khi đủ một nghìn lần, hấp thụ lực lượng của mấy ngàn sinh linh, Ma châu sẽ hoàn toàn được luyện hóa. Ai có thể lấy lực lượng bên trong bảo châu này để cho chính mình dùng, liền có được sức mạnh tối cao.”

Trầm Ngọc chưa bao giờ nghe qua những điều này, hẳn cho rằng tu hành chẳng qua là ngồi thiền định, chưa bao giờ nghĩ tới mạng người cũng có thể biến thành lực lượng cho một người.

Xích Diễm biết hẳn không hiểu, liền khẽ thờ dài một tiếng giải thích: “Có lẽ Thần tôn không biết, hơn ba vạn năm trước, tam giới từng xảy ra một trận đại chiến, mà đầu sỏ gây nên trận đại chiến kia chính là vua của Yêu giới, một mình hắn đánh bại rất nhiều thiên thần, thậm chí ngay cả Thần tôn tiền nhiệm cũng không phải là đối thủ của hắn, đó là bởi vì hắn dùng phương pháp này luyện chế ra một viên Huyền Cốt châu, rồi hấp thụ sức mạnh trong đó.”

Nói như vậy, sự tình liền trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Trầm Ngọc tuy chưa rõ ràng nhưng cũng hiểu, nếu tiếp tục mặc kệ chuyện này, để Yêu giới luyện ra thêm một viên Huyền Cốt châu nữa, e là sẽ xuất hiện thêm một tên Yêu vương cường đại.

Trầm Ngọc trầm ngâm một lát, hỏi: “Hạt châu kia đang ở đâu? Yêu giới có động tĩnh gì khác không?”

“Có.” Xích Diễm chờ chính là những lời này, hắn vội vàng đáp: “Hiện giờ Huyền Cốt châu đã hoàn thành một nửa, yêu quái đã giấu hạt châu đi rồi, chúng ta cũng không có cách nào tìm được tung tích của nó, chỉ có điều, có tin tức nói là tối nay Yêu vương sẽ tự mình đến thu hồi hạt châu.”

Nghe được chuyện này, Trầm Ngọc không nói gì, Xích Diễm cẩn thận nhìn sắc mặt Trầm Ngọc, cũng không dám mở miệng.

Ngày mai là ngày thành thân của Trầm Ngọc và Lăng Yên.

Việc này Xích Diễm cũng thật bất đắc dĩ, hắn suy nghĩ rất lâu mà vẫn không biết có nên nói cho Thần tôn hay không, nhưng nếu không nói, thật sự để Yêu vương mang Huyền Cốt châu đi, chỉ sợ sau này muốn ngăn cản, lại càng thêm khó khăn.

Trầm Ngọc chẳng qua chỉ suy nghĩ một lát, liền mở miệng nói: “Ta biết rồi.”

Xích Diễm không hiểu được câu trả lời này là có ý gì, không khỏi ngần ra nói: “Thần tôn?”

“Đêm nay ta sẽ đi ngăn cản hành động của Yêu vương.” Trầm Ngọc nói xong, quay đầu nhìn bộ dạng lo lắng của Xích Diễm, nhân tiện nói: “Ngày mai mới là ngày ta thành thân, cũng không phải đêm nay, ta sẽ cố gắng trở về trước hừng đông.”

Xích Diễm tất nhiên là liên tục gật đầu, Thần tôn tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tu vi thực lực lại không ai sánh bằng, nếu muốn trở về trước khi trời sáng tất nhiên là không có vấn đề. Nhưng đối với Xích Diễm mà nói, điều hắn lo lắng là một chuyện khác. Hắn thấp giọng nói: “Thần tôn, chỉ sợ Yêu giới hành động lần này, Ma giới cũng sớm có chuẩn bị.”

Trầm Ngọc hiểu ý Xích Diễm: “Người nói là Ma giới cũng muốn đoạt Huyền Cốt châu?”

“Nếu bọn họ thật sự muốn lấy được Huyền Cốt châu, cũng chỉ có đêm nay là cơ hội tốt nhất.” Xích Diễm giải thích.

Cứ như vậy, đối thủ của bọn họ không phải chỉ có mỗi Yêu giới, mà còn có Ma giới.

Nhớ tới Ma tôn thực lực cao cường lại vô cùng không phân rõ phải trái, Xích Diễm không khỏi lau mồ hôi một phen, trong lòng lo lắng không thôi: “Thần tôn, tối nay nếu thật sự đụng độ Ma tôn Lăng Yên, trăm ngàn lần phải cẩn thận. Huyền Cốt châu kia không thể để cho Yêu vương cầm đi, cũng tuyệt đối không thể để Ma giới cướp đi.”

Một lần nữa nghe đến tên Ma tôn Lăng Yên, tâm Trầm Ngọc trầm xuống. Gặp mặt Ma tôn, đối với Trầm Ngọc mà nói là một chuyện không hề vui vẻ, tuy rằng bây giờ đã chứng minh được chuyện ở Đông Thiên các không liên quan gì đến Ma giới, nhưng Trầm Ngọc vẫn không thể có thiện cảm với cái người ăn nói lỗ mãng kia.

Nếu thật sự gặp phải Ma tôn, hấn cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Tin tức của Xích Diễm rất chính xác, suy đoán của hấn cũng không sai.

Lăng Yên vừa rời khỏi căn nhà, liền thấy một con bướm đen nhẹ nhàng lướt qua người. Nhìn thấy con bướm đen kia, Lăng Yên thu lại ý cười trên mặt, tìm một góc tường hẻo lánh ở con phố đông đúc, thì triển trận pháp nói chuyện với ma tướng Thanh Minh của Ma giới.

Sau khi hai người nói chuyện với nhau, Lăng Yên cũng đoán được bảy tám phần kế hoạch của Yêu giới, nàng chống má, bắt đầu nhíu mày, lẩm bẩm nói: “Đêm nay à.....”

Lăng Yên là một người hiểu chiến, cũng là người không sợ phiền toái, nếu là bình thường, nghe được loại chuyện này, tất nhiên sẽ hận không thể lập tức xông ra đánh một trận ba ngày ba đêm với Yêu vương, nhưng bây giờ nghe được tin này, trên mặt Lăng Yên lại hiện ra chút chần chờ, điều này làm cho Thanh Minh không khỏi sửng sốt.

“Ma tôn đại nhân, đêm nay có vấn đề gì sao?” Trong lòng Thanh Minh thoáng sợ hãi, dù sao tính tình của Lăng Yên là không sợ trời không sợ đất, ngay cả Lăng Yên mà cũng nhíu mày, như vậy nhất định là có chuyện gì vô cùng phiền phức. Thanh Minh vội vàng suy đoán hỏi: “Chẳng lẽ đêm nay xảy ra đại sự gì?”

Ma tôn thành thân cũng được cho là đại sự, nhưng Lăng Yên cũng không định nói cho những người khác, nàng lắc lắc đầu, lại nói: “Đêm nay ta sẽ đi xem”

Thanh Minh vội vàng nói muốn dẫn người đến hỗ trợ, Lăng Yên lại ngăn cản nói: “Một mình ta là đủ rồi.” Nàng nói xong, chợt nhớ tới một tên không thể nào làm cho người ta thích, hỏi tiếp: “Lần trước người nói Phượng Hoàng Nhỏ của Thần giới cũng đến đây, xem ra chuyện Huyền Cốt châu lần này, hấn cũng tính chen một chân?”

Thanh Minh đau khổ gật đầu: “Việc này Thần giới tất nhiên sẽ có hành động, rất có thể Thần tôn sẽ tự mình ra tay.”

Lăng Yên hoàn toàn không hề lo lắng: “Có mỗi con Phượng Hoàng to cỡ đó mà người sợ cái gì?”

Dứt lời, nàng đang định nói tiếp, chợt nghe một giọng nói truyền tới cách đó không xa: “A Tinh!”

Đây là giọng của Trầm Ngọc, Lăng Yên cất cao giọng trả lời một câu, vội vã muốn chặn đứt trận pháp này, Thanh Minh mờ mịt nhìn Lăng Yên, vội vàng hỏi: “Ma tôn đại nhân? Đó là..... ai?”

Tất nhiên Lăng Yên sẽ không để người Ma giới phát hiện ra chuyện của nàng cùng Trầm Ngọc, vội vàng thu trận pháp, đi ra khỏi góc tường. Trầm Ngọc đứng ở trước nhà cách đó không xa, xuyên qua tia sáng mặt trời ấm áp nhìn nàng.

Hiện tại Lăng Yên đối với từ “Ngày mai” này cực kỳ mong chờ, nàng cười với Trầm Ngọc: “Hai người nói chuyện xong rồi à?”

“Ừ.” Trầm Ngọc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Chúng ta về nhà đi.”

“Được.” Lăng Yên mỉm cười lên tiếng, bước nhanh đến trước mặt Trầm Ngọc, một tay nắm tay hấn, hai người một đường trở về, vừa đi vừa cùng nhau bàn bạc chuyện hôn sự ngày mai.

Nói cười một lúc, đột nhiên Lăng Yên ngừng bước chân.

“Đường Lam.” Lăng Yên nói.

Trầm Ngọc còn chưa quen với tên này, dừng lại một lát mới nhớ ra, nghiêng đầu nhìn Lăng Yên.

Lăng Yên ngẩng đầu nhìn đối phương, thấp giọng nói: “Hôm nay nghe đại ca chàng kể những chuyện trước đây của chàng.....”

Trầm Ngọc: “.....” Hấn rất muốn quên đi đoạn chuyện xưa kia.

Lăng Yên hiển nhiên không quên, ánh mắt nàng lóe lên, sáng ngời mà trong suốt: “Những chuyện đã xảy ra, ta không thay đổi được, nhưng mà tương lai của chúng ta nhất định sẽ trôi qua thật vui vẻ, chàng có tin ta không?”

“Ta tin.” Trầm Ngọc kiên định không có một chút hoài nghi.

Lăng Yên nở nụ cười, lại nắm tay đối phương, hai người một đường quay về nhà.

Mặt trời từ từ lặn về phía tây, hai người đi rất chậm, lại đều cảm thấy thời gian quá ngắn.

Ban đêm, đợi đến khi bốn phía đều yên tĩnh lại, Lăng Yên lặng lẽ ra khỏi phòng.

Vừa rời khỏi trần An Nhạc, Lăng Yên liền bỏ đi lớp nguy trang, khôi phục diện mạo Ma tôn, nàng liếc mắt nhìn về phía nhà mình trong trấn, nghĩ đến người kia có lẽ vẫn đang ngủ yên, bờ môi không khỏi nở nụ cười yếu ớt.

Ngay sau đó, trên đỉnh núi cách trấn An Nhạc không xa, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ rung trời! Sự rung chuyển kịch liệt từ sâu trong lòng đất truyền đến, như là muốn đánh thức toàn bộ trấn nhỏ!

Lăng Yên chợt thu lại ý cười, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng, hướng tới chỗ phát ra động tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Lúc Lăng Yên đuổi đến, mỏm núi ở kia vốn có một bầy yêu quái dừng chân lập trại đã không còn nhìn rõ hình dạng.

Cả một mỏm núi bị bốc lên một mảng lớn, cây cối xóc xếch bị gãy nghiêng một bên, bốn phía là một mớ hỗn độn. Mà ở khu vực vốn đã bị hư hỏng nặng ở gần kia, có hai nam tử một tiên một yêu đang đứng.

Trong đó, một người thân khoác chiến giáp, phòng thủ kết án ở phía trước, cả người tràn đầy tiên lực bủa vây, đúng là làm lũ yêu xung quanh không cách nào nhúc nhích.

Mà người đối diện với hắn thì bọc bộ đồ cổ quái bên trong áo choàng, đầu mũ kéo thấp dưới trán, giấu mặt bên trong làm người khác không nhìn rõ diện mạo.

Nhưng mặc dù thế, Lăng Yên vẫn có thể đoán được thân phận đối phương.

Hắn chính là vua của yêu giới hiện giờ, Phi Ảnh.

Thân là Ma giới chí tôn, Lăng Yên đã từng trải qua rất nhiều sự việc, giao chiến cùng yêu giới vốn không hề ít nên nàng cũng từng thấy yêu vương vài lần. Nhưng hai người lại chưa từng giao chiến trực diện với nhau, thậm chí số lần nói chuyện với đối phương cũng cực ít. Yêu Giới cùng Thần Ma hai giới khác biệt, mấy vạn năm trước vì một trận chiến đã làm nguyên khí yêu giới bị tổn thương nặng nề. Qua nhiều năm như vậy, trước sau yêu giới không còn dám có bất kỳ động tác nào nữa.

Mãi cho đến khi...

“Xem ra ta tới đúng lúc rồi, người nói có đúng không, yêu vương?” Thân thể Lăng Yên thoát một cái, người đã xuất hiện ngay giữa sân. Nàng cười nhẹ liếc mắt về hướng yêu vương Phi Ảnh, chợt quay đầu về phía người mặc chiến giáp nọ, chào hỏi: “Xích Diễm thượng thần, đúng là đã lâu không gặp!”

Xích Diễm còn đang đợi thần tôn nhà mình đến nơi, nhưng tên yêu vương Phi Ảnh này xuất hiện còn sớm hơn bọn hắn tưởng tượng. Trầm Ngọc còn chưa đến, hắn đành phải tự mình ra tay ngăn cản hành động của đối phương trước. Đến tột cùng sức lực của Phi Ảnh mạnh mẽ cỡ nào, Xích Diễm hẳn tuyệt không muốn lĩnh giáo. Càng không thể chỉ dựa vào mỗi mình hắn có thể ngăn trở được, hắn chỉ có thể trông chờ Trầm Ngọc mau đuổi tới kịp để cùng mình đối phó Phi Ảnh. Nhưng mà dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới trong thời điểm quan trọng như thế này, hắn còn chưa chờ được thần tôn đến, nhưng ma tôn thì đã xuất hiện trước rồi.

Thần ma hai giới xưa nay có oán, Xích Diễm cũng không rõ ma tôn tới đây có mục đích gì, không khỏi phát sầu một trận. Đúng là sự tình càng ngày càng phức tạp rồi.

Nhưng mà Lăng Yên ngay cả nhìn cũng không hề nhìn Xích Diễm nữa. Mục đích lần này nàng tới, cũng chỉ có Huyền Cốt Châu.

Từ đầu chí cuối, ánh mắt Lăng Yên vẫn không rời yêu vương Phi Ảnh.

Phi Ảnh là một kẻ vô cùng quái đản, ngày thường lúc nào cũng đem mặt giấu dưới mũ, trông khép kín trầm mặc, với bất cứ chuyện gì cũng mang theo bộ dáng không hứng thú, dù bất kì kẻ nào cũng không nhìn ra tâm tư của hắn. Đối với Lăng Yên mà nói càng là kẻ nhìn không thấu, thì càng nguy hiểm.

“Để Huyền Cốt Châu lại đây!” Lăng Yên không có ý định nhiều lời, chỉ ngăn ở trước mặt Phi Ảnh, trầm giọng nói.

Bốn phía mơ hồ phát ra tiếng động, Lăng Yên biết nơi này có không ít yêu quái mai phục đối phó. Nếu yêu vương đã tới, tất nhiên phải có sự chuẩn bị rồi. Nhưng Lăng Yên xưa nay không sợ những phiền toái này, nếu có đánh nhau thật, nàng cũng không sợ gì.

Ánh lửa doanh trại chiếu rọi lên người Phi Ảnh, nhìn toàn thân hắc bào có chút mơ hồ bất định. Hắn ngheh đón Lăng Yên, tiến về phía trước một bước.

Mới vừa rồi, lúc cùng Xích Diễm giao thủ hay lúc Lăng Yên xuất hiện hắn cũng không mở miệng. Đến bây giờ, hắn mới dùng âm thanh lạnh như băng nói: “Đáng tiếc, ngươi không lấy được.”

Lông mày Lăng Yên nhếch lên đầy hứng thú, hiếm khi có người dùng khẩu khí này nói chuyện trước mặt nàng.

Bóng đêm bốn phía càng nặng nề, ánh trăng trên đỉnh đầu bị mây đen bao phủ chồng chất, trong bóng tối quanh quẩn vô số luồng gió của yêu quái, những chiếc bóng lay động, sát khí lan rộng không ngừng. Trong đêm, ma giới chỉ tồn và vua của yêu giới ở giữa giằng co, khí tức trên thân hai người như cuồng phong hung bạo thổi quét bốn phía, cây cối thưa thớt lại bung cành rụng lá, lá cây rơi đầy đất.

Cũng vào lúc này, một giọng nói khác từ trong bóng đêm xa xôi truyền đến.

“Nàng không lấy được Huyền Cốt Châu, vậy ta thì sao?”

Thanh âm chỉ vừa xảy ra trong nháy mắt, người đã lướt qua ngay trước mặt.

Lăng Yên trong lòng khẽ kinh ngạc, đối phương xuất hiện mà ngay cả nàng cũng không hề phát giác.

Đột nhiên nhìn lại, nàng hướng mắt về phía người mới xuất hiện, liền thấy một nam tử trẻ tuổi, trên thân mặc bộ trường bào màu sáng, đứng chấp tay nghiêm nghị trong gió đêm, toàn thân tràn ngập hơi thở lạnh lùng.

“Thần tôn!” Mắt thấy người nọ xuất hiện, Xích Diễm mới vừa rồi bị hơi thở hai người kia dồn ép không thể di chuyển rút cuộc thờ một hơi nhẹ nhõm, khăn trương vọt tới trước mặt hắn.

Mà nghe được xưng hô trong miệng Xích Diễm, Lăng Yên không nhịn được lại nhếch mày.

“Thần tôn?” Lăng Yên lầm bầm đọc ra cái tên này, trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh của Thanh Quang từng giao chiến với mình không ít năm, mà bây giờ nhắc tới hai chữ thần tôn thì nàng chỉ thấy một phượng hoàng nhỏ vừa xấu nét vừa nhỏ mọn.

Nghĩ đến đây Lăng Yên lại nở nụ cười, có điều giờ không phải lúc cười nhạo đối phương. Nàng nén cười, mở miệng nói: “Thì ra hình người của phượng hoàng nhỏ là như vậy?” Nàng còn tưởng rằng hình người của phượng hoàng nhỏ sẽ là một tiểu tử cao chỉ tới đầu gối mình, không nghĩ rằng đối phương lại là một thanh niên diện mạo tuấn tú.

Lại một lần nữa nghe được xưng hô “phượng hoàng nhỏ”, đôi mắt của Trầm Ngọc hơi trầm xuống, Lăng Yên đón mắt nhìn lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, lát sau liền dời đi.

Mục đích của bọn họ đều vì Huyền Cốt Châu, bất luận là người nào xuất hiện đối với họ cũng đều không phải tin tốt.

Gió đêm vẫn đang càn quét lá rụng rơi đầy đất, trong làn gió đêm lạnh gào thét dội ra thanh âm vỡ vụn, nơi yên tĩnh không biết bao nhiêu năm nay dường như trở nên mất bình tĩnh.

Mấy vạn năm trôi qua, lần đầu tiên người đứng đầu của tam giới giằng co với nhau. Rốt cuộc dưới làn gió rét thấu xương chứa đựng bao nhiêu sát khí, không ai nắm chắc được. Chỉ là đỉnh núi bao quanh bắt đầu tích tụ càng nhiều mây đen, tiếng gầm của sấm sét như xa như gần, đem toàn bộ hơi thở của đỉnh núi vây quanh lại.

Ngay tại đây, vào lúc không ai chịu động thủ trước, yêu vương Phi Ảnh chợt nở nụ cười.

Một tiếng cười vô cùng ngắn ngủi, sau khi dứt, thân người hắn liền động.

Có điều lần này, Lăng Yên và Trầm Ngọc ở giữa cũng sớm dự đoán được, ngay lúc động tĩnh của Phi Ảnh diễn ra trong chớp mắt, Lăng Yên và Trầm Ngọc cùng lúc đuổi theo hướng hắn phóng đi. Hai thân ảnh một người phiêu dật như ma quỷ, một người tựa như một luồng sáng, trong chớp lát đã chặn ở trước mặt Phi Ảnh.

Bởi vì động tác quá nhanh, phượng hoàng đến lại khóp nhau đến lạ, nên hai thân ảnh không tránh khỏi đâm sầm vào nhau.

Lăng Yên và Trầm Ngọc còn chưa kịp trọn mắt nhìn nhau, Phi Ảnh đã đổi hướng phóng về phía ngược lại. Và lần này đúng là còn nhanh hơn so với ban nãy.

Hai người lại đuổi quanh lần nữa, ba thân ảnh ngắn ngủi giao thủ, chớp mắt cuồng phong nổi loạn, núi đồi rung chuyển. Nhưng cuộc chiến này chỉ diễn ra trong chớp lát, sau khi hạ chiều xuống, Phi Ảnh đột nhiên thoái lui, quay lại hướng về phía Trầm Ngọc và Lăng Yên đang dõi theo. Sắc mặt nàng trầm

xuống, lại muốn tiến lên, bước chân vừa cử động thì ngay lập tức ngăn người.

Lại một tia chớp xẹt qua, nghe tiếng sấm rền vang trong không khí, Phi Ảnh hơi nhếch khóe môi, lạnh giọng nói:

“Đề tu luyện Huyền Cốt Châu, ta đã vạch kế hoạch hơn vạn năm rồi.”

Mới vừa rồi Phi Ảnh vẫn luôn trầm mặc không nói, bây giờ hắn vừa mở miệng, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc liền thấy có chỗ không đúng.

Quả nhiên, Phi Ảnh lại nói tiếp: “Các ngươi nghĩ ta tại sao phải ở nơi này mở ra trận pháp luyện chế Huyền Cốt Châu?”

Nghe khẩu khí của Phi Ảnh, đáp án dường như đã rõ. Trong lòng Lăng Yên trầm xuống, chợt nói: “Chỗ này có biến!”

“Không phải có biến, mà đây là cạm bẫy.” Giờ đây giọng của Phi Ảnh có chút nhẹ bẫng, hắn quay về phía hai người cười khể, lại chợt nói: “Ta tìm suốt ba ngàn năm chỉ để có thể về được trận pháp luyện chế Huyền Cốt Châu, lại tốn thêm ba ngàn năm, hồng về thêm một tầng trận pháp bên ngoài mỗi trận pháp Huyền Cốt châu.”

“Chính vì đề bao vây các ngươi.” Phi Ảnh nói, “Ngay vị trí các ngươi đang đứng chính là trận pháp đó.”

Lời Phi Ảnh vừa dứt, đồng thời luồng sáng rực của cây đao cũng phóng ra cùng lúc, ánh lên bùng bùng, nhắm thẳng về phía Phi Ảnh, nhưng một chút cũng không chạm vào được hắn. Vào lúc luồng đao bị đánh bật trở về, đồng thời một luồng khói màu tím từ chỗ Lăng Yên và Trầm Ngọc chợt dâng lên, bao phủ cả hai người ở bên trong. Mà ánh đao trong chớp mắt tiếp xúc với vàng sáng, kịch liệt phá thủng nhưng vẫn không cách nào đâm xuyên được nó.

Lăng Yên nắm chặt đao trong tay, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra sự mất kiên nhẫn: “Trận này là ...”

“Tòa Thần trận.” Phi Ảnh cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Mời hai ngươi tiếp tục ngây ngốc ở trong đó một thời gian đi.” Và cứ thế, thân hình hắn chợt biến thành một làn khói đen, tiêu tan dưới sương ánh nắng nề trong đêm.

Trong trận pháp, Lăng Yên và Trầm Ngọc nhìn người trước mắt tự cho là đứng chạy thoát khỏi, liền muốn đuổi theo nhưng Tòa Thần trận lại dễ dàng vây hai người ở giữa, thành ra trong lúc này họ không cách nào nhúc nhích.

Trầm Ngọc thấy thế liền nói với Xích Diễm: “Mau đuổi theo!”

Xích Diễm nghe vậy, chân chừ trong chốc lát: “Nhưng thần tôn, trận pháp này ...”

“Ngươi đuổi theo hắn trước, về trận pháp ta tự nhiên có cách.” Đối với Trầm Ngọc, nếu đem so với trận pháp thì Huyền Cốt Châu dĩ nhiên quan trọng hơn. Xích Diễm nhận được chỉ thị của thần tôn liền gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng hướng về nơi Phi Ảnh biến mất, vội vàng đuổi theo.

Cuộc truy đuổi hỗn loạn lướt qua trong chớp mắt, bóng dáng Phi Ảnh cùng Xích Diễm rất nhanh liền biến mất. Mà sau đó, một trận chiến hỗn độn mở ra một không gian giữa, chỉ để lại một trận pháp bất khả xâm phạm. Ở giữa trận là ma tôn mang bộ mặt khó chịu và một người mang bộ dáng bình tĩnh phòng vệ Thần tôn, đang trừng mắt nhìn nhau.

Tòa Thần trận là một trận pháp được lưu truyền từ thời thượng cổ, đây là trận pháp chỉ dùng để trừng trị những vị thần, phải tốn một thời gian rất dài để bố trí, để mở được là vô cùng khó khăn. Nhưng nếu đã mở, thì dù bất kì ai bị giam ở bên trong, ngay cả người có năng lực tựa trời cũng không có cách nào tháo gỡ.

Bọn họ chỉ có thể đợi đến mười ngày sau, trận pháp mất đi hiệu lực sẽ tự động mở.

Nhưng bất luận là Lăng Yên hay Trầm Ngọc, đều không ai muốn mình chờ ở đây hết mười ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bao nhiêu năm qua, Lăng Yên từng trải qua không ít trận chiến ác liệt nhưng chưa lần nào phải chịu cảnh chật vật giống như bây giờ.

Lăng Yên không muốn chờ mòn mỏi giữa Tòa Thần trận, đao trong tay chém vào trận pháp trước mặt, đao khí sắc bén vừa chạm quang sáng kia liền

bắn trở về, Lăng Yên nhanh chóng lùi lại vài bước né tránh. Những luồng khí vây quanh trận địa kia nhanh chóng dấy lên một trận cuồng phong mù mịt. Nhìn thấy đòn đánh của mình vô tác dụng, hai hàng chân mày Lăng Yên gắt gao nhú lại, cắn răng thu trường đao vào vỏ.

Ngay lúc nàng dự định dùng biện pháp khác, một tiếng nói rét lạnh từ bên cạnh truyền đến: “Lỗ mãng!”

Chỉ hai chữ tóm tắt cho hành động của nàng.

Lăng Yên hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn lại, Trầm Ngọc ở bên kia cũng vừa lúc né được luồng khí bị đánh bật về của Lăng Yên, nhẹ nhàng phui sạch bụi bặm trên áo trắng, dùng ánh mắt thản nhiên nhưng chứa đựng sự cô độc lạnh lẽo bẩm sinh để nhìn nàng, thản nhiên nói: “Ma loại đúng là ma loại.”

Đao trong tay Lăng Yên vốn đã thu vào vỏ, nghe đến đây, ánh đao đột nhiên tái hiện lần nữa, chớp mắt tia sáng vừa xoẹt trên không trung liền đã thấy mũi đao đặt ngay cổ Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc bình tĩnh rũ mắt, hai đầu ngón tay kẹp lấy mũi đao, ánh mắt rét lạnh.

Hai người ở giữa thế trận giằng co với nhau, không ai nhúc nhích nửa bước, chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm động tĩnh của đối phương trong tư thế phòng vệ.

Bây giờ bị vây trong Tòa Thần trận, bọn họ đều biết việc trước mắt phải làm là rời khỏi đây, về ân oán giữa Thần Ma đợi sau khi rời được thì giải quyết tiếp cũng chưa muộn. Nhưng dù như vậy, họ vẫn không cách nào xác định được đối phương có hành động hay không. Hai người tiếp tục “liếc mắt đưa tình” hồi lâu, cuối cùng vẫn là Lăng Yên mở lời trước:

“Hiện tại ta không hứng thú đánh với ngươi.” Lăng Yên học bộ dáng mặt lạnh của Trầm Ngọc, trầm giọng nói: “Buông tay.”

Trầm Ngọc chưa vội thả tay ra, dù chưa mở miệng nhưng trong mắt lại bán tính bán nghi.

Nếu không phải đánh nhau sẽ hao tổn sức lực, Lăng Yên thật rất muốn dạy dỗ cái tên này một trận. Nàng tức giận buông tiếp một câu: “Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không dư sức đánh nhau với ngươi. Buông ra!”

Chẳng biết là có tin Lăng Yên nói hay không mà sau một hồi trầm mặc, cuối cùng Trầm Ngọc cũng nói lỏng hai ngón tay đang kẹp lấy mũi đao kia.

Lăng Yên thu đao lại vào vỏ, đồng thời xoay người tiếp tục nghiền cứu trận pháp từ bốn phía.

Song từ trước đến nay, đối với loại trận pháp này Lăng Yên không mấy để ý. Trải qua thời gian mấy vạn năm với thanh đao nắm trong tay, vốn không có thứ gì là nàng không giải quyết được. Chỉ riêng trận pháp trước mắt thì không. Nàng đứng ở vầng sáng phía trước, lại dùng chiêu khác thử vài lần nhưng cũng không có biện pháp.

Mắt thấy mây đen trên đỉnh đầu tản dần theo bóng Yêu Vương rời đi, lộ ra những chấm li ti trong đêm đen, Lăng Yên chợt có cảm giác ưu sầu hiếm có trong đời.

Nàng thật không cách nào hình dung được cảnh mọi người phát hiện tân nương lại không có mặt trong lễ thành thân ngày mai sẽ là dạng gì nữa.

Đường Lam còn đang chờ nàng, nhất định nàng phải về sớm một chút. Muốn nàng ở nơi quý quái này chờ suốt 10 ngày, có đánh chết cũng không làm được.

Huống chi ...

Nghĩ đến đây, Lăng Yên nhận không được liếc Trầm Ngọc ở bên cạnh cũng đang quan sát mình.

Huống chi còn cùng tên tiểu phượng hoàng cầu kinh lại còn ra vẻ lão luyện này bị nhốt cùng một chỗ.

Chỉ là liếc mắt một cái, Lăng Yên liền phát giác được cái tên tiểu phượng hoàng kia chẳng biết lúc nào đã ngồi xếp bằng dưới đất, chăm chú cúi xuống, thỉnh thoảng lại dùng đầu ngón tay vẽ ra một bức tranh chữ, giống như đang chơi đùa thứ gì đó.

Thực chất dù nàng không muốn giao tiếp với người của Thần Giới nhưng trước mặt ngoài tên tiểu phượng hoàng này làm gì còn ai nữa. Nhưng Lăng Yên chỉ chần chừ trong chốc lát, liền hướng về phía Trầm Ngọc đằng trước ngồi xổm xuống, mặt đối mặt, dùng giọng điệu như đang dụ dỗ tiểu hài nhi: “Đang trét bùn hả?” Theo như nàng thấy, một tiểu tử 900 tuổi có nghịch bùn thì cũng không mất mặt cho lắm.

Trầm Ngọc ngẩng đầu lên, sắc mặt cực kì khó coi, trông như rất không muốn nói chuyện với nàng.

Lăng Yên khi cúi đầu nhìn xuống chỗ Trầm Ngọc vẽ ban nãy, lúc này mới phát giác thì ra đối phương đang vẽ ra cách giải trận pháp.

“Ta là đang tìm biện pháp phá trận.”

Hướng mắt về phía trận pháp đằng kia, Trầm Ngọc nhàn nhạt nói một câu.

Lăng Yên hơi có chút kinh ngạc: “Ngươi sẽ phá được trận này sao?”

Trầm Ngọc cũng không ngẩng đầu lên: “Thần giới tinh thông trận pháp – Đông Cẩm thượng thần là sư phụ ta.” Thực tế không chỉ có vậy, toàn bộ ngũ phương chiến thần cũng đều được coi là sư phụ Trầm Ngọc, có điều mặt khác thì không giống. Mà thứ Trầm Ngọc theo học ở Đông Cẩm thượng thần, đúng là học thuật trận pháp.

Lăng Yên nghe đến đây, không khỏi bị thu hút, khẩn trương hỏi tới cùng: “Người nghĩ ra cách giải trận rồi sao?”

Trầm Ngọc lắc đầu: “Nghĩ không ra.”

Lăng Yên: “...”

Trầm Ngọc dừng chốc lát, không hiểu sao lại giải thích tiếp: “Thánh thượng tạo ra Tòa Thần trận, chủ yếu là nhằm vào năng lực cường đại của người thiết lập trận, nếu người bình thường có thể phá bỏ thì còn có tác dụng được sao?”

Tòa Thần trận vốn được truyền từ thần giới, nào là để trừng phạt kẻ phạm luật mà bố trí gì đó, Lăng Yên nghe Trầm Ngọc bắt đầu khoe khoang trận pháp của thần giới thì không khỏi ngắt lời: “Giới thần tiên các người bày ra trò này để nhốt thần tôn các người lại, người nghĩ như vậy là vui?”

Trầm Ngọc trầm mặc không nói, sắc mặt tinh tế khẽ biến.

Lăng Yên không phát giác ra sự khác thường của hắn, liền tiếp: “Nay chúng ta bị nhốt tại chỗ này, đừng nói là giành được Huyền Cốt Châu, mà ngay cả...”

Mà ngay cả ta cũng không thành thân được.

Nghĩ đến đây, trước mắt liền hiện lên gương mặt của Đường Lam, lại nghĩ đến nếu không thấy mình không biết liệu chàng có lo lắng thái quá hay không. Lúc này nàng liền hận không thể chém nát trận pháp trước mặt để trở về An Nhạc trấn ngay lập tức.

Trầm Ngọc nhìn thấy Lăng Yên nôn nóng, hắn liền cau mày nói: “Người cho là chỉ có mình người nóng lòng muốn thoát khỏi đây thôi sao?”

Lăng Yên liếc hắn một cái: “Nhìn người cũng không giống người đang sốt ruột cho lắm.”

“Ta còn nóng lòng hơn người tưởng.”

Cuối cùng Trầm Ngọc cũng xóa đi những trận pháp ban nãy mình đã vẽ, chần chừ đứng lên: “Nhưng sốt ruột kiểu như người thì cũng vô ích.”

Nói xong lời này, hắn lại nghĩ đến suy nghĩ mới vừa rồi của mình, liền lên tiếng hỏi tiếp: “Trận này có tên là Tòa Thần trận, chỉ có tác dụng với thần giới, sao người bị nhốt trong đây được?”

Nghe thấy câu hỏi đó, đôi mắt của Lăng Yên vốn hơi trầm xuống, chợt nở nụ cười: “Hóa ra người còn chưa biết?”

Mắt Trầm Ngọc liền lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng Lăng Yên cũng không muốn tự mình giải thích. Nếu Trầm Ngọc không có biện pháp phá giải, nàng chỉ có thể tiếp tục nghĩ cách. Nàng quay sang hướng trận pháp bên kia, nhìn quang sáng đang tỏa ra từ bốn phía, chủ yếu là muốn tìm ra thêm manh mối khác. Trầm Ngọc ở bên cạnh vốn không có hứng thú với quá khứ của Lăng Yên, bèn đưa lưng về phía nàng, nhìn quang sáng từ bốn phía, chợt nói: “Có điều Đông Cẩm từng nói với ta, thế gian không có trận nào là không phá được, nếu không có cách phá giải từ bên trong, vậy chỉ có thể từ bên ngoài.”

Lăng Yên hiểu được ý Trầm Ngọc: “Ý người là phải có người từ bên ngoài phá trận giúp chúng ta?”

Trầm Ngọc nghiêm túc gật đầu.

Nhưng mà giờ đề cập tới biện pháp này, đối với bọn hắn cũng vô tác dụng.

Nguyên nhân vì Xích Diễm mới vừa đuổi theo yêu vương Phi Ảnh, trong bóng đêm ngoài khoảng không trống rỗng cũng chỉ có hai người bọn họ. Thậm chí bọn tiểu yêu quái dừng trại ở đây lúc trước cũng đã sớm bỏ chạy hết, tuyệt nhiên sẽ không có người nào nửa đêm hôm đi vào đỉnh núi hoang vắng này, chứ huống chi là giúp bọn hắn phá trận.

Mà thật khéo, Lăng Yên nhìn bốn phía thế nhưng lại thấy cách đó không xa, có một bóng người đang vội vàng chạy đến.

“Có người!” Lăng Yên nhìn Trầm Ngọc kêu lên, Trầm Ngọc cũng bước đến bên cạnh nàng, cùng nhìn về phía bóng người mới xuất hiện. Bóng người đó rất nhanh đã đến trước mặt hai người, đồng thời cũng hiện ra diện mạo vô cùng quen thuộc.

Lăng Yên hí hóp mắt, chợt bật thốt: “Thì ra là người.”

Người đến là một nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào cũ nát, trên tay cầm phát trần, thoát nhìn giống hệt một vị pháp sư đến mười phần. Đây đúng là người ban đầu ở doanh trại của quái yêu cứu bọn người Lăng Yên ra ngoài, sau đó lại chuyển đến cách vách nhà Lăng Yên cư ngụ ở An Nhạc trấn. Nếu nàng nhớ không lầm, người này tên Bộ Duyên Khê, là đại đệ tử Ngôn tông nhất mạch ở Thiên Cương Môn.

“Bộ Duyên Khê?” Cùng một lúc, Trầm Ngọc cũng thốt ra cái tên của người kia.

Nhất thời, ở đây cả ba người đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Bộ Duyên Khê vừa đến chỗ này đã bị hai kẻ xa lạ nói ra thân phận, hấn kinh ngạc nhìn hai người trước mặt: “Các ngươi biết ta à?”

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đều ăn ý không trả lời vấn đề này, nàng chợt quay sang nhìn Trầm Ngọc: “Không phải ngươi nói có cách phá trận từ bên ngoài sao? Mau nói cho hấn cách phá rã làm sao đi!”

“Các ngươi đang nói gì vậy?” Nãy giờ Bộ Duyên Khê vốn còn chưa rõ ràng tình huống trước mắt là gì, nên đành phải mờ mờ nhìn bọn họ: “Các ngươi là ai? Ở trong này làm gì? Bọn quái yêu đâu rồi? Ta vốn đang đuổi theo bọn chúng đến đây, chẳng lẽ hai ngươi cũng là yêu quái ...”

“Yêu quái?” Lăng Yên hừ nhẹ một tiếng, “Ta là ma, không phải yêu.”

Bộ Duyên Khê bị câu nói này chấn động, không khỏi sững sờ lập tức bày ra tư thế phòng bị, nhưng ngay sau đó Trầm Ngọc lại nói: “Ta là thần, không phải yêu.”

“...” Bỗng nhiên Bộ Duyên Khê cảm thấy đóng băng, chắc vì trước đó ngủ không ngon nên mới xảy ra tình trạng đầu óc không minh mẫn dù đã thức dậy lâu rồi.

Thấy các ngôi sao xung quanh dần trở nên âm đạm, trên bầu trời hiện ra những tia sáng nhỏ, Lăng Yên trở nên gấp gáp muốn trở về trấn, cũng không để Bộ Duyên Khê có thời gian phản ứng, vội vàng đem chuyện trước mắt giải thích để đối phương thông suốt. Sau đó mới ôm cánh tay, nói: “Cho nên hiện tại rất cần ngươi giúp chúng ta phá giải trận pháp này.”

Có điều lúc Lăng Yên kể ra vẫn còn lấp liếm, chưa nói ra thân phận thật của hai người. Giờ này mặc dù Bộ Duyên Khê biết trước mắt hấn là một thần một ma, cũng không hề biết hai người trước mặt là hai chỉ tôn cường đại bằng xương bằng thịt của giới Thần Ma. Hấn sững sờ một lúc lâu mới đem những tiếng nói của mình trở về, mờ mờ hỏi: “Ngay cả hai ngươi còn không có biện pháp thì làm sao ta có thể phá giải được?”

Lăng Yên: “...” Đùng nói đến Bộ Duyên Khê, ngay cả chính nàng cũng thấy ngay từ đầu đã không nên đặt kỳ vọng vào cái tên chỉ biết làm hư chuyện này rồi, rất không đáng tin.

Nàng im lặng nhìn sang Trầm Ngọc, thấy hấn kiên nhẫn nói: “Có thể, bọn ta đã xem xét trận pháp này rất kỹ càng, ngươi cứ dựa theo ta mà làm, nhất định sẽ phá giải được trận pháp.”

Bộ Duyên Khê mờ mờ “Ồ” một tiếng, chẳng biết là có đồng ý hay không mà chỉ thấy hấn làm theo chỉ thị của Trầm Ngọc, tìm hiểu xung quanh. Mỗi lần Trầm Ngọc chỉ vào một nơi, hấn liền ở trong đó tìm ra phù chú. Xung quanh trận pháp, tính tổng cộng có ba mươi sáu tám phù chú, rốt cuộc đều bị Bộ Duyên Khê tìm được một cách vô cùng chính xác.

Ngay cả Lăng Yên gặp tình huống này cũng không nhịn được nhìn Trầm Ngọc một cái, tiểu phượng hoàng này thoát nhìn tuổi không lớn nhưng quả thực có thể gánh được chức danh thần tôn, xem ra từ trước đến giờ nàng đã quá coi thường hấn.

Rất nhanh làm theo chỉ dẫn của Trầm Ngọc, Bộ Duyên Khê khơi dậy hỏa chú, đồng thời khiến ba mươi sáu nơi có phù chú bốc cháy cùng lúc.

Chớp mắt, ba mươi sáu cột sáng màu vàng có phù chú bị cháy cùng phóng lên trời, phút chốc như pháo bông thấp sáng cả vùng núi, mang luồng sáng vàng rực nhuộm thấu cả một vòm trời. Cũng trong lúc này, những luồng sáng màu tím vốn luôn tồn tại quanh Lăng Yên và Trầm Ngọc cuối cùng dưới ánh vàng rực đã bị phá vỡ.

Bộ Duyên Khê thấy vậy không khỏi kinh ngạc: “Ta phá được trận này thiệt hả?”

Nét mặt hấn cực vui vẻ, háo hức hướng về phía Trầm Ngọc: “Thần tiên đại nhân, ta phá trận được thiệt rồi, ngươi mau nhìn ...” Nhưng câu kia của hấn còn chưa nói hết thì người ban nãy còn mang bộ mặt trầm tĩnh kia thoát một cái đem cả người lóe sáng, trong chớp mắt liền mất hút trong màn đêm.

Bộ Duyên Khê trợn trừng hai mắt, có chút khó tin hỏi Lăng Yên: “Vị thần tiên kia ... vội lắm thì phải?”

Lăng Yên không đáp lại hấn, chỉ vội nói lời cảm ơn rồi ba chân bốn cẳng lao nhanh về hướng An Nhạc trấn.

Nàng cũng đang vội lắm đây.

Bình minh đang ló dần ở phía xa dãy núi, trời sắp sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trên đường quay về Lăng Yên đã đổi lại diện mạo, gấp gáp chạy về An Nhạc trấn, đến khi đã vào trong trấn thì chợt dừng lại trước cửa nhà, sửa sang quần áo đầu tóc cho chỉnh chu rồi mới nhẹ nhàng mở cửa viện.

Nhưng trong viện là một mảnh im lặng, không một bóng người, duy nhất tiếng lá rơi xuống lại hết sức rõ ràng.

Lăng Yên chỉ giật mình trong phút chốc thì đã xoay người vào phòng, liền thấy chăn mền trên giường như được Đường Lam gấp lại ngay ngắn, đồ đạc gì cũng đều vẹn nguyên tại chỗ như chưa hề có người đến ở. Xem ra đôi phương đã ra ngoài nhưng lại không biết là đã đi đâu. Lăng Yên nhìn chòng chọc trong phòng một lúc, bỗng lại trở ra ngoài, có điều vừa đến cửa chính liền đụng mặt hai người đang tiến vào sân.

Trầm Ngọc cũng chạy một mạch đến đây, chẳng qua trên đường còn phải tìm Xích Diễm về cùng, cho nên mới tới chậm hơn một chút.

Họ chạm mặt nhau ở cửa chính, phút chốc hai bên đều chần chừ. Lăng Yên nghĩ có lẽ buổi sáng chàng không thấy mình nên mới chạy ra ngoài tìm, vì thế nàng liền bước tới giải thích: “Ta vừa ra ngoài có việc.”

Trầm Ngọc nghe thế mới biết Lăng Yên cũng vừa mới trở về, vì vậy cũng có chút yên tâm, khẽ đáp: “Ừ.”

Nghe được giọng Trầm Ngọc, Lăng Yên chỉ thấy cuộc đại chiến ban nãy đã cách xa mình lắm rồi, không khỏi đáng lên cảm giác an tâm, nàng cười, tiếp đó lại nhiu mày nói: “Vậy tiếp theo ...”

“Chúng ta thành thân.” Trầm Ngọc nghiêm túc nói.

Lăng Yên gật đầu cười: “Được.”

Trong mắt hai bên chỉ có đôi phương, bỏ mặc luôn Xích Diễm đứng bên cạnh. Hắn không nhận được cảm thán trong lòng, tiểu Thần tôn nhà mình dường như trưởng thành thật rồi, ngày xưa ngũ phương chiến thần chăm sóc tiểu Thần tôn có lẽ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, Thần tôn lại là người lập gia đình sớm nhất trong số bọn họ.

Mặc dù thành thân không phải chuyện đùa nhưng họ cũng không định tổ chức buổi lễ quá long trọng, dù gì đây cũng chỉ là hình thức mà thôi. Song điều không ngờ là chẳng mấy chốc đã có một đám người đến cửa viện của bọn họ.

Những người mới tới Lăng Yên đều đã gặp, tại nơi này họ đều là láng giềng của nhau. Thông thường khi tới trấn trên nàng có nói chuyện với họ vài câu nhưng không mấy thân thiết, chỉ không ngờ lúc này họ lại cùng đến đây.

Dân An Nhạc trấn bản tính thật thà chất phác, người nào cũng nhiệt tình không thôi. Vừa đến đây chúc mừng đôi giai ngẫu ở sau tiểu viện, lại vừa bắt tay vào trợ giúp họ một phen. Tiểu viện vốn vắng vẻ bỗng chốc tràn ngập tiếng người huyên náo, nhộn nhịp vô cùng, làm Trầm Ngọc xưa nay luôn thích yên ắng cũng cảm thấy nore mặt nore mày.

Có đôi khi náo nhiệt một chút cũng không tệ cho lắm.

“Sao nào, cảnh tượng sống động này có phải rất tuyệt đúng hôn?” Ngay lúc Trầm Ngọc đang ngẩn người nhìn đám đông phía trước thì một giọng nói từ bên cạnh bỗng truyền đến.

Trầm Ngọc quay đầu liền thấy Bộ Duyên Khê, chẳng biết hắn ở đỉnh núi kia trở lại đây hồi nào mà hí hửng vỗ vỗ vai Trầm Ngọc thật mạnh. Trầm Ngọc ngạc nhiên tốt độ: “Những người này do ngươi mời đến à?”

“Cũng không hẳn, ta chỉ nói với họ chuyện các ngươi thành thân thôi mà. Hàng xóm láng giềng với nhau cả, đương nhiên là phải gặp hai ngươi để chúc mừng rồi.” Bộ Duyên Khê nở nụ cười, xuyên qua đám đông nhộn nhịp nhìn Lăng Yên đang bị vài cô nương kéo vào trong nhà để đổi sang hi phục, lại nghiêng đầu nhỏ giọng bên tai Trầm Ngọc: “Thành thân là chuyện cả đời, càng náo nhiệt càng tốt, có cô nương nào mà không muốn xuất giá một cách thật trang trọng đâu.”

Lần đầu Trầm Ngọc gặp phải chuyện này, nghe Bộ Duyên Khê giải thích, trong mắt lại càng thêm mờ mịt: “Thật sao?”

“Gạt người làm gì, cô nương nhà ngươi tuy không nói nhưng khẳng định trong lòng thì rất muốn.” Bộ Duyên Khê nói tiếp: “Nhưng mà dù không có gì nàng vẫn gả cho ngươi đó thôi, chắc chắn là nàng ...”

“Sao?” Trầm Ngọc thật không hiểu.

Bộ Duyên Khê cười khằng khặc một tiếng, lại vỗ vai Trầm Ngọc một cái: “Chắc chắn nàng thích ngươi rồi, là loại thích hết sức đặc biệt đó.”

Trầm Ngọc còn đang ngơ ngời vì lời giải thích của Bộ Duyên Khê thì ở hướng khác, đã có vài tên nam tử tiến đến gần hai người, đều là những người sống gần đây, hằng năm khi Lăng Yên tới trấn đều nói chuyện với họ nhiều nhất, thấy nàng cuối cùng cũng lập gia đình thì đương nhiên hết sức hiếu kỳ với Trầm Ngọc – chồng sắp cưới của Lăng Yên. Mọi người cứ một người nói một người tiếp tán gẫu với nhau, làm Trầm Ngọc cũng thu lại thói quen ở Thần giới, khéo léo trong từng lời nói cử chỉ, rất nhanh đã hòa hợp cùng đám đông. Riêng chỉ có một người là Xích Diễm bên cạnh thì than ngắn thở dài, không

biết là nên vui hay nên sầu nữa.

Lại đợi hồi lâu, cuối cùng cũng vang lên tiếng hô hoán rất lớn của mấy cô nương bên kia: “Tân nương tử ra rồi đây!”

Mấy trang nam tử dừng ngay cuộc trò chuyện, nhao nhao nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt ở bên kia.

Đương lúc mọi người đang chăm chú dõi theo, cánh cửa bên trong được đẩy ra, mấy cô nương trên trần chậm rãi dắt tân nương tử từ trong phòng bước ra ngoài.

Lăng Yên mặc hi phục thêu hoa văn tinh xảo, trên đầu phủ một chiếc khăn đỏ tiến đến trước mặt Trầm Ngọc đang bị vây xung quanh.

Trầm Ngọc nhìn nữ tử trước mắt mình, tim bỗng dấy lên cảm xúc không chân thực.

Lần đầu tiên trong đời hắn có cảm giác như vậy, tựa như ở trung tâm của đất trời, trong mắt hắn chỉ nhìn thấy mỗi nàng, từ nay về sau cũng chỉ có một người là nàng.

Trầm Ngọc chớp mắt, dịu dàng nắm lấy tay nàng.

Khăn trùm đầu che khuất tầm nhìn, Lăng Yên đành để tay mình cho Trầm Ngọc nắm, thuận theo bước chân của hắn đi về phía trước. Giữa những lời chúc của đám đông, hai người liền bãi đường thành thân. Xích Diễm chăm chú nhìn đến tận khi buổi lễ kết thúc, giằng co khổ sở cả buổi trời mới cùng mọi người cười tán đi hết, sau cùng chỉ còn lại Lăng Yên và Trầm Ngọc.

Lăng Yên đội khăn hi trên đầu đã bị đưa vào phòng từ lâu, lúc nàng đang buồn thiu ngồi một chỗ thì Trầm Ngọc đã bước vào. Nghe được tiếng mở cửa, nàng liền quay đầu, tuy bị khuất tầm nhìn nên không thấy rõ người trước mặt, nhưng nàng vẫn nở nụ cười: “Trở lại rồi sao?”

Hồ hập Trầm Ngọc cực kỳ nhẹ, cảm thấy có chút lo lắng. Hắn làm Thần tôn nhiều năm như vậy, kể cả ở trên Thần giới đối mặt với nhiều vị thần cũng chưa bao giờ căng thẳng như lúc này.

Hắn bước chậm đến trước mặt Lăng Yên, nhỏ giọng nói: “Ta xin lỗi.”

Lăng Yên vốn đang chờ Trầm Ngọc đến vén khăn tân nương, lại không nghĩ việc đầu tiên đối phương làm là thốt ra câu như vậy. Nàng vừa cười vừa phát ra giọng nói mềm mại: “Xin lỗi chuyện gì?”

“Buổi thành hôn này, quá vội vàng rồi.” Trầm Ngọc nghĩ đến những lời Bộ Duyên Khê nói ban nãy, lúc này mới nhận ra đúng là hắn đã không suy xét kỹ, bèn nói: “Đáng lý ta phải cho nàng một hôn lễ thật long trọng, đáng lý phải...”

“Như vậy còn chưa náo nhiệt à?” Lăng Yên ngắt lời Trầm Ngọc, nghiêm túc cân nhắc câu chữ một lúc mới nói tiếp, “Thiếp rất thích, cũng rất vui.”

Ánh mắt Trầm Ngọc phát sáng như ngôi sao trên bầu trời đêm yên tĩnh. Sống chín trăm năm, chưa bao giờ hắn nghe được lời nào tuyệt vời hơn thế. Hắn muốn dâng ra thật nhiều thật nhiều thứ cho nàng, hy vọng người trước mắt có thể thân thiết với mình hơn một chút, cũng hy vọng những ngày thế này kéo dài hơn một chút.

Giờ khắc này, Trầm Ngọc chợt cảm thấy, có lẽ hắn có thể nói một ít chuyện cho nàng biết.

Ngay lúc Trầm Ngọc còn đang nghĩ ngợi, Lăng Yên đã không muốn chờ thêm nữa, nàng nhích người ở bên giường, niu nhẹ vạt áo Trầm Ngọc, kéo kéo: “Không muốn nhìn nương tử của mình một chút sao?”

Lông mi Trầm Ngọc khẽ rung động, vô cùng cẩn thận nâng tay, vén khăn hi màu đỏ trên đầu Lăng Yên xuống.

Ánh nến lan tỏa ấm áp, mỹ nữ với gương mặt tinh tế, đáy mắt hết như chất chứa hết thảy những gì tốt đẹp nhất trên thế gian.

Trầm Ngọc nhìn nàng, đưa tay vuốt ve lông mày của nương tử, lại chậm rãi đi xuống hai má, mô phỏng dung mạo của đối phương rồi chợt cong khóe môi mỉm cười.

Trầm Ngọc hiếm khi cười, khi hắn cười nét mặt xinh đẹp uốn cong theo một đường vòng cung hoàn mỹ, bên má xuất hiện hai lúm đồng tiền nhân nhật, hơi giống một đứa trẻ con, rất khác biệt so với hình tượng trầm tĩnh nhô nhả thường ngày. Lúc này nàng nhìn Trầm Ngọc, nén không được cầm tay hắn, cười nói: “Chàng đó, phải cười nhiều mới tốt.”

Lời này làm gò má Trầm Ngọc có chút ửng đỏ, hết như hắn đang thực tâm suy xét đến vấn đề này, nhưng chỉ một lát lại buồn bực đáp: “Không được.”

Thực ra, không thích cười là thói quen mà sau này hắn tập mãi mới được. Thân là Thần tôn cần phải duy trì uy nghiêm của Thần giới, nhất quyết không thể tùy tiện để lộ cảm xúc trên mặt. Trên thực tế đây cũng không phải nguyên nhân chính, bởi vì Thần tôn tiền nhiệm của năm đó – Thanh Quang chính là một người thích cười, chỉ là hắn khác Thanh Quang. Trước đây Xích Diễm cũng từng dặn hắn ngàn vạn lần đừng cười trước mặt người ngoài, bất cứ lúc nào cũng không được.

Lúc đó Trầm Ngọc có hỏi nguyên nhân nhưng nét mặt Xích Diễm rất quái lạ, cảm nín nửa ngày mới giải thích là vì rất đáng sợ, cho nên đừng có cười.

Trầm Ngọc vẫn luôn nhớ đến giờ, lúc này nghe Lăng Yên lên tiếng mới khẩn trương nói: “Ta không dọa nài sợ chứ?”

Lăng Yên: “...” Nàng không đến mức bị dọa bởi tướng công của mình như vậy chứ.

Trầm Ngọc lại tiếp: “Đại ca nói ta cười lên rất ghê.”

Lăng Yên không nhịn được bật cười.

“Chàng cười lên rất đẹp, không dọa người được đâu.” Lăng Yên đứng dậy, nhẹ nhàng nâng mặt Trầm Ngọc, hôn phớt lên môi chàng.

Lăng Yên chỉ nói đúng sự thật, không những không đáng sợ mà còn rất dễ nhìn, trông giống như một đứa trẻ còn chưa trưởng thành.

Mùi trầm hương tỏa khắp phòng, Lăng Yên ôm chặt Trầm Ngọc, đối phương vụng về đáp lại, hai người hôn nhau không biết trời trăng gì, được một lúc mới chịu buông ra. Lăng Yên chớp mắt cười cười, nhẹ nhàng choàng tay qua cổ đối phương, dịu dàng nói: “Coi nữ phượng, thoát y phục giúp thiếp.”

Trước khi thành thân, Trầm Ngọc đã thăm dò Xích Diễm rất lâu, hiển nhiên biết tiếp theo sẽ làm gì, hần khẽ mím môi “Ừ” một tiếng làm theo, coi nữ phượng của Lăng Yên, tức khắc mái tóc đen tuyền như thác đổ xuống, nhẹ nhàng phát qua đầu ngón tay Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc thoáng chững lại, Lăng Yên đã ôm lấy cổ hần, mắt đầy ý cười, cũng không biết động tác của nàng thế nào, nháy mắt đã đưa Trầm Ngọc vào bên trong, đẩy chàng xuống giường.

Lăng Yên nhận ra sự kiên nhẫn của mình là có giới hạn, nhất là khi đối phương cứ dùng cặp mắt đơn thuần kia dán chặt vào nàng, lại còn dùng vẻ mặt đầy nghiêm túc coi quân áo nàng ra. Nàng bất đắc dĩ than một tiếng, khẽ phát tay qua lỗ tai đối phương, thấp giọng nhắc: “Còn chưa coi xong nữa?”

Xem ra Trầm Ngọc rất cẩn trọng rất nghiêm túc: “Sắp xong rồi...”

“Ừm.” Lăng Yên lên tiếng, ngừng nghĩ một hồi rồi vẫn nắm lấy tay Trầm Ngọc, tự mình coi đồ. Hai mắt Trầm Ngọc vẫn luôn dính chặt trên người nương tử, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, hần ngừng một chút, mở miệng nói: “À Tình, ta muốn ...”

Lăng Yên cười, đang muốn mở miệng, tầm mắt chợt nhìn thấy hoa văn thêu hình phượng hoàng trên cổ áo hần, không nhịn được lẩm bẩm nói: “Xiêm y đẹp thế này sao tự xưng lại có hình con phượng hoàng?”

Nghe thấy hai chữ “phượng hoàng”, Trầm Ngọc lập tức nuốt lại lời mới vừa rồi, nhỏ giọng hỏi: “Nàng không thích phượng hoàng sao?”

“Không thích.” Lăng Yên trả lời không chút suy nghĩ, từng bị phượng hoàng cắn thì sao mà thích cho được, huống chi mới hôm qua còn không thoải mái ở cùng hần suốt một đêm. Nàng dừng lại một chút, sau đó liền hươ tay múa chân diễn tả: “Nhất là con phượng hoàng lớn cỡ này này.”

Trầm Ngọc: “...”

Thành thân mới ngày đầu tiên, Thần tôn đại nhân đã phải nhận ngay một quả đắng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ánh sáng vàng phủ đầy sân, từ trong viện chim chóc trên cây kêu vài tiếng chợt vỗ cánh phành phạch rời đi.

Trầm Ngọc bị đánh thức bởi âm thanh tán cây lay động. Nhưng vừa tỉnh dậy hần đã thấy ngay lông mi người nằm cạnh khẽ chuyển động, sau đó từ từ mở mắt.

Vào giây phút mặt đối mặt, Trầm Ngọc mới chợt nhớ đến chuyện đêm qua, ngẩn ngơ nhìn Lăng Yên, lỗ tai hiếm khi chợt đỏ ửng.

Trông thấy vẻ mặt hần, Lăng Yên liền bật cười, thân hình mềm mại ở trong mền nhích lại gần, hôn lên gò má người nào đó một cái, lười biếng nói: “Chào buổi sáng.”

Trầm Ngọc được hôn lên má, cổ ra vẻ bình tĩnh bước xuống giường, nhỏ giọng nói: “Nàng nghỉ ngơi trước đi, để ta ...” Hần ngập ngừng, bản thân là Thần tôn, tất nhiên xưa nay chưa hề chăm sóc người khác bao giờ, nhưng chỉ dừng chốc lát rồi lại tiếp: “Để ta đem thau nước vào đây rửa mặt chải đầu

giúp nàng.”

Lăng Yên gật đầu cười. Đến khi Trầm Ngọc đã đem thau nước bước vào, y phục trên người nàng cũng đã thay xong.

“A Tinh.” Lúc Lăng Yên trang điểm trước gương, Trầm Ngọc cũng cúi người ở một bên thu dọn việc nhà, tiện miệng nói: “Hôm qua ta có nghe mọi người nói nàng không thường ở đây, hằng năm vài ba tháng mới về đây ở?”

“Đúng vậy.” Lăng Yên sửa soạn lại một lần, nhìn thấy Trầm Ngọc ở phía sau trong gương, “Sao vậy?”

Trầm Ngọc dọn dẹp xong liền ngồi xuống bên cạnh, động tác thư thái trầm tĩnh: “Vây những lúc khác nàng ở đâu?”

Mãi cho đến hôm qua Thần tôn đại nhân mới giặt mình vì sự hiểu biết của mình với nương tử, đúng là hấn chẳng biết gì về nàng.

Cặp mắt Lăng Yên khẽ động, thấy giờ vẫn chưa phải lúc tiết lộ sự thật cho đối phương biết, nào Ma nào Yêu, người bình thường nghe đã sợ mất mật rồi, thật tình Lăng Yên không muốn phu quân nàng bị nàng dọa sợ. Nàng cười hi hi, tự bịa đại một câu: “Thì ở một thị trấn khác ở phía nam, cũng gần giống với nơi này.”

“Nhưng kể từ giờ thiếp sẽ sống ở đây.” Lăng Yên tự suy xét một chút, vào thời điểm này hai giới Thần Ma ít khi xung đột, chuyện nội bộ của Ma giới thì đã có đám Thanh Minh xử lý, đợi vài hôm nữa nàng trở về xem xét là được. Hơn hết thấy vấn đề lớn nhất bây giờ là đám Yêu giới bên kia, nhưng chuyện này nàng cũng không nhất thiết phải tham gia.

Việc tiếp theo nàng đã có quyết định, nếu sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, thời gian còn lại nàng sẽ cùng phu quân nhà mình bồi dưỡng tình cảm.

Đã qua mấy vạn năm, lần đầu tiên trong lòng Lăng Yên có suy nghĩ như vậy.

“Trước đây nàng ... làm gì vậy?” Trầm Ngọc muốn hiểu Lăng Yên nhiều hơn.

Lăng Yên chống má, nghĩ một chút mới nói: “Kinh doanh buôn bán.”

“Nàng không về cũng lâu vậy rồi, không ảnh hưởng gì sao?”

Lăng Yên lắc đầu: “Yên tâm, bằng hữu của thiếp cũng ở đó, họ sẽ thay thiếp quản lý tốt chuyện làm ăn, mười năm không về cũng không xảy ra chuyện gì.”

Trầm Ngọc lúc này mới rõ, chuyện hấn không biết còn rất nhiều, ví dụ như nàng buôn bán về gì, còn cả bằng hữu của nàng nữa. Hấn mông lung hỏi: “Những người bạn của nàng ... họ trông như thế nào?”

“Ừ?” Nàng nghĩ đến một loạt những biểu cảm của đám Thập Đại Ma Tướng, cuối cùng nói: “Là mấy bà chị tính như bà già, cần nhân lèm bèm, chẳng hiểu cảnh tượng đó không? Có một chuyện mà lời nhai hoài, cái này không đúng cái kia cũng không chịu, luôn nghĩ phải trông chừng mình một chút mới chịu được.”

“Cái này ta hiểu.” Trầm Ngọc nghe vậy tin là thật, còn gật đầu nói, “Đại ca ta cũng y chang vậy.”

Xích Diễm vừa bước chân vào viện suýt nữa đập luôn đầu vào cánh cửa.

Lăng Yên nhảy bén phát hiện ra Xích Diễm, cùng Trầm Ngọc vội vàng bước tới kêu một tiếng “Đại ca”, Xích Diễm cười híp mắt, nhân tiện nói: “Chuyện là ... ta đến để nói tạm biệt.”

“Tạm biệt?”, Lăng Yên thì không nói, mà ngay cả Trầm Ngọc cũng hơi nhịu mày, hấn liền hiểu ngay chắc chắn đã có chuyện xảy ra, bèn nói: “Sao vậy?”

Xích Diễm lắc đầu, chỉ lập tức nói với Trầm Ngọc: “Theo ta.”

Nói xong liền đi ra ngoài, Trầm Ngọc nhìn bóng lưng hấn rồi lại nghiêng người liếc mắt nhìn Lăng Yên, nàng khẽ vuốt cảm ý nói rằng hấn không cần lo cho mình, đến lúc này Trầm Ngọc mới theo Xích Diễm ra ngoài.

Trầm Ngọc vừa đi, gian phòng liền trở nên vắng vẻ. Lúc này đầu tóc Lăng Yên cũng chỉnh tề rồi, liền tính toán muốn gọi đám người Thanh Minh ở Ma giới ra hỏi chuyện, nhưng ai ngờ vừa xoay người, liếc mắt một cái liền thấy hi phục được treo ở trong phòng, bên trên hi phục là hình con phượng hoàng đang giang đôi cánh đầy rực rỡ mà uốn lượn.

Nơi đó Trầm Ngọc đã dọn dẹp qua, một thứ đáng lý đã được cất vào tủ áo chẳng hiểu sao lại bị hấn treo ở nơi bất mắt như vậy.

.

.

“Thần tôn.” Đến một góc yên tĩnh ở bên ngoài, Xích Diễm mới thở phào một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, “Ta đã sớm nhận được thư Đông Cẩm đưa đến, chuyện Yêu vương đoạt được Huyền Cốt Châu còn phải đợi bên Yêu giới xác minh sự việc. Ta buộc phải về Thần giới trước.”

Trầm Ngọc cau mày: “Đồng Cẩm còn tra được gì nữa? Ta cùng người về xem một chút.”

“Thần tôn không cần bận tâm, chuyện này bọn ta có thể đối phó được.” Xích Diễm lắc đầu, nhìn về hướng tiểu viện cách đó không xa, cười đáp: “Dù ta có muốn thì tiểu cô nương kia cũng không bằng lòng chờ một mình đâu.”

Tất nhiên Trầm Ngọc cũng không muốn tách khỏi Lăng Yên, nhưng cũng biết có nhiều chuyện không được phép chậm trễ. Xích Diễm trông thấy vẻ mặt của hắn, hiểu ý liền nói: “Thần tôn yên tâm, nếu thật có chuyện, ta sẽ nhanh chóng báo tin cho người.”

Nghe Xích Diễm nói thế, Trầm Ngọc mới yên lòng một chút, khẽ gật đầu. Xích Diễm sau khi nói xong liền muốn rời đi, nhưng Trầm Ngọc chợt nhớ đến một chuyện, lập tức gọi hắn lại.

“Xích Diễm, trên người người có ngân lượng không?”

Xích Diễm sững sốt: “Ngân lượng? Thần tôn cần dùng sao, cứ việc phân phó Xích Diễm, ta sẽ lập tức mang tới cho người.”

Trầm Ngọc lắc đầu, tập trung suy nghĩ một lát mới nói: “A Tinh nàng nói...”

“Hả?” Xích Diễm khó hiểu, chủ đề sao lại bay về hướng Hạ Dung Tinh rồi.

Trầm Ngọc ngừng một lát, tuy trên mặt không có biểu cảm gì nhưng Xích Diễm lại nhìn ra được hắn đang thể hiện sự ảm ức buồn bực hết ra ngoài, rồi nói tiếp: “A Tinh nói nàng không thích phượng hoàng.”

Xích Diễm kinh ngạc.

Trầm Ngọc lại còn hươ tay múa chân miêu tả, trầm trọng nói tiếp, “Đặc biệt là con phượng hoàng cỡ này.”

Xích Diễm gượng gạo cười một tiếng, này không phải cùng một cỡ với chân thân tiểu Thần tôn hay sao. Thấy Thần tôn trong lòng ủ dột, Xích Diễm vội nói: “Cái này không quan trọng, qua mấy trăm năm nữa chân thân Thần tôn sẽ cao giống thế này nè.” Hắn chỉ vào đỉnh đầu mình.

Trầm Ngọc bắn cặp mắt âm u về phía Xích Diễm.

Xích Diễm ho nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?” Hắn càng lúc càng khó tin được, phượng hoàng vốn mang đến điềm lành, sao lại có người không thích phượng hoàng được nhỉ.

Trầm Ngọc cân nhắc trong phút chốc, nói: “Thế nên ta muốn... thay đổi nàng một chút.” Hắn tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình, “Ta dự định để trong nhà một ít vật dụng có liên quan đến phượng hoàng, bức tranh phượng hoàng, cây trầm hình con phượng hoàng, cả những thứ khắc hoa văn phượng hoàng nữa, biết đâu nàng nhìn nhiều rồi sẽ thích.”

Xích Diễm: “...” Hình như nghe cũng có lý, nhưng mà có gì đó hơi sai sai.

“Xích Diễm, ta cần bạc.” Thái độ nghiêm nghị bình thường của Trầm Ngọc dùng khi nói chuyện với các vị thần trên Thiên Giới, nay được hắn đem ra đòi tiền Xích Diễm.

Xích Diễm vội vàng lời cả thầy ngân lượng mình chuẩn bị trong người đưa hết cho Trầm Ngọc, lúc này mới không tình nguyện rời đi, chỉ mong mình sớm xong việc rồi trở về.

Chờ Xích Diễm đi rồi, Trầm Ngọc mới quay trở lại phòng.

Nhưng trong gian phòng không có một bóng người, chỉ là có một tờ giấy được Lăng Yên để trên bàn, nói rằng muốn vào chợ mua một ít thứ rồi về chuẩn bị vài món ăn cho Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc đọc thư xong, đúng là nhìn quanh cũng không thấy bóng dáng nương tử, đành bắt đầu ở trong nhà ngồi chờ vậy.

.

Sự thật lần này Lăng Yên đi ra ngoài, chẳng qua không phải vì mua đồ.

Chuyện Yêu vương xảy ra mới hôm trước, hôm sau liền tổ chức thành thân. Có rất nhiều chuyện còn chưa được làm sáng tỏ, đợi đến hôm nay Trầm Ngọc ra ngoài cùng Xích Diễm nàng mới rời khỏi nhà được, bèn ra ngoại thành mở ra trận pháp, liên lạc với mọi người ở Ma giới.

Nhưng bây giờ ở bên kia Ma giới, người đang báo cáo với Lăng Yên không phải Thanh Minh mà là Ô Dạ - người trầm tĩnh nhất cũng lớn tuổi nhất trong Thập Đại Ma Tướng.

“Khởi bẩm Ma tôn, lúc đám người Ma giới tới nơi thì Yêu vương đã rời khỏi Nhân giới rồi, bọn thần không kịp can hắn.” Ô Dạ nói.

Kết quả này cũng không nằm ngoài dự tính của Lăng Yên, nàng lắc đầu nói: “Lần này mưu kế của Yêu vương cũng lợi hại lắm, cả Ma giới lẫn Thần giới đều trong tính toán của hắn. Coi như hắn tổn công vạch kế hoạch nhiều năm cũng không hẳn vô tác dụng.

“Vây, mà tôn ...” Về mặt Ô Dạ do dự, chờ Lăng Yên ra quyết định.

Lăng Yên nhanh chóng ra lệnh: “Huyền Cốt Châu vẫn chưa luyện thành, chỉ cần điểm này thôi, bên Yêu giới sẽ có động tĩnh. Ngươi phải người theo sát Yêu giới, nếu phát hiện chuyện gì lập tức báo ta biết.”

“Rõ.” Ô Dạ nghe lệnh đáp nhanh một tiếng, nhưng lập tức lại hỏi: “Ma tôn, người ... định khi nào trở về?”

Lăng Yên không vui nhú mày, nàng như không định trở về: “Bây giờ ở Ma giới cũng không có gì đáng để ta đích thân ra tay, một thời gian nữa ta trở về cũng không muộn.”

Ở bên kia Ô Dạ khẽ thở dài, nhân tiện nói: “Trước khi đi Thanh Minh cũng có nói với ta, Ma tôn người nhất định sẽ nói như vậy.”

Lăng Yên cười khế, Thanh Minh vậy mà lại hiểu nàng rất rõ, nàng rất nhanh liền hỏi: “Nói như vậy Thanh Minh đâu, sao lần này lại là ngươi liên lạc với ta? Tiểu tử kia trốn đâu rồi?”

“Thanh Minh nói dù cho bọn ta thúc giục bao nhiêu lần, Ma tôn người cũng kiên quyết không chịu về.” Giọng Ô Dạ bình tĩnh truyền đến từ bên kia, nghe không có một chút cảm xúc nào, “Cho nên hẳn đặc biệt tới đón ngài luôn rồi.”

Lăng Yên ngẩn ra.

Vẫn âm thanh không chút nao núng của Ô Dạ tiếp tục truyền đến: “Đứng rồi! Tính ra thì chắc giờ hẳn đã đến nhà Ma tôn ở An Nhạc trấn rồi đó.”

Lăng Yên trở mặt nhìn trận pháp trước mặt một hồi, rồi lập tức cắt trận pháp cái bụp, xoay người lao như bay về hướng An Nhạc trấn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Với Lăng Yên mà nói, thân phận Hạ Dung Tinh ở An Nhạc trấn là một loại cuộc sống biệt lập khó lắm mới có được, mà hằng năm việc nàng đến đây cũng đã trở thành thói quen. Chính vì vậy nàng tuyệt không cho phép kẻ nào dám quấy rối cuộc sống yên bình này.

Là một trong Thập Đại Ma Tướng, Thanh Minh tất nhiên nhớ điều này rất rõ, cho nên hẳn mới đặc biệt thay đổi gương mặt, cải trang thành một nam tử vô cùng bình thường đến đây.

Sau đó lần theo trí nhớ nhiều năm trước mà tìm được cửa chính nhà Lăng Yên ở An Nhạc trấn. Thanh Minh khẽ ho một tiếng, sửa sang xiêm y lại một chút rồi gõ cửa phòng một tiếng.

Tốc độ phản ứng của người trong viện vượt xa sức tưởng tượng của Thanh Minh, nhanh đến nỗi không giống tác phong thường ngày của Ma tôn cho lắm. Gần như trong chớp mắt hẳn vừa gõ một tiếng, cửa liền bị người bên trong mở phắt ra. Sau đó từ bên trong xuất hiện một nam tử xa lạ mặt không biểu cảm. Khi trông thấy hẳn, từ ánh mắt chờ mong ban đầu chuyển dần sang âm đạm thất vọng.

Thanh Minh nghi ngờ nhìn người ở bên trong, lại quay đầu nhìn chung quanh một chút, hoang mang nghĩ mình có đến nhầm chỗ nên tìm lộn người rồi hay không.

“Ngươi là ai?” Vào lúc Thanh Minh sững sờ không biết nên tiến hay nên lùi thì, nam tử ở bên trong đã lên tiếng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không cảm xúc.

Thanh Minh trầm mặc một lát, vẫn là thử dò xét chút vậy: “Ta tìm ... Hạ Dung Tinh?” Nếu nhớ không lầm, tên Ma tôn đại nhân dùng khi ở nhân giới chính là cái tên này.

Nghe tên Hạ Dung Tinh, nam tử bên trong cuối cùng cũng có phản ứng, hơi nghiêng về phía trước, hỏi: “Ngươi là gì ...”

Cái vấn đề này, trái lại đẩy Thanh Minh vào tình thế bị bách.

Lăng Yên không muốn cuộc sống ở An Nhạc trấn bị quấy rầy, bởi vậy hẳn không thể đem thân phận Ma tôn tiết lộ ra ngoài. Nhưng nếu không phải quan hệ Ma tôn và thuộc hạ, vậy hẳn nên giải thích mối quan hệ này như thế nào với một người phạm đây? Và lại nếu là một nam tử không quan hệ đường đột xông vào nhà một cô nương, trái lại sẽ gây ra đàm tiếu từ người khác.

Nghĩ đến đây, mắt Thanh Minh chợt sáng ngời, ngừng đầu thuận miệng đáp: “Ta là phu quân của nàng.”

Vào lúc vị nam tử ở bên trong nghe được lời này, cả người thoát chốc cứng đờ, rồi đột nhiên mặt mũi trắng bệch.

Trực giác Thanh Minh dường như có chút không đúng, mắt co giật hỏi: “Người sao vậy?”

Ánh mắt nam tử kia đầy yếu ớt dao động, thấp giọng nói: “Thật trùng hợp, ta cũng là phu quân của nàng.”

“.”

Thanh Minh: “...” Những lời này hắn nghe như sét đánh ngang tai, dù cho bây giờ tên phượng hoàng nhỏ ở Thiên giới có đem nguyên đội quân xông vào liều chết một trận với Ma giới, chắc cũng không làm Thanh Minh khiếp đảm đến mức này được.

Ma tôn vậy mà lại thành thân với một người phạm?!

Nhưng lập tức hắn liền từ trong nỗi khiếp sợ tỉnh táo lại, rất nhanh nhận thức được mình sẽ bị Ma tôn biến thành công cụ truy sát tới tận chân trời góc biển.

Trong nháy mắt hắn bắn cấp mắt nhìn bốn phương tám hướng, bắt đầu vạch ngay kế hoạch nên bỏ chạy theo hướng nào.

Có điều một khắc sau đó, hắn liền cảm giác được một con ớn lạnh từ sau lưng truyền đến. Cái cảm giác quen thuộc này khiến Thanh Minh nhận không được quay đầu lại, trông thấy Lăng Yên sắc mặt không tốt, chẳng biết từ bao giờ đã chạy tới đây rồi.

Khóe môi Thanh Minh hơi giật giật, hướng về phía Lăng Yên cười mỉa máo.

Lăng Yên cũng không thèm liếc Thanh Minh lấy một lần, tiến thẳng đến nam tử bên trong cửa viện: “Đường Lam! Chẳng nghe ta giải thích!”

Thanh Minh ôm mặt, dường như đã thấy được cảnh tượng thê thảm của chính mình trong tương lai rồi.

.

.

Tiếp theo sau đó, Trầm Ngọc im lặng không nói gì lui vào trong phòng, bộ dáng ảm ức chán nản ngồi nhìn Lăng Yên đau lòng không thôi, còn không ngớt lời giải thích. Mà cái tên đầu sỏ gây nên chuyện là Thanh Minh thì bị bắt đứng bên ngoài, lâu lâu lộ đầu vô trong phòng nhìn quanh, chỉ muốn xem tên nam tử đã cưới Ma tôn cho thiệt kỹ mà thôi.

Ma tôn đại nhân đơn độc một mình suốt ba vạn năm, về chuyện lập gia đình, mới đầu nhóm Ma Tướng cũng từng lo lắng thay Lăng Yên lắm chứ, nhưng nhọc lòng suốt vạn năm nàng vẫn không có động tĩnh gì, mọi người cũng lười không thêm quan tâm nữa. Chính vì thế mà ai cũng cho rằng, cái chuyện cưới gả này gần như không có khả năng xuất hiện trên người Lăng Yên.

Mãi cho đến hôm nay, lại để Thanh Minh thấy một nam tử bình thường đến không thể nào bình thường hơn.

Đến bây giờ, Thanh Minh vẫn không chấp nhận nỗi sự thật rằng Ma tôn đã lập gia đình. Hắn thờ dãi trong lòng, lúc này mới chợt phát hiện hình như đã một lúc không nghe được tiếng Lăng Yên giải thích. Hắn vội vàng rướn cổ thẳng lưng lộ đầu vào trong, đúng dịp thấy được Lăng Yên một tay ấn cái tên phạm nhân kia dón vào góc tường, hôn một phát đầy quyết liệt lại còn vô cùng bá đạo.

Thanh Minh trợn mắt há hốc mồm.

Không lâu sau, hai người Lăng Yên từ trong phòng bình tĩnh cùng nhau bước ra, hết như tiết mục xen vào ban nãy vốn chưa hề xảy ra, chẳng qua đôi môi Trầm Ngọc có hơi đỏ hồng một cách khác thường, mà ngay cả gò má cũng hơi hồng luôn nữa.

Đột nhiên Thanh Minh thấy rằng một đồng lý do chối tội mà hắn nghĩ ra mới nãy, hình như không cần thiết nữa rồi.

Ngay lúc này khi Thanh Minh còn đang ngẩn người, Lăng Yên đã nói luôn thân phận của Trầm Ngọc: “Đây là phu quân của ta, Đường Lam!”

Tiếp xúc với ánh mắt như muốn băm thành nghìn mảnh của Lăng Yên, Thanh Minh ngay lập tức gật gù cười khổ với Trầm Ngọc: “Ban nãy là ta nói đùa đấy, ta đây là ...” Nói đến đây hắn liền khựng lại, nghĩ hắn vốn đang cải trang thành diện mạo khác, hiển nhiên cũng phải đổi tên rồi, vì vậy nói: “Ta là Minh Thanh, là băng hữu của Hạ Dung Tinh.”

Trầm Ngọc nghe thế chợt nhớ vừa mới đây thôi, hình như Lăng Yên từng nói nàng ở trấn trên cùng với một đám băng hữu tính như bà già, người này nhất định cũng là một trong số đó.

Nghĩ vậy, ánh mắt Trầm Ngọc mới trở nên thân thiện một chút, lập tức nói: “Ta từng nghe A Tinh nhắc đến các người.”

Thanh Minh không tiếp nhận kịp sự yêu mến đông đầy đột ngột xuất hiện trong mắt Trầm Ngọc, bèn không hiểu nhìn sang Lăng Yên. Lăng Yên bắt động tròng mắt một cái, ngay lập tức hần liền ngoan ngoãn ngậm miệng không dám hó hé.

Nhưng mặc dù như vậy, Thanh Minh vẫn mở to mắt thận trọng quan sát Trầm Ngọc.

Nam tử trước mắt nhìn từ trong ra ngoài xem ra cũng chỉ là một người vô cùng bình thường thôi, đã không có gì giỏi, lại càng không có năng lực phi thường, Thanh Minh quan sát cả nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc hắn có điểm nào hấp dẫn được Ma tôn đại nhân, đến nỗi cả người cũng gả cho hắn luôn.

Tất nhiên là Lăng Yên nhìn thấu được ánh mắt của Thanh Minh, nàng nhanh chóng mở miệng nói: “Huynh tới đây làm gì?”

Thấy Lăng Yên hình như đã hơi bớt giận, Thanh Minh liền thức thời thu tâm mắt, nói: “Ta thất lễ rồi. Đã lâu lắm rồi không thấy tỷ trở về, các huynh đệ cũng lo mà phải không?”

“Vậy nên?” Lăng Yên cười một tiếng.

Đột nhiên luồng khí lạnh rợn người lại xông lên, Thanh Minh rất thông minh trốn sau lưng Trầm Ngọc, nhưng kể cả như thế, giọng nói Lăng Yên vẫn lạnh lùng như trước: “Huynh lập tức trở về!”

Dĩ nhiên Thanh Minh không hề muốn, trốn sau lưng Trầm Ngọc quyết không chịu ra.

Việc tự nhận thức được mình là Thần tôn khiến bản tính bỏ tất của Trầm Ngọc đột nhiên xuất hiện, hắn lên tiếng cầu tình thay Thanh Minh, lúc này Lăng Yên mới chịu cho hắn ở lại ăn một bữa cơm rồi sẽ đi.

Song cả đời Lăng Yên tự mình làm cơm có được mấy lần, bất cứ món nào làm ra thoát nhìn ăn vào cũng đều khiến người khác khó mà chịu được được mùi vị vi diệu đó. Thanh Minh thật không rõ, là do Trầm Ngọc chưa từng ăn qua món ăn bình thường hay vốn không có vị giác sẵn rồi, vậy mà lại có thể nuốt trôi hết mấy thứ này mà không hề biến sắc.

Khó khăn lắm mới vượt qua được bữa cơm này, lần này không chờ Lăng Yên đuổi người, Thanh Minh liền tự giác rút ra viện, ba chân bốn cẳng chạy về Ma giới.

Vì thế không lâu sau, mọi người Ma giới còn chưa chờ được Ma tôn, nhưng lại thấy Thanh Minh mang về mặt hoảng sợ lộ trở về.

Thanh Minh vội vàng đem những gì mình chứng kiến được ở nhân giới kể hết cho mọi người nghe, sau đó toàn bộ Ma giới liền nháo nhào ầm ĩ.

Nhưng hiện nay hai cái người Lăng Yên và Trầm Ngọc ở nhân giới lại không hề hay biết lúc này, Ma giới đã náo nhiệt muốn bùng nổ luôn rồi.

Bọn họ vẫn như lúc trước, cùng nhau yên ổn sống qua ngày ở An Nhạc Trấn, mãi cho đến buổi trưa một ngày sau, ngoài viện bỗng vang lên tiếng đập cửa hơi dè dặt. Trầm Ngọc ra mở cửa, người bên trong lập tức đối mặt với năm đôi mắt tròn xoe đầy hiếu kỳ, bao gồm Thanh Minh đứng ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trầm Ngọc âm thầm đảo mắt quanh mấy người đó một lượt, cuối cùng hỏi: “Các ngươi là?”

Dĩ nhiên mấy người đứng ở cửa đều từ Ma giới kéo đến, hơn nữa cũng không phải ma binh thông thường mà còn là Ma Tướng tiếng tăm lừng lẫy ở Ma giới. Hôm qua nghe Thanh Minh kể về chuyện Ma tôn thành thân, mọi người đều bị kinh hãi đến mức phải triệu tập mở ngay cuộc họp khẩn cấp. Kết quả sau đó, bọn hắn quyết định phải tới thăm dò một chuyến, phải xem thử rốt cuộc là loại nam nhân nào mà có thể đi lấy bà Ma tôn muốn đòi lưu manh đó làm vợ.

Rồi sau đó, bọn hắn lại nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đáng vẻ nho nhã yếu ớt không có điểm gì nổi bật là Trầm Ngọc.

Trừ người đã từng trải qua một lần là Thanh Minh, trong mắt những người còn lại đều có chút thất vọng.

Thấy mọi người không ai lên tiếng, Trầm Ngọc im lặng một lát, mơ hồ hỏi một câu: “Mọi người đến tìm A Tinh sao?”

“Không!” Nghe như vậy, Thanh Minh vội vã cất tiếng, nhân tiện đẩy đẩy mấy người kia: “Lên tiếng đi chứ!”

Bốn người còn lại liền xếp thành một hàng, nghiêm túc tự giới thiệu bản thân với Trầm Ngọc.

Tuy là cả đám bọn hắn đều muốn biết phu quân của Ma tôn trông ra sao, nhưng Ma giới rộng lớn như vậy không thể không có người quản lý. Vì thế lần này đến đây chỉ có năm tên ma tướng, mỗi tên chỉ tùy tiện hóa thân đại thành diện mạo mới, nhất thời cũng không nghĩ đến phải tạo một danh xưng giả, đành phải phóng lao mà theo lao, bịa chuyện nói:

“Ta là A Tứ.” Tên nam tử đô con nhất trong số họ cười với Trầm Ngọc, vỗ cái bốp lên vai hắn.

Khí lực đối phương rất mạnh, Trầm Ngọc bị vỗ liền đổ nghiêng sang bên.

Ở bên kia, một thiếu niên thấp bé mang gương mặt trẻ con cũng cười bước đến: “Ta là A Ngũ.”

Trầm Ngọc khẽ gật đầu nhìn hắn, còn chưa lên tiếng nói gì thì một giọng nói ôn hòa khác từ bên cạnh truyền đến: “A Lục.”

Người vừa nói là một nam tử đáng người cao gầy, Trầm Ngọc quay lại nhìn, vừa lúc Thanh Minh cũng đang đứng cạnh hắn, chỉ tay vào mặt mình: “Ta là Minh Thanh, người đã gặp hôm qua rồi, có thể gọi ta là A Cửu.” Dứt lời, hắn lại chỉ vào nam tử trẻ sau cùng chưa từng lên tiếng lần nào, giới thiệu thay: “Đây là lão Nhị.”

“.”

Sau khi năm người tự giới thiệu xong thân phận, toàn bộ đều rơi vào trầm mặc, chỉ có năm cặp mắt tò mò tiếp tục đánh giá Trầm Ngọc.

“Ta tên là Đường Lam” Trầm Ngọc ở Thần giới vốn đã quen bị đám hạ thần nhìn chằm chằm, vì vậy đối với tình huống hiện tại cũng không cảm thấy khó chịu, dáng vẻ vẫn điềm đạm nhô nhô, bình tĩnh nói: “Các người nếu muốn tìm A Tĩnh, nàng mới vừa ra ngoài, có thể sẽ về hơi muộn. Nếu không ngại có thể vào trong ngồi một lát.”

Hắn nói xong thì lách người ngụ ý bảo mọi người bước vào trong, nhưng Thanh Minh liền lắc đầu, còn nghiêm túc chỉ ngay Trầm Ngọc: “Bọn ta tới đây để tìm người.”

Nghe thấy vậy, lúc này trong mắt Trầm Ngọc mới có chút cảm xúc, hắn không hiểu hỏi: “Tìm ta?”

“Không sai.” Năm người trước cửa đồng loạt gật đầu.

Thậm chí dù trong lòng ngỡ vực, Trầm Ngọc vẫn để bọn họ vào nhà. Đến khi cả thấy năm người bước vào trong, cuối cùng mới kể ra nguyên nhân phía sau cho Trầm Ngọc biết.

Trên thực tế, ngoài việc muốn tận mắt phu quân của Ma tôn trông như thế nào, năm người bọn họ càng muốn biết rõ đối phương rốt cuộc có năng lực gì, hay nói đúng hơn, nam nhân đó rốt cuộc có thật xứng đáng để Ma tôn phó thác cả cuộc đời mình cho hắn.

Suy cho cùng, chuyện của Thu Linh đã từng xảy ra tương tự ở Ma giới, bọn họ ngoại trừ kinh ngạc có thừa, cảm giác không yên lòng còn hơn cả lúc trước. (Thu Linh chính là người bạn quá cố mà LY nhắc đến ở chương 3,4, bạn nào quên có thể lục xem lại nha. Thân phận thật sự của chị này về sau sẽ được tiết lộ.)

Sau khi bước vào viện, mọi người đều bày ra tư thế phòng vệ.

“Người là phu quân của lão đại sao?” Nam tử gầy yếu nhất trong năm người nói, “Hai người thành thân bao lâu rồi?”

Trầm Ngọc gật đầu đáp: “Hai ngày rồi.”

“Hai ngày?” Tên nam nhân cao to cường tráng không nhịn được lớn tiếng, hừ một cái rồi quay sang Thanh Minh ở bên cạnh, “Bảo người đến sớm một ngày không chịu, nếu sớm một chút lão đại sẽ không phải thành thân rồi!”

Thanh Minh bất đắc dĩ cười khổ: “Ta tới cũng có ngăn cản được đâu!”

“...”

Mặc dù Trầm Ngọc không rõ mọi người đang suy tính điều gì, nhưng cũng nghe được bọn họ đều không muốn Hạ Dung Tĩnh và hắn thành thân. Hắn hơi ngập ngừng, tiếp đó liền hỏi nam tử cao khỏe lực lưỡng: “A Ngũ huynh, có phải mấy huynh...”

Nam tử cao to kia khẽ hừ một tiếng, nhún mày cất ngang lời hắn: “Ta là A Tứ.”

Trầm Ngọc chưa kịp sửa lại, một tiếng nói của gã nam tử khác liền chĩa vào Trầm Ngọc: “Người có biết tân nương mà người lấy về rốt cuộc là ai hay không?”

Những ngày qua Trầm Ngọc đã từng hỏi thăm chuyện lúc trước của Lăng Yên, nên khi nghe tới vấn đề này, Trầm Ngọc ngay lập tức trả lời: “Đương nhiên ta biết.” A Tĩnh đang làm ăn ở hướng Nam, những người trước mặt đều là bạn bè của nàng, Trầm Ngọc cho rằng phỏng đoán của mình là đúng.

Mấy nam tử bên này nghe vậy nhất thời kinh hãi, bọn họ vốn cho rằng Lăng Yên sẽ che giấu thân phận Ma tôn của mình, nhưng thấy sắc mặt Trầm Ngọc vẫn bình thường thế này thì về như nàng đã kể hết mọi chuyện cho hẳn rồi thì phải?

Đám ma tướng nhìn nhau một hồi, cuối cùng đề tên cao to đã hỏi câu vừa rồi ra mặt lần nữa, nam tử kia sắc mặt trầm xuống, lại lên tiếng hỏi: “Vậy người nghĩ người xứng đáng với lão đại của bọn ta à?”

Trầm Ngọc nghe lời này liền không hiểu, hần lưỡng lự nhìn người nọ trong chốc lát, buột miệng nói: “A Lục huynh ...”

“Ta là A Nhị.” Người nọ lạnh lùng nói.

Trầm Ngọc lập tức sửa lời, xưa nay hẳn rất giỏi kèm chế, hiếm khi tức giận, dù bị khí thế của năm người trước mắt dọa dẫm lại còn bị nhìn chòng chọc thì hẳn cũng không có vẻ khó chịu chút nào, chỉ ôn nhu nói: “Ta nhận ra được quan hệ của các huynh và A Tinh thực sự rất tốt.”, chốc lát hẳn lại tiếp, “Chẳng hay ta phải làm gì để chứng minh được tấm lòng của ta dành cho A Tinh?”

“Đấu với bọn ta một trận là được!” Tên nam tử có gương mặt trẻ con ngược đầu nhìn Trầm Ngọc, sự phấn khích vui vẻ biểu lộ hết trên mặt.

Trầm Ngọc cảm thấy khó hiểu, chẳng hiểu nổi sao người làm ăn lại phải dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, ngay lập tức hẳn hỏi: “A Tứ, huynh ...”

“Ta mới là A Tứ!” Tên nam nhân cao lớn ở bên cạnh không kiên nhẫn nổi phải kêu lên, chỉ vào thiếu niên trước mặt Trầm Ngọc, “Hắn là A Ngừ!”

Trầm Ngọc: “...”

Nam tử trầm tính khác thấy vậy thì không khỏi bật cười một tiếng, đành phải giải thích: “Nếu người đã biết thân phận của lão đại thì cũng nên biết, bọn ta ở nơi đó đều lấy kẻ mạnh làm vua. Lão đại là tự tiện quyết định thành thân, bọn ta thân là đệ đệ thì không thể hỏi hột giống vậy được.”

“...”

“Có điều là nếu người đấu không lại bọn ta, tự nhiên bọn ta sẽ có biện pháp chia rẽ hai người.” Tuy rằng hẳn cười có vẻ dịu dàng, nhưng lời nói ra không hề có chút độ ảm nào.

Trầm Ngọc đã rõ mục đích của bọn họ từ lâu, nhưng vẫn không thể nào thông suốt được, người làm ăn cũng hay thật, muốn đánh là cứ thế mà đánh. Nhìn thấy ánh mắt sáng rực kích động muốn thử sức của bọn họ, hẳn liền biết trận tỷ thí này là không thể tránh khỏi. Hẳn đường đường là Thần tôn, tất nhiên không lý nào lại nhún nhường lùi bước, đôi mắt hẳn sụp xuống, rốt cuộc cũng nói: “Vậy được, A ...” Hẳn đang nói thì ngừng lại, ánh mắt do dự nhìn chằm chằm vào đối phương.

Người kia liền hiểu được: “Ta là A Lục.”

Mấy người ma tướng dường như ai cũng đều nóng tính, thậm chí người trông có vẻ trầm ổn như A Lục cũng không ngoại lệ. Còn không đợi Trầm Ngọc đáp lại, hẳn liền quay sang tên cao lớn đứng cạnh mình: “A Tứ, ra đấu với hẳn đi!”

Về như A Tứ đã trong tư thế sẵn sàng, nghe được câu nói này, hẳn liền nhếch mép, từ trong đám người bước ra: “Ta chỉ đợi có câu này thôi đấy!” Dứt lời, ngay tức khắc hẳn tháo hai thanh thiết kiếm vác trên lưng từ này đến giờ xuống, một thanh được hẳn cầm trên tay, thanh còn lại thì ném cho Trầm Ngọc. Trầm Ngọc thoáng cử động, bắt lấy thanh trường kiếm kia.

Thân người A Tứ cao lớn, cây trường kiếm dài ba thước bị hẳn chơi đùa trong tay, mỗi một chiêu thức đều nhạy bén như thường, động tác điêu luyện. Trầm Ngọc thì ngược lại, chưa có cách thức đối phó, thanh kiếm nằm trong tay vung loạn không theo một đường lối nào, dáng vẻ trông có chút chật vật.

Thấy cảnh tượng này, A Tứ cười gằn một tiếng.

Vì để chào đón vị phu quân của Ma tôn mà suốt đêm qua ở Ma giới, hẳn đặc biệt từ trong Kiếm Các chọn ra hai thanh kiếm này, thoạt nhìn không có vẻ gì là báu vật quý hiếm, nhưng chúng là vật được Cửu Thiên Huyền Thạch đúc kết thành, sức nặng của chúng phải hơn những loại kiếm khác. Người phạm bình thường nâng được thanh kiếm này trên tay có thể coi như thân thủ của hẳn không tệ, nhưng nếu sử dụng thứ này để giao chiến với người khác, e rằng kém nhau rất xa.

Nếu sớm biết phu quân của Ma tôn là một kẻ tầm thường như vậy, bọn người A Tứ cũng không cần dùng ma lực của chính mình để đánh nhau làm gì, có điều nếu như vậy thì chỉ cần vung kiếm hạ một chiêu, sợ là tên phạm nhân này sẽ ứng phó không nổi rồi.

Song bọn họ cũng không hề biết, ngay lúc này trong đầu Trầm Ngọc cũng nghĩ đến vô số chuyện.

Hắn thân là Thần tôn chí tôn, mang trên mình thần lực tối cao bậc nhất, thông thường lúc giao đấu chỉ cần phóng thích thần lực của chính mình là đã áp đảo được kẻ địch, nói cách khác chỉ cần hẳn hóa thân nguyên hình, dùng lửa phượng hoàng thiêu rụi đối phương là kết liễu được rồi, thực chất không cần phải dùng đến đao kiếm gây gộc và xem nó như một loại vũ khí làm gì. Vì thế nếu thật không dùng thần lực, không hóa chân thân mà cứ như vậy giao chiến với kẻ khác, có thể nói hẳn hoàn toàn không có phần thắng.

Nhưng theo như hẳn thấy, đám người trước mắt đều là bạn bè người phạm của A Tinh, nếu hẳn thật sự dùng thần lực với bọn họ thì phải giải thích thế nào với nàng? Hơn nữa nếu hẳn không cần thận làm mấy người đó bị thương thì tướng công này phải đối mặt thế nào với nương tử của hẳn?

Trong lòng Trầm Ngọc còn do dự nên vẫn chưa quyết định rõ ràng. Nhưng phía đối diện A Tứ thì đã rút ra thanh trường kiếm, cười khẳng khái nói với Trầm Ngọc: “Người chuẩn bị tinh thần là vừa!”

Nhìn thấy A Tứ chuẩn bị động thủ, những người còn lại đều đồng loạt làm khán giả ngồi xuống bên cạnh, tên thiếu niên thoát nhìn nhỏ tuổi nhất A Ngũ, cười híp cả mắt, phấn khích lớn tiếng: “A Tứ cố lên! Để hắc lĩnh giáo được sự lợi hại của huynh đệ chúng ta!”

“Hừ!” A Tứ liếc tên thiếu niên kia một cái, cũng không quay lại nữa, trong chớp mắt hai tay cầm chặt trường kiếm, dưới chân dường như bộc phát ra luồng gió, thân hình cao lớn chỉ một khắc chọt lóe đã thấy bóng người màu đen, luồng gió dồn ép toàn bộ khí lực vào thanh kiếm trên tay, không lưu tình đánh thẳng về phía Trầm Ngọc.

Đối phương nói đánh là đánh thật, thực chất trong lúc cấp bách, Trầm Ngọc không suy nghĩ được gì, chỉ đành nhấc trường kiếm bằng hai tay ứng chiến với đối thủ. Song động tác của A Tứ thật sự quá nhanh, dù cho Trầm Ngọc có thể thấy rõ động tác đối phương nhưng cầm thanh trường kiếm nặng như vậy cũng không cách nào trả đòn thật linh hoạt được, chỉ có thể tức tốc nghiêng người, khó lắm mới tránh được một kiếm của đối phương.

Thanh trường kiếm mang theo tiếng gió bỗng nhiên tắt hẳn, mũi kiếm chỉ còn cách gò má Trầm Ngọc nửa tấc thì đứng lại, A Tứ hơi sừng sốt nhếch mày, khoe miệng lập tức xuất hiện nụ cười: “Vận khí không tồi, vậy mà cũng tránh được, nhưng đòn kiếm thì bay đâu rồi nhỉ?” Vừa dứt lời, cổ tay khẽ xoay chuyển, trường kiếm bắn ra một vầng sáng rực đẹp như đóa hoa sen, nhắm vào chỗ hiểm trên người Trầm Ngọc mà phóng xuống.

Chiều thức tung ra vô cùng ác độc, khoảng cách lại rất gần, nếu không dùng thân lực e là hắc sẽ không có biện pháp thoát khỏi. Ánh mắt Trầm Ngọc trầm xuống, luồng khí trên đầu ngón tay phát ra một tia bén nhọn.

Nhưng cũng ngay lúc này, một giọng nói lạnh lẽo khác từ bên cạnh bỗng nhiên truyền đến: “Bọn chết tiệt các ngươi đang làm cái gì vậy hả?”

Lời vừa mới dứt, quang sáng rét lạnh của A Tứ đã phóng tới, máu tiên liền bắn ra tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Lăng Yên vừa mới mới đến nhà mình cửa liền phát giác không đúng, chạy nhanh vọt vào trong viện, không nghĩ tới vẫn là đến chậm, nàng vừa vào cửa, liền thấy được a tứ một kiếm xẹt qua, kiếm phong nhiễm huyết, ở Trầm Ngọc trên cánh tay lưu lại một đạo trường trường miệng vết thương.

“Dừng tay!” Lăng Yên thanh âm trầm thấp, ngay tại này làm khẩu, đã muốn bước nhanh đến Trầm Ngọc bên cạnh.

Ma tôn khí thế vốn là làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa nay nhìn đến chính mình phụ quân trên người đổ máu, cả người liền âm trầm phải gọi năm tên ma tướng lập tức thay đổi sắc mặt, sôi nổi lui về phía sau suy nghĩ muốn chạy trốn chạy.

Nhưng mà Lăng Yên đã muốn trước một bước xem thấu bọn họ mục đích, hồi đầu lại lớn tiếng quát: “Ai cũng đừng nghĩ chạy!”

Mọi người ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, ngũ ánh mắt cùng nhau hướng tới Lăng Yên cùng Trầm Ngọc tránh đi.

Trầm Ngọc cực nhỏ hội bị thương, lúc này thấy tới tay trên cánh tay này nói không sâu sâu miệng vết thương, mới cảm thấy kia chỗ hỏa lạt lạt đau, thật sự không phải cái gì thú vị tự vị. Hắc hơi hơi nhú mi, còn không có tới kịp có điều động tác, liền bị Lăng Yên đè lại một khác sườn bả vai.

Lăng Yên buông xuống đầu, khuôn mặt bị giáp biên chảy xuống xuống tóc dài che, tự Trầm Ngọc tầm mắt thấy không rõ của nàng vẻ mặt, lại nghe nàng thanh âm thấp nhu lại mang theo không thể nói nỗi đau lòng: “Đừng lộn xộn.”

Trầm Ngọc không nói gì, nhưng cũng quả nhiên không có tái động, chỉ do Lăng Yên cẩn thận nắm chính mình hướng trong phòng đi.

Thân ảnh của hai người tiến vào trong phòng, ngoài cửa năm nhân cho nhau liếc nhau, thanh minh vận lòng mi hướng a bốn nói: “Ngươi ra tay nặng như vậy làm cái gì?”

“Đừng vậy, không phải nói sẽ dạy huấn một chút, bất động thật sao?” Bên cạnh a ngũ cũng bắt đầu quả trách đứng lên.

A tứ nhướng mày một cái, cười lạnh một tiếng: “Ta vốn là còn không có còn thật sự, ai biết hắc yếu như vậy?” Hắc thoại âm rơi xuống, hốt hướng chạy tới tiểu viện cửa hi vọng của mọi người đi: “Lão Nhị ngươi muốn đi đâu?”

A nhị một chân đã muốn bước ra viện môn, nghe vậy lại dừng lại, mặt không chút thay đổi quay đầu: “Đương nhiên là chạy trốn chết.” Thân là toàn bộ Ma giới tối thức thời vụ nhân, a nhị tự nhiên biết bị thương Ma tôn nhân sẽ là cái gì kết cục.

Mọi người nghe vậy lập tức phản ứng lại đây, sôi nổi chạy đi muốn chạy, nhưng mà lúc này, trong cửa mặt lại truyền đến Lăng Yên nghiêng răng nghiêng lợi thanh âm của: “Đều cho ta đợi! Dám chạy một cái thử nhìn một chút!”

“.....” Mọi người nhâm mệnh lại ngồi trở về, sắc mặt không tốt lắm đem ánh mắt hướng trong phòng mặt xem.

Trong phòng mặt, Lăng Yên đang ở cấp Trầm Ngọc trên cánh tay trên vết thương thuốc.

Trầm Ngọc thốn ngoại sam, áo sơ mi cũng từng từng tán tán khoác, cánh tay chỗ bị kiếm phong cắt qua miệng vết thương còn sẫm huyết, Lăng Yên nhìn xem đau lòng, vội vàng đánh thủy động tác mềm nhẹ thay hấn tẩy trừ miệng vết thương.

Trong lúc Trầm Ngọc vẫn lẳng lẳng nhìn chăm chăm Lăng Yên, chỉ tại Lăng Yên tìm ra thuốc trị thương đến thay hấn băng bó thời điểm, hấn mới rút cuộc thoáng tránh giạt mình, bắt quá rất nhanh liền lại ngừng động tác.

Lăng Yên giương mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Rất đau sao?”

Trầm Ngọc thành thật gật đầu.

Lăng Yên động tác càng nhẹ chút, đem bên ngoài kia một đám tên lại trong lòng trung mắng một lần, lại vẫn là không đủ hết giận. Cách một hồi lâu nhi, nàng mới thoáng thở bình thường lửa giận, chích đối Trầm Ngọc nói: “Kia vài cái tên hồ nháo, ngươi cũng sẽ không đánh nhau, đi xem nào nhiệt gì?”

Trầm Ngọc tùy ý Lăng Yên ở vết thương của mình thượng băng bó, đau đến nhẹ nhàng tức mị, nghĩ nghĩ mới nói: “Bọn họ nói nếu là không thắng được bọn họ, ta vốn không có tư cách cười ngươi.”

“Bọn họ lừa gạt ngươi, không nên quy củ nhiều như vậy, ta nghĩ giả ai còn không tới phiên ai tới quản.” Lăng Yên nói đến mấy người kia sẽ khí, lúc trước nàng liền biết sẽ là như vậy cái phát triển, cho nên mới lên gạt đi không chịu kêu Ma giới nhân biết chính mình thành thân chuyện tình.

Khả Trầm Ngọc vẫn là nghĩ kia nói, mới vừa rồi kỳ thật hấn bản năng đủ thắng xuống, nhưng Lăng Yên đến đây, hấn sợ ở Lăng Yên trước mặt của bị thương của nàng bằng hữu, liền lập tức sẽ ra chiêu cấp triệt, thế này mới né tránh không kịp bị hoa bị thương cánh tay.

Hấn cụp xuống mắt, làm như mang theo tâm sự, Lăng Yên lại tránh hấn một hồi lâu nhi, hấn mới nói: “Kỳ thật ta có thể đánh thắng được hấn.”

Lăng Yên động tác lại là một chút, tuy rằng bên ngoài kia một đám tên sửa lại giả dạng cùng bộ dạng, nhưng bọn hấn đi theo thanh minh một đạo tiến đến, lại là này phó đức hạnh, Lăng Yên liếc mắt một cái có thể đủ đưa bọn họ cấp nhận ra. Khác không nói, thập đại ma tướng thực lực cuối cùng có bao nhiêu cường, Lăng Yên trong lòng vẫn là hết sức rõ ràng, ở nàng xem đến, Đường Lam này thư sinh tay trái gả không chặt ở trước mặt bọn họ liền cùng cái thuần nhiên vô hại con mèo nhỏ bình thường, càng đừng nói động thủ đánh bại bọn họ.

Nhưng ngay cả là như vậy nghĩ, nàng cũng tuyệt đối không thể cứ như vậy nói thắng, hồng rồi chính mình phụ quân tâm tình, vì thế nàng thuận theo cười đáp: “Đối, ngươi khẳng định có thể đánh bại hấn.”

Này ngữ khí thật sự có lệ, Trầm Ngọc nhìn ra nàng không tin chính mình, liền nhíu mi còn thật sự cường điệu nói: “Ta thật có thể đánh thắng được hấn.”

“Hảo hảo hảo.” Lăng Yên lúc này rút cuộc thay Trầm Ngọc băng bó tốt lắm miệng vết thương, nàng ngẩng đầu lên, loan mặt mày khẽ cười nói, “Chờ ngươi tốt lắm, ta làm cho bọn họ từng bước từng bước đứng cho ngươi đánh, tuyệt đối không hoàn thủ.”

Trầm Ngọc: “.....” Thân là Thần tôn, thực lực của hấn lần đầu tiên bị còn nhỏ dò xét, hấn cảm thấy thực mất mặt.

Nhưng mà ngay tại lúc này, Lăng Yên đã muốn đứng dậy tính muốn đi ra ngoài, Trầm Ngọc vội vàng dùng không bị thương thủ tóm trụ Lăng Yên vạt áo, Lăng Yên ngừng bước chân, hồi đầu xem Trầm Ngọc nói: “Làm sao vậy? Miệng vết thương còn rất đau sao?”

Trầm Ngọc do dự mà không biết nên như thế nào giải thích, muốn nói lại thôi bộ dáng xem ở Lăng Yên trong mắt, lại thành một loại khác tâm tư.

Nàng xem Trầm Ngọc kia giống như sẫm ánh trăng hai tròng mắt, còn có vì gặp tái nhợt, so với chỉ ngày thường xem ra muốn hơn chút thanh sầu mi phong, trong lòng không khỏi vừa động, khuyên đang ở hấn trên môi ản hạ vừa hôn.

Hồi thời gian còn mang theo động tình mê ly, Lăng Yên nhẹ nhàng nhất chỉ mon trốn Trầm Ngọc hai má, ở đối phương bên tai ôn nhu nói: “Như vậy có thể hay không không như vậy đau?”

Trầm Ngọc cả người vì cương cứng mắt nhìn, nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Yên không khỏi cười ra tiếng đến, thế này mới trọng lại đứng dậy nói: “Ta đi trước giáo huấn một chút đám kia tên, ngươi chờ ta trong chỗ lát.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng ứng tiếng, Lăng Yên đi ra phòng ở.

Mới vừa rồi còn tại cùng Trầm Ngọc thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ nói cười yển yển Lăng Yên, ở đi ra khỏi phòng nháy mắt liền thay một bộ âm trầm đến

tùy thời có thể thủ xé ma tướng biểu tình. Nàng đi đường mang phong đến nắm tên ma tướng trước mặt, ôm cánh tay nhìn mấy người nói:“Các người đi ra.”

Loại này thời điểm, ai cũng không dám nói một cái không tự. Vài người ngoan ngoãn đi theo Lăng Yên phía sau ra sân, sau đó ở viện ngoại một chỗ góc sáng sủa bị Ma tôn đại nhân giáo huấn suốt hai cái canh giờ.

Mọi người ghen không dám nói lời nào, đợi đến cuối cùng Lăng Yên giáo huấn xong rồi, lạnh giọng gọi bọn hắn chạy nhanh chạy trở về Ma giới làm việc thời điểm, vài cái bị đau tấu một chút nhân tài rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, trong đó bị tấu thảm nhất a tứ hỏi dò:“Lão đại, người cùng cái kia tiểu tử là..... Nghiêm túc?”

“Tự nhiên là nghiêm túc.” Lăng Yên trừng mắt liếc mắt một cái, tiện đà nói,“Luu đồ, người lời này là cái gì ý tứ?”

A tứ ôm thương chỗ, đau lòng nói:“Lão đại ta là thiên hồi, thay đổi cái bộ dạng người liền nhận thức không được .”

“Các người không có việc gì cái trang ăn mặc đi ra tìm cái gì sự! Ma giới chính sự đâu, cũng không làm?” Lăng Yên nhắc tới nơi này sẽ khí, đang muốn tính nói cái gì nữa, vẫn tránh ở đám người cuối cùng phương bị tấu ít nhất lão Nhị bình tĩnh đã mở miệng nói:“Ma tôn đại nhân, chính sự đến đây.”

Lăng Yên thần sắc hơi trầm xuống, buông lỏng ra thu a tứ vật áo thủ, lúc này hỏi:“Ô Dạ, làm sao vậy?”

“Ta đột nhiên nhớ lại một việc.” A nhị ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ở phía chân trời trôi nổi mây tầng thượng, hơi hơi mị mắt nói,“Nếu ta không có nhớ lầm trong lời nói, tam vạn năm trước, lúc trước khiến cho tam giới đại chiến Yêu vương Hoành Tổ luyện chế Huyền Cốt châu thời điểm, cũng lựa chọn này địa phương.”

Hắn ngữ thanh vì đồn, tiện đà nói:“Khi đó vì nghiên cứu hôm nay hoàn trận, ta từng đem Yêu vương sở hữu mở ra thiên hoàn trận luyện chế Huyền Cốt châu địa điểm đều ghi lại xuống dưới, ta cũng vậy đi vào nơi này sau mới phát hiện, đây đúng là tam vạn năm trước Yêu vương Hoành Tổ mở ra trận pháp trong đó một nơi.”

Nghe được Ô Dạ trong lời nói, Lăng Yên nếu có chút dăm chiêu nói:“Người là nói, Yêu vương lựa chọn địa phương, kỳ thật là có tích khả theo ?” Nếu quả nhiên là như thế, như vậy Huyền Cốt châu còn chưa luyện chế thành công, Yêu vương đám người tiếp theo động tác chỗ, thực khả năng ngay tại này ba mươi sáu chỗ địa điểm giữa, bọn họ muốn ngăn cản Yêu vương, đoạt được kia Huyền Cốt châu, liền chỉ cần từ nơi này chút địa phương xuống tay là đủ rồi.

Ô Dạ điểm đầu, tiếp theo lại suy đoán nói:“Ta nghĩ, có lẽ nay Yêu vương Phi Ảnh thân mình lực lượng còn chưa đủ vẽ ra đầy đủ trận pháp, cho nên hắn mới có thể lợi dụng tam vạn năm phía trước Hoành Tổ sở lưu lại trận pháp dấu vết.”

“Nếu quả nhiên là như thế, sự tình là dễ xử lý hơn.” Lăng Yên nở nụ cười, lập tức đổi bên cạnh vài tên ma tướng phân phó nói,“Ô Dạ người đem kia ba mươi sáu chỗ trận pháp chỗ dấu hiệu đi ra, phái người đi cẩn thận tra, nếu có chút gì địa phương có động tĩnh, lập tức liền cho ta biết. Còn có, việc này Thần giới bên kia hẳn là còn không biết, các người chớ nên khiến cho quá lớn động tĩnh, nếu là bọn họ cũng những tay lúc này, muốn lấy đến Huyền Cốt châu thì phiền toái.”

Nói lên chính sự đến, mọi người thần sắc lập tức nghiêm túc lên, sôi nổi đáp ứng xuống dưới, đợi đến Lăng Yên phân phó xong rồi, Ô Dạ mới lại hốt mở miệng nói:“Còn có một chuyện.”

“Ân?” Lăng Yên nhướng mày nhìn Ô Dạ, người này so với chi cái khác ma tướng muốn thành thực ôn trọng nhiều lắm, cái gì cũng tốt, chính là đọc nhãn rõ từng chữ quá chậm, nói chuyện còn tổng thích chỉ nói một nửa.

Ô Dạ nói:“Chuyện này rất ít có nhân biết, bởi vì lúc trước Huyền Cốt châu luyện thành sau, Yêu vương hấp thu Huyền Cốt châu lực lượng, lập tức liền nhắc lên tam giới đại chiến, mọi người lực chú ý liền đều ở tam giới đại chiến phía trên, cũng không có người đi quan tâm trận pháp này vấn đề, ta cũng vậy lúc trước ở Ma giới vừa lúc bị phải đi điều tra việc này, tài năng đủ thoáng hiểu biết một chút.” Hắn nói tới đây, đón bao gồm Lăng Yên ở bên trong vài đạo nghị hoặc ánh mắt, rốt cuộc không nhanh không chậm nói:“Lúc trước sở hữu mở ra thiên hoàn trận địa phương, ở trận pháp mở ra qua đi không lâu, liền đều nguy rồi kiếp nạn.”

“Thiên hoàn trận mở ra sau sát sinh vô số, oán khí quá nặng, lại bị thương khí, cho nên lấy thiên hoàn trận vì trung tâm, địa mạch rung chuyển, âm khí lưu nháy lên, đưa tới yêu tà tàn sát bừa bãi.” Ô Dạ nhẹ giọng nói,“Ba mươi sáu xứ sở ở, không một may mắn thoát khỏi.”

“.....” Lời này qua đi, trước mắt lại là một mảnh im lặng.

Lăng Yên xoa xoa mi giác, tâm tình không thể nào tốt mở miệng hoán đổi phương tên:“Ô Dạ.”

“Ma tôn.” Ô Dạ lập tức đáp lại.

Lăng Yên thở ra một hơi, trong thanh âm rốt cuộc toát ra con tức đến, lớn tiếng nói:“Loại chuyện này, là muốn trước tiên là nói về !”

Nàng thoải mái rơi xuống, lập tức liền ngược lại hướng cái khác mấy người nói:“Các người trước không cần hỏi Ma giới, đều ở bên ngoài chờ, lập tức theo ta đi trận kia pháp chỗ nhìn xem!”

Vài tên ma tướng vội vàng ứng hạ, Lăng Yên vội vàng nói xong lời này, lại chiết thân hướng nhà mình tiểu viện mà đi, nhỏ giọng nói:“Ta đi cùng Đường Lam nói một tiếng, rất nhanh là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lăng Yên động tác quả nhiên cực nhanh, bắt quả sau một lát, liền đối Trầm Ngọc công đạo rõ ràng, chỉ nói là có sự muốn dẫn vài cái huynh đệ một đạo đi ra ngoài đi đạo, liền làm cho Trầm Ngọc ở nhà chờ.

Trầm Ngọc tất nhiên là gật đầu đáp ứng rồi, Lăng Yên xem thường lời nói nhỏ nhẹ nói xong những lời này, lập tức liền rời đi phòng, phương vừa ra phòng ở, mặt nàng sắc liền lại trầm xuống, đoàn người nhanh chóng hướng kia phía trước mở ra trận pháp đỉnh núi tiến đến.

Chờ đến kia chỗ sau, Lăng Yên mới phát giác sự tình xa so với nàng tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng.

Nguyên bản liền đã trải qua một hồi đại chiến đỉnh núi có vẻ càng thêm im lặng mà hoang vắng, đầy đất đều là cát vàng lá rụng, mà ngay tại kia cát đất dưới, nguyên bản thiên hoàn từng trận pháp mở ra địa phương, mặt đất quy liệt ra thật lớn khe hở, trong đó đúng là ẩn ẩn có hắc vụ lên mà ra, dày đặc quỷ khí tự trong đó lộ ra, thậm chí có xích chước dung nham ở trong đó ẩn ẩn bắt đầu khởi động, âm trầm trung lại mang theo không rõ ý tứ hàm xúc.

Nơi đây biến thành này phó bộ dáng, dĩ nhiên là giống như Ô Dạ theo như lời, đem có một hồi họa lớn buông xuống!

“Này.....” Một bên thanh minh nhìn trước mắt này phó bộ dáng, không khỏi nhỏ giọng đối Lăng Yên nói, “Ma tôn, không còn kịp rồi.”

Nơi này khí đã muốn bị giao hợp thành cái dạng này, lập tức chính là tai họa toàn động, dung nham dâng lên, nhiều nhất tiếp qua một ngày, sẽ gặp bùng nổ, thần ma ngay cả có thông thiên khả năng, muốn thay đổi loại tình huống này nhưng cũng là không hề biện pháp.

Ô Dạ ở bên cũng nói: “Ma tôn, nơi đây sẽ sụp, chúng ta vẫn là mau ly khai đi.”

“Không thể đi.” Lăng Yên buộc chặt nghiêm mặt, hồi đầu nhìn về phía một khác sườn. Tự trên đỉnh núi nhìn lại, An Nhạc trấn bình yên nằm ở cách đó không xa, ánh mặt trời rơi ở mây hộ người ta trên mái hiên, ẩn ẩn còn có khói bếp lượn lờ. Nếu là lúc này bọn họ rời đi, này đỉnh núi tất cả tất nhiên hội lan đến gần sơn hạ thành trấn, cho đến lúc này, toàn bộ An Nhạc trấn đem nếu không phục tồn tại.

Đây là nàng đợi rất nhiều năm địa phương, cũng là Thu Linh mất địa phương, lại nàng tương lai tính cùng với Đường Lam cùng nhau ở lại địa phương.

Này địa phương, nàng không tha hứa nó lọt vào gì phá hư!

“Đi cái gì đi!” Lăng Yên cả người tàn mất ra hùng hồn ma lực, đỏ đậm hào quang đại thịnh trong lúc đó, đã muốn khôi phục từ trước tướng mạo, nàng hồng y phản phật, tại đây một trận lạnh âm phong trung nghiêm nghị nói: “Không phải là cái tai họa sao, đem nó trấn áp không phải tốt lắm?”

“Ma tôn, không thể!” Thanh minh nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng nói khuyên bảo, còn lại mọi người cũng vội vàng vọt tới, muốn ngăn cản Lăng Yên động tác.

Nhưng mà Lăng Yên liếc mắt một cái liền ngăn trở đối phương tiến lên, nàng trầm giọng nói: “Các ngươi thay ta hộ trận.”

“Nhưng là.....” Mọi người kinh hãi, không biết phải làm như thế nào khuyên can, cuối cùng chỉ phải đều muốn ánh mắt dừng ở xưa nay nhất bình tĩnh Ô Dạ trên người. Ô Dạ trông mặt nhìn trước mắt tình trạng, thấp giọng nói: “Ma tôn đại nhân, làm như thế đối với ngươi hao tổn quá lớn, kế tiếp yêu giới cùng Thần giới không biết còn có thể có cái gì hướng đi, ngươi tuyệt không có thể đem lực lượng lãng phí ở loại địa phương này.”

Ô Dạ cách nói không phải không có lý, nhưng đối với Lăng Yên mà nói cũng không cần thiết, nàng ngoái đầu nhìn lại hướng An Nhạc trấn thật to nhỏ người ta, tầng tầng lớp lớp mái hiên nhìn lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Loại địa phương này?”

Ô Dạ ngắt ra, chợt hiểu được Lăng Yên ý tứ, than nhẹ một tiếng mới đứng mọi người nói: “Bây trận đi.”

Nguy ý, dĩ nhiên là thuận theo Lăng Yên ý tứ.

Ma tôn một khi làm hạ quyết định, ai cũng khuyên không trở lại, tối thức thời vụ Ô Dạ trong lòng tất nhiên là rõ ràng. Còn lại mọi người vốn còn muốn nói cái gì nữa, nhưng thấy Lăng Yên thần sắc, lại nhìn nhìn Ô Dạ thần sắc, đều chạy nhanh đáp ứng rồi xuống dưới, năm đạo bóng người thoáng chốc phân tán mà ra, đi vào đỉnh núi bốn phía, vì Lăng Yên hộ pháp.

Lăng Yên đứng ở kia thoát phá trong trận pháp ương, trong con ngươi xích mũi nhọn lóe ra, quanh thân ma khí đúng là so với kia để dung nham còn

muốn chói mắt, trong khoảnh khắc, dĩ nhiên bao phủ chỗ ở để bắt đầu khởi động âm khí! Cường ngạnh phải chứng nó bức lui tới để ở chỗ sâu trong!

Nguyên bản quy liệt hãm sâu mặt đất, đúng là ở Lăng Yên lực lượng dưới lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục từ trước bộ dáng!

Ngũ đại ma tướng giai lặng im ở bên, ngay cả hô hấp đều nhẹ xuống dưới, chích khấn trương nhìn Lăng Yên động tác. Đợi cho kia mặt đất phục hồi như cũ không sai biệt lắm, lên khí âm tà cũng đều ở Lăng Yên ngang nhiên uy hiếp hạ đứng yên bất động, a ngũ mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, hướng bên cạnh nhìn lại, nhỏ giọng nói:“Thành công?”

“Hình như là.” A tứ cũng nói.

Thanh minh thần sắc phức tạp, nhưng không có lập tức đáp lại, chích đem ánh mắt dừng ở trầm mặc như trước không nói Ô Dạ trên người.

Ô Dạ nhưng không có lo lắng xuống dưới, chích ngưng mắt nhìn Lăng Yên, mi phong thật chặt nhũu lại, thấp giọng nói:“Không dễ dàng như vậy.”

Ngay tại hần nói ra lời này đồng thời, chỉ thấy trước mắt nguyên bản đã muốn khôi phục như lúc ban đầu mặt đất, tự trong đó một đạo âm khí đột nhiên mãnh liệt va chạm đứng lên, chỉ một thoáng đánh vỡ mặt đất, vô số oan hồn tự trong đó bắn ra, sát quá Lăng Yên bên cạnh người, cực nhanh chạy ra khỏi trận pháp này phạm vi, hướng tới sơn hạ An Nhạc trấn phương hướng mà đi!

Lăng Yên thần sắc khê biến, muốn truy lại cần áp chế trước mắt âm khí, không thể thoát thân, chỉ phải lớn tiếng nói:“Ngăn lại chúng nó!”

Ngũ đại ma tướng nghe tiếng vội vàng ứng hạ, đều tự thi triển tài cán vì muốn cản tiết hạ này oan hồn, nhưng mà trong này số lượng nhiều lắm, ngay cả là ngũ đại ma tướng đồng thời ra tay, vẫn như cũ không thể đem toàn bộ ngăn lại, vô số chớ thật mạnh oán khí u hồn ả vào cuộn cuộn lôi vân giữa, bay đi An Nhạc trấn phương hướng.

“Lão đại!” A ngũ ngạc nhiên hỏi đầu, hướng Lăng Yên nói,“Đồ chơi kia nhi phi quá nhanh, căn bản ngăn không được!”

Lăng Yên trầm mặt không nói chuyện, trong lòng cũng là đã muốn sót ruột vạn phần, nàng đang muốn mở miệng, lại chợt nghe một đạo giống như núi lở thanh âm của thật mạnh tự một khác đầu vang lên, Lăng Yên nao nao, chợt cùng các nhân một đạo quay đầu lại đi, liền gặp kia An Nhạc trấn phương hướng chỗ, nhưng lại cũng có một đạo hắc khí xông thẳng tới chân trời, cùng bọn họ chỗ chỗ đúng là không một nhị trí!

“Đó là.....” Ô Dạ nhìn thoáng qua, cảm thấy lúc này có phán đoán, hỏi đầu nói:“Ma tôn, nơi đó địa thế bạc nhược, âm khí đã muốn tự kia đầu nhảy lên ra!”

Lăng Yên trong lòng trung hơi hơi cười khô, chỉ có một chỗ nàng muốn áp chế tất nhiên là không hề vấn đề, nhưng một khác chỗ -- trừ phi có người ở kia đầu đồng thời cùng nàng thi pháp, nếu không âm khí rất nhanh sẽ gặp bạn để oan hồn một đạo trào ra, cho đến lúc này, toàn bộ An Nhạc trấn liền đem không còn nữa tồn tại.

Nhưng muốn áp chế này đó tai họa nói dễ hơn làm, ngay cả là ngũ đại ma tướng cũng vô pháp làm được, nàng vừa muốn từ nơi này lại đi tìm một cao thủ đến?

.

Ma phân bao phủ ở phía chân trời, An Nhạc trấn trên không mới vừa rồi vẫn là tình không vạn lý, nay lại chồng chất cuộn cuộn lôi vân.

Trầm Ngọc chính nắm bắt Xích Diễm lưu lại ngân lượng muốn thay Lăng Yên mua lễ vật, đã thấy sắc trời đại biến, không khỏi biến sắc, lúc này quay lại thân hướng nhà mình tiểu viện mà đi.

Trong viện không người, im lặng thành một mảnh, Trầm Ngọc hơi hơi nhíu mi, không biết trong lòng bất an nơi phát ra cho nơi nào, muốn đi ra ngoài tìm Lăng Yên tung tích, lại không biết phải làm đi nơi nào tìm kiếm, ngay tại hần chờ hết sức, bên cạnh đột nhiên truyền tới một thanh âm nói:“Trong tay ngươi cầm là cái gì?”

“Đây là đưa cho A Tĩnh.” Trầm Ngọc hơi hơi nâng mi, liền gặp nhà mình tiểu viện trên đầu tường nhưng lại ngồi một người.

Người nọ cò lơ phát phơ ngồi ở gió lạnh lý, tò mò đánh giá Trầm Ngọc trong tay này nọ, lập tức giật mình nói:“Nguyên lai là cái cây trầm, phượng hoàng văn, bất quá thứ này thật đúng là.....” Nhìn kia cây trầm thượng chói mắt màu vàng văn lộ, hần sờ sờ cầm, buồn cười nói,“Ngươi nương tử thích loại này bộ dáng?”

Người nói chuyện đúng là Trầm Ngọc mới tới hàng xóm, cái kia thích chỗ mớm vào người tu đạo Bộ Duyên Khê.

Nghe Bộ Duyên Khê vấn đề, Trầm Ngọc liễm mi, có chút nặng nề nói:“Nàng không thích.”

“Cái gì?” Trầm Ngọc thanh âm của rất thấp, Bộ Duyên Khê có chút không có nghe thanh, hần thuận miệng hỏi một câu, Trầm Ngọc lại ngẩng đầu nhìn hần, cũng đã thu hồi kia nửa phần mất mát loại tình cảm, chích giương giọng nói:“Mặt trên nguy hiểm, ngươi mau xuống dưới.”

“Ngươi sợ cái gì, ta nhưng là tu đạo người, trong ngày thường ngự kiếm phi hành quán, liền như vậy cao tường coi như không hơn cái gì nguy hiểm.” Bộ Duyên Khê khê cười một tiếng.

Trầm Ngọc nói:“Ta sợ ngươi áp hồng rồi nhà của ta tường.”

Bộ Duyên Khê:“.....” Hấn ho nhẹ một tiếng, để ý để ý trên người đạo bào liền muốn xuống dưới, nhưng ngay tại lúc này, một đạo âm lãnh gió lạnh đảo qua, Bộ Duyên Khê khẽ nhủ mảy, đứng ở tường kia trên đầu, không khỏi hướng tới gió thổi mà đến phương hướng nhìn lại.

Đồng dạng hướng tới cái kia phương hướng xem còn có Trầm Ngọc.

Ngay tại An Nhạc trấn trung, cách nơi đây không xa một chỗ cũ nát trong trạch viện, lại có một đạo hắc khí phóng lên cao, lấy kia chỗ vì trung tâm, bốn phía quý khí dày đặc, toàn bộ An Nhạc trấn đều bị bao phủ ở giữa. Sắc trời mới vừa rồi vẫn sáng, lúc này cũng đã hoàn toàn đen, chỉ có thể xuyên thấu qua tầng mây thật mỏng khe hở thoáng thấy rõ chút bốn phía cảnh trí.

“Cái gì vậy?” Bộ Duyên Khê nhỏ giọng niệm một câu, sắc mặt nhảy mắt lạnh xuống dưới.

Trầm Ngọc thần sắc không thay đổi, hai tròng mắt lại trầm tỏa sáng, liền muốn hướng viện ngoại mà đi.

Bộ Duyên Khê ở trên đầu tường thấy được Trầm Ngọc động tác, vội vàng ngăn cản hấn nói:“Người muốn làm gì?”

Trầm Ngọc còn thật sự nói:“Ta đi qua nhìn xem.”

Bộ Duyên Khê nhìn không được đỡ trán nói:“Đừng nhìn, vậy cũng không phải cái gì chơi thật vui sự tình, người đừng đi qua thêm phiền, ngoan ngoãn ở bên cạnh đợi!” Hấn như vậy nói xong, lúc này đem Trầm Ngọc một phen hướng trong phòng đẩy đi, vận người ra bên ngoài mặt phóng đi, trước khi đi hết sức, không quên hồi đầu nói:“Người cho ta đi ở bên trong ngoan ngoãn chờ, trong chốc lát nhìn thấy cái gì đều đừng đi ra!”

Hấn nói tới đây lại là cười, vỗ vỗ bộ ngực nói:“An Nhạc trấn lý có ta ở đây đâu, không xảy ra sự.” Hấn như vậy nói xong, nhân rất nhanh ly khai tiểu viện.

Bốn phía lại còn lại yên lặng, Trầm Ngọc một ngày lý bị hai người còn đang này địa phương, nhìn không được cũng rút cuộc ninh nổi lên mi phong. Hấn như là không có nghe thấy mới vừa rồi Bộ Duyên Khê dặn, cầm trong tay nắm bắt phượng hoàng cây trầm hảo hảo đặt lên bàn, lập tức liền một lần nữa đẩy ra cửa phòng, đi vào trong viện.

Trời bên ngoài sắc tựa hồ so với chi mới vừa rồi càng thêm âm trầm, Trầm Ngọc hướng kia âm khí nhảy lên ra phương hướng từng bước bước ra, cả người y bào tung bay vũ động, đồ đậm hỏa diễm thoáng chốc chiếu sáng lên bốn phía, phượng minh thanh rõ ràng mà to rõ tự ngọn lửa kia trung lộ ra, trong khoảnh khắc, nhất chích cả người hoa hòe đẹp mắt phượng hoàng dục hỏa mà ra, hướng tới kia chỗ lộ ra âm tà hơi thở cũ nát nhà cửa mà đi.

Mà lúc này ở An Nhạc trấn ngoại trên đỉnh núi Lăng Yên hình như có sở giác, đột nhiên hồi đầu, liền thấy kia phượng hoàng chi hỏa làm nổi bật ở đụn mây sở lưu lại thất thái hoa quang.

“Tiểu Phượng Hoàng?” Lăng Yên lâm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

An Nhạc trấn trung tà khí là đến từ cho một chỗ rách nát nhà cửa, mà này chỗ nhà cửa vừa mới cách Trầm Ngọc đám người chỗ ở không xa, bất quá trong chốc lát, Bộ Duyên Khê liền đã muốn đến này chỗ nhà cửa bên ngoài.

Nhà cửa đại môn đóng chặt, trước cửa thậm chí còn dán nấy Trương lão cũ hoàng phù, Bộ Duyên Khê bất quá nhìn thoáng qua liền thân thủ đem kia lá bùa cấp yết xuống dưới lung tung còn đang một bên, hung hăng phá khai đại môn. Này chỗ nhà cửa thật lớn, bên trong trống rỗng, thoát nhìn xác nhận hoang phế rất nhiều năm tháng. Bộ Duyên Khê đẩy cửa sau liền khơi dậy không ít yên trầm, hấn vội vàng phát tay đi chân, thật mạnh khụ hai tiếng, bước chân không ngừng hướng trong trạch viện mặt mà đi.

Toàn bộ nhà cửa bị cở quái hơi thở sở bao phủ, Bộ Duyên Khê sắc mặt khó coi mím chặt môi, rút cuộc chạy tới nhà cửa ở chỗ sâu trong.

Sau đó hấn thấy một chỗ thật lớn huyết động, huyết động kia liền dừng ở hậu viện ở chỗ sâu trong mặt đất trung ương, xuyên thấu qua kia vận vẹo vỡ ra mặt đất, thậm chí còn có thể thấy rõ trong đó không ngừng quay cuồng hắc vụ cùng trong sương mù tai họa mà không sạch sẽ oan hồn.

Bộ Duyên Khê thần sắc đại biến, đang muốn đi phía trước, lại chợt thấy mặt đất một trận kịch liệt lay động, hấn vội vàng đỡ lấy bên người vách tường, đợi đến tầm mắt rõ ràng là lúc, kia thật lớn địa động trung đã muốn trào ra vô số bạn oán khí khói đen!

“Nguy rồi!” Bộ Duyên Khê không tiếng động nói một câu, lông mi nhin thành một cái kết, vội vàng tự trong lòng lấy ra phù chú liền hướng kia trong khói đen ném đi, nhưng mà chỉ thấy hoàng phù ở khói đen giữa phiêu đảng một lát, nhưng lại rất nhanh liền hãy còn bốc cháy lên, hóa thành bụi phi dung nhập khói đen giữa.

Oán khí quá mạnh mẽ, đúng là trấn áp không được.

Trong hắc khí oan hồn tựa hồ là cảm giác được Bộ Duyên Khê hơi thở, rất nhanh hướng tới hắc này chỗ đi vòng vèo mà đến, Bộ Duyên Khê đối mặt này một đoàn tà vật, sắc mặt cuối cùng trắng bệch đứng lên.

Coi như xác định mục tiêu, đám kia tà vật giữa đột nhiên truyền đến một trận chói tai tiếng rít, ngay sau đó liền hướng Bộ Duyên Khê chỗ chỗ đột nhiên vọt tới, giống như phải này cần nuốt hầu như không còn! Mọi sự bảo mệnh quan trọng hơn, này đạo lý Bộ Duyên Khê tái hiểu không quá, hắc lúc này không hề chần chờ, chạy đi liền hướng nhà cửa bên ngoài chạy tới!

Nhưng này địa động giữa đi ra tà vật oán khí rất mạnh, lại khỏi là Bộ Duyên Khê một phạm nhân có thể lẫn mất điếu! Bất quá giây lát trong lúc đó, Bộ Duyên Khê liền đã muốn bị đuổi theo, hắc lẳng thối quét tới, phải Bộ Duyên Khê nuốt vào ở giữa, Bộ Duyên Khê trở mắt nhìn vật kia vọt tới trước mặt mình, không khỏi trong lòng cười khổ, không nghĩ tới chính mình nhưng lại sẽ có một ngày công đạo ở loại địa phương này.

Ngay tại nguy cấp hết sức, một đạo rẻo rất phượng minh thanh tự thân sau vang lên, Bộ Duyên Khê còn chưa tới kịp có điều phản ứng, liền gặp trước mặt một trận mãnh liệt ánh lửa bốc lên dựng lên, đúng là ở hắc bốn phía hóa thành một đạo cát giấu, đem sở hữu hắc khí ngăn ở bên ngoài!

“Này này này……” Bộ Duyên Khê ngôn ngữ đã muốn có chút mơ hồ không rõ, chỉ tới kịp đem ánh mắt hướng phía sau nhìn lại.

Ngay tại kia chỗ, nhất chích cả người phiếm thất thái hoa quang phượng hoàng ngang nhiên mà đứng, trên người rộng lớn thần lực đúng là giống như sóng to vậy đem trước mắt khí âm tà đều xua đuổi!

“Phượng hoàng?!” Bộ Duyên Khê kinh dị mở to hai mắt, đầu tiên là bị chấn đắc nói không ra lời, dài theo một mảnh kinh hoàng giữa phục hồi tinh thần lại sau, lại không khỏi cao thấp đánh giá kia phượng hoàng liếc mắt một cái, thì thảo niệm thanh,“…… Như thế nào nhỏ như vậy?”

“Phạm nhân.” Ngay tại Bộ Duyên Khê kinh ngạc hết sức, kia cả người đều lộ ra cao quý hơi thở thần điều mở miệng nói.

Phượng hoàng thanh âm của trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, không mang theo nửa phần cảm tình, Bộ Duyên Khê nao nao, chỉ cảm thấy thanh âm này tựa hồ là ở nơi nào nghe qua.

Nhưng mà không kịp chờ hắc có điều đáp lại, này hắc khí liền lại đánh tới, phượng hoàng linh vũ mở ra, đem ngăn cách ở hỏa lẳng ở ngoài, đã muốn hướng tới kia hắc khí ngọn nguồn mà đi.

Có này phượng hoàng xuất hiện, Bộ Duyên Khê trong lúc nhất thời cũng không sợ, gấp nó ra tay, vội vàng tiến lên muốn cùng đi qua xem cái cuối cùng, nào biết kia phượng hoàng cũng là hốt quay lại quá đến, thanh âm bình tĩnh lại lộ ra uy nghiêm nói:“Người đừng lại đây thêm phiền, ngoan ngoan tại đây đợi.”

Bộ Duyên Khê:“……” Lời này làm như có chút quen tai.

Tình thế nguy cấp, mây đen cuộn cuộn đặt ở trấn nhỏ đỉnh đầu, bốn phía không được có nhân tiếng kêu sợ hãi truyền đến, toàn bộ An Nhạc trấn lâm vào một mảnh tuyệt vọng hỗn loạn giữa, kia phượng hoàng không có tái đề ý đến hắc, rất nhanh đến kia chỗ địa động cạnh, mà Bộ Duyên Khê tự nhiên cũng không có nghe kia phượng hoàng trong lời nói, vội vàng theo đi qua, lớn tiếng nói:“Nơi này khí xảy ra vấn đề, có thể là trước đó không lâu kia phê yêu quái đến ép buộc đi ra, mà này địa phương vừa vận âm khí trọng, này đó tai họa liền từ nơi này lao tới……”

“Ta biết.” Kia phượng hoàng thanh âm trầm trầm trả lời một câu, mặc dù nghe không ra ngữ điệu, nhưng Bộ Duyên Khê vẫn là không khỏi ở khẩu.

Trầm Ngọc đương nhiên biết này tất cả cuối cùng là chuyện gì xảy ra, thân là Thần tôn, hắc lúc trước cũng đã nhìn ra vấn đề đến, Bộ Duyên Khê theo như lời, hắc cũng có sở suy đoán, An Nhạc trấn hội đột nhiên biến thành cái dạng này, hắc là cùng này trước đây không lâu đến yêu quái có liên quan. Hoặc là nói, là cùng thiên hoàn trận có liên quan, chỉ có trận kia pháp mới có thể thương chấm đất khí, đưa tới nhiều như vậy yêu ma quỷ quái.

Nhưng gọi hắc nhất khó hiểu là, mấy thứ này vốn không nên là từ nơi này toát ra đến, thật sao muốn gặp chuyện không may, cũng có thể là ở kia mở ra trận pháp trên đỉnh núi mới là.

Trầm Ngọc ánh mắt hướng kia chỗ mà đi, xa xa nhìn ra xa dưới, đã thấy kia chỗ đỉnh núi ma khí tận trời, cái loại này lực lượng trải qua làm cho hắc cảm thấy có chút quen thuộc.

Bất quá trong chớp lát, Trầm Ngọc liền suy nghĩ cái hiểu được.

Nơi đó có nhân trước một bước trấn áp thôi tà khí, này tà khí tự tập ở hạ không thể tự kia đỉnh núi lao ra, liền tìm vốn là âm khí rất nặng này địa phương nhảy lên ra, cho nên mới sẽ có kế tiếp chuyện tình.

Mà có năng lực trấn áp tà khí nhân, tìm lần thế gian này, cũng bất quá chính là mấy người mà thôi.

Trầm Ngọc rất nhanh nhận ra kia chỗ ma khí, ánh mắt thoáng chớp trở nên phức tạp đứng lên:“Ma tôn Lăng Yên.”

“Cái gì?” Bộ Duyên Khê không có nghe hiểu được, nhin không được hỏi một câu.

Trầm Ngọc như trước không để ý tới hấn, trong lòng hấn thập phần rõ ràng, muốn ngăn cản trận này mới họa, chỉ sợ liên chỉ phải cùng kia đình núi chỗ Lăng Yên giống nhau lấy tự thân lực lượng áp chế tà khí, cường chế đem bức hồi đề, nếu không, toàn bộ An Nhạc trấn đều muốn hủy ở này họa loạn dưới!

Bất quá chỉ dùng một lát liền làm hạ quyết định, Trầm Ngọc cánh chim khẽ nhếch, trên người thần lực theo trên người khôn cùng lửa cháy churóc nhưng mà ra, đem này toàn bộ lại bại nhà cửa bao phủ trong đó. Một đạo thuần nhiên kim quang lấy hấn vì trung tâm bốc lên dựng lên, hạo nhiên bàng bạc thần lực khôn cùng xuống, chỉ nghe hắc khí giữa kêu sợ hãi tê kêu tiếng động không ngừng, trong chớp mắt, này hắc khí liền bị bức trở về đề!

Theo này nói thần lực, trước mắt tất cả đều ở biến hóa, khung đỉnh mây đen tại đây thần quang dưới dần dần rút đi, hiện ra nguyên bản xanh lam thiên không, vỡ ra mặt đất cũng tại đây lực lượng dưới dần dần khôi phục nguyên trạng. Mà đồng thời xuất hiện dị trạng, còn có An Nhạc trấn ngoại cách đó không xa đình núi.

Kia chỗ hồng quang đầy trời, nơi đây kim mang bốn phía, hai phương làm như xa xa hô ứng, đồng thời phóng thích chỗ vô cùng lực lượng phong ấn trụ này đề tà khí, lại ở đồng thời, trừ khử cho vô hình!

Không trung cuối cùng nhất lũ gió lạnh đang quá, An Nhạc trấn quy về bình tĩnh, Bộ Duyên Khê ngửa đầu nhìn trước mắt cảnh tượng, bất giác thật to nhẹ nhàng thờ ra, thấp giọng nói:“Đã xong?”

Hấn thoại âm rơi xuống, đã thấy kia nguyên bản phi trên không phượng hoàng không biết khi nào đã muốn mới hạ xuống, trên mặt đất phịch hai hạ cánh liền dừng lại động tác, chính như vậy thẳng tắp nhìn hấn.

“Phượng hoàng đại ca?” Bộ Duyên Khê thử thăm dò hỏi một câu, nhưng không có nghe thấy đối phương trả lời, hấn không khỏi cười khổ một chút, cẩn thận lại hỏi:“Phượng hoàng tiên nhân?”

Trầm Ngọc vẫn không có lên tiếng trả lời.

Trên thực tế, hấn hiện tại tâm tình có chút trầm trọng, tiếp theo Bộ Duyên Khê ở bên cạnh loạn thất bát tao lại dong dài vài câu, làm cho hấn cảm thấy trong đầu lộn xộn, vì thế càng khó qua.

Hấn bản khởi mắt, dùng lúc trước ở tại thần giới lý uy hiếp chúng thần kia một bộ, hung hăng trừng mắt nhìn Bộ Duyên Khê liếc mắt một cái.

Bộ Duyên Khê rút cuộc dừng lại câu chuyện, phát giác không thích hợp đến,“Phượng hoàng đại tiên, làm sao vậy?”

Trầm Ngọc không nói được một lời nâng bước đi ra ngoài, Bộ Duyên Khê nhìn này đứng trên mặt đất chỉ có cao nửa người tiểu Phượng Hoàng, nhin không được cùng đi qua nói:“Ai ngươi muốn đi đâu! Ngươi đi chậm một chút.....”

Hấn nói ở đây, hốt một chút, như là nghĩ tới cái gì vậy, sắc mặt thoáng chốc cổ quái lên:“Đằng đẳng, ngươi vì cái gì không cần phi .....”

Còn chưa có nói xong, Trầm Ngọc hỏi đầu lại sâu kín oán oán trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

Bộ Duyên Khê rút một hơi, thoáng chốc hiểu được lại đây:“Ngươi phi không được ?!”

“Câm miệng.” Trầm Ngọc rút cuộc đã mở miệng, ngữ điệu lạnh lùng nói.

Bởi vì một ít nguyên nhân, Trầm Ngọc thể chất vốn là có đùng cho những người khác, nay hấn vì này tức giận sự tình hao tổn quá mức, tiên thiên không đủ rút cuộc cũng hiển lộ ra đến. Trên thực tế hấn hiện tại chẳng những không thể phi, thậm chí liền ngay cả biến hóa đều không thể làm được.

-- hấn tạm thời thay đổi không quay về

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

An Nhạc trấn ngoại trên đình núi, vài tên ma tướng mắt thấy bốn phía cảnh trí dần dần về vì bình tĩnh, rút cuộc thờ thật dài nhẹ nhõm một cái, cho nhau

nhìn nhau, cuối cùng đem tầm mắt rơi xuống Ô Dạ trên người của.

Ô Dạ hiểu được ý của bọn họ, lập tức gạt đầu nói:“Không có việc gì, yên tâm.”

Mọi người vội vàng lại đi Lăng Yên nhìn lại, thanh minh chần chờ đang muốn mở miệng, Lăng Yên lại về trước thân nói:“Sự tình giải quyết, các người đi về trước, Ô Dạ đem hấn trận pháp chỗ chỗ lập tức tìm ra, chúng ta phải trước tiên ngăn cản.” Lăng Yên màu sắc hơi trầm xuống, nhìn thoáng qua trước mắt còn giữ tàn tích mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói:“Đợi đến trận pháp mở ra, sẽ không kịp.”

“Là.” Ô Dạ ứng tiếng nói.

A tứ thần sắc phức tạp nhìn mọi người liếc mắt một cái, thầm nghĩ đem nói cấp nói ra, nhưng hồi đầu đã thấy mọi người vì lui nửa bước, đều túng ở phía sau, không có người kháng trước mở miệng. A tứ nhíu mày, rốt cuộc đi phía trước từng bước lớn tiếng nói:“Lão đại, người thật sao muốn ở trong này trụ hạ, cùng này phạm nhân cùng một chỗ?”

Lăng Yên vốn muốn rời đi, nghe được lời ấy, không thể không dừng lại bước chân, mở miệng nói:“Tự nhiên.”

“Nhưng là.....” A tứ do dự một lát, rốt cuộc cắn chặt răng bất cứ giá nào nói:“Kia phạm nhân có cái gì hảo, ngay cả thanh kiếm đều lấy không đứng dậy, tương lai không bao nhiêu năm sẽ chết, đến lúc đó hậu lão đại người.....”

“Thiên hời!” Lăng Yên nghe đến đó, rốt cuộc lớn tiếng đánh gãy hấn trong lời nói.

A tứ quay đầu, ngữ khí không tốt nói:“Lão đại người chính là sinh khí ta cũng muốn nói, Ma giới cũng không phải không ra quá chuyện như vậy, lúc trước Thu Linh cùng cái kia phạm nhân cảm tình tốt như vậy, kết quả là còn không phải.....”

“Vậy không giống nhau.” Lăng Yên lời này nói được vô cùng kiên định.

A tứ như trước bất mãn:“Nhưng là phạm nhân mệnh số cũng bất quá ngăn ngừa hơn mười tái, hấn nếu là đã chết, lão đại người làm sao bây giờ?”

“Hấn ở bao lâu, ta bồi hấn bao lâu.” Lăng Yên không muốn nói thêm gì đi nữa, chích lập tức lại nói:“Lúc trước ta công đạo chuyện tình các người đều tự nhớ hảo, ta mặc dù ở An Nhạc trấn trung, nhưng việc cũng giống nhau không phải ít, yêu giới bên kia nếu lại có tin tức, lập tức cho ta biết.”

Mọi người liên tục lên tiếng trả lời, chỉ có a tứ một người rầu rĩ không vui, Lăng Yên cũng không tái đề ý tới hấn, vội vàng hướng sơn hạ An Nhạc trấn tiến đến.

Thân là ma tướng, tự nhiên không thể đủ vì phạm Ma tôn ý tứ, mọi người nhìn nhau, một mảnh lặng im, rốt cuộc là thanh minh có vẻ nhìn xem khai, ho nhẹ một tiếng cười đáp:“Kia cái gì, ít nhất Ma tôn cùng này phạm nhân cùng một chỗ thật vui vẻ không phải?”

A tứ hừ một tiếng, không mở miệng.

Thanh minh vừa cười:“Tốt lắm, chờ thêm trận này Ma tôn đại nhân tổng hội suy nghĩ cẩn thận.”

“Nếu có thể suy nghĩ cẩn thận thì tốt rồi.” A tứ nhỏ giọng nói một câu, một mình xoay người hướng một cái khác phương hướng đi đến, vài tên ma tướng hai mặt nhìn nhau, cũng rất nhanh ly khai nơi đây.

.

Lăng Yên trở lại An Nhạc trấn thời điểm, đã muốn một lần nữa biến trở về Hạ Dung Tinh tướng mạo, trong trấn trên đường phố hạ xuống không ít lá cây, xác nhận trước đây tiền kia một trận náo động trung bị gió thổi khởi, Lăng Yên mọi nơi nhìn nhìn, mọi người đều ở bận rộn thu thập này chung quanh đồng hỗn độn, nàng bước nhanh đi phía trước, rất nhanh liền chạy về nhà mình tiểu viện.

Nhưng mà cùng bên ngoài tình cảnh giống nhau, thành thân phía trước nàng cùng Trầm Ngọc mới bố trí tốt tất cả, đã muốn bị này một trận khí náo động mà giao loạn thất bát tao, mãn viện hoa cỏ bị gió thổi mọi nơi thừa thối, liền ngay cả kia cửa sổ cũng đều đại sưng, trong phòng bàn thượng giấy trắng cũng bị thổi trúng chung quanh phiêu tán, Lăng Yên vội vàng vào nhà, đã thấy lúc trước đâu có muốn ở trong phòng chờ chính mình Đường Lam không biết khi nào đã muốn không thấy bóng dáng.

“Đường Lam?” Lăng Yên nhỏ giọng hoán một câu, vội vàng trở lại lại đi trong viện cái khác phòng tìm đi, chính là như vậy tìm lần toàn bộ tiểu viện, cũng không thấy có bất luận kẻ nào.

Người nọ cuối cùng sẽ đi làm sao?

Vừa rồi này trấn trên cuối cùng đã xảy ra cái gì, chẳng lẽ là lúc trước chuyện tình lan đến nơi đây? Vẫn là Đường Lam lo lắng nàng, cho nên đi ra ngoài tìm nàng?

Mặc kệ là thế nào loại khả năng, Lăng Yên đều là không thể yên tâm, nàng vội vàng rời đi sân, mọi nơi tìm kiếm nổi lên Đường Lam hành tung.

Lăng Yên tìm suốt nửa ngày, vẫn như cũ không thể đủ tìm được Đường Lam hành tung.

Đường Lam có lẽ đã muốn không ở An Nhạc trấn trú.

Người nọ tuyệt không hội liền như vậy lặng yên vô tức rời đi, Lăng Yên trong lòng thập phần rõ ràng, Đường Lam như vậy đột nhiên biến mất không thấy, chỉ sợ là xảy ra điều gì sự .

Nàng niệm điểm chỗ, liền muốn đi lúc trước âm khí chui từ dưới đất lên mà ra kia rách nát nhà cửa tái tìm kiếm một phen, ai ngờ nàng vừa mới đẩy cửa, liền thấy đang đứng ở bên ngoài muốn gõ cửa vào Bộ Duyên Khê.

Mất thấy Lăng Yên tự bên trong vội vã đi ra, Bộ Duyên Khê mặt mang vẻ kinh ngạc, hô:“Người muốn đi đâu?”

“Tìm người.” Lăng Yên vội vàng sẽ rời đi, hốt lại tựa như nhớ tới cái gì, dừng lại bước chân hướng về mặt mờ mịt Bộ Duyên Khê nhìn lại đây.

Bộ Duyên Khê khó hiểu nói:“Người tìm ai?”

“Đường Lam, người xem đến hắn sao?” Lăng Yên còn thật sự hỏi.

Bộ Duyên Khê thân là bọn họ vừa đưa đến không bao lâu hàng xóm, chỗ ở quả nhiên là cái gì này nọ đều không có đặt mua, mỗi ngày đều đã đến bọn họ này chỗ mượn đủ loại gì đó, bất quá hai ba thiên ngày, bọn họ liền quen thuộc đứng lên. Nay Đường Lam không thấy , Lăng Yên trong lòng suy đoán có lẽ Bộ Duyên Khê sẽ biết chút cái gì.

Cũng may nàng cũng không có hỏi sai nhân, Bộ Duyên Khê lúc này gật đầu nói:“Ta thấy đến a, lúc trước không phải còn tại trong phòng sao?”

“Lúc trước?” Lăng Yên hơi hơi nhíu mày, tùy tiện nói, “Khi nào thì?”

“Liên..... Gặp chuyện không may phía trước lúc ấy.” Bộ Duyên Khê nhìn ra Lăng Yên sắc mặt không đúng, lúc này hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Yên trầm giọng nói:“Đường Lam không thấy .”

Chinh chuyện lý giải đứng lên cũng không phức tạp, biết Đường Lam không thấy sau, Bộ Duyên Khê vội vàng đem lúc trước viện này trung chuyện đã xảy ra nói cho Lăng Yên, thế này mới lại nhíu mày nói:“Ta không phải đều nói làm cho hắn đi ở trong này đừng đi ra ngoài sao, như thế nào đã không thấy tăm hơi đâu?”

Lăng Yên lắc đầu, sắc mặt như trước khó coi:“Lúc trước trần trên ra chút sự, ta lo lắng hắn.....”

“Cái kia người yên tâm.” Nghe được Lăng Yên suy đoán, Bộ Duyên Khê vội vàng xua tay, chắc chắn nói:“Sẽ không , chuyện đó tình phát sinh thời điểm ta ở đây đâu, kia mỗi họa còn không có đi ra cũng đã bị nhân cấp đồ đi trở về, nhà người tướng công mất tích cùng việc này khẳng định không quan hệ.” Hắn vội vàng trấn an Lăng Yên nói, “Có lẽ hắn chỉ là thấy người không ở đi ra ngoài tìm người , người ở nhà trung đang chờ hắn sẽ trở lại đâu?”

Lăng Yên nghe thấy hắn lời này, không khỏi nghi đến:“Người ở đây?”

“Đúng vậy.” Bộ Duyên Khê gật đầu, nhìn ra Lăng Yên đối việc này cảm thấy hứng thú, vội vàng đem lúc trước chuyện đã xảy ra thêm dầu thêm mỡ nói vừa thông suốt.

Lăng Yên đã sớm biết được việc này là từ kia chích tiểu Phụng Hoàng giải quyết , cho nên nghe xong sau cũng là cũng không kinh ngạc, chích lập tức lại hỏi:“Sau lại đâu, kia chích tiểu Phụng Hoàng giải quyết xong việc tình sau, đi đâu ?”

Bộ Duyên Khê sợ run một chút, lắc đầu thờ dãi:“Tự nhiên là đi rồi.”

“Đi rồi?”

Bộ Duyên Khê nói:“Kia chích phụng hoàng đại tiên việc thật sự, nói là còn có chuyện quan trọng muốn làm, nói cũng không chịu nhiều lời một câu liền bay đi .” Hắn mặt nói xong, vừa dùng ngón tay thiên, coi như từ ngày đó thượng còn có thể nhìn đến phụng hoàng bay đi thân ảnh của.

Lăng Yên nhưng thật ra không có chú ý tới kia phụng hoàng là khi nào bay đi , bất quá nghĩ đến cũng cũng không kỳ quái, nàng lúc ấy một lòng đều ở Đường Lam trên người của, tự nhiên sẽ không lưu ý thiên thượng, huống hồ kia tiểu Phụng Hoàng ngày thường nhỏ như vậy nhất chích, bay lên đến chỉ sợ nàng thật đúng là không thể lưu ý được đến.

Nàng cũng không lại đi quản kia tiểu Phụng Hoàng chuyện tình, tuy rằng không thích cùng Thần giới lui tới, nhưng lần này cũng là ít nhiều Thần giới nhúng tay tài năng đủ bình yên vô sự, lần sau nàng nếu tái gặp kia tiểu Phụng Hoàng, ngoài miệng làm cho hắn ba phần đó là. Bất quá nếu thật sao như Bộ Duyên Khê theo như lời, kia khí họa bị tiểu Phụng Hoàng sở ngăn cản, nàng nhưng thật ra an tâm không ít.

“Không ra đi?” Bộ Duyên Khê thấy Lăng Yên bình tĩnh trở lại, rốt cuộc nhỏ giọng hỏi.

Lăng Yên nhẹ nhàng gật đầu nói:“Ta tại đây chờ hắn trở về.” Nếu tìm không được, chỉ có thể lúc này chờ, nếu không lại bỏ lỡ thì phiền toái.

Bộ Duyên Khê nở nụ cười hai tiếng.

Lăng Yên nhìn hắn này cười liền biết đối phương có khác sở cầu, vì thế mở miệng nói:“Người lần này đến lại là muốn mượn cái gì vậy?”

“Đệm chần, gối đầu.” Bộ Duyên Khê vội vàng nói.

Lăng Yên hoài nghi liếc hắt mắt một cái:“Ngươi lần trước không phải mượn qua?”

Bộ Duyên Khê cười khỏ một tiếng:“Giặt sạch, này không phải muốn đổi nhất giường sao, ngày khác ta trả lại trở về.....”

Lăng Yên không có bao nhiêu ngôn, trở về nhà sửa sang lại một phen, đem Bộ Duyên Khê muốn gì đó bế đi ra.

Bộ Duyên Khê tiếp nhận liên tục nói lời cảm tạ, liền muốn xoay người hỏi chính mình gia, cuối cùng lại lo lắng quay đầu, lớn tiếng nói:“A Tinh ngươi đừng lo lắng, nếu tướng công của ngươi còn không có trở về, ngày mai ta với ngươi cùng đi tìm! Khẳng định không xảy ra sự!”

Lăng Yên tựa vào cạnh cửa, nhẹ nhàng lên tiếng, cũng không biết là phủ đưa hắt mắt trong lời nói nghe vào trong lòng.

Ôm đệm chần, Bộ Duyên Khê vào viện từ cửa mình, phản thủ đóng lại viện môn sau, thế này mới đi vào chính mình trong phòng.

Trong phòng tình hình có chút ra ngoài ý của hắt mắt, hắt mắt sợ run một lát mới phản ứng lại đây, cười khỏ đem đệm chần bỏ nhào vào bên kia thấp thượng, nhỏ giọng nói:“Phượng hoàng tiên nhân, ngươi đây là muốn làm cái gì?”

Trong phòng mặt trống rỗng, chỉ có hai trương giường cùng nhất trương cái bàn, bên cạnh bàn bãi hai căn ghế, kia chính lúc trước đột nhiên xuất hiện cũng trấn áp thôi mỗi họa phượng hoàng, nay liền đoạn trang vạn phần ngồi ngồi ở trên ghế, thật dài vĩ vũ tha ở sau người, lông chim nhan sắc chiếu này trong phòng rạng rỡ sinh huy. Mà ở trước mặt của hắt mắt một quyển sách, kia thư phải làm là tự bên cạnh cái giá thượng rút ra , bị mở ra ở trên bàn trở mình vài trang, trang chân chỗ rách tung toé , tịnh là bị trác trôi qua dấu vết.

Bộ Duyên Khê sợ run một lát, rốt cuộc hiểu được lại đây:“Ngươi đang nhìn thư?”

Phượng hoàng lạnh lùng liếc lại đây.

Trầm Ngọc thật là đang nhìn thư. Lúc trước hắt mắt phát giác chính mình không thể phi cũng không thể biến trở về đi sau, đầu tiên là trong lòng trung yên lặng nóng nảy hảo một trận tử, cuối cùng mới đưa ánh mắt đầu đến Bộ Duyên Khê trên người của. A Tinh không thích phượng hoàng, hắt mắt không muốn nhìn thấy đã biết phó bộ đáng bị A Tinh ghét bỏ, tự nhiên chỉ có thể trước tìm một chỗ trốn đi. Rồi nhà lại gần, cũng sẽ không bị A Tinh nhìn thấy, Bộ Duyên Khê gia, tất nhiên là không thể tốt hơn ẩn thân chỗ.

Cho nên Trầm Ngọc liền đi theo Bộ Duyên Khê một đạo đã trở lại, sau lại Bộ Duyên Khê đi ra ngoài làm việc, hắt mắt mọi cách bắt đắc dĩ liền muốn tìm chút sự làm, thế này mới nghĩ tới đọc sách. Nhưng mà không thể biến trở về nhân thân, làm việc rất có không tiện, Trầm Ngọc mất thật lớn một phen khí lực mới đưa thư theo kia trên giá sách na đến trên bàn, sau đó lại tìm thật lớn một phen khí lực, hắt mắt mới trở mình như vậy vài tờ.

Bộ Duyên Khê nhìn chính mình bị trác phá hư tập, có chút khó không ra nước mắt, vội vàng tiến lên đang cầm kia thư bắt đắc dĩ nói:“Đây chính là sự phụ ta tự mình sao chép cho ta bí tịch a, ngươi cho ta biến thành như vậy, ta trở về như thế nào cho ta sự phụ công đạo.....”

“Kia bí tịch không có gì dùng.” Trầm Ngọc nhìn Bộ Duyên Khê bộ dáng, nghĩ nghĩ rốt cuộc nói.

Bộ Duyên Khê ngừng động tác, có chút khó hiểu nhìn hắt mắt, Trầm Ngọc không tiếp theo nói, chỉ hỏi đến:“Đệm chần mượn đến đây?”

“Mượn đến đây.” Bộ Duyên Khê gật gật đầu, chỉ vào cách đó không xa trên giường hẹp đệm chần.

Trầm Ngọc theo trên ghế ưỡn hai hạ cánh, nhảy xuống tới, ngược lại lại nhảy lên giường.

Bộ Duyên Khê nhìn nhìn tiểu Phượng Hoàng đầy người lông chim, lại nhìn nhìn kia thật dày đệm chần, vạn phần không xác định hỏi:“Ngươi..... Thật muốn cái chần?”

Trầm Ngọc không để ý đến hắt mắt vô nghĩa, hắt mắt còn chui vào ổ chần.

Bộ Duyên Khê:“.....”

Ngay tại hắt mắt hoài nghi người một nhà sinh tiền hai mươi tái nhận tri hết sức, kia ổ chần hốt lại giật giật, tự tiện phượng lay động ra tam căn xinh đẹp linh vũ, tiểu Phượng Hoàng thanh âm của tự đệm chần bên trong rầu rĩ truyền đến:“Ngươi đi cách vách mượn gì đó?”

“Đúng vậy.” Bộ Duyên Khê rốt cuộc hồi thần lại, gật đầu lên tiếng, tùy tiện nói:“Đi chậm thiếu chút nữa không mượn đến.”

“Vi cái gì?” Trầm Ngọc rất nhanh hỏi.

Bộ Duyên Khê lắc đầu thán:“Cách vách A Tinh gia tướng công mất tích , nàng đang muốn đi ra ngoài tìm hắt mắt đâu, thoát nhìn là lo lắng hồng rồi.” Hắt mắt nói đến chỗ này, nói lao tính tình liền lại trở mình , không khỏi nở nụ cười một tiếng, ngược lại hướng Trầm Ngọc nói:“Cũng không biết kia họ Đường thư sinh cuối cùng đã chạy đi đâu, thế nhưng hắt mắt đem chính mình nương tử một người nhưng ở nhà.”

Trầm Ngọc sâu kín không ra tiếng, tâm tình thập phần hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chút không biết cách vách chuyện đã xảy ra, Lăng Yên còn tại chờ Đường Lam trở về.

Trong phòng đăng văn lượng, nàng thường thường sẽ gấp dần theo đèn lồng đi vào trước đại môn nhìn xem, nhưng mà ngoài phòng màn đêm thâm trầm, chút không thấy Đường Lam thân ảnh của.

Tuy rằng ban ngày lý Bộ Duyên Khê nói những lời này làm cho Lăng Yên thoáng an tâm chút, nhưng này nhân tổng không đến mức hư không tiêu thất, hẳn nếu không có việc gì, lại vì sao vẫn chưa về?

Càng nghĩ, Lăng Yên vẫn là lo lắng, vẫn là quyết định đi ra ngoài nhìn xem.

Bởi vì sợ chính mình sau khi rời khỏi Đường Lam lại trở về, Lăng Yên riêng để lại nhất trương tờ giấy nhỏ đặt lên bàn. Phóng tờ giấy thời điểm, Lăng Yên ánh mắt xẹt qua mặt bàn, trong lúc lơ đãng lại phát giác một cái chói lọi chuyện vật. Nàng nao nao, đem kia trên bàn bãi phượng hoàng cây trầm cầm đứng lên, quan sát một lát không khỏi bật cười.

“Cử xấu.” Lăng Yên cười thấp giọng nói một câu, dùng cầm khăn đem thứ này cẩn thận bao đứng lên, thu ở bên giường trong ngăn kéo, lập tức vội vàng ra sân.

An Nhạc trấn ban đêm thập phần im lặng, Lăng Yên tìm một vòng sau không có thu hoạch, cuối cùng vẫn là đến ban ngày lý Bộ Duyên Khê theo như lời kia chỗ tà khí nhảy lên ra cũ nát nhà cửa giữa.

Gió đêm lạnh lùng phát khởi trên đất lá rụng, Lăng Yên đến chỗ này thời điểm, này chỗ đại môn còn hơi hơi sương, nội môn tối đen một mảnh, như là cách trở tất cả hào quang. Cùng ban ngày lý so sánh với đứng lên, ban đêm này chỗ nhà cửa có vẻ càng thêm âm trầm lạnh lùng, cũng khó trách này tại họa hội lựa chọn từ đó chỗ chui từ dưới đất lên mà ra.

Lăng Yên ở ngoài cửa đứng bất quá một lát, nhìn trên cửa nguyên bản thiếp lá bùa dấu vết, một lát sau nâng bước đẩy cửa đi vào.

Đại môn phát ra nặng nề động tĩnh, Lăng Yên đi vào sau, liền lại trở lại đem cửa này một lần nữa khép lại. Chính là như thế động tác dưới, nàng mới phát giác kia đại môn phía sau, đúng là không hề thiếu hoa vết, kia hoa vết dài thả thâm, như là bị cái gì mãnh thú cấp gãi quá bình thường, Lăng Yên trầm mầu nhìn một lát, phục lại hồi đầu hướng này nhà cửa mọi nơi nhìn lại.

Này địa phương bất luận từ chỗ nào xem ra, đều phải làm xưng là là nhà có ma, Lăng Yên thân là Ma tôn, mặc kệ là cái gì dạng nhà có ma, đều có thể đủ nhìn ra môn đạo đến, nếu là có cái gì cô hồn dã quỷ yêu ma quỷ quái tránh ở bên trong, nàng tự nhiên liếc mắt một cái có thể đủ phát hiện, nhưng này chỗ cô quái liên cô quái ở, nơi này cái gì cũng không có.

Ban ngày lý u hồn sớm bị nhân trấn áp tại dưới, nơi đây trống rỗng liền ngay cả bán lũ u hồn cũng không thấy, liền như vậy phiếm âm trầm hàn ý, ngay cả là Lăng Yên cũng nhìn không ra này cuối cùng là từ gì mà đến.

Nơi đây xác thực cổ quái, Lăng Yên cảm thấy thoáng đề phòng, tiếp tục hướng tới trong đó đi đến.

Bất quá một lát sau, nàng liền đã muốn đem toàn bộ đình viện vòng vo một lần, suu tầm dưới vẫn là một người cũng không thấy, cuối cùng nàng rốt cuộc ở sân phía sau một chỗ phòng nhỏ tiền ngừng lại. Kêu Lăng Yên để ý là, toàn bộ sân phòng ở đều là gất gao nhảm, lại chỉ có nơi này phòng ở đại sảnh, coi như có ý đám người tiến vào bình thường.

Lăng Yên trong lòng vì thấy cổ quái, cũng không quản hay không thật sao không hề thỏa, lúc này đi vào.

Trong phòng mặt so với ở ngoài mặt còn muốn hắc ám, Lăng Yên cầm trong tay đèn lồng đi phía trước đệ chút, thế này mới nương ánh lửa thoáng thấy rõ trong phòng tình hình.

Cùng bên ngoài bất đồng là, này gian phòng ở có vẻ thực sạch sẽ, loại này sạch sẽ đều không phải là là không nhiễm một hạt bụi sạch sẽ, mà là chính gian trong phòng mặt bài trí thập phần sạch sẽ. Trong phòng mặt trống rỗng, chích lộ vẻ màu trắng liêm mạc, gió lạnh tự ngoài phòng thổi tới, đem kia liêm mạc dương vang xào xạt, mà tự kia liêm mạc trong khe hở nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn đến kia liêm phía sau màn phượng dựa vào tường chỗ bãi một loạt này nọ.

Lăng Yên cử đầu đến gần, thế này mới tự kia sâu kín đèn đuốc trông được rõ ràng, trước mắt dày đặc trưng bày, đúng là mười đến bài tẩy vị.

Nơi này phải làm đó là này chỗ tòa nhà từ đường, Lăng Yên đem này đó bài vị nhất nhất xem ra, thế mới biết này chỗ trạch Trung Nguyên bản trụ nhân là họ thi, mà xem này đó bài vị thượng viết sinh nhật, cự nay tối lâu đã muốn có sáu trăm nhiều năm, mà khoảng cách gần nhất nhân, tốt năm đã ở một trăm nhiều năm trước.

Này phòng ở tuy rằng âm khí gần đây, nhưng cũng không cái gì cổ quái, Lăng Yên nhìn lập tức mất hứng thú, trong lòng nàng nhớ thương Đường Lam, nơi này nếu tìm không thấy hấn tung tích, nàng cũng không nguyện ý lúc này ở lâu, liền xoay người hướng ngoài phòng đi đến.

Nhưng mà bất quá vừa mới bước ra cửa, nàng liền lại dừng bước chân, ngược lại hướng một khác sườn góc tường nhìn lại.

Lăng Yên ánh mắt có thể đạt được, kia chỗ đường như có một đạo tuyết trắng thân ảnh chợt lóe mà qua.

Không phải nhân hơi thở.

Lăng Yên liếc mắt một cái liền phán đoán đi ra, nàng mất lộ ra nghi hoặc, rất nhanh hướng tới tường kia giác đuổi theo.

Bóng đêm dày đặc, ánh trăng chung quanh tầng mây tựa hồ càng dày chút, ánh trăng ảm đạm đi xuống, liên quan chung quanh cảnh trí đều bị hắc ám sở cầm nuốt, Lăng Yên trong tay đèn lồng bởi vì của nàng động tác mà nhẹ nhàng chớp lên, ánh lửa rõ ràng diệt diệt lóe ra. Mắt thấy bóng trắng ở trước mắt thoáng qua, Lăng Yên theo đuổi không bỏ, rốt cuộc đem đó ở tại một chỗ phòng bên ngoài.

Sau đó Lăng Yên rốt cuộc thấy rõ kia bóng trắng bộ mặt thật.

Đó là nhất chỉch toàn thân tuyết trắng hồ ly, tựa hồ là bởi vì bị Lăng Yên như vậy đuổi theo, đã bị kinh hách, nho nhỏ một đoàn thân mình quỳ ở trong góc, thân thể còn vì có chút phát run.

Lăng Yên thần sắc vì gặp kinh ngạc, nhỏ giọng nói:“Hồ ly?”

Loại địa phương này, loại này thời điểm, như thế nào sẽ có nhất chỉch hồ ly?

Kia hồ ly nghe thấy được lắng biết thanh âm của, rốt cuộc thật cẩn thận ngẩng đầu lên đến, nó cái đầu vốn nhỏ, như thế xem nhân, không biết vì sao nhưng lại thấy ra một tia đáng thương hề hề cảm giác đến.

Lăng Yên cười cười, thấp giọng nói:“Trang đáng thương đối ta vô dụng.” Nàng như vậy nói xong, rất nhanh liền đến gần rồi tiểu hồ ly.

Nàng nguy trang vì người thường, đã sớm đem cả người ma khí đều thu vào, tầm thường sinh linh cũng vô pháp cảm giác được đến, nhưng nàng như vậy tới gần, vẫn là kêu kia tiểu hồ ly nhin không được ai ai kêu một tiếng, đem thân mình càng thêm quyền lợi hại đứng lên.

Lăng Yên mới vừa rồi đã muốn nhìn đi ra, này tiểu hồ ly trên người có thấp kém yêu khí, phải làm là cái tu hành một đoạn thời gian, nhưng còn không có năng lực biến hóa tiểu tử kia, như vậy tiểu tử kia tuy rằng không có gì yêu lực, nhưng đã muốn có thể nghe hiểu được người ta nói nói. Vì thế nàng rất nhanh hỏi:“Người vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này?”

Kia hồ ly thỉnh tai nhẹ nhàng giật giật, như là nghe hiểu Lăng Yên câu hỏi, lập tức ánh mắt lại hoảng sợ lên, chỉch không được sau này lui.

Lăng Yên xem nó bộ dáng, không khỏi lại nói:“Ban ngày thời điểm người đã ở nơi này?”

“Vậy người có từng nhìn thấy một gã như vậy cao nam tử?” Lăng Yên so với nhà mình phụ quân thân cao hỏi,“Hắn gọi Đường Lam, là cái thư sinh, có điểm gãy, bộ dạng nhìn tốt lắm.”

Không biết vì sao, nghe thế câu câu hỏi thời điểm, nguyên bản còn sau này lui thân mình tiểu hồ ly hốt ngừng động tác, chỉ lấy đôi thẳng tắp nhìn chăm chăm Lăng Yên xem.

Lăng Yên ngữ thanh dừng lại, biến sắc:“Người có biết?”

Tiểu hồ ly ở trong gió rét run lên đầu trên người mình mao, tìm cái khe hở chạy đi sẽ hướng bên kia chạy, nhưng Lăng Yên phản ứng nhưng cũng cực nhanh, dễ dàng liền đem này tiểu hồ ly cấp xách lên. Tiểu hồ ly xoắn cái đuôi trên không trung lắc lư hai vòng, tứ chi lộn xộn, giấy dựa đã nghĩ rồi đi, nhưng mà Lăng Yên cũng là chút không buông tay, chỉch đem này hồ ly tróc ở trong tay, thấp giọng nói:“Không nói rõ ràng, ta sẽ không cho người đi.” Nàng tại đây An Nhạc trấn bên trong tìm một ngày cũng không thể đủ tìm được Trầm Ngọc, nay thật vất vả có một chút manh mối, tất nhiên là không thể đủ buông tha, nàng rất nhanh tróc này tiểu hồ ly, về tới chính mình chỗ ở.

Nhưng mà sự tình cũng không có Lăng Yên suy nghĩ như vậy dễ dàng, đem tiểu hồ ly trao trở về sau, Lăng Yên hỏi nó cả đêm, vẫn như cũ cái gì cũng không thể đủ hỏi ra đến.

Tiểu gia hỏa này duy nhất hội việc làm, chính là lấy một bộ hoảng sợ đôi mắt nhỏ thần cùng Lăng Yên đối diện.

Thời gian không ý thức đi ra buổi sáng, đáng thương Lăng Yên vẫn là không hề thu hoạch, sắc trời đại lượng thời điểm, sân đại môn bị nhân sở xao vang, Lăng Yên chỉ nói có lẽ là Đường Lam đã trở lại, vội vàng ném tiểu hồ ly đi mở cửa.

Gọi người thất vọng là, ngoài cửa đứng nhân vẫn như cũ không phải Trầm Ngọc, mà là trên mặt mang theo một mối Bộ Duyên Khê.

“Làm sao vậy?” Lăng Yên chần chờ nhìn đối phương nói.

Bộ Duyên Khê ngáp một cái, thăm dò hướng tới trong sân xem, ra tiếng hỏi: “Đường Lam trở về chưa? Ta có chút lo lắng, cho nên muốn đến xem.”

Nghe thế vấn đề, Lăng Yên thần sắc vì âm, lắc đầu nói: “Còn không có, ta còn ở tìm hân.”

“Ngươi lo lắng Đường Lam, hẳn là còn không có ăn cái gì đi, đây là ta sáng sớm làm, xem như..... Ngươi cho ta mượn này nọ đáp tạ.” Trên thực tế, mấy thứ này hay là hân sáng sớm bị trong phòng vị kia phượng hoàng tổ tông kêu đứng lên làm.

Bộ Duyên Khê nói xong lời này, làm như có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái lại nói: “Trong chốc lát ta đi theo ngươi sẽ tìm tìm xem đi, tổng có thể tìm được hân, ngươi cũng đừng rất lo lắng.”

Lăng Yên ánh mắt khẽ nhúc nhích, lắc đầu nói: “Không cần.....” Nàng đang nói còn chưa lạc, thoáng nhìn một đạo bóng trắng hốt tụt chính mình trong phòng nhảy lên đi ra, lúc này ngừng câu chuyện, động tác nhanh chóng tại kia bóng trắng gần người khi một phen thân thủ, đem vật kia lại mò đứng lên.

Chạy đến tự nhiên là tiểu hồ ly, Lăng Yên nhìn ra nó muốn chạy trốn, lập tức thay đổi đem nó cấp xách trở về, thấp giọng ở nó bên tai nói: “Đừng vội chạy.”

Tiểu hồ ly giãy dụa không có kết quả, mềm một đoàn ngoan ngoãn ghé vào Lăng Yên trong lòng.

Bộ Duyên Khê nhìn xem ngắn ra, chỉ vào đồ chơi kia nhi nói: “Đây là.....”

“Tùy tiện đường vui đùa một chút.” Lăng Yên tự nhiên sẽ không nói chính mình đem qua lý tại kia trong trạch viện nhặt được hồ ly chuyện tình, chính thuận miệng yết quá nói.

Bộ Duyên Khê “Nga” một tiếng, lập tức lại nghĩ tới mới vừa rồi trong lời nói, vội vàng đem rỏ nhét vào Lăng Yên trong tay, không tha Lăng Yên cự tuyệt nói: “Ngươi chờ ta, ta trở về thu thập một chút này nọ cùng ngươi đi tìm hân! Ngươi một cái cô nương gia chung quanh chạy cũng không phương tiện, ta nhưng là tu đạo người, tìm loài người chuyện này so với ngươi mạnh hơn nhiều!” Hân như vậy nói xong liền lại trở về cách vách, Lăng Yên ôm tiểu hồ ly trầm ngâm một lát, cũng không có nói thêm nữa cái gì.

.

Theo Lăng Yên gia trở về, Bộ Duyên Khê đẩy cửa ra liền gặp vị kia phượng hoàng tổ tông chính ngồi ngay ngắn ở trong hộc tử, đôi bình tĩnh mà thâm thúy theo dõi hân xem.

Bộ Duyên Khê bị tránh đến trong lòng sợ hãi, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngươi như thế nào đi lâu như vậy?” Trầm Ngọc thấp giọng hỏi.

Bộ Duyên Khê thở phào nhẹ nhõm, khép lại môn đi nhanh vào phòng, lập tức đem chính mình trong quần nhất đồng lớn phù chú phát trần mộc kiếm linh tinh gì đó nhảy ra đến, một mặt thu thập một mặt nói: “Ta này không phải lo lắng sao, liền hỏi nhiều vài câu.”

Trầm Ngọc yên lặng trong chốc lát, ánh mắt lại lần nữa sâu kín phiêu trở về Bộ Duyên Khê trên người, chần chờ lại nói: “Nàng..... Thế nào?”

“Nàng? Ngươi nói A Tinh?” Bộ Duyên Khê đem nhất điệp lá bùa cầm lấy đến sủy vào trong ngực, nhũ mầy nói, “Ta vừa gõ cửa nàng liền đi ra, xem ra đem qua lo lắng nàng tướng công, chỉ sợ không như thế nào nghỉ ngơi, ta đang muốn cùng nàng cùng nhau lại đi tìm đâu, phượng hoàng tiên nhân ngươi muốn cùng nhau sao? Ngươi thần thông quảng đại, khẳng định có không ít biện pháp!”

Trầm Ngọc lặng im một lát, lắc đầu: “Ta tìm không thấy.” Trong lòng của hân chính nhớ thương mới vừa rồi Bộ Duyên Khê nói chuyện tình, căn bản không có tâm tư tái đáp lại. Huống hồ hân nay là phượng hoàng bộ đáng, nếu là xuất hiện ở A Tinh trước mặt, chắc chắn bị ghét bỏ.

Bộ Duyên Khê thấy hân nói như vậy, cũng không tái miễn cưỡng, nghĩ nghĩ lại thở dài: “A Tinh cũng là đáng thương, vừa mới thành thân liền gặp gỡ loại chuyện chuyêkhi nào dường.” Bộ Duyên Khê nói đến chỗ này, lại nghĩ tới mới vừa rồi Lăng Yên đem kia hồ ly ôm vào trong ngực bộ đáng, vì thế nhân tiện nói, “Ngươi cũng biết, chúng ta tu đạo người không thể nào thích hồ ly loại này này nọ, bất quá A Tinh thoát nhìn đồ thật thích, còn bắt nó ôm vào trong ngực đâu.”

Trầm Ngọc: “.....” Hai ban ngày đến, tâm tình rốt cuộc đạt tới thấp nhất cốc.

Nhưng bởi vì nhất chỉ phượng hoàng là không có biểu tình, cho nên Bộ Duyên Khê cũng nhìn không ra hân có cái gì không thích hợp, rất nhanh mang theo chính mình thu thập xong gì đó liền ra cửa phòng, hỏi đầu còn không vọng nói: “Ta mau chóng trở về, phượng hoàng đại tiên ngươi.....”

“Ngươi nhanh đi.” Trầm Ngọc thanh âm thánh thót nói.

Bộ Duyên Khê vì thế rất nhanh ra sân, đại môn khép lại, Trầm Ngọc ở phía sau cửa nghe thấy được hân cùng với Lăng Yên đối thoại tiếng động, lại nghe gặp hai người tiếng bước chân dần dần đi xa, thế này mới trầm xuống con ngươi đến, ở trong viện lui về phía sau hai bước, triển khai cánh phịch vài cái, liền nhảy lên hai hộ người ta trong lúc đó tường cao.

Hân hướng tường kia đầu nhìn lại, rất nhanh liền thấy được cách vách nguyên bản thuộc về hân trong phòng, lúc này trên giường chính quyền nhất chỉ

mao sắc tuyết trắng tiểu hồ ly.

Nguyên lai A Tinh không thích phượng hoàng, thích hồ ly.

Trầm Ngọc lấy phượng hoàng cao quý tư thái đứng ở đầu tường, trên cao nhìn xuống nhìn kia trong phòng hồ ly, đáy lòng cảm xúc thập phần phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trong viện có gió thổi qua, gọi lên cửa sổ “Chi nha” vang lên, ngay sau đó lại là một trận tất tột động tĩnh, nguyên bản thoải mái ngủ ở trong phòng tiểu hồ ly tại đây một trận động tĩnh trung nhĩ tiềm hơi hơi rung động, rốt cuộc tỉnh lại.

Nguyên bản nhắm chặt phòng cửa sổ lúc này không biết vì sao cấp mở ra, theo gió tới lui, phía bên ngoài cửa sổ dương quang lọt vào đến, đem bóng dáng lay động chiếu vào trên giường.

Chính là này bóng dáng giữa, tựa hồ hơn chút động tĩnh.

Tiểu hồ ly híp mắt, xê dịch nguyên bản gối lên trên đùi đầu, lập tức nâng lên mắt đến, lúc này thấy rõ trước mắt tình hình.

Ngay tại kia trên bệ cửa, lúc này nhưng lại đứng nhất chích kim quang lóe lóe phượng hoàng.

Phượng hoàng đứng ở chỗ cao, ánh mắt bí hiểm nhìn nó, tiểu hồ ly như là nao nao, chỉ hai cái đùi ngồi dậy, rất nhanh bày ra đề phòng tư thái.

Hồ ly trực giác thập phần sâu sắc, tuy rằng kia chích phượng hoàng thoát nhìn thập phần bình tĩnh, nhưng tiểu hồ ly lại rõ ràng theo trên người của nó đọc ra nguy hiểm tin tức.

Hai người lẫn nhau đối diện, ai cũng không hề động chỉ, đợi đến cuối cùng, rốt cuộc vẫn là kia tiểu hồ ly trước mắt kiên nhẫn, bỗng nhiên mở miệng nói: “Có việc?”

Chợt nghe thấy thanh âm này truyền đến, đứng ở trên bệ cửa Trầm Ngọc thần sắc hốt thay đổi, thấp giọng nói: “Nguyên lai ngươi có thể nói nói.”

Hắn vốn tưởng rằng này tiểu hồ ly tu vi còn thấp, hiện tại xem ra rốt cuộc là hắn xem nhẹ đối phương, hoặc là nói, này chích tiểu hồ ly là có ý giấu diếm tự thân thực lực.

“Phượng hoàng như thế nào sẽ xuất hiện ở loại địa phương này?” Gặp Trầm Ngọc không đáp, kia hồ ly liền lại hỏi một câu.

Trầm Ngọc hai trông mắt hơi trầm xuống, dù chưa lộ ra vẻ không vui, đáy mắt nhưng không có chút thiện ý, chích thẳng tắp nhìn chăm chăm trước mắt này chích hồ ly tinh.

Này hồ ly mở miệng là cái tuổi trẻ nam tử thanh âm của, có chút trầm thấp khàn khàn, còn bạn hồ tộc kia cổ dày mũi hoặc. Như thế nào nghe, người này đều cùng nó kia lông xù lại kiều tiểu nhân bề ngoài chút bất đồng, Trầm Ngọc liếc khỏi thần sắc, thanh âm lạnh lùng nói: “Ngươi lại như thế nào sẽ xuất hiện ở loại địa phương này?”

Kia tiểu hồ ly nghe ra Trầm Ngọc trong giọng nói không hề giấu loại tình cảm, ánh mắt vừa chuyển, tiện đà thanh âm mang theo ý cười nói: “Nhà này chủ nhân thích ta, phải ta ôm trở về dưỡng, ngươi quản được sao?”

“Ngươi.....” Trầm Ngọc nghe lời này, chợt lại nghĩ tới lúc trước Bộ Duyên Khê nói trong lời nói, nói là A Tinh thực thích này tiểu hồ ly, còn nghĩ nó ôm vào trong ngực, xem ra đúng là thật.

Trầm Ngọc trong lòng bất mãn, nhưng thân là Thần tôn người bên ngoài xưa nay đều đối hắn cung kính có thêm, còn chưa bao giờ có nhân như vậy vũ hấn chống đối quá. Hắn muốn nói cái gì đó, lại phóng không ra lợi hại trong lời nói đến, chỉ có thể đủ trầm mặt nhìn đối phương, thật lâu sau mới ghen xuất bốn động cứng tự đến: “..... Mới không có khả năng!”

“Cái gì không có khả năng?” Tiểu hồ ly mắt thấy này phượng hoàng không có muốn động thủ ý tứ, liền cũng thoáng thư giãn xuống, chích loạn choạng cái đuôi phục lại thoải mái ở trên giường nằm úp sấp xuống dưới, khiêu khích nói: “Ngươi nhận thức nhà này chủ nhân? Ngươi cũng không phải nàng, ngươi như thế nào biết nàng không thích ta?”

Trầm Ngọc nghe lời này, tất nhiên là hữu lý nói không nên lời, đang muốn lại có động tác, lại hốt nghe viện ngoại một trận động tĩnh truyền đến.

Tựa hồ là có nhân đã trở lại, nghe thấy thanh âm này, Trầm Ngọc cùng kia tiểu hồ ly đều là ngẩn ra, tiếp theo kia tiểu hồ ly cả người chấn động, vội vàng đem cái đuôi tung kéo xuống, làm ra đáng thương hề hề bộ dáng một lần nữa cuộn thành một đoàn, mà Trầm Ngọc không cam lòng liếc nó liếc mắt một cái, cũng không có tới kịp nói cái gì nữa, chích uých cánh hai chân nhất đăng mượn lực nhảy lên đầu tường, biến mất ở tường cao bên kia.

Tiểu hồ ly thừa dịp này công phu ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, nhìn kia phượng hoàng chặt vật khiêu tường bộ dáng, đầu tiên là ngây người một lát, sau đó mới lẩm bẩm nói:“Đây là phượng hoàng vẫn là kê?”

Ngay tại hần nói chuyện lúc này, tiểu viện đại môn bị nhân tự đứng ngoài mặt mở ra, nhân đã muốn tự đứng ngoài mặt đi đến.

Thật là Lăng Yên đã trở lại, mà đồng nàng một đạo đến còn có Bộ Duyên Khê. Vào nhà sau, Lăng Yên trước thối nhìn kia trên giường lạnh run thoát nhìn đáng thương vô cùng tiểu tử kia liếc mắt một cái, cũng không có nhiều lời, thế này mới lại ở trong phòng trong ngăn kéo tìm một lát, theo sau đem một chi phượng hoàng cây trầm đem ra.

“Dùng vật này có thể sao?” Lăng Yên hỏi đầu hỏi ngoài phòng thủ Bộ Duyên Khê nói.

Bộ Duyên Khê nhìn kia cây trầm, lúc này gật đầu nói:“Đương nhiên hảo, chỉ cần là hần gặp chuyện không may phía trước chạm qua gì đó là được, ta có thể dùng chúng ta Thiên Cương môn truyền xuống tới bí thuật thông qua thứ này, tìm được hần hồi thờ!”

Lăng Yên đem kia cây trầm giao cho Bộ Duyên Khê trên tay của, tuy rằng nàng đối với Bộ Duyên Khê công phu mào quào cũng không tính tin nhiệm, nhưng lúc này liên ngay cả nàng cũng không có biện pháp, sẽ chết mã làm như ngựa sống y .

Bộ Duyên Khê tiếp nhận kia cây trầm, rất nhanh liền lại ép buộc đứng lên, lại là niệm chú lại là vẽ bùa, cũng không biết đảo cổ chút cái gì, mãi cho đến cuối cùng, Bộ Duyên Khê cười khổ đem kia cây trầm tùm ở trong tay, khó hiểu nói:“Kỳ quái.....”

“Làm sao vậy?” Lăng Yên vội vàng hỏi,“Nhưng là phát hiện cái gì?”

Bộ Duyên Khê sợ run một lát, lắc đầu nói:“Không phản ứng, xem ra chiêu này cũng không dùng được.”

Lăng Yên sớm đoán được sẽ là kết quả này, bất quá nghe hần nói như vậy đi ra, lại vẫn là có chút thất vọng, nàng ánh mắt rất nhanh lại rơi xuống trong phòng kia chích tiểu hồ ly trên người của. Nàng lúc trước đi ra thời điểm còn có chút lo lắng tiểu hồ ly tỉnh lại sẽ rời đi, lại không nghĩ rằng nó nhưng lại hảo hảo mà đằm ở trong này.

Này tiểu hồ ly cũng không đơn giản, lúc trước nhắc tới Đường Lam thời điểm nó có điều phản ứng, có lẽ thật sự cùng việc này có liên quan cũng không nhất định, mà nó là tự kia bỏ đi trong trạch viện mặt bị kiểm trở về, thoát nhìn rất nhiều sự tình còn cần biết rõ ràng mới được.

Lăng Yên nghĩ đến đây, lúc này hướng Bộ Duyên Khê nói:“Lúc trước kia chỗ gặp chuyện không may sân, ngươi có biết bao nhiêu?”

Trên giường nguyên bản quyền tiểu hồ ly nghe đến đó, cái đuôi hốt giật giật. Điểm ấy động tĩnh tự nhiên không có chạy ra Lăng Yên ánh mắt, nàng bắt động thanh sắc thu hồi tầm mắt, tiếp theo hướng Bộ Duyên Khê nhìn lại.

Bộ Duyên Khê sững sờ nói:“Ngươi nói thi gia? Như thế nào đột nhiên nói đến này?”

“Nơi đó có lẽ cùng Đường Lam mất tích có liên quan.” Lăng Yên còn thật sự nói,“Ngươi có biết nơi đó?”

Bộ Duyên Khê lắc đầu, nhủ mi nói:“Ta cũng vậy vừa tới An Nhạc trấn không bao lâu, việc này không quá hiểu biết, bất quá ngày hôm qua phát sinh chuyện đó sau ta đi hỏi một chút, chích đại khái biết nơi đó nguyên bản trụ là An Nhạc trấn lý tới có tiền nhân, chính là sau lại xảy ra sự tình, người ở bên trong từ từ đi tiêu sái, sau lại cũng liền bỏ đi.”

Lăng Yên hơi hơi nhủ mi, điểm này này nọ tự nhiên không thể đủ phán đoán ra cái gì đến, nàng chợt hỏi:“Ngươi là với ai hỏi?”

“Này phụ cận nhân a, đầu đường ở Lưu thúc đối việc này biết đến không ít, ta có cái gì đều hỏi hần.” Bộ Duyên Khê vội vàng nói.

Hần nói này nhân, Lăng Yên vừa lúc cũng là nhận thức, nàng mấy năm nay ở An Nhạc trấn thượng ngốc thời gian cũng không tính thiếu, quê nhà nhân cũng đều thường xuyên chào hỏi, nghe Bộ Duyên Khê nói như vậy, Lăng Yên liền nói ngay:“Ta với ngươi cùng nhau lại đi hỏi một chút.”

Bộ Duyên Khê không rõ Lăng Yên vì sao chắc chắn kia thi gia sự tình cùng Đường Lam có liên quan hệ, nhưng nếu đã muốn nói như vậy, Bộ Duyên Khê lúc này cũng gật gật đầu, rất nhanh đáp ứng nói:“Ta đi theo ngươi!”

Hai người nói xong liền muốn xuất môn, nhưng mà đi tới cửa, Lăng Yên lại hốt nghĩ tới, trở lại đem kia trên giường lui thành một đoàn bạch mao tiểu hồ ly cấp xách lên, thế này mới xoay người nói:“Đi thôi.”

Bộ Duyên Khê tránh kia tiểu hồ ly liếc mắt một cái, thế này mới mờ mịt “Nga” một tiếng.

Tiểu hồ ly bị Lăng Yên mang theo ra bên ngoài vội vàng mà đi, thân mình đi theo của nàng bước chân hoảng đến đang đi, rốt cuộc không thoải mái mở mắt, bắt đầu đi hướng Lăng Yên miết đi.

Lăng Yên không biết là, ngay tại bọn họ nói những lời này thời điểm, Trầm Ngọc liền vẫn tránh ở kia sân tường cao phía sau.

Nghe A Tinh thanh âm của, Trầm Ngọc không biết có bao nhiêu muốn chân tướng nói cho nàng, muốn cho nàng không cần tái hoa nhiều như vậy khí lực đi tìm, nhưng sự thật sự là phức tạp, chính mình dùng như vậy bộ dáng đi ra ngoài, A Tinh tất nhiên không thể nhận. Việc này, vẫn là phải đến từ từ giải thích mới tốt.

Hơn nữa, kêu Trầm Ngọc trong lòng khổ sở là, Lăng Yên đi thời điểm còn không có quên đem kia tiểu hồ ly cũng nhất tịnh mang đi, xem ra nàng thật sao thực thích kia chích tiểu hồ ly.

Nghĩ đến nơi đây, Trầm Ngọc tâm tình liền càng phức tạp .

Hắn cúi đầu, biết như vậy làm cho Lăng Yên vẫn tìm đi xuống cũng không phải biện pháp, đang nghĩ tới hay không phải làm hướng Bộ Duyên Khê lộ ra một sự tình, kêu Lăng Yên không cần tái như vậy lo lắng, liền hốt gấp cách đó không xa góc tường biên hoàng ra một đạo màu vàng hào quang.

Trầm Ngọc ánh mắt khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói:“Xích Diễm?”

Hào quang tán đi, một đạo quen thuộc bóng người quả nhiên xuất hiện ở Trầm Ngọc trước mắt.

Xích Diễm vốn cũng không yên tâm đem Trầm Ngọc một người ở lại nơi này, rồi đi phía trước riêng dặn một phen, lại để lại có thể lập tức liên hệ đến Trầm Ngọc phương pháp, cho nên mới có thể lập tức liền đem nhân cấp tìm được. Nhưng kêu Trầm Ngọc vạn vạn không nghĩ tới là, hắn rồi đi thời điểm hoàn hảo tốt một người, không biết vì sao lúc này liền khôi phục phượng hoàng nguyên thân.

Xích Diễm quá sợ hãi, vội vàng chạy tới Trầm Ngọc trước mặt, gương mặt tùy theo sầm khổ lên:“Thần tôn, người đây là.....”

“Trần áp thôi An Nhạc trấn tà khí, hao phí thần lực quá độ mà thôi.” Xích Diễm đã đến sau, Trầm Ngọc ngược lại là khôi phục từ trước bình tĩnh bộ dáng, hắn lúc này bình tĩnh phân tích nói,“Thần giới phải làm đã muốn biết được nơi này chuyện .”

Biết là biết, nhưng Thần giới được đến tin tức là có người trấn áp thôi lần này tại kiếp, lại không có người biết xuất thủ đúng là nhà mình Thần tôn, càng không dự đoán được Thần tôn trải qua hội khôi phục phượng hoàng bộ dáng.

“Thần tôn người.....” Xích Diễm do dự mà muốn nói gì, nhưng còn nói không ra khẩu đến, rốt cuộc là Trầm Ngọc trước mở miệng nói:“Ta thay đổi không quay về .”

Xích Diễm lo lắng lại hỏi:“Chẳng lẽ là Thương Lan Châu xảy ra vấn đề gì?”

“Thương Lan Châu còn tại, không cần lo lắng.” Trầm Ngọc nói.

Nghe nói như thế, Xích Diễm mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thế này mới cúi xuống thân đến, thay Trầm Ngọc xem xét hắn nay trạng huống.

Trầm Ngọc tùy ý hắn nhìn, không quá một lát liền lại ngẩng đầu lên nhìn hắn nói:“Ta nghĩ biến trở về đến.”

“Người có biện pháp sao?” Trầm Ngọc hỏi.

Xích Diễm chần chờ một chút, rốt cuộc gạt đầu nói:“Thần tôn là thần lực hao hết, chỉ cần thoáng khôi phục một ít thần lực liền có thể chính mình biến trở về đến đây.”

Xích Diễm nói một câu vô nghĩa, Trầm Ngọc nói:“Ta biết.” Hắn lại nói tiếp,“Có hay không hơi chút mau một chút khôi phục biện pháp?”

“Tự nhiên là có.” Xích Diễm như vậy nói xong, chạy nhanh tự trong ngực lấy ra một cái xinh đẹp tiểu bình sứ đến, đưa tới Trầm Ngọc trước mặt của, ngược lại đem tươi cười đôi đầy mặt, hiển vật quý dường như nói:“Xem ta cấp Thần tôn dẫn theo cái gì?”

Kia cái chai Trầm Ngọc tất nhiên là thập phần quen thuộc, bất quá nhìn thoáng qua, hắn liền thấp giọng hỏi:“Túy quỳnh tiên lộ?”

Xích Diễm gạt đầu:“Túy quỳnh tiên lộ nhưng là khôi phục thần lực đồ tốt nhất.”

Trầm Ngọc thần sắc do dự một lát, làm như trong lòng giãy dụa.

Xích Diễm kinh ngạc nhìn hắn, không rõ tiểu Thần tôn vì sao nhìn đến chính mình từ trước thích nhất này nọ, nhưng lại sẽ là loại này phản ứng:“Thần tôn?”

Trầm Ngọc nhấp môi, cách trong chốc lát mới dùng thanh âm nghiêm túc nói:“Xích Diễm, ta 900 hơn tuổi .”

“Đúng vậy.” Xích Diễm liên tục gạt đầu, nhỏ như vậy đứa nhỏ, đúng là uống tiên lộ niên kỉ kiêu. .

Trầm Ngọc vì thế chần chờ lại nói:“Ta là vì khôi phục nhân thân mới uống.”

Xích Diễm:“.....” Cảm tình nhà mình Thần tôn còn nhớ lúc trước ở Ma giới lý bị Ma tôn Lăng Yên trào phúng câu nói kia.

“Hào hào hảo.” Xích Diễm cũng không quản Trầm Ngọc cuối cùng là vì cái gì lý do , vội vàng gạt đầu, đem này tiên lộ giao cho Trầm Ngọc uống vào.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đầu phổ tiểu trong quán rượu, Lăng Yên cùng Bộ Duyên Khê đang ở dựa vào cửa sổ chỗ ngồi, trước mặt uống rượu đó là lúc trước chúng nó nhắc tới Lưu thúc.

Lưu thúc ở trần trên ở mười năm sau, đối với này trần trên thật to nhỏ chuyện tình giai thập phần hiểu biết, nghe xong Lăng Yên hai người vấn đề, hần như mảy cười cười, một tay vuốt ve chén rượu nói:“Các người khả xem như hỏi đối người, thi gia sự tình, ta còn hiểu biết chính xác nói không ít.”

“Nói như thế nào?” Lăng Yên làm như cực có hứng thú, ôm tiểu hồ ly ngồi ở kia chỗ, rất nhanh hỏi đi ra.

Bộ Duyên Khê vẫn không rõ Lăng Yên đối thi gia hứng thú là từ gì mà đến, chỉ tại bên cạnh câu được câu không nghe, ánh mắt dừng ở Lưu thúc trên người của.

Lưu thúc lại là cười, thần sắc có vài phần thần bí khó lường, hần nói:“Trương truyền, thi gia thế nhiều thế hệ đại ở tại này An Nhạc trấn thượng, đã muốn đều biết ngàn năm.”

Bất quá nói tới đây, Lưu thúc lời nói lại là vi đồn, bổ sung nói:“Cuối cùng có bao nhiêu lâu ai cũng nói không rõ, có lẽ còn muốn càng lâu một ít, dù sao ta hỏi qua mọi người, bọn họ đều nói này trấn sở dĩ liên tồn tại, chính là bởi vì thi gia.”

“Thi gia là nhóm đầu tiên ở nơi này nhân.” Lưu thúc nói,“Bọn họ có tiền lại hội việc buôn bán, nhưng không biết vì sao lại cố tình muốn chọn trạch như vậy một cái hẻo lánh chỗ ở hạ, hơn nữa thế nhiều thế hệ đại đều ở nơi này, nhất trụ chính là nhiều như vậy năm.”

Đây là thi gia lai lịch, nhưng Bộ Duyên Khê đối với việc này cũng không cảm thấy hứng thú, hần càng muốn biết đến là cái kia địa phương cuối cùng vì cái gì hội biến thành hiện tại cái dạng này, kia ở An Nhạc trấn kéo dài mấy ngàn năm đại gia tộc, vì sao cuối cùng xuống dốc thành như vậy bộ dáng, đúng là thành không có một bóng người nhà có ma.

Bộ Duyên Khê đem lời này hỏi đi ra, Lưu thúc liếc hần một cái, chậm chậm nói:“Này bất chính muốn nói sao?”

Hần cũng không đợi Bộ Duyên Khê tái thúc giục, rất nhanh nói ra:“Phía trước mấy năm nay, thi gia vẫn luôn thực bình tĩnh, cũng không phát sinh cái gì đại sự, mãi cho đến..... Đại khái hai trăm năm trước.”

“Thi gia đình trong viện mặt, đột nhiên mà bắt đầu chết người.”

“Người chết?” Lăng Yên thấp giọng hỏi một câu.

Nghe nói như thế, nguyên bản ghé vào Lăng Yên trong lòng tựa hồ đã muốn đang ngủ tiểu hồ ly hơi hơi giật giật, lặng yên không một tiếng động mở mắt.

Lưu thúc “A” một tiếng, tiếp tục nói:“Cổ quái thật sự, theo cái kia thời điểm bắt đầu, kia tòa nhà mỗi quá thượng vài năm sẽ chết một cái nhân, hơn nữa từ đều là họ thi nhân, ai cũng không biết cuối cùng là vì cái gì. Thi gia ngay cả là người lớn thịnh vượng, nhưng rốt cuộc cũng nhịn không được như vậy ép buộc.”

Bộ Duyên Khê nghe đến đó, cuối cùng là nhắc tới hứng thú, sắc mặt cổ quái hỏi:“Có thể có điều tra rõ nguyên nhân?”

“Không có, nếu biết nguyên nhân, cũng sẽ không biến thành hiện tại này phó bộ dáng.” Lưu thúc lắc đầu thờ dãi,“Ta nghe nói, lúc ấy cũng có không ít người khuyên thi người nhà rõ ràng bản đi ra ngoài trụ, thi gia như vậy có tiền, ngay cả là một lần nữa xây một tòa trạch đề cũng không có gì cùng lắm thì , nhưng thi người nhà chính là không chịu, nói cái gì cũng muốn ở ở nơi nào.”

Sợ chết là nhân thường tình, không có gì có thể so sánh tánh mạng trọng yếu, thi người nhà cho dù là biết rõ sẽ phát sinh loại chuyện này, vẫn còn kiên trì muốn ở tại kia nhà có ma bên trong, còn có chút cổ quái .

Kia trong trạch viện mặt phát sinh việc lạ, chỉ sợ không ai so với thi người nhà chính mình rõ ràng hơn.

Lăng Yên trong lòng làm ra phán đoán, vì thế lại nói tiếp: “Sau lại đâu?”

“Sau lại,” Lưu thúc nhấp một miệng trà, tiếp tục nói: “Đại khái một trăm năm trước, có một ngày buổi tối.....” Nói tới đây, Lưu thúc gõ xao cái bàn, như là suy nghĩ cái gì, lập tức hần mới nói, “Ngày hôm qua chuyện nhi các ngươi biết chưa, quát phong lại sét đánh, quỷ khí dày đặc.”

Lưu thúc nói là ngày hôm qua khí đại loạn, tai họa tự đề nhảy lên ra chuyện tình, Lăng Yên trong lòng hiểu được, vì thế gật đầu nói: “Biết.”

“Ta nghe thế hệ trước người ta nói, cái kia buổi tối liền cùng ngày hôm qua tình huống không sai biệt lắm, dù sao không phải cái gì triệu chứng tốt.” Lưu thúc hai mắt hơi hơi nheo lại, nhớ kỹ nói: “Ngày đó buổi tối ai cũng không dám xuất môn, trên đường cái một người cũng không có, sau lại ngày mai hừng đông, mọi người liền phát hiện thì gia đã xảy ra chuyện.”

Lưu thúc nói lời này thời điểm, thanh âm có vẻ có chút mơ hồ, hần quay đầu đi, tự bên cạnh cửa sổ ra bên ngoài mặt ngã tư đường nhìn lại, cách huyền ảo trường nhai, mơ hồ vẫn có thể thấy cuối chỗ thì gia nhà cũ bay lên diêm giác, hần tiện đà lại nói: “Thì gia cao thấp, mọi người toàn đã chết.”

“Này..... Chết như thế nào?” Bộ Duyên Khê vội vàng hỏi.

Lưu thúc liếc Bộ Duyên Khê liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Không biết, bọn họ thoát nhìn giống như là.....” Dừng một lát, Lưu thúc tưởng tốt lắm tìm từ, nói tiếp: “Như là bị cái gì vậy cấp hút khô rồi, cả người da thịt đều khô quắt, tất cả mọi người là này chết kiểu này, ngay cả lúc ấy mới sinh ra không mấy tháng tiểu hài nhi cũng là.”

Bộ Duyên Khê mở to hai mắt nhìn, như là ở cực lực tưởng tượng Lưu thúc sở hình dung tình cảnh.

Lăng Yên lặng im không nói, trong lòng nghi hoặc cũng không tùy vào càng ngày càng nhiều.

Nhưng là sự tình đến vậy, Lăng Yên vẫn không nghĩ ra nó cùng Đường Lam trong lúc đó có cái gì quan hệ.

Ngay tại Lăng Yên chần chờ hết sức, Lưu thúc lại nói tiếp: “Càng cổ quái là, bọn họ tất cả mọi người chết ở cùng cái địa phương.”

“Làm sao?” Bộ Duyên Khê lúc này đã muốn nghe được vào thần, lập tức liền hỏi nói.

Lưu thúc đem ánh mắt ở Bộ Duyên Khê cùng Lăng Yên trên người hai người lưu luyến một lát, hoàn thanh nói: “Tòa nhà phía sau giếng cạn biên.”

Mọi người tại đây câu sau đồng thời yên lặng xuống dưới, cuối cùng là Lưu thúc nhũ mày nói: “Sau lại mọi người đều ở suy đoán, chuyện này cuối cùng là cái sao lại thế này, nhưng ai cũng nói không rõ ràng lắm, thời gian lâu dài, cũng sẽ không nhân xía vào.”

“Các ngươi đột nhiên hỏi thăm chuyện này, chẳng lẽ là muốn đi quản quan tâm?” Lưu thúc nói xong lời này, phục lại lắc đầu nói, “Ta khuyên các ngươi vẫn là đừng động nhiều như vậy, thì gia sự tình chúng ta người thường nói không rõ ràng lắm, sau lại cũng có không ít thích chỗ mũi vào chuyện người khác người đi kia nhà cửa xem qua, kia địa phương..... Không sạch sẽ, các ngươi vẫn là cách khá xa một chút hảo.”

Nghe được Lưu thúc lời này, Bộ Duyên Khê không khỏi lắc đầu nói: “Lưu thúc cũng không thể nói như vậy, ta nhưng là nói tông Thiên Cương môn truyền nhân, không phải người thường!”

Lưu thúc nở nụ cười một tiếng, không nói chuyện, rất nhanh nhìn về phía Lăng Yên, Lăng Yên nhẹ nhàng giúp đỡ trong lòng hồ ly mao, thần sắc phức tạp suy nghĩ một lát, rất nhanh quay đầu đối bên cạnh Bộ Duyên Khê nói: “Ta muốn đi xem.”

Bộ Duyên Khê ngăn ra nói: “Nhìn cái gì?”

“Kia khẩu giếng cạn.” Lăng Yên nói.

.

Lúc này Bộ Duyên Khê trong phòng, lại có vẻ thập phần im lặng.

Uống xong túy quỳnh tiên lộ sau, Trầm Ngọc liền trầm mặc ngồi ở phía trước cửa sổ, trầm ngâm cũng không biết cuối cùng ở cân nhắc cái gì, chính là mỗi cách trong chốc lát liền mở đối Xích Diễm nói thượng hai câu nói.

Sau giờ ngọ dương quang có chút chói mắt, Trầm Ngọc đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, mở miệng hỏi Xích Diễm nói: “Xích Diễm, vì cái gì ta còn không thay đổi trở về?”

Xích Diễm: “.....” Vấn đề này, tiểu Thần tôn một cái canh giờ nội đã muốn hỏi ngũ lần.

Loại chuyện này cũng đều không phải là là sót ruột có thể đủ hữu dụng, Xích Diễm lần thứ năm đối Trầm Ngọc giải thích tiên lộ cũng đều không phải là lập tức có thể đưa hần hao phí thần lực cấp bổ trở về, hần nhẹ nhàng hít một tiếng mới lại nói: “Thần tôn nhưng là có cái gì nếu muốn làm, có lẽ ta có thể bang thượng mang.”

“Ngươi không thể giúp.” Trầm Ngọc thần nhiên nói một câu, liền không có mở lại khẩu.

Xích Diễn cảm thấy đã biết tranh rời đi rồi trở về, nhà mình Thần tôn trong mắt tựa hồ hơn một tầng về u sầu, hấn vội vàng lại trấn an nói:“Nhưng là kia Hạ Dung Tinh.....”

Không đợi đến Xích Diễn nói Hạ Dung Tinh chuyện gì, Trầm Ngọc đánh trước chặt đứt hấn trong lời nói nói:“A Tinh bên người có chích hồ ly tinh.”

Xích Diễn kinh hãi, không khỏi bật thốt lên nói:“Cái gì?!”

Trầm Ngọc thanh âm vi chấn, giải thích nói:“Cho nên ta muốn chạy nhanh biến trở về đến.”

Này đã muốn không phải thay đổi không thay đổi trở về vấn đề, Xích Diễn thượng thân hiện tại trong đáy lòng mặt đáy lên hừng hực lửa giận, mặt mang vẻ giận nói:“Hạ Dung Tinh cũng dám phụ người?”

Trầm Ngọc khó hiểu nhìn Xích Diễn liếc mắt một cái, sửa đúng nói,“A Tinh đối đãi tốt lắm”

“Thì phải là cái kia hồ ly tinh vấn đề!” Xích Diễn trong ngày thường đều là một bộ hảo tỳ khí bộ dáng, lúc này cũng là khó được động giận,“Kia hồ ly tinh cuối cùng là loại người nào, ngày thường cái gì bộ dáng?”

Trầm Ngọc cẩn thận nghĩ nghĩ, dùng cánh khoa tay múa chân một chút:“Lớn như vậy, cùng bình thường hồ ly không sai biệt lắm”

Xích Diễn:“.....”

Nhìn hấn thần sắc tựa hồ không đúng, Trầm Ngọc vì thế lại bổ sung nói:“Đại khái so với bình thường hồ ly bạch một chút, tiểu một chút.”

Xích Diễn á khẩu không trả lời được, này thật đúng là chích hồ ly.

“Nàng là bị nhất chích hồ ly tinh cấp bỏ lên?” Xích Diễn thần sắc hơi thay đổi, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trầm Ngọc gật đầu:“A Tinh còn không biết, kia chích hồ ly không đơn giản, ta muốn chạy nhanh đi nhắc nhở A Tinh.”

Xích Diễn đang muốn mở miệng, Trầm Ngọc lại hướng hấn này chỗ nhìn lại đây, lại hỏi:“Ta vì cái gì vẫn không thay đổi trở về?”

Xích Diễn vì thế lại trấn an Trầm Ngọc một lần, ngược lại mới rốt cuộc nói bóng nói gió nói ra Thần giới chuyện tình:“Đồng Cẩm này hai ngày còn tại theo ta nhắc tới người đâu, hỏi người như thế nào còn không có trở về, ta nói là người cảm thấy An Nhạc trấn bên trong có kỳ quái, liền ở lại này điều tra, không nghĩ tới quả thực ra kỳ quái.”

“Thần tôn, người tính khi nào thì trở về?” Xích Diễn thật cẩn thận quan sát đến Trầm Ngọc thần sắc, thấp giọng hỏi.

Trầm Ngọc nói:“Nếu thực sự chuyện gì, ta tự nhiên sẽ trở về.” Hấn nói đến chỗ này, như là lại muốn đến chuyện gì, lúc này lại nói:“Ngày hôm qua nơi đây gặp chuyện không may, hấn là trận kia pháp quan hệ, ta ở An Nhạc trấn ngăn trở và khí tiết ra, nhưng đồng thời xuất thủ còn có một người khác.”

Xích Diễn biết nơi này chuyện tình, cũng biết Thần tôn ra thủ, nhưng không nghĩ tới trong này nhưng lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy tình. Hấn lúc này hỏi:“Là ai?”

“Ma tôn Lăng Yên.” Trầm Ngọc thanh âm trầm thấp nói.

Nghe thế tên, Xích Diễn đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mới cười khò đi ra. Trầm Ngọc nhìn hấn thần sắc, tùy theo lại nói:“An Nhạc trấn sẽ phát sinh loại chuyện này, phía trước chúng ta ai cũng chưa từng đoán trước đến, nếu không phải ta ở lại nơi đây, cũng sẽ không phát giác loại chuyện này. Nhưng Ma tôn Lăng Yên sẽ xuất hiện lúc này, còn có chút bất thường.”

Xích Diễn chần chờ nói:“Thần tôn ý của người là.....”

“Ma tôn có lẽ đã sớm biết nơi này xảy ra sự, cho nên bọn họ mới có thể trước tiên ở trong này làm hạ phòng bị.” Trầm Ngọc thanh âm bình tĩnh, không nhanh không chậm nói,“Lại hoặc là, nàng cùng ta giống nhau, vốn là ở tại chỗ này, cho nên mới sẽ ở gặp chuyện không may thời điểm trước tiên đuổi tới.”

“Nhưng là nàng vì cái gì hội ở lại loại này hẻo lánh trấn nhỏ thượng?” Trầm Ngọc thì thảo hỏi một câu, đây mới là hấn tương không rõ chuyện tình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

đến, mãi cho đến mấy trăm năm về sau nàng mới lại xuất hiện, lại đã thương Thần giới mấy người, đi hướng Ma giới. Nàng ở Ma giới giữa mai danh ẩn tích mấy năm, chờ tái xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng đã trở thành nay như vậy Ma tôn.”

Trầm Ngọc không có lập tức mở miệng đối người này làm ra cái gì đánh giá, chỉ tại trong lòng im lặng tự hỏi. Xích Diễm cũng không biết trong lòng hấn cuối cùng suy nghĩ cái gì, liền cũng không nói chuyện lặng yên chờ, qua một hồi lâu nhĩ, Trầm Ngọc mới hốt ngẩng đầu lên.

“Thần tôn?” Xích Diễm chỉ nói là Trầm Ngọc sẽ đối này tam vạn năm trước sự tình làm ra cái gì tổng kết, lại không nghĩ rằng Trầm Ngọc nâng lên mắt, cũng là còn thật sự nói:“Xích Diễm, thần lực của ta giống như khôi phục không ít.”

“Ta có thể biến trở về đến đây.” Trầm Ngọc hai tròng mắt so với kia ban đêm ngôi sao còn muốn sáng ngời, trong thanh âm mang theo áp lực dồn dập.

Xích Diễm giật mình, thay đổi gấp mặt tiền tiểu Thần tôn quả nhiên ở một mảnh chói mắt kim quang trung khôi phục nhân thân, mà người này thậm chí ngay cả trạm đều còn không có đứng vững, liền hướng tới ngoài cửa bước nhanh đi rồi đi ra ngoài.

Xích Diễm vội vàng đi theo hấn phía sau, lớn tiếng nói:“Thần tôn người đây là.....”

“Ta đi tìm A Tinh, người không cần theo tới.” Trầm Ngọc cũng không quay đầu lại nói.

Vừa rồi còn trò chuyện thật tốt, lúc này khôi phục liền lập tức đi tìm nương tử, Xích Diễm oán thán một trận, thán nghĩ là Thần tôn trưởng thành cánh tay khuỷu tay đều ra bên ngoài quái, hấn đuổi theo từng bước lại dừng lại, hỏi tiếp nói:“Thần tôn người..... Muốn đi đâu tìm?”

“Trên đường hỏi một chút sẽ biết.” Trầm Ngọc nói đến đây nói, vội vàng ly khai viện này lạc.

Xích Diễm sâu kín hít một tiếng, rốt cuộc là chưa cùng đi lên, này đối tiểu vợ chồng trong lúc đó chuyện tình, còn không tới phiên hấn đến nhúng tay.

.

Tĩnh thật lâu thi gia đình viện, nay lại một lần bị nhân đẩy ra đại môn.

Đi vào trong đó, tựa hồ“Ta nhưng thật ra cho rằng, nàng có lẽ sáng sớm chỉ biết nơi này xảy ra sự, cho nên mới hội đãi ở trong này.” Xích Diễm hình như có đâm chiêu, mở miệng đánh gãy Trầm Ngọc ý nghĩ.

Trầm Ngọc hướng Xích Diễm nhìn lại, một lát lại nói:“Người nhận thức nàng.”

“Ta nhận thức nàng cử lâu.” Xích Diễm nở nụ cười hai tiếng, ý cười đã có chút phát khổ.

Trầm Ngọc nhìn ra hấn hình như có giấu diếm, liền tiếp theo lại hỏi:“Ma tôn Lăng Yên..... Cuối cùng là cái là hạng người gì? Nàng thật sao có tốt như vậy tâm, biết được nơi này xảy ra sự, liền trước tiên tới đây tương trợ?” Huống hồ muốn trấn áp kia tà khí cũng không phải cái gì chuyện dễ dàng, liền ngay cả hấn cũng vì vậy mà khôi phục nguyên thân, hấn liền không tin Ma tôn sẽ có như vậy tâm tư quản loại này nhân sự.

Xích Diễm lắc lắc đầu:“Hiện tại ta không biết, bất quá trước kia..... Nàng đồ thật là người như thế.” Hấn nói ra lời này, như là cảm thấy có chút buồn cười, nhướng mày đối Trầm Ngọc nói,“Nàng từ trước cái gì nhân sự đều quản, Đông Cẩm bọn họ không vì nàng thiếu quan tâm”

Trầm Ngọc vì có chút kinh ngạc:“Đông Cẩm bọn họ cũng nhận thức nàng.”

“Đúng vậy.” Xích Diễm vốn là nhìn ngoài cửa sổ trong viện hoa lạc, đến này một câu mới lại quay đầu, cười khế còn thật sự nói:“Nàng từ trước cũng là cái thần.”

Trầm Ngọc im lặng nhìn Xích Diễm, Xích Diễm trong lúc nói chuyện đã muốn lộ ra rất nhiều này nọ, hấn tuy rằng sớm đối Ma tôn Lăng Yên thân phận có điều suy đoán, nhưng vẫn là cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

“Thần vì sao hội thành ma?” Trầm Ngọc hỏi, hơn nữa Lăng Yên nếu không thành ma, còn thành vạn ma bên trong lợi hại nhất kia một cái.

Xích Diễm ý cười càng phát ra chua xót, thấp giọng nói:“Đây là thật lâu trước sự tình, tam vạn nhiều năm trước tam giới đại chiến, Thần tôn nói vậy cũng nghe nói qua.”

“Ân.” Trầm Ngọc gật đầu.

Xích Diễm nói:“Lăng Yên vốn cũng là Thần giới chiến thần chi nhất, lúc trước đại chiến là lúc, nàng đó là Thần giới đại quân chủ tướng, thống lĩnh trăm ngàn thần binh cùng yêu ma đối kháng, nhưng sau lại.....” Nhớ lại tam vạn nhiều năm trước chuyện tình, Xích Diễm có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói,“Sau lại tam giới đại quân ở hải thiên chi cảnh đại chiến một hồi, Lăng Yên tại kia một trận chiến giữa đột nhiên nhập ma, tương trợ cho ma binh, trái lại hại chết chúng ta Thần giới mấy ngàn thần binh.”

“Từ đó về sau, nàng tự thành Thần giới địch nhân.” Xích Diễm nói.

Trầm Ngọc chỉ cảm thấy lời này trung có rất nhiều gì đó chưa từng giải thích bạch, hần rất nhanh hỏi:“Lăng Yên vì cái gì hội nhập ma?”

Xích Diễm lắc đầu:“Không biết, Thần giới từng phái người đi tìm nàng, muốn biết rõ ràng sự tình chân tướng, nhưng nàng nháo ra như vậy sự tình sau liền không biết chạy trốn tới nơi nào, mọi người tìm nàng không ngay cả không khí đều phải âm lãnh vài phần, Bộ Duyên Khê liền tưởng ngày ấy tại đây trách trung nhìn thấy tình hình, nhện không được tự trong túi lấy ra mấy trương phù chú đèn, thật cẩn thận hướng bốn phía thăm dò nhìn xung quanh. Hần một mặt mọi nơi nhìn, một mặt lại vô vô đi ở phía trước Lăng Yên bả vai, nhỏ giọng nói:“Ngươi..... Chớ đi nhanh như vậy.”

“Làm sao vậy?” Lăng Yên hỏi đầu, khó hiểu nhìn hần.

Bộ Duyên Khê nhẹ nhàng khụ một tiếng, cũng may hần này một chuyến đi ra thời điểm còn riêng mang theo chính mình một kiếm, vì thế lúc này hần nắm chặt rãnh tay lý chuỗi kiếm, chạy chậm vài bước cướp được Lăng Yên trước người của, thế này mới lại không lớn tự tại nói:“Ta là tu đạo người, loại chuyện này, như thế nào cũng nên là ta đến đi lên mặt.”

Lăng Yên nhìn hần về mặt, nhợt nhạt cười nói:“Đa tạ.” Nàng mặc dù cảm thấy người này yêu thích xen vào việc của người khác, thả lại vươngng chân vươngng tay, nhưng ngoài ý muốn nhưng không gọi nhân chán ghét.

Bộ Duyên Khê rầu rĩ lên tiếng, nổi lòng lại hoàn toàn không ở nơi đây, chích đề phòng nhìn tiền phương, bắt đắc dĩ nói:“Muốn điều tra nơi này, phải làm cũng là chúng ta tu đạo người chuyên tình, A Tinh ngươi sẽ không thuật pháp, đến đây cũng vô dụng, chỉ bằng ở nhà chờ ta, nhà ngươi tưởng công nếu thật sự ở trong này, ta nhất định cho ngươi còn cái hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về.”

Lăng Yên nghe lời này, lắc đầu nói:“Ta lo lắng.”

Bộ Duyên Khê lẩm bẩm nói:“Có cái gì rất yên tâm, có ta ở đây đâu.”

“.....” Lăng Yên thật sự không nghĩ nói chính mình chính là bởi vì hần mới lo lắng, người này làm việc thập phần lỗ mãng, lần đầu gặp gỡ chính mình thật vất vả tìm được manh mối bị người này nhất trương phù chủ cấp chụp tán chuyện tình nàng đến bây giờ còn ký ức hầy còn mới mẻ.

Bộ Duyên Khê tự nhiên không biết Lăng Yên trong lòng tưởng là lúc này sự, lúc này bốn phía đều là âm trầm quỷ khí, người xem trong lòng sợ hãi, hần liền cố gắng suy nghĩ chút nói cùng Lăng Yên nói, ý đồ giảm bớt như vậy khản trương cảm xúc, Lăng Yên cẩn thận nghe, nhưng hần lật đi lật lại cũng đều là kia vài câu an ủi trong lời nói, làm cho Lăng Yên không cần lo lắng, nhân tổng hội tìm được.

Lăng Yên nghe xong trong chốc lát, rốt cuộc nhìn cách đó không xa, mở miệng ngắt lời nói:“Có phải hay không phải nơi đó?”

Bộ Duyên Khê dừng lại bước chân, như là còn không có phản ứng lại đây Lăng Yên ý tứ.

Lăng Yên chỉ vào cách đó không xa cái kia có vẻ đen kịt nhất thời vọng không đến đầu hành lang dài, phục lại hỏi:“Bên kia hần là đi thông hậu viện , kia khẩu giếng cạn hần là ngay tại bên kia đi?”

Bộ Duyên Khê về mặt làm như đối đối, chích nhẹ nhàng “A” một tiếng, phục lại lẩm bẩm nói:“Đúng rồi, hần là .”

“Chúng ta mau đi qua.” Lăng Yên nói một tiếng, lại đi tới Bộ Duyên Khê tiền phương.

Trên thực tế Lăng Yên là tới quá nơi này , ngày hôm qua ban đêm nàng một người đi ra ngoài tìm tìm Đường Lam, thay đổi đêm này toàn bộ nhà cửa đều đi rồi một lần, nhưng loại chuyện này tự nhiên không thể đủ nói cho Bộ Duyên Khê. Đêm qua lý nàng cũng đã nhớ kỹ nơi này địa hình, cho nên nàng trong lòng thập phần rõ ràng, từ nơi này điều hành lang dài xuống chút nữa đi, chính là nàng phát hiện tiểu hồ ly kia chỗ từ đường, mà kia giếng cạn..... Đêm qua lý sắc trời quá mờ, nàng cũng không từng chú ý tới, bất quá nghĩ đến phải làm cũng sẽ không cách quá xa.

Hai người trầm mặc hướng tới kia hành lang dài đi về phía trước đi, quả nhiên không lâu sau bọn họ liền thấy được đêm qua lý Lăng Yên chứng kiến trôi qua từ đường.

“Nơi đó là cái gì địa phương?” Bộ Duyên Khê chỉ vào kia chỗ cửa phòng, khó hiểu hỏi một câu,“Trên cửa dán là cái gì phù chú?”

Nghe nói lời ấy, Lăng Yên bước chân vì đón, biến sắc nhìn đi qua.

Kia đêm qua lý rộng mở từ đường, lúc này không ngờ trải qua thật chặt nhắm lại đại môn, trên cửa còn dán mấy trương cổ quái hoàng phù, mặt trên tựa hồ dùng cổ quái ri sắt sắc viết cái gì vậy.

Mấy thứ này, vốn là đêm qua lý không có.

“Ngươi..... Làm sao vậy?” Bộ Duyên Khê không rõ Lăng Yên vì sao đột nhiên làm ra này phó bộ dáng, chỉ phải nhỏ giọng nói một câu,“Ta đều nói , ngươi nếu sợ hãi, hãy đi về trước, nơi này giao cho ta đến thì tốt rồi.”

“Trở về làm gì?” Lăng Yên nhỏ giọng nói một câu, hốt nhợt nhạt nở nụ cười,“Nơi này có cổ quái.”

“Cái gì cổ quái?” Bộ Duyên Khê khó hiểu.

Lăng Yên cúi đầu nhìn trong lòng tiểu hồ ly liếc mắt một cái, nâng bước hướng tới kia bị truy nã phù chú từ đường đi đến, thanh âm bình tĩnh lại mang theo vài phần tùy ý ngạo nghễ:“Có người ở cổ làm ra về huyền bí mà thôi.”

Không biết vì sao, Lăng Yên càng là hướng kia chỗ từ đường tới gần, ghé vào trong ngực nàng tiểu hồ ly ánh mắt liền càng là khẩn trương. Nó tiến chút thời điểm còn mềm nằm úp sấp, như là không có khí lực giống nhau ốm yếu, lúc này nghe thấy Lăng Yên lời này, lại hốt kích liệt giấy dựa đứng lên, thừa dịp Lăng Yên chưa chuẩn bị, đúng là động tác linh hoạt tự kia trong lòng chui đi ra, chạy đi liền hướng một khác sườn chạy tới.

Lăng Yên như là sớm dự đoán được nó hội đào thoát, trong lúc nhất thời cũng không đuổi theo, chỉ đem ánh mắt dừng ở trước mặt đại môn phía trên.

Người thường có lẽ xem không hiểu, nhưng Lăng Yên bắt quá liếc mắt một cái, cũng đã đem thứ này nhìn cái hiểu được.

Này phù chú trên đó viết là yêu giới văn tự, nàng mặc dù xem không hiểu, lại có thể nhận ra đến.

Nơi đây khác thường, quả nhiên là cùng yêu giới có liên quan, mà tối hôm qua nàng đến thời điểm nơi đây là thật tốt, hiện tại lại bị thiếp thượng phù chú, việc này chỉ sợ cũng cùng nàng mang về gia kia chích tiểu hồ ly có liên quan buộc lại.

“Còn không ra?” Lăng Yên nâng lên thủ, nhẹ nhàng huyếch kia hoàng phù, ngữ điệu khinh chọn nói, “Yêu giới bình thường chính là dùng loại này bản lĩnh dọa người?”

Lăng Yên như vậy nói xong, một phen xả hạ kia phù chú.

“Ài, ngươi làm cái gì?” Mặt sau Bộ Duyên Khê không rõ Lăng Yên này vừa mới động, vội vàng lớn tiếng nói: “Ngươi làm cái gì, này ngoạn ý không thể tùy tiện xé, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, này cũng không phải là cái gì chơi thật vui sự tình.....”

Bộ Duyên Khê vội vàng hướng Lăng Yên này chỗ đi tới, Lăng Yên không có hồi đầu, lại có thể nghe thấy thanh âm của hấn càng ngày càng nhỏ, tiếng bước chân càng ngày càng xa, dần dần biến mất không thấy, bốn phía không hề có một chút tiếng vang.

Lăng Yên đến vậy khi mới rút cuộc hồi đầu, liếc mắt một cái nhìn lại, bốn phía cũng không tái là mới vừa rồi cảnh tượng, nàng lúc này thân ở ở một mảnh mờ mịt sương trắng giữa, trước mặt không hề có Bộ Duyên Khê thân ảnh của, chỉ có một cả người xanh biếc bảo trung niên bộ dáng nam tử.

“Ngươi này tiểu cô nương, biết đến nhưng thật ra không ít.” Nam tử kia híp mắt hướng Lăng Yên đã mở miệng, thanh âm có chút bất thường sắc nhọn.

Lăng Yên gọi lên khoe môi nở nụ cười, thân nhiên nói: “Nhỏ như vậy xiếc, muốn nhìn không được cũng khó.”

“Đáng tiếc, nơi này không phải ngươi một người bình thường nên đến địa phương.” Nam tử lãnh đạm nói. “Tiểu cô nương, ngươi đã lại nhiều lần đến đây, sẽ không tắt ra lại đi.”

Lăng Yên như trước cười, lại không lập tức mở miệng.

Nam tử nhíu mi nói: “Ngươi còn tại chờ vừa rồi người kia tới cứu ngươi? Ngươi có thể yên tâm, của ta mê trận ai cũng đi không ra đi, ai cũng cứu không được ngươi, ngươi cho dù là chờ tái lâu cũng vô dụng.”

“Không, ta chờ không phải hấn, là ngươi.” Lăng Yên buồn cười khoi mào mi, trên người khí thế hốt thay đổi, nàng một tay hơi hơi tìm hiểu, một thanh sáng như tuyết trường đao dĩ nhiên nơi tay, hàn quang nghiêm nghị trong lúc đó, Lăng Yên ngữ thanh nhẹ nhàng nói: “Đã lâu không ai bảo ta tiểu cô nương, ta còn tưởng chờ ngươi nhiều kêu vài tiếng nghe một chút.”

Này tất cả biến hóa quá nhanh, nam tử thế này mới rút cuộc ý thức được, trước mặt mình đứng đều không phải là chính là một cái bình thường nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Không có đợi đến nam tử kia lấy lại tinh thần, Lăng Yên thần sắc liền thoáng chốc lạnh xuống dưới, nàng đột nhiên cử đao, đao phong trực bức nam tử kia, thanh âm trầm liệt nói: “Đường Lam ở nơi nào?”

Nam tử liễm mi nói: “Đường Lam?”

Lăng Yên chung quanh tìm không được Đường Lam, sớm đem nơi này cho rằng cuối cùng khả năng, này đây một lòng nghĩ đến Đường Lam thay đổi ở chỗ này, nam tử kia nhìn Lăng Yên vẻ mặt, trong lúc nhất thời nhưng lại cũng thấy cổ quái, chính là nghĩ lại trong lúc đó, hấn liền vừa cười đứng lên, thanh

âm lạnh lùng nói:“Ngươi nói người này ta không biết, bất quá thích xen vào chuyện của người khác tới nơi này nhân cũng không thiếu, không có người có thể còn sống đi ra ngoài.”

Hắn như vậy cười, chỉ vào chính mình phía sau phương hướng nói:“Ngươi nếu là muốn tìm hắn, không bằng qua bên kia thì cốt trong đồng tìm đi.”

Lăng Yên vốn là lo lắng Đường Lam, lúc này nghe được người này trong lời nói, lại không thể tái áp lực đáy lòng tức giận, trầm giọng nói:“Ngươi thật sao..... Đưa hắn.....”

Nam tử nhưng cười không nói, nhưng trên mặt vẻ mặt lại không chút nào phủ nhận.

Lăng Yên cắn cắn môi, thật lâu sau nhìn chăm chú dưới lúc chợt cười lạnh lên.

Của nàng ý cười có vẻ phóng đảng mà lãnh liệt, trong tay nàng đao phong bắt đầu nổi lên xích thước hồng quang, bốn phía hơi thở hốt kịch liệt biến hóa đứng lên, quấy toàn bộ bốn phía sương trắng đều bắt đầu lay động đứng lên, mắt thấy trận pháp này sở chủ thành địa phương sẽ tan rã. Nam tử kia rốt cuộc ý thức được không tốt, sắc mặt đại biến, trong tay cũng triệu hoán ra vũ khí đến, thẳng chỉ Lăng Yên nói:“Ngươi cuối cùng là loại người nào?”

Lăng Yên vẫn là kia phó Hạ Dung Tinh bộ dáng, chính là khí thế lại cùng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, nàng mặt không chút thay đổi nhìn nam tử kia, cũng không nói gì ra bản thân thân phận, chích lạnh giọng nói:“Các ngươi yêu giới chuyện tình, ép buộc thành cái gì bộ dáng, ta vốn không tính quản.”

“Nhưng là Đường Lam bất quá là cái thư sinh tay trái gà không chặt, ngươi nhưng lại cũng không chịu buông tha.”

Nam tử nhú chặt hai hàng lông mày, đối mặt trước mắt như vậy khí thế Lăng Yên, nhưng lại hốt sinh ra một loại không chỗ khả trốn cảm giác đến.

Cuối cùng là loại người nào, cuối cùng là ai sẽ có lực lượng như vậy?

Trong lòng hắn thoáng chốc hiện lên vô số loại ý niệm trong đầu, cuối cùng suy nghĩ đứng ở một người tên là nhân khó có thể tin tên thượng. Hắn đột nhiên trợn to hai mắt nhìn phía Lăng Yên, bình khí hốt bắt đầu khởi xương chiến đến.

“Ma tôn..... Lăng Yên?” Nam tử kia rốt cuộc nói ra khẩu nói.

Lăng Yên hừ lạnh một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa, trường đao cắt qua sương mù, dĩ nhiên ra tay!

.

Một khác phương, Bộ Duyên Khê đang đứng ở một chỗ trầm ám phòng giữa, cùng trước mặt tuyết trắng hồ ly mắt to trừng mắt đôi mắt nhỏ.

Mới vừa rồi hắn rõ ràng đang ở kia phòng ở ngoài cùng A Tinh nói chuyện với nhau, không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong gian phòng đó, hơn nữa đồng dạng cùng hắn cùng nhau đôi lúc này còn có một cái tiểu hồ ly.

“A Tinh đâu?” Bốn bề vắng lặng, Bộ Duyên Khê trong lòng có chút khẩn trương, chỉ phải đi qua đi lại, hướng tới bốn phía nhìn ra đi, chính là này phòng cực ám, hắn mở ra cửa sổ, nhìn ra đi vẫn là một mảnh tối đen, chút nhìn không ra nơi đây cuối cùng ra sao chỗ. Mắt thấy tựa hồ tại đây đợi cũng không thích hợp, đi ra ngoài cũng không thích hợp, hắn không khỏi thật dài hít đứng lên, hướng tới kia tiểu hồ ly mở miệng nói,“A Tinh có thể hay không bị yêu quái tróc đi rồi?”

Tiểu hồ ly quỳ rạp trên mặt đất, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, không khác phản ứng.

Bộ Duyên Khê dưới đáy lòng bên trong cười khổ một tiếng, nói là nhất chích nho nhỏ hồ ly, lại như thế nào nghe hiểu được hắn trong lời nói.

Hắn bất đắc dĩ lại là thở dài, nghĩ nghĩ vẫn là hạ quyết tâm, đi vào kia tiểu hồ ly trước mặt cửa, đem nó một phen cấp bế đứng lên, còn thật sự nói:“Đừng lo lắng, ta mang ngươi đi tìm nhà ngươi chủ nhân.”

Tiểu hồ ly:“.....” Lúc trước còn không có cái gì phản ứng tiểu hồ ly, lúc này vội vàng đặt chân sẽ chạy.

Bộ Duyên Khê ôm lấy kia tiểu hồ ly, vội vàng nói:“Đừng sợ! Ta nhưng là tu đạo người, điểm ấy tiểu xiếc còn không làm khó được ta!”

Hắn như vậy nói xong, xoay người muốn đi ra cửa, nhưng mà gọi hắn không có dự đoán được là, ngay tại hắn mở cửa khoảnh khắc, một đạo bóng người liền trực tiếp xuất hiện ở tại trước mặt của hắn.

Bộ Duyên Khê nhin không được kêu sợ hãi một tiếng, sau một lát mới đưa kia đạo nhân ảnh cấp nhìn rõ ràng, không khỏi sắc mặt trắng bệch lại thì thào nói một câu:“Ngươi..... Là A Tinh sao?”

Mới vừa rồi biến mất nhân, không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, hơn nữa cả người hơi thở âm trầm đáng sợ, liền ngay cả mặt mũi sắc cũng là tái nhợt khó coi, một cái chớp mắt trong lúc đó kêu Bộ Duyên Khê nhin không được hoài nghi khởi trước mặt nhân cuối cùng có phải hay không phải Hạ Dung Tinh bản nhân.

Ngay tại Bộ Duyên Khê chần chờ không chừng thời điểm, Lăng Yên rốt cuộc đã mở miệng:“Là ta.” Nàng thanh âm lược có chút khàn khàn, trong thần sắc cũng nhiều chút mệt mỏi, Bộ Duyên Khê hơi sửng sốt, lập tức phát giác không đúng, vội vàng hỏi:“Ngươi làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Yên hai mắt thẳng tắp nhìn Bộ Duyên Khê, thật lâu sau không nói, Bộ Duyên Khê nhìn không được lại suy đoán nói: “Có phải hay không phải..... Đường Lam xảy ra chuyện gì?” Hắn cùng với Lăng Yên tuy rằng nhận thức không tinh lâu lắm, nhưng là có thể nhìn ra đến người này rất ít hội lộ ra về mặt như vậy, nếu là xảy ra điều gì sự, cũng chỉ có thể là về Đường Lam chuyện tình.

Nghe được Bộ Duyên Khê lời này, Lăng Yên không hề gợn sóng ánh mắt bỗng nhiên giật giật, liền nói ngay: “Hắn không có việc gì!”

Quả nhiên là xảy ra chuyện gì.

Bộ Duyên Khê cười khò một tiếng, vội vàng an ủi nói: “Không có việc gì không có việc gì, hần cát nhân đều có thiên tương, tự nhiên không có việc gì!”

Lăng Yên hơi hơi mím môi, một lát sau lại đem ánh mắt dừng ở Bộ Duyên Khê trong ngực kia chích tiểu hồ ly trên người.

Tiểu hồ ly nguyên bản còn tại giây dựa, lúc này nhân Lăng Yên tầm mắt, lại hốt ngừng lại, chích một đôi bích sắc ánh mắt lẳng lẳng cùng Lăng Yên đối diện.

Lăng Yên thấp giọng nói: “Ngươi có biết Đường Lam ở nơi nào, đúng hay không?”

Mới vừa cùng kia sử dụng yêu thuật nam tử một trận chiến, Lăng Yên đau tẩu người nọ một chút, chính là người nọ đối nơi đây địa hình rất tinh tường, rất nhanh bỏ chạy đi rồi. Lăng Yên không hề ham chiến, phá vỡ trận pháp lập tức tìm đến Bộ Duyên Khê cùng này tiểu hồ ly. Nàng thủy chung không tin Đường Lam thật sự xảy ra chuyện, cho dù là thật sự xảy ra điều gì sự, nàng cũng muốn trước tìm được nhân, tận mắt quá mới tính hết hy vọng. Nàng hai mắt gắt gao chăm chú vào kia tiểu hồ ly trên người của, tiểu hồ ly liền như vậy tĩnh hồi lâu, rốt cuộc vươn móng vuốt, một phen hung hăng cong ở tại Bộ Duyên Khê trên cánh tay của.

Bộ Duyên Khê “Ngao” một tiếng đau đến kêu lên, cuống quýt buông tay, kia tiểu hồ ly liền linh hoạt nhảy tới trên mặt đất, bước chân cực khinh vài bước đến đại môn chỗ.

Lăng Yên nhìn nó động tác, rất nhanh theo đi qua. Bộ Duyên Khê đau qua sau cũng là ngẩn ra, tùy theo nói: “Nó đang làm cái gì?”

“Có lẽ.....” Lăng Yên thấp giọng nói, “Nó muốn dẫn chúng ta đi địa phương nào.”

Tiểu hồ ly nghe thấy lời này, hồi đầu lại ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái, ngược lại hướng tới ngoài phòng đi đến. Nó động tác cực nhanh, Lăng Yên vì thế nhìn Bộ Duyên Khê liếc mắt một cái nói: “Chúng ta mau cùng thượng.”

Bộ Duyên Khê vội vàng lên tiếng, theo Lăng Yên một đạo theo đi lên, kia tiểu hồ ly động tác cực nhanh, ngoài phòng không biết khi nào lại khôi phục từ trước cảnh trí, lúc trước đen nhánh kia một mảnh như là không có tồn tại quá bình thường. Bộ Duyên Khê cảm thấy cổ quái, thì thảo niệm một tiếng, lại không biết nói này tất cả là Lăng Yên công lao, mới vừa rồi Lăng Yên đánh bại kia yêu giới nhân, thế này mới phá khai rồi nơi này trận pháp.

Hai người đi theo tiểu hồ ly quái qua vài điều hành lang dài, thế này mới rốt cuộc ở một chỗ rộng mở không chỗ ngừng lại.

Này phiên không chu vi tường cao, trung ương chỗ có một ngum tĩnh, bên cạnh giếng loạn thất bát tao dán rất nhiều lão cũ phù chú, có đã muốn phai màu, có vẫn còn là tân, đem toàn bộ miệng giếng đều vây quanh ở tại hoàng phù trong lúc đó.

Tĩnh thượng cái mộc cái, lấy một khối cự thạch đè nặng, trên tảng đá cũng tràn đầy phù chú.

Không biết là phù là sai thấy, Bộ Duyên Khê cảm thấy này địa phương thoát nhìn, so với biết bên ngoài còn muốn có vẻ âm trầm vài phần.

“Nơi này..... Chính là.....” Bộ Duyên Khê nói đến chỗ này, nhìn không được hướng Lăng Yên nhìn đi qua.

Lăng Yên đã ở xem kia giếng cạn, nàng nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, gật đầu nói: “Nơi này hẳn là chính là Lưu thúc trong miệng nói giếng cạn.” Một trăm nhiều năm trước thi theo thầy học trăm khẩu nhân, chính là chết tại đây giếng cạn cạnh, tử trạng ly kỳ, giống nhau huyết nhục bị hút khô.

Bộ Duyên Khê nghĩ đến đây, nhìn không được nhẩn lại mi đến, sau này lui nửa bước.

Lăng Yên không có chú ý tới Bộ Duyên Khê động tác, chích còn thật sự nhìn kia miệng giếng.

Này địa phương nàng đem qua đến thời điểm cũng không có nhìn thấy, nàng đem toàn bộ thi gia đình viện đều đi rồi một lần, lại cô đơn không có đi đến nơi đây, có lẽ là vì nơi đây quá mức heo lạnh, lại có lẽ này trong trạch viện vốn là bố cố nghi trệch, cho nên nàng lúc trước mới không thể tìm được nơi này.

Bộ Duyên Khê nhìn kia chỗ truy nã phù chú miệng giếng, một phen kéo lại sắp tiến lên Lăng Yên, lúc đầu nói: “Đừng..... Đừng đi qua, nơi đó khẳng định có vấn đề, ngươi trước đừng đi qua!”

Tiểu hồ ly lúc này đã muốn nhỏ giọng vô tức đến kia miệng giếng bên cạnh, hồi đầu ánh mắt lạnh nhạt nhìn hai người.

Lăng Yên nhìn kia tiểu hồ ly liếc mắt một cái, ngược lại đối Bộ Duyên Khê lắc đầu nói: “Ta phải đi qua nhìn xem.”

Bộ Duyên Khê chần chờ trong chốc lát, sắc mặt thay đổi vài thay đổi, rốt cuộc mới đưa Lăng Yên hướng chính mình phía sau lập đi, rút một hơi nói: “Quên đi, ta..... Ta đi.”

Hắn nói như vậy , liền hướng tới kia miệng giếng chỗ đi đến.

Lăng Yên không có ngăn cản hắn động tác, đi theo ở hắn phía sau, chậm rãi đến miệng giếng bên.

Tiểu hồ ly mắt thấy bọn họ hai người cùng lại đây, quơ quơ cái đuôi, một phen nhảy tới tỉnh cái thượng, dùng hai điều đoản vũ vũ chân trước nhẹ nhàng đẩy thôi kia đặt ở tỉnh cái thượng cự thạch.

Tàng đá không chút sút mẻ, mặt trên mấy trương phù chú cũng là bởi vì tiểu hồ ly động tác nhẹ nhàng phiêu đăng đứng lên.

Bộ Duyên Khê về mặt ngưng trọng thấp giọng hỏi:“Nó đây là muốn chúng ta..... Đem này tàng đá đẩy ra?”

“Xem ra là .” Lăng Yên gật đầu.

“Này tàng đá phía dưới cuối cùng là cái gì?” Bộ Duyên Khê thì thào hỏi.

Lăng Yên không đáp, nàng cũng tưởng biết.

Nàng nâng chạy bộ đi qua, tiểu hồ ly làm như hiểu ý, rất nhanh theo kia tỉnh cái thượng nhảy xuống tới, sau đó ngoan ngoãn ngồi ngồi ở một bên nhìn Lăng Yên động tác. Bộ Duyên Khê trương liễu trương khẩu, trợn to hai mắt hỏi:“Người muốn làm gì?”

Lăng Yên thuận miệng nói:“Đương nhiên là bàn tàng đá.”

Bộ Duyên Khê không thể tin được trừng nàng:“Người?” Lăng Yên này xinh xắn lạnh lợi nữ tử, thấy thế nào cũng không như là hữu lực khí có thể đem này tàng đá đồ thủ bàn lên bộ đáng, Bộ Duyên Khê thậm chí hoài nghi nàng ngay cả thời đều thời bất động này đại ngoạn ý, càng đừng nói đem nó cấp bàn đi rồi.

Nhưng mà Lăng Yên khí lực hiển nhiên thật to vượt qua hắn phỏng chừng, ngay tại hắn về mặt không thể tin ánh mắt giữa, Lăng Yên giống như là phui đi một mảnh bụi bặm như vậy, dễ dàng đem tỉnh cái thượng tàng đá cấp đá văng ra .

Bộ Duyên Khê:“.....”

Lăng Yên hướng kia miệng giếng miết đi liếc mắt một cái, vừa muốn tiếp tục đẩy ra tỉnh cái.

Bộ Duyên Khê vội vàng tiến lên đè lại tay nàng:“Đừng!”

Lăng Yên còn chưa tới kịp mở ra tỉnh cái, bốn phía sắc trời lại là hốt trầm xuống, từng trận âm phong trống rỗng dựng lên, ở hai người bên cạnh người uốn lượn đứng lên, mấy đạo kêu sớ hãi cùng cười lạnh thanh đồng thời vang lên, đem hai người cùng nhất chích hồ ly vây quanh ở giữa, trên đất bóng dáng, đột nhiên như là sống, mở ra lợi trào, hướng tới miệng giếng bên hai người đánh thẳng mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Trầm Ngọc là từ đầu đường tiểu tửu quán Lưu thúc nơi đó tìm hiểu đến A Tinh đám người hành tung , phương vừa nghe nói nàng đi kia chỗ thi gia đình viện, Trầm Ngọc lập tức liền chạy đi qua.

Ngày ấy vì trần áp tà khí, Trầm Ngọc phải đi quá thi gia đình viện , tuy rằng bất quá là ngăn ngừa trong chốc lát thời gian, nhưng hắn lại đem kia chỗ nhìn cái hiểu được, nơi đó không phải cái gì đơn giản địa phương, bên trong cuối cùng có chút cái gì đồ không sạch sẽ, liền ngay cả hắn cũng nói không rõ ràng lắm, nay biết A Tinh đám người đi nơi đó, Trầm Ngọc lo lắng không thôi, thâm nghĩ lập tức nhìn thấy A Tinh, nói cho chính nàng không có việc gì, sau đó đem nhân cấp mạng đi ra.

Trầm Ngọc đuổi tới thi gia thời điểm, toàn bộ nhà cửa im lặng một mảnh, tĩnh nghe không thấy một chút thanh âm, hắn đứng ở đại môn chỗ nhìn thoáng qua, rất nhanh liền hướng bên trong mà đi.

Toàn bộ nhà cửa trống rỗng, chung quanh che tro bụi, Trầm Ngọc vốn cũng không hội nhận thức lộ, biên lung tung hướng bên trong bước nhanh mà đi, đi rồi hảo một trận tử, mới rốt cuộc ở một chỗ góc tường chỗ phát giác nhất trương nho nhỏ hoàng phù. Trầm Ngọc đem vật kia nhặt lên đến xem liếc

mất một cái, rất nhanh phát hiện đó là Bộ Duyên Khê gì đó, kia phù chú thượng văn tự hần từng ở Bộ Duyên Khê trong sách thấy qua.

Nói như thế đến, bọn họ là tới quá này địa phương không sai .

Xác định trong lòng suy nghĩ, Trầm Ngọc tiếp theo hướng nhà cửa ở chỗ sâu trong đi, lại đi rồi trong chốc lát, bốn phía cảnh trí lại đột nhiên cải biến.

Trước mắt đột nhiên bốc lên khỏi một mảnh mờ mịt sương trắng, đem bốn phía lộ đều mông lung lên, Trầm Ngọc dừng lại bước chân, nhìn ra nơi đây vẫn đề đến.

Lập tức hần trở lại nhìn lại.

Trước mắt đứng một gã xanh biếc bào nam tử, cả người khóa lại áo choàng giữa, cả người phiếm hắc vụ, thấy không rõ khuôn mặt, chích mơ hồ có thể phân rõ đó là một gã tướng mạo trung niên nam tử.

Đây là yêu giới nhân, bất quá liếc mắt một cái, Trầm Ngọc liền nhìn ra trên người đối phương yêu khí.

“A Tinh ở trong này đúng hay không?” Không đợi đối phương mở miệng, Trầm Ngọc hỏi trước đi ra.

Kia trong sương mù nam tử trưng liễu trưng khâu, lại nhìn không được nhú mày, hôm nay không biết là cái ngày mấy, vừa gần cận một cái Ma tôn Lăng Yên hỏi hần yếu nhân, lúc này gần cận cá nhân, lại hỏi hần yếu nhân, nơi đây nhiều như vậy năm cũng không vài người dám xông tới, không nên người nhiều như vậy cho bọn hần muốn?

Hần nghĩ đến đây không khỏi giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói:“Ngươi vậy là cái gì nhân? Vì sao tới đây?”

Nhân mới vừa rồi đánh lên Ma tôn Lăng Yên trải qua, nam tử kia lần này cẩn thận vài phần, trước đem người có tên tự hỏi rõ ràng nói sau.

Trầm Ngọc tuy biết nói người này là yêu giới đến, nhưng cũng không hiểu được đối phương cuối cùng là cái gì thân phận, liền có sở giác đoán nói:“Ta gọi là Đường Lam.”

Hần nói xong lời này, chợt lại nói:“A Tinh ở nơi nào? Nàng đã tới đúng hay không?” Hần lại nói dừng lại, thấp giọng hỏi:“Ngươi đem nàng thế nào?”

Nam tử kia nghe xong Trầm Ngọc trong lời nói, không khỏi sùng sốt, ngược lại hoài nghi nhìn chăm chăm đối phương, nhỏ giọng thì thầm:“Ngươi nói..... Ngươi kêu Đường Lam?”

Xem đối phương thần sắc, tựa hồ là nghe nói qua chính mình tên, Trầm Ngọc suy đoán đối phương là từ A Tinh trong miệng nghe được chính mình tên , vì thế thần sắc đông lạnh gặt đầu nói:“Là ta.”

Nam tử nghe nói lời ấy, hốt nộ nụ cười.

Hần tiếng cười âm trầm mà sáng giọng, nghe đứng lên lại có chút sấm nhân, Trầm Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn hần, không rõ người này vì sao đột nhiên lớn như vậy cười.

Nam tử sau khi cười xong, tiện đà ánh mắt che lấp hướng Trầm Ngọc xem ra, gần từng tiếng lại nói:“Ngươi chính là Đường Lam?”

Trầm Ngọc bình tĩnh gạt đầu.

“Vậy thì thật là, không thể tốt hơn.” Nam tử vươn một tay, bàn tay lượng ra một thanh cự liêm, hướng Trầm Ngọc chậm rãi đã đi tới.

Người này chính là Đường Lam, Ma tôn Lăng Yên muốn tìm Đường Lam.

Nam tử kia trong lòng thập phần rõ ràng, xem mới vừa rồi Ma tôn Lăng Yên như vậy vẻ mặt, chỉ biết này nam tử đối nàng mà nói định là thập phần trọng yếu, nếu là đưa hần cấp bắt được, để mà không chế Ma tôn, liền có thể đem mới vừa rồi hần chịu này khí cấp đòi lại đến. Hần nghĩ đến đây, không khỏi lại là một trận cười lạnh, không nghĩ tới Ma tôn Lăng Yên hoành hành nhất thế, nhưng lại cũng có như vậy nhược điểm.

Hần nghĩ như vậy , trên người xanh biếc sắc y bào hốt triển, thân hình mơ hồ trong lúc đó, đã muốn lướt đến Trầm Ngọc trước người cửa, trong tay liêm đao quét ngang tiếng gió, mắt thấy liền muốn rơi xuống Trầm Ngọc trên người cửa!

Sắp đắc thủ, nam tử trong lòng cười lạnh, đã là đem kế tiếp phải như thế nào ứng phó Ma tôn đều cấp suy nghĩ cái rành mạch, nhưng mà ngay tại hần ý cười còn chưa thâm nhập hai tròng mắt thời điểm, trước mắt nhân hốt vừa động, trên người một trận phải nhiên thân lực trào ra, hần cả người cứng đờ, nhưng lại ở một cái chớp mắt trong lúc đó không thể động đây!

Nam tử trên mặt ý cười chợt ngưng trụ, bất khả tư nghị hướng Trầm Ngọc trừng mắt nhìn đi qua.

Trầm Ngọc bây giờ còn không nghĩ hiểu được, vì cái gì người này khi nói chuyện đột nhiên liền động khởi thủ đến, vì cái gì nghe được chính mình dùng tên giả hần hội lộ ra như vậy thần sắc. Hần bất động thanh sắc nhìn trước mắt xanh biếc bào nam tử, vươn tay nhẹ nhàng đẩy ra rồi hần hoành ở trước người mình liêm đao, thấp giọng lại hỏi:“A Tinh ở nơi nào?”

Nam tử cắn răng không có mở miệng, chích trừng lớn một đôi mắt thấy Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc trong tay kim mang lóe ra, đem người nọ liềm đao sồi nổi chấn vỡ, ngay tại này một trận động tĩnh giữa, nam tử trên người bọc áo choàng bị gió thổi khởi, lộ ra thanh một khối tử một khối làn da đến.

Nam tử sắc mặt khó coi cực.

Mới vừa đi cái lợi hại ma, hiện tại lại đụng phải một cái lợi hại thần, còn đều quân hấn yếu nhân, quả thực cùng có ý trên cột hấn ngoạn giống nhau!

Trầm Ngọc theo dõi hấn nhìn trong chốc lát, cuối cùng không thể bỏ qua trên mặt hấn thương, ra tiếng hỏi:“Người bị ai đánh?”

Nam tử cắn chặt răng, cười lạnh một tiếng, nhìn từ trên xuống dưới Trầm Ngọc, không biết là phù đã muốn đoán được thân phận của đối phương, chích thanh âm khàn khàn nói:“Người thật sao không biết?”

Trầm Ngọc không có nghe hiểu được nam tử kia theo như lời nói, đang muốn mở miệng hỏi lại, lại hốt nghe cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận thanh âm cổ quái, thanh âm kia giống như là vô số người ở khóc kêu cùng kêu sợ hãi, vừa như là xi xào bàn tán cùng thấp giọng cười lạnh, thanh âm kia hỗn loạn mà hỗn độn, hỗn hợp cùng một chỗ nhưng lại gọi người nghe được một trận da đầu run lên.

Nam tử thần sắc đại biến, cắn răng nói:“Đáng chết, kia tiểu hồ ly làm chuyện tốt!”

“Làm sao vậy?” Trầm Ngọc thì thảo hỏi một tiếng, nhưng nghe nam tử kia trong miệng nhắc tới tiểu hồ ly, lập tức cũng hiểu được lại đây.

Kia tiểu hồ ly nếu là ở bên kia, như vậy A Tinh cùng nó cùng một chỗ, nhất định đã ở bên kia. Nghĩ đến đây, Trầm Ngọc không hề để ý tới trước mắt người này nam tử, lúc này khuynh thân hướng tới thanh âm truyền tới phương hướng tiến đến.

.

Giếng cạn cạn.

Bộ Duyên Khê sống nhiều như vậy năm, còn chưa từng có gặp được quá như vậy cục diện, trên đất bóng dáng giống như là hội ăn thịt người bình thường, không được hướng tới hấn tập kích mà đến, Bộ Duyên Khê từ bên hông rút ra một kiếm đến, vội vàng gian lung tung ứng đối, còn không không dâng ra tay đến bảo hộ bên người Lăng Yên.

Nhưng mà điểm ấy tiểu xích, đối với Lăng Yên mà nói cũng không phải cái gì đáng giá lo lắng gì đó, Lăng Yên sờ dĩ giật mình bất động, thứ nhất là bởi vì này một ít này nọ tuy rằng kêu lợi hại, nhưng căn bản không dám gần hấn thân, thứ hai còn lại là bởi vì nàng đang nhìn thứ khác.

Ngay tại này bóng dáng cùng oan hồn khóc tiếng kêu đồng thời xuất hiện thời điểm, kia khẩu giếng cạn giữa, đột nhiên bắt đầu khởi động khởi một trận hắc khí, kia nguyên bản rách tung toé đắp lên miệng giếng mộc che, rốt cuộc trải qua không được này hắc khí đánh sâu vào, nổ lớn mở ra đến.

Tận trời yêu khí, chỉ một thoáng tự kia miệng giếng chỗ lan tràn mà ra, trong đó vẫn còn có một loại quen thuộc cảm giác.

Kia ma khí Lăng Yên vô cùng quen thuộc, đó là tam vạn năm trước, mở ra tam giới đại chiến một thế hệ Yêu vương Hoàn Hảo Tổ yêu khí.

Nhưng này tên đã muốn đã chết rất nhiều năm, quả quyết không nên tái tồn tại mới là.

Ngay tại Lăng Yên thần sắc phức tạp nhìn kia miệng giếng đồng thời, một đạo giống như phát điên vậy bóng đen đột nhiên gãy ra Bộ Duyên Khê gông cùm, tiếng rít hướng Lăng Yên đánh tới!

Lăng Yên còn chưa có điều động tác, liền nghe một đạo thanh âm quen thuộc tự một khác sườn truyền đến, hấp tấp nói:“A Tinh! Cẩn thận!” Trong khoảnh khắc, trước mắt một đạo bóng trắng thoáng qua, quen thuộc hơi thở đã muốn đem nàng cả người vây quanh, có nhân đem nàng thật chặt ủng ở tại trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Cảm thụ được người nọ trên người truyền tới độ ẩm, Lăng Yên vẫn treo ở trong lòng đại thạch mới rút cuộc rơi xuống, nàng phản thủ hoàn trụ người nọ thất lưng, chút mặc kệ bên cạnh loạn thất bát tao bóng dáng cùng oan hồn, chích đem nhân ôm chặt lấy.

“Các ngươi cẩn thận a!” Tình cảnh này giữa, chỉ có Bộ Duyên Khê sát phong cảnh hô một tiếng.

Nhưng mà vô số bóng đen hướng tới hai người chỗ phương hướng đánh úp lại, bất quá ở nửa đường liền vừa như là cảm giác được nguy hiểm bình thường, chiết thân lại lui trở về, tiếp tục điên cuồng hướng tới bên cạnh Bộ Duyên Khê tiến công.

Bộ Duyên Khê:“.....” Vội vàng lại đi hồi trốn, rốt cuộc bất chấp Lăng Yên cùng Trần Ngọc hai người.

Này bóng đen vì sao không thể thương cùng bọn họ, Lăng Yên cùng Trần Ngọc tất nhiên là tái rõ ràng bất quá, u hồn sợ nhất chính là thần ma lực, tuy rằng bình thường che giấu rất khá, nhưng mấy thứ này lại có thể trước tiên liền phân biệt xảy ra nguy hiểm hơi thờ đến, Lăng Yên chỉ nói là vài thứ kia sợ trên người năng ma khí, cho nên không thể gần người, mà Trần Ngọc tắc nghĩ đến bọn họ là sợ trên người của hắc thân lực, cho nên mới không dám lại đây.

Hai người đều tự hoài tâm tư, lại ăn ý ai cũng không có đem này bóng đen vấn đề đề xuất, chích lẫn nhau nhìn đối phương.

“Ngươi đi đâu lý?” Gặp lại vui sướng sau, Lăng Yên lập tức liền hỏi đi ra.

Trần Ngọc do dự một lát, thấp giọng nói:“Ta..... Đi ra ngoài tìm ngươi.”

Lăng Yên nhìn chăm chăm Trần Ngọc không có lập tức mở miệng, chích nhỏ giọng nói:“Tìm một ngày?”

Trần Ngọc sắc mặt không thay đổi, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn trong ngày thường vốn là một bộ bình tĩnh bộ dáng, nói cái gì đều như là lời nói thật, bị Lăng Yên như vậy nhìn chăm chăm, nhưng lại cũng có thể đủ mặt không đổi sắc.

Trần Ngọc vốn tưởng rằng Lăng Yên còn có thể tiếp theo truy vấn đi xuống, nhưng mà ngay tại hắn cực lực suy nghĩ lý do thoái thác thời điểm, Lăng Yên cũng là đồ lót chuồng nhẹ nhàng cắn hắn đôi môi.

Ma tôn đại nhân làm việc chưa bao giờ để ý người bên ngoài cái nhìn, cũng không quản nay cuối cùng là khi nào, động tình hết sức ngay cả bên cạnh tất cả đều là cô hồn dã quỷ, cũng muốn trước đem ngon ngọt thảo nói sau. Trần Ngọc trong nháy mắt nhìn đột nhiên hôn qua đến Lăng Yên, phục lại nhắm lại hai tròng mắt, đón ý nói hùa của nàng động tác, hai người hơi thở hỗn loạn dây dưa một lát, mới vừa rồi rốt cuộc lưu luyến không rời tách ra. Lăng Yên thấp giọng ở hắn bên tai nói:“Ngươi có biết hay không ta nhiều lo lắng ngươi?”

Trần Ngọc hơi thở vì có chút hỗn loạn, làm như còn chưa phục hồi tinh thần lại, chích thanh âm khinh nhuyển nói:“Thực xin lỗi.”

Lăng Yên ý cười doanh ở trong mắt, nhưng không có đem việc này cấp như vậy yết đi qua ý tứ, cần mở lại khẩu hỏi, bên cạnh một đạo thanh âm lại nói:“Ngươi nên theo ta cũng nói một câu thực xin lỗi!” Bộ Duyên Khê thân ảnh của chợt tự trước mặt thoáng qua, phía sau còn kéo nhất đồng lớn màu đen bóng dáng, giương nanh múa vuốt hướng hắc phác đi qua.“Ta vì tìm ngươi cũng là ngay cả mệnh đều cấp hợp lại thượng!”

Hai người thật vất vả có ôn tồn bị người này phá hư không còn một mảnh.

Lăng Yên hừ một tiếng đang muốn mở miệng, bên kia Bộ Duyên Khê lại như là phát giác cái gì, “Dĩ” một tiếng nói:“Các ngươi nơi đó vì cái gì không có bóng dáng?!”

Hai người tự nhiên biết nguyên nhân, Bộ Duyên Khê hai mắt sáng ngời, liền nói ngay:“Ta hiểu được! Các ngươi trạm địa phương hẳn là mất trận, yêu quái nhóm không dám lại đây đúng hay không!” Hắn nói như vậy, nhân đã muốn hướng tới hai người vọt tới, lúc này tề đến hai người bên cạnh người, cùng Trần Ngọc dính sát vào nhau, trong miệng còn nói:“Mau, hướng bên trong làm cho điểm!”

Vậy bên ngoài bóng đen tề thanh kêu, đi theo Bộ Duyên Khê xông lại, nhưng mà ngay tại sắp tới gần thời điểm, giống nhau bị cái gì vậy kinh đến bình thường, thoáng chốc lại rút trở về, chích không được ở ba người chung quanh bởi hồi.

Bộ Duyên Khê trừng hai mắt nhìn một lát, đối chính mình phán đoán có tin tưởng:“Quả nhiên là như thế này.”

Lăng Yên lười giải thích, liền tùy hắn đi lung tung phỏng đoán. Mà bên kia Trần Ngọc lại nắm Lăng Yên thủ, đem nàng hướng đã biết phương dẫn theo chút.

Ngay tại lúc này, kia chích nguyên bản ở bên cạnh trốn tránh bóng đen tiểu hồ ly tựa hồ cũng phát giác này chỗ tương đối khá trốn, đi theo thẩu lại đây, vài bước nhảy vào Lăng Yên trong lòng.

Trần Ngọc hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Yên trong lòng tiểu hồ ly, Lăng Yên tựa hồ cho rằng hắn có chút nghi hoặc, vì thế liền giải thích nói:“Tùy tay kiểm trở về.”

Trần Ngọc do dự nói:“A Tinh, ngươi thực thích tiểu hồ ly sao?”

Lăng Yên vẫn chưa đem Trần Ngọc vấn đề này làm hồi sự, chính là thuận miệng đáp:“Sờ đứng lên còn thật thoải mái không phải sao?”

Mới vừa rồi đối mặt nhiều như vậy quỷ ảnh đều mặt không đổi sắc Trần Ngọc, lúc này lại bởi vì Lăng Yên những lời này mà hiện ra vài phần cô đơn

đến.

Lăng Yên không chú ý tới Trầm Ngọc thần sắc, chích đem kia tiểu hồ ly hướng Trầm Ngọc trước mặt đưa qua đi:“Ngươi muốn hay không ôm một cái?”

Trầm Ngọc không chút suy nghĩ liền điểm đầu:“Hào.”

Vì thế Lăng Yên đem tiểu hồ ly lại đưa đến Trầm Ngọc trong tay, Trầm Ngọc đem này tiểu hồ ly thác trong người tiền, lén lút đưa tới cùng Lăng Yên xa hơn một chút một ít địa phương, dùng thân thể của chính mình đưa bọn họ cấp rồi ra.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn Trầm Ngọc, trong ánh mắt lộ ra chút nghi hoặc. Hắn tự nhiên không biết, trước mắt tên chính là trước đó không lâu cùng hắn đã gặp mặt phượng hoàng, mà Trầm Ngọc cũng sẽ không nói cho hắn chuyện này, Trầm Ngọc không muốn dọa đến Lăng Yên, vì thế cũng không tính đem này tiểu hồ ly là cái hồ yêu chuyện tình nói cho nàng, thậm nghĩ lăng yên không một tiếng động đem này mục đích không rõ tiểu Hồ yêu cấp tiến bước.

Đều tự hoài tâm tư, nơi đây trong lúc bất chợt yên tĩnh trở lại, Lăng Yên đám người nâng mâu nhìn lại, thế này mới phát giác này nguyên bản xao động muốn tới gần bóng đen lúc này lại đột nhiên trong lúc đó yên tĩnh lại.

Mà khiến cho bọn hắn im lặng ngọn nguồn, tựa hồ đó là bọn họ phía sau này một ngum rộng mở giếng cạn.

Trong giếng mới vừa rồi dâng lên mà ra hắc khí đã muốn đều biến mất, tự bọn họ sở trạm địa phương nhìn lại, trong giếng tối đen một mảnh, cái gì cũng thấy không rõ lắm, nhưng có một loại quen thuộc cảm giác lại kêu Lăng Yên cảm thấy bắt đầu bất an đứng lên, mãi cho đến hiện tại cảm giác được kia trong giếng hơi thở, Lăng Yên mới rút cuộc xác định chính mình lúc trước cảm giác cũng không sai, này khẩu tình giữa, thật sự có thượng một thể hệ Yêu vương Hoành Tổ hơi thở.

Vì sao hắn hơi hơi sẽ xuất hiện ở trong này?

Lúc trước Hoành Tổ cấp tam giới mang đến cũng không là thông thường tai nạn, người nợ nếu thật sao còn sống ở thế gian này, như vậy này chính là so với Huyền Cốt châu còn muốn đại phiền toái.

Lăng Yên trong lòng cực kỳ không bình tĩnh, bốn phía bóng đen bắt đầu đều lui tán, tựa hồ cũng ở e ngại cái gì vậy, Lăng Yên đám người liếc nhau, đều là đem ánh mắt dừng lại ở kia khẩu giếng cạn thượng.

Đúng lúc này, bị Trầm Ngọc ôm vào trong ngực tiểu hồ ly hốt tránh động đứng lên, Trầm Ngọc không thể đủ bắt được hắn, mắt thấy kia tiểu hồ ly thả người nhảy ra, nhanh như chớp trượt vào miệng giếng giữa.

Bộ Duyên Khê cả kinh, vội vàng tự kia miệng giếng đi xuống nhìn lại, chính là trong đó tối đen một mảnh, làm sao còn có cái gì tiểu hồ ly bóng dáng.

Hắn quay đầu, có chút khó xử nhìn Lăng Yên nói:“Này tiểu hồ ly thật sự là không sợ chết, chúng ta.....”

Lăng Yên về mặt ngưng trọng, thấp giọng nói:“Các ngươi đi về trước, ta đi trước tìm nó.”

Bộ Duyên Khê vốn là nói bọn họ liền không cần quản cái kia tiểu hồ ly, nơi này vừa thấy còn có vấn đề, ai muốn thực đi xuống ai chính là ngốc tử, lại không nghĩ rằng hắn lời này vẫn chưa nói hết, Lăng Yên trước hết cướp nói. Bộ Duyên Khê quá sợ hãi, vội vàng khuyên đến:“Ngươi đang nói cái gì, phương diện này nhưng là từ hơn người ! Ta tuy rằng là tu đạo người, nhưng loại chuyện này ai cũng nói không nên lời cái chính xác, ngươi đi xuống nếu thực xảy ra điều gì sự, ta khả bảo hộ không được ngươi!”

Lăng Yên về mặt cổ quái liếc hắn một cái:“Ta là nói tự ta đi xuống.”

“Không được!” Bộ Duyên Khê còn không có mở miệng, Trầm Ngọc trước tiên là nói về đi ra, hắn về mặt kiên định nắm Lăng Yên thủ, lại cực kỳ nghiêm túc lặp lại một lần:“Không được.”

Lăng Yên trong lòng thầm nghĩ lập tức biết rõ ràng tình hạ kia Yêu vương Hoành Tổ hơi thở cuối cùng là chuyện gì xảy ra, vì thế cường ngạnh nói:“Tránh ra.”

Lúc này tuyệt đối không tha khinh thường, Lăng Yên việc này trong lòng sốt ruột, nhịn không được khẩu khí hơi trọng chút.

Bộ Duyên Khê bắt đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng thật ra Trầm Ngọc chưa từng có gặp qua cái dạng này A Tinh, hắn bị Lăng Yên những lời này nói được ngăn ra, liền ngay cả mặt mũi sắc cũng trắng và phẫn, chích tùm Lăng Yên không chịu buông tay, thanh âm rất nhẹ nói:“Ngươi nếu thật sự muốn đi xuống, ta đây cùng ngươi.”

Trầm Ngọc lời này nói được có chút thật cẩn thận, như là sợ tái nhạ Lăng Yên sinh khí, Lăng Yên bị hắn những lời này nói được trong lòng mềm nhũn, lập tức liền hối hận nổi lên chính mình vừa rồi ngữ khí, nàng thanh âm thấp nhu xuống dưới, lắc đầu nói:“Ta chỉ là đi xuống tìm tiểu hồ ly, không có việc gì, ngươi đi về trước chờ ta, được không?” Ở nàng xem đến, người khác theo tới, sẽ chỉ là trối buộ mà thôi.

Nhưng mà Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê đều là thần sắc kiên quyết, như thế nào cũng không chịu rời đi.

Lăng Yên còn muốn mở lại khẩu khuyên hai người trở về, bên kia lại đột nhiên lại là một trận sương trắng bay tới, một gã mặc xanh biếc bào nam tử tự

bạch trong sương mù đi ra, đề phòng nhìn Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người.

Người này, đó là lúc trước ở trong trận pháp cản lại quá Lăng Yên cùng Trầm Ngọc yêu giới người.

Người nọ nhìn Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đồng thời, hai người cũng đưa hấn cấp nhận thức đi ra. Bọn họ giai tại kia nhân diện tiền bại lộ quá thân mình thực lực, giai không hy vọng người nọ đem việc này nói ra, vì thế hai người gần như là đồng thời hướng tới đối phương nhìn đi qua.

Lăng Yên bắt đầu dĩ nói:“Cùng nhau đi vào liền cùng nhau đi vào, chúng ta đi mau.” Thừa dịp người nọ còn không có mở miệng, Lăng Yên cầm trụ Trầm Ngọc thủ, mang theo hấn một đạo hướng trong giếng khiêu đi. Bộ Duyên Khê một người bị thặng ở bên ngoài, nhìn kia mặt mũi bầm dập hình dung đáng sợ yêu giới nam tử, trong lòng run lên, không có lựa chọn nào khác dưới, vội vàng cũng đi theo hướng kia tính bên trong nhảy xuống.

Cũng may kia miệng giếng tuy rằng thoát nhìn hắc ám một mảnh, nhưng trong đó nhưng không tính cao, ba người nhảy xuống sau, rất nhanh liền nâng đỡ lẫn nhau cường điệu tản đứng vững vàng thân mình.

Trong bóng đêm ai cũng thấy không rõ nơi đây tình hình, càng đừng nói đuổi theo cái gì tiểu hồ ly, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc bất hạnh không thể bại lộ thân phận của mình, một thân thần thông cũng không thể đủ sử xuất đến, cũng may Bộ Duyên Khê rất nhanh phản ứng lại đây trên người mình còn có có thể chiếu sáng gì đó, vội vàng ở trong túi đào trong chốc lát, lấy ra cái phù chú đến.

Bộ Duyên Khê trong miệng thì thảo niệm hạ pháp quyết, trong tay phù chú hốt tán mát ra một trận oánh oánh bạch quang, nơi đây tình hình ở hào quang dưới lập tức nhìn một cái không sót gì.

Giếng này hạ thế nhưng có một cái hẹp dài thông đạo, tối đen hướng tới tiền phương kéo dài đi qua, không biết bên trong cuối cùng có cái gì này nọ. Mà ngay tại đây người bên cạnh người, trên mặt tường mỗi quá một đoạn liền bị nhân dùng cái gì vậy vẽ phác thảo cổ quái văn tự, vẫn hướng thông đạo kia đầu.

Này văn tự cùng lúc trước kia từ đường cửa phù chú thượng giống nhau, chính là yêu giới văn tự, Lăng Yên liếc mắt một cái liền nhìn đi ra. Nàng hơi hơi nheo lại mắt, hướng tới trong bóng tối kia đầu nhìn lại.

Bên kia đột nhiên truyền đến một đạo thanh vi động tĩnh, một đôi bích sắc đồng tử mắt ánh phù chú ánh sáng xuất hiện ở trong bóng tối.

“A!” Bộ Duyên Khê bị dọa đến suýt nữa bắt không được phù chú, đợi đến vật kia tự trong bóng đêm đi ra sau, hấn mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng thờ dài:“Tiểu hồ ly?”

Tiểu hồ ly theo kia trong bóng đêm đi ra, nhưng không có tiếp tục hướng mọi người này chỗ đi, mà là bước chân một chút sau, lại nghiêng người nhìn thông đạo kia đầu liếc mắt một cái:“Đi theo ta.”

Thanh âm này rõ ràng mà trong sáng, đúng là tự kia tiểu hồ ly trong miệng phát ra ra.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“..... Nó vừa rồi nói chuyện?” Bộ Duyên Khê sợ run một chút, lập tức hướng bên cạnh hai người xác nhận nói.

Lăng Yên thoát nhìn về mặt bình tĩnh, tựa hồ không chút nào kinh ngạc.

Trầm Ngọc vĩnh viễn là kia phó mặt không chút thay đổi bộ dáng, cũng không có kinh ngạc bộ dáng.

Bộ Duyên Khê:“???” Muốn làm nửa ngày, này hai cái người thường không có gì phản ứng, như thế nào ngược lại là hấn phản ứng lớn nhất?!

Ngay tại Bộ Duyên Khê trong lòng khó hiểu hết sức, Lăng Yên đã muốn đã mở miệng nói:“Chúng ta cùng đi qua nhìn xem.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng điểm đầu, đem Lăng Yên kiết nhanh túm ở trong lòng bàn tay, tựa hồ tính chỉ cần xảy ra điều gì sự liền lập tức đem trước mắt nhân hộ ở sau người.

Lăng Yên mấy năm nay ở nghiêm nhiên đã muốn thành toàn bộ Ma giới trong lòng người nhất cường đại tồn tại, trong lúc nguy cấp gần như tất cả mọi người là theo thói quen hướng thân thể của nàng sau trốn, giống như bây giờ có nhân chủ động đứng ở trước người của nàng, như là đối đãi cái gì dịch

toái trần bào giống nhau che chở nàng sùng nấng, loại cảm giác này vẫn là lần đầu.

Mà loại cảm giác này tuyệt không phá hư.

Lăng Yên nhếch lên khóe môi, xoay tay lại nắm chặt Trầm Ngọc, ba người một đạo đi theo kia tiểu hồ ly, hướng nói càng sâu chỗ mà đi.

Được rồi ước chừng thời gian một nén nhang, bốn phía vẫn là cùng lúc trước vậy cảnh trí, mãi cho đến kia trong bóng tối có một đạo u lam hào quang tự đằng trước lóe ra mà ra.

“Đó là cái gì?” Bộ Duyên Khê thì thảo hỏi một câu, nhìn chăm chăm tiền phương tiểu hồ ly xem.

“Hồn hóa.” Tiểu hồ ly không có hồi đầu, nhẹ nhàng nói một câu, liền lại nhanh hơn bước chân hướng tới kia chỗ mà đi, Bộ Duyên Khê trên mặt một trận mờ mịt, cùng lăng Trầm Ngọc vợ chồng hai người nhìn nhau, cùng nhau theo đi qua.

Sau một lát, bọn họ đi tới một chỗ cổ quái thạch thất giữa.

Nói là thạch thất, nơi đây càng như là một tòa hoa lệ địa cung. Tự kia hẹp hòi thông đạo tiến vào sau, trước mắt tất cả liền đều trống trải, toàn bộ phòng rộng mở vô cùng, bốn phía trên tường đá khắc ấn yêu giới văn tự, mà ngay tại này phòng trung tâm chỗ, bãi một tòa băng quan.

Cách rất xa khoảng cách, mọi người như trước có thể thấy rõ kia băng quan giữa đang nằm một người.

Toàn bộ to như vậy trong phòng của mặt không có đèn đuốc, mà duy nhất hào quang, đó là đến từ chính kia tòa băng quan phía trên.

Băng quan phía trên chậm rãi phiêu đảng một đạo màu lam hóa điểm, ngọn lửa kia ở trong bóng tối nhẹ nhàng toát ra, đem toàn bộ thạch thất đều cấp chiếu sáng lên thành u ám lam.

Thì phải là tiểu hồ ly trong miệng theo như lời hồn hóa.

Gi sinh linh đều có ba hồn bảy vía, có người chết đi lại chưa từng tiến vào luân hồi, hồn phách sẽ gặp ở lại thế gian này, hóa thành hồn hóa.

Liền giống như hiện tại như vậy.

“Đây là cái gì nhân?” Lăng im nhìn chăm chăm trung ương chỗ kia băng quan nhìn sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Bộ Duyên Khê nhin không được mở miệng hỏi đi ra.

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đều không từng đáp lại, Lăng Yên nâng bước liền hướng tới kia băng quan đi đến, mà Trầm Ngọc tắc rất nhanh theo đi lên. Bộ Duyên Khê bất đắc dĩ hít một tiếng, đỡ trán vội vàng cũng đuổi kịp, thế này mới thấy rõ ràng băng quan người trong diện mạo.

Băng quan trung là cái dung mạo cực vì xinh đẹp tuổi trẻ nam tử, quần áo áo trắng, hai tròng mắt nhắm chặt, ngay cả là ngủ ở quan trung, nhưng ánh u lam hồn ánh lửa mũi nhọn, vẫn như cũ là tuyệt trần chi tử.

Mọi người nhìn chăm chăm người nọ còn chưa mở miệng, nhưng thật ra tiểu hồ ly trước nhảy dựng lên, dừng ở kia băng quan phía trên, chích thấp giọng nói: “Đây là ta.”

Bộ Duyên Khê như là không có nghe hiểu được, chỉ vào kia tiểu hồ ly chần chờ nói: “Là người?”

“Là ta.” Tiểu hồ ly điểm đầu nói, “Ta bị Yêu vương Phi Ảnh nhốt lúc này, đã muốn mấy ngàn năm.”

“Người nói cái gì?” Bộ Duyên Khê kinh hãi, nhìn này lui thành nho nhỏ một đoàn hồ ly, như thế nào cũng tưởng không ra nó sẽ là cái mấy ngàn tuổi lão yêu tinh.

Tiểu hồ ly tựa hồ xem thấu Bộ Duyên Khê tâm tư, liếc mắt một cái hướng hần liếc đi qua, Bộ Duyên Khê cảm miệng không mở miệng, Lăng Yên lại mở miệng hỏi nói: “Thì người nhà với người là cái gì quan hệ?”

“Thì gia?” Tiểu hồ ly ánh mắt hơi hơi lóe ra, cũng là cười lạnh một tiếng, “Bọn họ bất quá là yêu vương thù hạ, nhiều thế hệ trấn thủ lúc này, muốn đem ta vây khốn mà thôi.”

Cho nên nói, người bên ngoài trong miệng theo như lời thi gia, từ vừa mới bắt đầu thì không phải là cái gì người thường, mà ở thi gia sản trung phát sinh này việc lạ, cũng liền đều có hiểu biết thích.

Trầm Ngọc im lặng nghe đến đó, cũng là nửa điểm cũng chen vào không lọt nói đến, Lăng Yên bọn họ điều tra thi gia thời điểm, hần cũng không ở đây, cho nên căn bản không thể nào biết cuối cùng thi gia sản trung đã xảy ra cái gì, chỉ phải trầm mặc nghe.

Mà Bộ Duyên Khê lại nghe cái hiểu được, hần vội vàng hỏi: “Kia..... Thì trong nhà nhân, cũng là người giết?”

Tiểu hồ ly nhìn Bộ Duyên Khê liếc mắt một cái, thanh âm vi hàn nói: “Ta vẫn bị nhốt ở chỗ này, mãi cho đến trước đây không lâu khí tán loạn, này vây khốn của ta trận pháp buông lỏng, ta mới rốt cuộc tìm được cơ hội phân ra nhất lũ tàn hồn hóa thành hồ ly bộ dạng đi ra, thì người nhà tánh mạng, không phải ta thủ.”

“VẬY BỌN HỌ.....” BỘ DUYÊN KHÊ CÒN MUỐN HỎI LẠI, NHƯNG MÀ LẦN NÀY CÒN KHÔNG CÓ ĐẾN PHIÊN TIỂU HỒ LY MỞ MIỆNG, LĂNG YÊN LIỀN TRƯỚC NÓI: “BỌN HỌ TỪ LÀ BỌN HẮN TỰ LỰA CHỌN, THẬT KHÔNG?”

NGHE THẤY LĂNG YÊN SUY ĐOÁN, TIỂU HỒ LY HƠI CÓ CHÚT KINH NGẠC, TÙY THEO GẬT ĐẦU NÓI: “NGƯỜI NÓI KHÔNG SAI.”

HẮN RẤT NHANH LẠI NÓI: “BỌN HỌ MUỐN ĐEM TA VĨNH VIỄN TRẤN ÁP TẠI NƠI NÀY, NHƯNG BỌN HẮN KHÔNG CÁI KIA BẢN LĨNH, GẦN TRĂM NĂM QUA TA CÓ RẤT NHIỀU THỨ SẼ PHÁ VỠ PHONG ÁN, LẠI ĐỀU BỊ BỌN HỌ DỪNG TÁNH MẠNG NGĂN TRÒ.” TIỂU HỒ LY TRONG THANH ÂM MẶT LỘ RA MỘT CHÚT CẢM GIÁC MÁT, “MỖI ĐẾN NÀY PHONG ÁN SẮP MÁT ĐI HIỆU LỰC THỜI ĐIỂM, BỌN HỌ LIỀN PHÁI MỘT NGƯỜI LẤY TOÀN THÂN YÊU LỰC HIỆN TẾ CHO TRẬN PHÁP NÀY, ĐEM TA TRẤN ÁP TRONG ĐÓ.”

“NGUYÊN LAI LÀ NHƯ VẬY?” BỘ DUYÊN KHÊ RÓT CUỘC HIỂU RÕ, THÌ THẢO NIỆM MỘT CÂU, LẠI NHÌN LĂNG YÊN CHÚT CHƯA TỪNG KINH NGẠC, NHƯNG THẬT RA SỚM LIỆU ĐẾN BỘ ĐÁNG. BỘ DUYÊN KHÊ VÌ THỂ NHỊN KHÔNG ĐƯỢC LẠI ĐI TRẦM NGỌC NHÌN LẠI, TRẦM NGỌC..... TRẦM NGỌC CĂN BẢN TỪ VỪA MỚI BẮT ĐẦU VỒN KHÔNG CÓ HIỂU RÕ BỌN HỌ ĐANG NÓI CÁI GÌ, LÚC NÀY ĐANG Ở CÚI ĐẦU NHÌN CHẼM CHẼM KIA BĂNG QUAN TRUNG NHÂN NGẮN NGƯỜI.

BỘ DUYÊN KHÊ THỞ DÀI NHẹ NHỄM MỘT HƠI, RÓT CUỘC CẢM THẤY TIM VỀ CHÚT MẶT MŨI.

NÓI ĐẾN NÀY, VẪN LÀ THA TRỞ VỀ, BỘ DUYÊN KHÊ RẤT NHANH LẠI HỎI: “KIA TRĂM NĂM TIỀN..... THÌ GIA DIỆT MÔN, LẠI LÀ SAO LẠI THẾ NÀY?”

“MẤY NĂM NAY TA Ở TRONG NÀY, CÙNG ĐỀU KHÔNG PHẢI LÀ CÁI GÌ CŨNG KHÔNG CÓ LÀM, TA LUÔN LUÔN TẠI ĐỐC LÒNG TU LUYỆN, MUỐN RỜI ĐI NƠI ĐÂY.” TIỂU HỒ LY NÓI, “BỌN HỌ CŨNG ĐÃ NHẬN RA LỰC LƯỢNG CỦA TA CÀNG NGÀY CÀNG MẠNH, BỌN HỌ DẦN DẦN MUỐN PHONG ÁN KHÔNG ĐƯỢC TA, CHO NÊN BỌN HỌ MUỐN GIẾT TA, NHƯ VẬY BỌN HỌ SẼ THẤY CŨNG KHÔNG TẮT LO LẮNG.”

LĂNG YÊN NÓI: “NHƯNG LÀ BỌN HỌ THẤT BẠI.”

Tiểu hồ ly gật đầu nói: “Là.”

“NGƯỜI GIẾT BỌN HỌ?”

Tiểu hồ ly lắc đầu: “TA NÓI RỒI, THÌ NGƯỜI NHÀ TÁNH MẠNG KHÔNG PHẢI TA THÙ.”

“KIA LẠI NHƯ THẾ NÀO HỘI.....” BỘ DUYÊN KHÊ KHÓ HIỂU TRỪNG MẮT TIỂU HỒ LY, HIỂN NHIÊN CHO RẰNG NÓ NÓI ĐỀU KHÔNG PHẢI LÀ LỜI NÓI THẬT.

NHƯNG MÀ TIỂU HỒ LY CŨNG ĐÃ KHÔNG TÍNH NÓI SAU CHUYỆN NÀY, HẮN RẤT NHANH LẠI NÓI: “BỌN HỌ TUY RẰNG KHÔNG CÓ GIẾT ĐƯỢC TỬ TA, NHƯNG CŨNG CHO TA THÂN HÌNH LÂM VÀO NGỦ SAY, NẾU KHÔNG CÓ LÀ MẤY NGÀY HÔM TRƯỚC KHÍ RUNG CHUYỂN, ĐEM NƠI NÀY TRẬN PHÁP ĐÁNH VĂNG RA MỘT ĐẠO CÁI KHE, TA CHỈ SỢ VĨNH VIỄN ĐỀU KHÔNG THỂ ĐI RA.”

“NGƯỜI ĐI RA VỀ SAU TÌM ĐƯỢC RỒI CHÚNG TA, LÀ VÌ NGƯỜI CẦN CHÚNG TA GIÚP NGƯỜI CỎI BỎ NÀY CHỖ PHONG ÁN.” LĂNG YÊN TỪNG ĐIỂM TỪNG ĐIỂM PHÂN TÍCH ĐẾN, “KIA TÍNH CÁI THƯỢNG ƠI ĐÓ CHÍNH LÀ PHONG ÁN?”

Tiểu hồ ly lại gật gù, chính là ánh mắt lại càng ngày càng nghi hoặc, “Là.”

“NGƯỜI CUỐI CÙNG LÀ LOẠI NGƯỜI NÀO?” LẶNG IM SAU, LĂNG YÊN ĐỘT NHIÊN MỞ MIỆNG HỎI NÓI.

NÀY NHÀ ĐÁ GIỮA THEO NHỮNG LỜI NÀY LẠI ĐỘT NHIÊN YÊN TĨNH TRỞ LẠI, TIỂU HỒ LY NGUNG MẮT NHÌN LĂNG YÊN, VẪN CHƯA LẬP TỨC TRẢ LỜI.

LĂNG YÊN VÌ THỂ LẠI NÓI: “CÓ THỂ KÊU YÊU VƯƠNG HAO PHÍ LỚN NHƯ VẬY KHÍ LỰC PHÁI NGƯỜI ĐEM NGƯỜI NHÓT LÚC NÀY, NHIỀU THỂ HỆ TRÔNG COI, THÂN PHẬN CỦA NGƯỜI PHẢI LÂM BẤT THƯỜNG MỚI LÀ.”

Tiểu hồ ly hai mắt hơi hơi nheo lại, cả người yêu khí phát ra mà ra, nhưng lại so với ở ngoài mặt này loạn thất bát tao yêu quái còn muốn đáng sợ vài phần. BỘ DUYÊN KHÊ ĐỘT NHIÊN THẤY RA NGUY HIỂM ĐẾN, MỘT TAY LẤY LĂNG YÊN CÙNG TRẦM NGỌC NGĂN Ở CHÍNH MÌNH PHÍA SAU, THẤP GIỌNG NÓI: “CẨN THẬN!”

TRẦM NGỌC BẮN CÒN CÒN THẬT SỰ NHÌN KIA BĂNG QUAN TRUNG NHÂN, LÚC NÀY BỊ BỘ DUYÊN KHÊ ĐẨY, KHÔNG KHỎI LÃO ĐÀO MỘT CHÚT, THỂ NÀY MỚI RÓT CUỘC NÂNG MỤC NHÌN KIA TIỂU HỒ LY, MỞ MIỆNG NÓI: “NGƯỜI Ở GẠT NGƯỜI.”

Tiểu hồ ly có chút kinh ngạc nhìn hắN MỘT CÁI.

TRẦM NGỌC NÓI: “NGƯỜI THẬT SAO Ở TRONG NÀY BỊ ĐÓNG HAI NGÀN NHIỀU NĂM?”

LẠI LÀ MỘT TRẬN TRẦM NGÂM, NGAY TẠI NÀY KHẨN TRƯƠNG KHÔNG KHÍ DƯỚI, KIA TIỂU HỒ LY LẠI XUẤT HỒ Ý LIÊU THU HỎI CẢ NGƯỜI YÊU LỰC, THẤP GIỌNG NÓI: “KHÔNG SAI, TA Ở LỪA CÁC NGƯỜI, NHƯNG CÁC NGƯỜI NẾU TRỎI LẠI TA CỎI BỎ PHONG ÁN, TA LIỀN SẼ KHÔNG HẠI CÁC NGƯỜI, CÁC NGƯỜI CỨ YÊN TÂM ĐI.”

“HIỆN TẠI BÊN NGOÀI TẤT CẢ ĐỀU LÀ THÌ GIA YÊU QUÁI LƯU LẠI TÀN HỒN, TA CHO CÁC NGƯỜI TIẾN VÀO CŨNG LÀ MUỐN HỘ CÁC NGƯỜI AN TOÀN.” TIỂU HỒ LY KHINH MIỆT NỖ NỤ CƯỜI MỘT TIẾNG, TÙY THEO NÓI, “TIẾP QUA MỘT LÁT, TA THÌ SẼ MANG BỌN NGƯỜI ĐI RA NGOÀI.”

BỘ DUYÊN KHÊ BẮT GIÁC NÓI: “CHÍNH NGƯỜI ĐỀU BẢO KHÔNG ĐƯỢC, CÒN NHƯ THẾ NÀO BẢO CHÚNG TA?”

Tiểu hồ ly trong mắt đũa cọt cùng khinh miệt đều biến mất, nó hồi đầu nhìn mọi người liếc mắt một cái, thân ảnh lại bỗng nhiên hóa thành một đạo màu lam hồn hỏa, cùng kia băng quan trên đỉnh đầu treo còn lại hồn hỏa dung ở tại cùng nhau, tùy theo, kia hào quang không ngừng mở rộng, nhưng lại đem

toàn bộ hắc ám phòng chiếu thông thấu sáng ngời giống như ban ngày!

Ngay tại kia chói mắt hào quang giữa, kia một đoàn hào quang dần dần nhập vào băng quan người trong thân thể, tùy theo, hào quang đều biến mất không thấy.

Mà ngay tại tất cả bình tĩnh trở lại đồng thời, quan nội nhân hốt trát động hai tròng mắt, chậm rãi mở mắt.

Người nọ vốn là dung tư xuất sắc, lúc này mở hai mắt, cả người trên người khí chất liền cùng mới vừa rồi hôn mê là lúc hoàn toàn bất đồng. Hắn hai tròng mắt hơi hơi híp, bích sắc trong con ngươi vẫn di động hình như có giống như vô ý cười, hần một tay chống má gối lên băng quan chi bạn, trên người y bảo tán loạn vì sương, lộ ra tinh xảo xinh đẹp xương quai xanh.

Hắn liền như vậy ngồi, bất quá nhẹ nhàng trong nháy mắt, đó là khúm núm phong tình.

Người này mặc kệ là từ đâu cái góc độ mà nói, đều là hoàn toàn xứng đáng hồ ly tinh.

Bộ Duyên Khê còn cho tới bây giờ chưa thấy qua loại này mị tận xương tủy nam nhân, lập tức nhin không được cả người nổi lên nổi da gà.

Trầm Ngọc thân là Thần tôn, xưa nay xem cũng đều là Thần giới lý này thanh cao lãnh ngạo không thực nhân gian khói lửa tiên quân tiên tử, rốt cuộc vẫn là không có gặp qua như vậy kích thích hình ảnh, hần làm như có chút kinh ngạc, lập tức nhỏ giọng quát lên:“Này thật sự là..... Có thất lễ sô!” Nói xong sẽ đi giấu nhà mình nương từ ánh mắt.

Nhưng mà Lăng Yên sắc mặt cũng không gặp chút gọn sóng, hiện tại nàng xem biến trong thiên hạ nhân đánh giá cũng đều là một cái bộ dáng, chỉ có bên cạnh Trầm Ngọc bất đồng.

Kia băng quan trung nam tử nhìn ba người phản ứng không khỏi khẽ cười một tiếng, tùy theo mi phong khẽ nhếch nói:“Ta nãi Yêu vương Hoành Tổ con, Hoàn Ly.”

Hắn như vậy nói xong, thân mình khẽ nhúc nhích, chống đỡ kia băng quan đứng lên.

Lăng Yên thần sắc vì không thể nhận ra đối đối, ngay tại Hoàn Ly hướng bọn họ đi tới đồng thời, bất động thanh sắc cảm bên cạnh Trầm Ngọc thủ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Thạch thất trong vòng, u lam hồn hỏa đã muốn tiêu thất, nhưng này bốn phía lại trống rỗng dấy lên hồ hỏa, đem toàn bộ thạch thất chiếu sáng lên.

Lăng Yên đám người đón Hoàn Ly ánh mắt, lẳng lặng chờ hắn mở lại khẩu.

Hoàn Ly nhìn ra mọi người đề phòng, ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp nói:“Các ngươi sợ ta?”

“Ngươi..... Ngươi nói Yêu vương?” Bộ Duyên Khê thì thảo hỏi một câu, lại tựa hồ không hiểu rõ lắm bạch.

Hoàn Ly hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, làm như sát có hứng thú nở nụ cười:“Cũng đối, ngươi bắt quá là cái người thường, đại khái là sẽ không nghe qua tên này.”

Bộ Duyên Khê lập tức phản bác nói:“Ta là tu đạo người.”

Hoàn Ly từ chối cho ý kiến, tái hướng Lăng Yên nhìn lại, lại nói:“Ngươi lại giống như biết cái gì.” Hắn như vậy nói xong, không khỏi buồn cười nhìn phía sau Trầm Ngọc liếc mắt một cái, thân mình vì khuyh, dẫn tại Lăng Yên bên tai nói:“Ngươi có biết yêu vương tên? Ngươi còn biết cái gì?”

Lăng Yên thoáng lui về phía sau từng bước, đem ánh mắt dừng ở Hoàn Ly trên người của, cần mở miệng, lại hốt nghe cách đó không xa nói kia đầu truyền đến như quỷ khóc vậy tiếng gió.

Kia tiếng gió tới cực nhanh, không bao lâu nhưng lại liền đã muốn đến phụ cận, Hoàn Ly chợt hồi đầu hướng kia nhà đá đại môn chỗ nhìn lại, nhủ mi thấp giọng nói:“Bọn họ chạy tới.”

“Bọn họ?” Lăng Yên hỏi một câu.

Hoàn Ly nhưng gật đầu nói: “Thì gia đám kia đúng là âm hồn bất tán tên.”

“Thì người nhà không phải đã muốn.....” Bộ Duyên Khê nghe được nơi này, rốt cuộc nghe ra không đúng đến.

Hoàn Ly phượng mâu vì liễm, cười nhạt nói: “Bọn họ cũng không phải là người thường, bọn họ là yêu. Ta sở dĩ hội lưu lạc đến tận đây, đó là bái bọn họ quý trận ban tặng, ngay cả là tử, bọn họ cũng muốn hóa thành ngàn vạn lệ quý dây dưa không ngớt.”

Bộ Duyên Khê nghe được quanh thân phát lạnh, vội vàng không nói, chích quay đầu hướng kia lối vào nhìn lại, không biết cuối cùng sẽ có cái gì vậy từ nơi đó chui ra đến.

Nhưng mà đợi đến bọn họ làm hạ phòng bị thời điểm đã muốn đã muộn, ngay tại khi nói chuyện, một đạo quý dị âm phong bổ nhập, đám kia mới vừa rồi bị dọa lui quý ảnh lại vọt vào, chính là lúc này đây cùng vừa rồi lại hoàn toàn bất đồng, này đàn quý ảnh trên người sát khí quá nặng, âm phong giữa ần ần có thể thấy được huyết sắc mũi nhọn, sắc bén chi cực, liền hướng mọi người bay vọt mà đến!

Bộ Duyên Khê bị dọa đến sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhưng mà Hoàn Ly cũng là khơi mào mi hơi phong tình vạn chủng nở nụ cười, lạnh giọng nói: “Ta còn không tìm bọn họ, bọn họ nhưng thật ra đi tìm cái chết.”

Hắn như vậy nói xong, váy dài vì phát, đem Lăng Yên mọi người hướng phía sau đưa đi, Lăng Yên đám người bị hắn lui tới một bên, còn chưa đứng vững, liền lại là một trận yêu phong đánh úp lại, vội vàng gian Hoàn Ly hừ lạnh một tiếng, không biết là ở cùng ai nói nói: “Các người ngay cả những người này cũng không buông tha?”

Hắn những lời này âm hạ xuống, liền gấp bốn phía trên mặt tường này cổ quái yêu giới văn tự đột nhiên trong lúc đó nổi lên một trận yêu dị bích ánh sáng màu mũi nhọn, này hào quang cùng Hoàn Ly bên cạnh hồ hóa giao chiếu vào cùng nhau, chiếu ra một bộ ly kỳ hình ảnh. Ngay tại này đồng thời, một trận nổ đột nhiên tự toàn bộ thạch thất đình chớp truyền đến, kia đúng là cự thạch quy liệt, cái khe lan tràn mà khai thành âm cửa!

“Nơi này muốn sụp.” Giương mắt nhìn phía trên không được đi xuống sấm lặc thật nhỏ thạch tử, Trầm Ngọc thanh âm không hề gợn sóng nói.

Lăng Yên bản còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, còn có rất nhiều này nợ muốn hỏi, nhưng hiện tại hiển nhiên cũng không là nói này đó thời điểm. Thì người nhà và dự phòng hôm nay đã đến, vì ngăn cản Hoàn Ly rời đi nơi đây, sớm làm đủ chuẩn bị, thậm chí không tiếc muốn phá hư này địa phương.

Mà nay nơi đây rung chuyển không chịu nổi, nóc nhà sụp đổ đình trệ, định là bọn hắn mở ra trận pháp!

Bình thường trận pháp đối với Lăng Yên cùng Trầm Ngọc mà nói giai không coi là cái gì, nhưng nơi này là yêu giới vì đối phó Hoàn Ly sở tìm rất nhiều thời gian thiết kế tỉ mỉ đại trận, ngay cả là Thần tôn cùng Ma tôn lúc này, cũng đã bị lan đến. Bốn phía rung chuyển càng ngày càng nghiêm trọng, này trên mặt tường cổ quái văn tự phóng xuất ra có thể so với mấy ngàn yêu linh lực lượng, kêu Lăng Yên cùng Trầm Ngọc trong lúc nhất thời nhưng lại không có pháp sử dụng tự thân lực lượng, ngay tại thiên địa này sụp đổ hòn đá loạn lần mắt thấy sẽ đem toàn bộ thạch thất hết sức, Lăng Yên chỉ tới kịp bắt được Trầm Ngọc thủ gấu gao không chịu buông ra!

Cũng may bắt quá một lát thích ứng sau, này yêu lực sở thả ra uy hiếp liền nhỏ đi nhiều. Bốn phía động tĩnh cũng nhỏ, Lăng Yên thế này mới giương đôi mắt, nhìn về phía gần trong gang tấc nhân.

Mới vừa rồi một phen động tĩnh, trong lòng vội vàng Trầm Ngọc đúng là bởi vì sợ nàng bị thương, đem nhân thật chặt vòng ở tại trong lòng.

Nay động tĩnh đi qua, Trầm Ngọc liền muốn buông tay, Lăng Yên lại một phen phản thủ đè lại hắn phía sau lưng.

Trầm Ngọc thân mình ấm áp, trên người có loại cực cho thỏa đáng nghe thấy hương vị, Lăng Yên nói không nên lời thứ mùi đó đến, nhưng nếu thật sao muốn nói, đại khái có chút giống Thần giới lý túy quýnh tiền lệ.

Giờ này khắc này vốn không nên là lưu luyến thời điểm, nhưng Lăng Yên tình mâu nhìn người này, liền nhịn không được cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, ngay cả là tái đại chuyện tình cũng đều không có cái gì thật lo lắng cho.

Hướng hồ Hoàn Ly cùng thì người nhà đấu tranh, cùng của nàng xác thực cũng không có gì quan hệ, bọn họ muốn đánh thành bộ đáng gì nữa tùy bọn họ đi, nàng chỉ cần hỏi ra tự mình nghĩ muốn đáp án là đủ rồi. Như vậy nghĩ, Lăng Yên nếu không quản rất nhiều, trong nháy mắt đem kia Trầm Ngọc để ở hậu phương trên vách tường, khuynh thân hôn lên đi.

Đợi đến hai người đều có chút hơi thở hỗn độn hết sức, Lăng Yên mới chống đỡ tường cẩn thận nhìn Trầm Ngọc khuôn mặt. Chỉ thấy Trầm Ngọc như trước như thường lui tới vậy tự giữ, chính là một đôi mắt lại phiếm ra mấy phần mộng lung tinh lạng, đồng ngày đó say rượu là lúc giống nhau. Hắn hai gò má vì phấn, lại chính là nhỏ giọng hỏi: “Những người khác thế nào?”

Lăng Yên nhìn hắn vẻ mặt, trong lòng vừa động vốn muốn tái chiếm một vòng tiện nghi, lại không nghĩ rằng hắn hỏi ra cái như vậy sát phong cảnh vấn đề, nhưng mà những người khác nàng có thể mặc kệ, cái kia thích chỗ nồm vào Bộ Duyên Khê nàng vẫn là muốn cứu, nàng niệm điểm chỗ, cuối cùng từng rảnh tay, cùng Trầm Ngọc một đạo hướng bốn phía nhìn lại.

Mới vừa rồi rung chuyển đã muốn đem toàn bộ thạch thất cấp giảo chút bắt thành bộ đáng, hai người bốn phía bắt quá một cái thu hẹp không gian, bên cạnh đều là loạn thạch, nhưng lại tương lai lộ cùng đường đi đều cấp ngăn chặn, mà chung quanh im lặng không có một chút thanh âm, lại càng không tất nói những người khác tung tích.

Lăng Yên nhìn một lát, chắc chắn nói:“Bọn họ hẳn là bị nhốt ở cái khác địa phương.”

Vừa rồi như vậy tình huống, rất dễ đem nhân phân tán, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc vẫn gắt gao nắm đối phương, cho nên mới có thể còn dãi ở một chỗ, mà những người khác chỉ sợ đã muốn bị nhốt ở khác khe đá giữa . Huống hồ này yêu khí nay đều đã muốn không ở nơi này , xác nhận tìm được rồi Hoàn Ly, hai người lúc này phải làm không biết ở nơi nào đánh nhau .

Lăng Yên trầm ngâm một lát, lại chợt thấy bốn phía im lặng có chút bất thường, nàng quay đầu hướng Trầm Ngọc nhìn lại, chính gặp đối phương đã ở nhìn chính mình, một bộ nếu có chút đâm chiêu bộ dáng

“Làm sao vậy?” Lăng Yên thuận miệng hỏi.

“A Tinh.” Vừa rồi tình huống quá mức phức tạp, Trầm Ngọc vẫn chờ không có mở miệng, cũng không có nhiều lời một câu, chỉ chờ đến hiện tại bốn phía yên tĩnh trở lại, hẳn mới rút cuộc đem đáy lòng mai nghi hoặc hỏi đi ra:“Vừa rồi cùng cái kia tiểu hồ ly nói chuyện thời điểm--”

Lăng Yên nghe được ngăn ra, lập tức liền hiểu được Trầm Ngọc muốn hỏi cái gì. Quả nhiên, ngay tại Lăng Yên chần chờ hết sức, Trầm Ngọc ngữ thanh nghi hoặc, lại nói tiếp:“Người vì cái gì sẽ biết nhiều như vậy này nọ?”

Nàng phía trước theo như lời này, xác thực không phải một người bình thường nên hiểu biết . Đây chân tướng, cũng không phải người thường có thể phân tích ra đến.

Lăng Yên trong lòng vừa động, biết nay bọn họ bị nhốt lúc này , nếu là tái làm bộ thành cái gì người thường, định không có biện pháp từ đó đi ra ngoài.

Cho nên nàng phải muốn nói chút cái gì.

“Người thật sao muốn biết?” Lăng Yên ánh mắt lóe ra, nhìn thẳng Trầm Ngọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nơi đây u ám một mảnh, hai người khuôn mặt giấu ở trong bóng đêm nhìn xem vô ý rõ ràng, nhưng ngay cả như thế, Lăng Yên như trước đem trước mặt Trầm Ngọc biểu tình đều cất vào đáy mắt.

Lúc này nàng có một loại xúc động, muốn nói cho chính hần thân phận, muốn đem tất cả đều từ đầu chí cuối nói ra, nhưng ngay tại này trong phút chốc, nàng lại đột nhiên nghĩ tới thật lâu phía trước, nàng hóa thân vì ma, bị Thần giới sở đuổi giết thời điểm chuyện đã xảy ra.

Kia vốn là thật lâu trước sự tình, Lăng Yên nay ở Ma giới quá rất khá, cũng không nữa khả cố ý đi nhớ lại kia đoạn ngày, nhưng giờ khắc này chúng nó vừa vận liền đều hiện lên ở tại trong đầu.

Làm cho nàng biết thân phận của nàng là không thể nói .

Nàng không nghĩ theo Đường Lam trong mắt nhìn đến chán ghét, chẳng sợ một chút ít nàng cũng không thể đủ dễ dàng tha thứ.

Vì thế nàng nói đến bên miệng, lại sửa lời nói:“Không sai, này sự tình ta đều biết, cho nên ta cũng không phải cái người thường.”

Trầm Ngọc hơi hơi tỉnh mê, chờ Lăng Yên tiếp theo câu.

Lăng Yên cảm thấy vừa động, tùy theo nói:“Ta kỳ thật cũng là cái tu đạo người.”

Lời vừa nói ra, Lăng Yên dừng lại, chính mình đều cảm thấy có chút không thể tin được.

Trầm Ngọc thần sắc cũng rất cuộc có biến hóa, nhìn chằm chằm Lăng Yên sau một lúc lâu không có mở miệng, tựa hồ là ở cố gắng nhận chuyện này.

Lăng Yên ho nhẹ một tiếng, tiếp tục lập nói:“Ta cùng với Bộ Duyên Khê giống nhau, cũng là tu đạo người, cũng sẽ một ít phù pháp chú thuật, chính là của ta môn phái thập phần đặc thù, ta xuống núi là lúc sư phụ ta từng dặn quá ta, trừ phi là đối chính mình thập phần tín nhiệm nhân, nếu không tuyệt không có thể dễ dàng bại lộ thân phận của mình, bằng không sẽ gặp đưa tới mối họa.”

Trầm Ngọc như trước mở to hai tròng mắt nhìn chăm chăm Lăng Yên, không nói được một lời.

Lăng Yên thân là Ma tôn, vẫn là lần đầu bị nhân trần đến có chút khấn trương cảm xúc, nàng dưới đáy lòng lý đánh giá chính mình bị xuyên qua khả năng cuối cùng có bao nhiêu đại, thế này mới cảm thấy chính hấn một đối nói được thật sự là quá mức, đại khái còn không có người nào đạo môn nhân sẽ là nàng loại này không quy không củ bộ đáng.

Nhưng mà nghĩ lại trong lúc đó, Lăng Yên lại muốn đến nay chính đồng dạng bị chôn ở tảng đá phía dưới Bộ Duyên Khê, trong lòng nháy mắt lại bình thường trở lại.

Ngay cả Bộ Duyên Khê như vậy hấp ta hấp tấp đều có thể là tu đạo người, nàng như thế nào thì không thể đứng rồi.

Ngay tại Lăng Yên càng nghĩ càng xa thời điểm, trước mặt Trầm Ngọc hốt ngẩn ra, như là hiểu được cái gì, nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Lăng Yên vội vàng đem sở hữu suy nghĩ hết thảy kéo trở về, chính còn thật sự nhìn chăm chăm Trầm Ngọc xem.

Trầm Ngọc do dự nhìn Lăng Yên, chậm rãi mở miệng nói: “Cho nên ngươi từ trước nói ngươi nguyên lai là cái thương nhân, là gạt ta ?”

Biết chính mình có sai trước đây, Lăng Yên vội vàng thừa nhận xuống dưới: “Là, ta lúc ấy cũng là.....”

“Ngươi vừa rồi nói, nếu không phải thập phần tín nhiệm nhân, cũng không có thể nói ra bản thân thân phận, sợ đưa tới mối họa phải không?” Trầm Ngọc lại hỏi.

Lăng Yên nghe lời này, không biết Trầm Ngọc nay cuối cùng là cái cái gì tâm tư, chỉ phải trước lung tung điểm đầu.

Trầm Ngọc hốt bắt được Lăng Yên thủ, vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt kiên định nói: “Ngươi khẳng định trọng yếu như vậy chuyện tình nói cho ta biết, ta định sẽ không đem việc này tái nói cho bất luận kẻ nào.”

Lăng Yên: “.....” Thế nhưng thật sự đã lừa gạt đi.

Trầm Ngọc tiếp theo lại muốn đến một chuyện, lúc này hỏi: “Cho nên lần trước tới tìm ngươi đàm gia nhân, kỳ thật là của ngươi sư huynh đệ?”

Lăng Yên: “..... Đối.”

“Ta lúc ấy cũng không biết được thân phận của bọn họ, còn tưởng rằng bọn họ cũng là người làm ăn, có thể hay không làm cho vài vị đạo trưởng.....”

Trầm Ngọc lời này còn không có hồi xong, nhưng mà Lăng Yên nghe được “Đạo trưởng” Hai chữ lại cuối cùng nhịn không được, nàng ở trong đầu nghĩ nghĩ thanh minh mấy người kia mặc đạo bào bộ đáng, nhịn không được mở miệng đánh gãy Trầm Ngọc nói: “Không có việc gì, ngươi không cần phải xen vào bọn họ, bọn họ vài cái trong lúc rảnh rỗi liền thích tìm người phiền toái.” Nàng vội vàng ngăn trở Trầm Ngọc đem nàng toàn bộ môn phái đều cấp tượng trưng một lần, vì thế thoải phong nhất chuyển nói: “Không biết những người khác thế nào, chúng ta trước hết nghĩ biện pháp rồi đi nơi này tìm được những người khác nói sau.”

Trầm Ngọc gật gật đầu, nổi lòng đã có chút phức tạp.

Hắn thật không ngờ Lăng Yên hội tự nhủ những lời này, ở hấn xem ra, Lăng Yên đem chính mình xuất thân lai lịch nói cho hấn, cũng đã là hoàn toàn tín nhiệm, nhưng mà hấn vẫn còn là có sở giấu diếm, không chịu đem thân phận chân thật của mình nói cho Lăng Yên. Hấn trầm ngâm sau một lúc lâu, rốt cuộc ở do dự trung hạ quyết tâm, muốn đem chính mình giấu diếm cũng hết thảy nói cho Lăng Yên.

Nhưng mà Trầm Ngọc đang muốn mở miệng, Lăng Yên cũng đã ở loạn thạch vừa nhìn lên, hỏi đầu nói: “Ta có biện pháp mang ngươi đi ra ngoài.”

Nàng như vậy nói xong, rất nhanh cúi người đem trước mặt mấy khối thạch tử cấp đá đi, “Ngươi xem.”

Trầm Ngọc suy nghĩ bị Lăng Yên này một tiếng cấp đánh gãy, hấn sợ run một lát, lặng yên không một tiếng động đi vào Lăng Yên bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta vừa rồi thử một chút, này địa phương có phong.” Lăng Yên nói, “Chúng ta từ nơi này phương hướng nghĩ biện pháp phá vỡ đá vụn, phải làm có thể tìm được đường đi ra ngoài.” Nàng hỏi đầu nhìn về phía Trầm Ngọc, Trầm Ngọc khẽ gật đầu, chính là lập tức lại lo lắng nói: “Nhưng là nơi này phải như thế nào mở ra?” Hấn nếu là sử dụng thần lực nhưng thật ra lập tức có thể đủ mang Lăng Yên đi ra ngoài, nhưng Trầm Ngọc vẫn không ngờ hào hay không phải tất cả thẳng thắn.

Lăng Yên nhìn Trầm Ngọc thần sắc, chính lúc đầu cười nói: “Ta không phải mới vừa nói sao, ta nhưng là tu luyện người.”

“Tuy rằng không xem như đặc biệt lợi hại, nhưng là điểm ấy sự tình còn không làm khó được của ta.” Lăng Yên hướng tới Trầm Ngọc sử cái ánh mắt, thấp giọng nói, “Ngươi thoáng lui về phía sau chút.”

Trầm Ngọc theo của nàng động tác vì lui hai bước, hai tròng mắt lại hốt sáng đứng lên, chính còn thật sự nhìn chăm chăm Lăng Yên, “Ngươi muốn sử dụng thuật pháp sao?”

Lăng Yên đứng ở loạn thạch phía trước, chỉ dùng cái ót đều cảm giác được Trầm Ngọc trong lời nói hảo kì.

Lăng Yên:“..... Làm sao vậy?”

Trầm Ngọc trừng mắt nhìn, vẻ mặt không có cái gì biến hóa, nhưng tựa hồ là bởi vì cùng nhau gốc lâu, Lăng Yên cảm thấy Trầm Ngọc rõ ràng là vẻ mặt chờ mong biểu tình.

Hắn còn thật sự nói:“Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua các người thuật pháp, muốn nhìn một chút cuối cùng là bộ dáng gì.”

Thân là Thần tôn Trầm Ngọc xác thực chưa từng có gặp qua nhân giới thuật pháp, bởi vì Thiên Ngô sơn mặt trên mấy vạn năm ra nhất chích phượng hoàng, hẳn tự tại phượng hoàng đàn trung khởi vẫn hấp thu trong thiên địa nhật nguyệt tinh hoa, sinh ra liền đã muốn cự bị cao cường thần lực, tự nhiên không biết nhân giới bình thường người tu hành cuối cùng là như thế nào thi thuật.

Lăng Yên:“.....” Chuyện này liền khó làm.

Chính nàng cũng sẽ không cái gì thuật pháp, nói ra cũng bất quá là muốn muốn kêu Trầm Ngọc tin tưởng mà thôi. Nàng trầm mặc một lát, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài:“Vậy người xem tốt lắm”

Trầm Ngọc gật gật đầu.

Ở Lăng Yên xem ra, Trầm Ngọc chính là chưa từng có gặp qua cái gì tiên thuật, cho nên tò mò muốn nhìn xem tiên pháp người thường mà thôi. Dù sao Trầm Ngọc cũng xem không hiểu, chính mình chỉ cần là tùy tiện hồ lộng một chút làm cho hắn cao hứng cao hứng thì tốt rồi, cũng không dùng thật sao hoa cái gì khí lực.

Nghĩ tốt như vậy sau, Lăng Yên làm bộ thần sắc nghiêm túc đứng lên, đến trong đó một chỗ đá vụn trước mặt, ngưng thần tự khí liền muốn ra tay.

Trầm Ngọc nín thở chậm đợi.

Liền gặp Lăng Yên đột nhiên một chương bỏ ra! Kia nguyên bản cao ngất cho tiền loạn thạch đôi, nhưng lại theo Lăng Yên này một chương mà ầm ầm sụp đổ! Hòn đá mọi nơi bay loạn trong lúc đó, tiền phương dĩ nhiên hiện ra một chỗ rộng mở cái động khẩu!

Như thế động tĩnh, đưa tới yên trần bốn phía, Lăng Yên thu tay về, lung tung phiến đi yên trần, hướng Trầm Ngọc khẽ cười nói:“Tốt lắm” Nói xong liền vươn tay ra muốn khiến Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc có chút nghi hoặc:“Người thật sự dùng thuật pháp?”

Lăng Yên:“..... Loại này việc nhỏ, căn bản không cần thi thuật.” Nàng như trước hướng Trầm Ngọc thân bắt tay vào làm, nhưng Trầm Ngọc còn đang suy nghĩ Lăng Yên trong lời nói, nàng liền rõ ràng khuyên thân chủ động kéo hắn lại thủ, đem nhân cấp mang ra này vậy khốn bọn họ nhỏ hẹp không gian.

Hai người đi ra sau, mới phát giác tuy rằng nơi này thạch thất bị phá xấu lợi hại, nhưng này điều ra bên ngoài mặt thông đạo vẫn còn là êm đẹp, bốn phía đôi loạn thất bát tao hòn đá, xem ra là sớm đã có nhân đã thông con đường này, từ nay về sau chỗ đi ra ngoài.

Lăng Yên nhìn này thông đạo liếc mắt một cái, trở lại đối Trầm Ngọc nói:“Đi ra ngoài hẳn là kia chích tiểu hồ ly, chúng ta ở chỗ này tìm xem, xem có thể hay không tìm được Bộ Duyên Khê.”

Trầm Ngọc điểm đầu, hai người một đạo tại đây rách nát nhà đá bên trong tìm kiếm đứng lên, chính là nơi này bị phá xấu quá mức nghiêm trọng, hai người tìm một hồi lâu nhi nhưng cũng vẫn không có cái gì kết quả. Bốn phía đều là im lặng, tìm kiếm gian Lăng Yên bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nàng màu mỡ miệng hỏi Trầm Ngọc nói:“Đừng rồi, lúc trước người thấy thế nào ra kia hồ ly niên kỉ kị, biết hẳn là tam vạn hơn tuổi, mà phi mấy ngàn tuổi?” Nàng thân là Ma tôn, đối với yêu hơi thở thập phần quen thuộc, kia tiểu hồ ly Hoàn Ly trên người của có Yêu vương Hoành Tổ lực lượng, nàng tự nhiên là lập tức liền cảm giác đi ra không thích hợp, nhưng là vì sao Trầm Ngọc sẽ biết?

Trầm Ngọc nghe vậy im lặng một lát nói:“Ta không biết hẳn có tam vạn hơn tuổi.”

“Ân?” Lăng Yên nhướn mày nói,“Cho nên người là cố ý nói như vậy, dẫn tới kia tiểu hồ ly chính mình đem lời nói thật nói ra?”

Trầm Ngọc:“Ta nghĩ đến hẳn chỉ có mấy trăm tuổi.”

Thân là nhất chích 900 đến tuổi phượng hoàng, Trầm Ngọc theo lý thường phải làm cảm thấy cùng chính mình bình thường lớn nhỏ tiểu hồ ly phải làm tuổi cũng cùng chính mình bình thường lớn nhỏ, nhưng sự thật chứng minh này đoán rằng là sai lầm.

Cho nên làm cho Trầm Ngọc tâm tình hạ là, ở tuổi thượng, hẳn cũng thua kia tiểu hồ ly nhất mảng lớn.

Lăng Yên nhin không được nở nụ cười, truyện cười gian bên cạnh một chỗ đá vụn sau truyền đến một trận cổ quái tiếng vang, một lát sau, lại là Bộ Duyên Khê thanh âm của nặng nề tự trong đó truyền đến:“Là A Tinh cùng Đường Lam sao? mau..... Mau giúp ta một phen!”

Mất thấy rốt cuộc phát giác Bộ Duyên Khê tung tích, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc vội vàng động thủ bắt đầu cứu người, chỉ chốc lát sau, mấy người liền rửa sạch sẽ trước mặt hòn đá, đem Bộ Duyên Khê từ bên trong cứu đi ra.

Bộ Duyên Khê hình dung chặt vật, nhìn Lăng Yên hai người liếc mắt một cái, chỉ nói là bọn hán vận khí không tệ không có bị nhốt ở thạch trung, cũng không có hỏi bọn hán cuối cùng là như thế nào bình an vô sự, mấy người này liền thương lượng phải rời khỏi nơi đây.

Bọn họ tới đây mục đích vốn là vì muốn tìm kiếm Đường Lam, nay nhân đã muốn tìm được rồi, tự nhiên không có tái ở lại này nhà có ma lý tất yếu, mà Lăng Yên tuy rằng còn muốn tái kiến kia tiểu hồ ly liếc mắt một cái, nhưng chờ đem Đường Lam cùng Bộ Duyên Khê đám người đưa trở về sau, nàng tái một mình đi ra ngoài tìm tìm cũng không muộn.

Vì thế bọn họ rất nhanh dọc theo kia thông đạo ra bên ngoài mặt mà đi, chính là này thông đạo lúc này từ lâu không phải lúc trước bộ đáng, chung quanh giai lưu lại đánh nhau dấu vết, đó có thể thấy được mới vừa rồi kia tiểu hồ ly định là cùng này thì gia trấn thủ giả đấu hồi lâu.

Ba người đi ra thông đạo sau, mới gặp trước mắt nhà cửa, sớm bị trận này chiến đấu ép buộc một mảnh đồng hỗn độn.

Bốn phía phòng ở cùng cây cối giai đã bị phá hủy, mà ngay tại này tường đồ giữa, mới vừa rồi vừa khôi phục nhân thân tiểu hồ ly Hoàn Ly chính y bảo nhiệm huyết, đứng ở này không trung ương.

Âm phong sớm rút đi, này thực nhân bóng đen cũng đều không thấy, trăng gian xem ra một mảnh bình tĩnh.

Bộ Duyên Khê chân chờ không có tái bước ra thứ hai bộ, chích cẩn thận hướng bên cạnh nhìn lại.

Hoàn Ly che ngực ho nhẹ một tiếng, đột nhiên lại hướng tới ba người triển mi, lộ ra một cái mỉa hoặc lòng người ý cười:“Đừng nhìn, bọn họ đều tiêu thất.”

“Bọn họ……” Lăng Yên chân chờ hỏi một câu, chính là còn chưa nói xong, liền bị Hoàn Ly cấp đánh gãy.

“Bọn họ bị ta giết.” Lời còn chưa dứt, Hoàn Ly lại nhủ mi vừa vội xúc khứ lên, môi bận nhiều điểm máu tươi hạ xuống, sắc hán hình dung càng thêm yêu điểm, hán vô lực liếm trong mắt ý cười, ngữ thanh yếu ớt nói:“Có thể hay không giúp ta một cái việc?”

Như vậy nói xong, Hoàn Ly đột nhiên có hết sức hoạt động bước chân, lắc lắc lắc lắc hướng ba người đã đi tới.

Hán cả người đầm máu, cũng không biết trải qua như thế nào một hồi đại chiến, Lăng Yên có chút đề phòng theo dõi hán, đã thấy hán ở đi vào trước mặt mọi người hết sức, hốt thân mình mềm nhũn, thẳng tắp hướng tới bọn họ ngã lại đây.

Cuối cùng, suy yếu vô lực Hoàn Ly ngã xuống Lăng Yên trên người của, tựa vào nàng bên tai lâm lâm nói:“Phù ta một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ở giảng co sau một lúc lâu sau, mọi người vẫn là đem điều này hồ yêu cấp dẫn theo trở về.

Làm ra quyết định này nhân là Lăng Yên, Bộ Duyên Khê vốn cũng không nguyện cùng một chỉ lịch không rõ hồ yêu tiếp xúc, đối với Lăng Yên quyết định cũng hơi có chút không hiểu, nhưng Lăng Yên cố ý như thế, hán tự nhiên cũng chỉ đem ánh mắt chuyển hướng Trầm Ngọc.

Nhưng mà Trầm Ngọc ước chừng là cái chút không hiểu cự tuyệt nhân, nghe Lăng Yên như vậy nói, lập tức liền gật đầu nói:“Liên án A Tinh nói.”

Lăng Yên hướng Trầm Ngọc nhọt nhọt cười, tùy theo lại hướng nhào vào trên người mình cả người vết máu nhân nói:“Người có thể hay không trước biến trở về đi?”

Hoàn Ly thanh âm êm dịu lên tiếng, tùy theo hóa thành lúc trước kia tiểu hồ ly bộ đáng ngoan ngoãn lui đến Lăng Yên trong lòng.

Lăng Yên ôm kia tiểu hồ ly, hồi đầu nói:“Chúng ta đi thôi.”

Bộ Duyên Khê ánh mắt thủy chung không thể đủ rồi đi Lăng Yên trong lòng hồ ly, chờ nhìn trong chớp lát, lại nhìn không được hướng Trầm Ngọc nhìn lại, trong mắt tràn đầy do dự, chính là lúc này Lăng Yên đã muốn ôm tiểu hồ ly đi phía trước đi trước, Bộ Duyên Khê muốn nói lại thôi đợi một lát, vẫn là chạy đi theo đi lên.

Mấy người một đạo trở lại chỗ ở thời điểm, tiểu hồ ly đã muốn kiệt lực hôn mê trôi qua, Lăng Yên nói là hán bị thương nặng, bắt tay vào làm sẽ bắt đầu

thay hấn xử lý thương thế, Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê vì thế liền bắt đầu hỗ trợ đi mua thuốc.

Thật vất vả mua được thuốc trị thương trở về, Trầm Ngọc một đường lặng im không nói lời nào, bên cạnh Bộ Duyên Khê lại rớt cuộc nhẩn không được, đối với Trầm Ngọc nhỏ giọng nói:“Ngươi không cảm thấy, cái kia tiểu hồ ly rất vấn đề sao?”

Trầm Ngọc dậm chân, nhẹ nhàng gật đầu.

Bộ Duyên Khê thấy hấn này phản ứng, vẻ mặt thoáng chốc còn thật sự lên, ngay cả thuốc cũng bắt chấp lập tức đưa trở về, chích lời kéo Trầm Ngọc đi vào một bên góc tường chỗ thấp giọng nói:“Quả nhiên không phải ta một người như vậy cảm thấy.”

“Ngươi cũng hiểu được kia hồ ly mục đích không chỉ thuần?” Bộ Duyên Khê còn thật sự nói.

Trầm Ngọc chần chờ một lát, tùy theo nói:“A Tinh thực thích hấn.”

Bộ Duyên Khê:“.....”

Trầm mặc một hồi, Trầm Ngọc lại nói tiếp:“Hấn cũng thực thân cận A Tinh.”

Bộ Duyên Khê phát giác chính mình cùng Trầm Ngọc nói tựa hồ căn bản không phải cùng chuyện, hấn hít một tiếng, nhẹ nhàng ở Trầm Ngọc đầu vai vỗ vỗ, bất đắc dĩ lắc đầu nói:“Quên đi, đi về trước nói sau.”

Trầm Ngọc thần sắc không hiểu nhìn hấn một lát, cùng hấn một đạo tiếp theo trở về đi đến.

Bởi vì Lăng Yên ở thay kia tiểu hồ ly về loạn thuốc trị thương băng bó miệng vết thương, cho nên tiên thuốc cùng nấu nước loại chuyện này sẽ thấy thứ giao cho Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê. Trầm Ngọc còn chưa từng có đã làm loại chuyện này, ở cân nhắc sau một lúc lâu không có kết quả sau, liền bị Bộ Duyên Khê cấp chạy tới một bên, im lặng nhìn người trước ngao thuốc.

Bộ Duyên Khê một mặt nhóm lửa, một mặt thì thảo hời:“Ngươi ngay cả này cũng không hội, xem ra trước kia là cái đại thiếu gia ?”

Trầm Ngọc nhớ lại lúc trước Xích Diễm vì mình vô căn cứ thân phận, lắc đầu nói:“Không phải.”

“Thì phải là người nhà ngươi đối đãi ngươi tốt lắm, ngay cả việc này cũng chưa gọi ngươi đã làm.” Bộ Duyên Khê cười cười, đem một cây củi gỗ ném vào đống lửa lý, vỗ tay một cái đứng lên nói:“Ngươi cùng A Tinh là thế nào nhận thức tới?”

Hấn quay đầu lại, nhìn đến Trầm Ngọc đoan trang tư thế ngồi, nhin không được sừng sốt một chút.

Trầm Ngọc không cảm thấy có cái gì không đúng, chích đáp:“Ngày ấy ở yêu quái doanh trại lý gặp .”

Bộ Duyên Khê nhin không được nói:“Các ngươi thật đúng là ngày đó nhận thức, sau đó các ngươi liền..... Tự thành hôn?”

Trầm Ngọc gật đầu.

Bộ Duyên Khê không biết nên như thế nào đâu có, chỉ lấy ngón tay hấn, thật lâu sau mới ra tiếng nói:“Ngươi thực thích Lăng Yên?”

“Thích.” Trầm Ngọc không chút do dự.

“Ngươi còn nhớ rõ ta nói rồi trong lời nói sao, chính là ngươi thành thân ngày đó ta với ngươi nói.” Bộ Duyên Khê híp mắt nở nụ cười, hấn lúc này không biết vì sao đột nhiên sẽ không lo lắng kia tiểu hồ ly chuyện tình, chỉ tại Trầm Ngọc bên cạnh ngồi xuống nói:“Nữ tử đều hy vọng chính mình có thể phong phong cảnh cảnh lập gia đình, cũng hy vọng chính mình già sẽ là cái đỉnh thiên lập địa nam nhân, không nhất định có bao nhiêu lợi hại, nhưng nhất định có thể gọi người an tâm.”

Trầm Ngọc sợ run một lát, lẩm bẩm nói:“Đó là là hạng người gì?”

Bộ Duyên Khê nhíu mày nghĩ nghĩ nói:“Ngươi muốn hay không nghe một chút chuyện của ta?”

Tuy rằng không rõ vì sao đề tài đột nhiên liền chuyển tới nơi này, nhưng Trầm Ngọc vẫn là điềm đầu.

Bên kia thuốc còn tại chậm rãi ngao, màu trắng hơi nước bốc hơi mà lên, trong phòng tràn ngập khởi thần nhiên thuốc hương, Bộ Duyên Khê nhìn chăm chăm kia hơi nước, tựa hồ là ở dụng tâm đi nhớ lại, hấn lúc này an tĩnh lại, đã không có trong ngày thường cột nhà cùng cả kinh, chích hoàn thành nói:“Ta từ nhỏ sẽ không cha không nương, bị nhân nhưng ở trong núi sâu, suốt nửa cấp sài lang hồ báo tha đi, là ta sư phụ đã cứu ta, đem ta kiếm trở về.”

“Sư phụ ngươi?” Trầm Ngọc nhẹ giọng hỏi.

Bộ Duyên Khê gật đầu:“Sư phụ ta là Thiên Cương môn cường môn, cuối cùng nhiều tuổi ta cũng không rõ ràng, nhưng là theo ta nhớ sự khởi của nàng dung mạo vốn không có thay đổi quá, nàng là toàn bộ tu hành giới giữa số một số hai nữ tu sĩ.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, thế này mới hiểu được Bộ Duyên Khê trong miệng sư phụ dĩ nhiên là một nữ tử.

Mắt thấy Bộ Duyên Khê đề cập chính mình sự phụ khi kia phó bộ đáng, Trầm Ngọc lập tức nói:“Ngươi nhất định thực thích sự phụ ngươi.”

Bộ Duyên Khê nghe nói lời ấy nhin không được khụ hai tiếng, mọi nơi nhìn nhìn, cuối cùng lại vẫn là vui đầu nhẹ nhàng “Àn” một câu, tùy theo suy nghĩ cẩn thận bình thường thừa nhận xuống dưới:“Ta thích nàng, thích đến có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì.”

Trầm Ngọc bất động thanh sắc nhìn chăm chăm Bộ Duyên Khê không nói chuyện, hần mới vừa rồi sẽ nói ra kia nói, bất quá này đây vì Bộ Duyên Khê đối sự phụ của mình thập phần kính trọng yêu thích, tựa như hần thích hần Thần giới lý kia nắm vị sự phụ bình thường. Nhưng mà hiện tại thoát nhìn, Bộ Duyên Khê đối hần sự phụ thích, tựa hồ là thuộc loại một loại khác.

Hần vì thế sửa miệng hỏi:“Ngươi vì nàng..... Làm cái gì?”

“Lúc trước tuổi còn nhỏ, vì thảo nàng niềm vui cái gì đều đã làm” Bộ Duyên Khê nhắc tới việc này, nhin không được vừa cười đứng lên, chính là này tươi cười giữa rất nhanh lại thêm mấy phân chua xót,“Bất quá sự phụ ta là cá tính từ lãnh đạm nhân, cho tới bây giờ cũng không từng cười quá, mặc kệ ta làm cái gì nàng đều chưa bao giờ hội cảm thấy cao hứng, có đôi khi thậm chí còn hội phát hỏa.”

Trầm Ngọc khó hiểu:“Vì cái gì?”

“Khi đó ta cũng không biết, thẳng đến sau lại nghe nói một sự tình, ta mới hiểu được lại đây mấy năm nay nàng vì cái gì chưa bao giờ hội cười.” Bộ Duyên Khê nói,“Ồ trong lòng của nàng, cho tới bây giờ đều không có cái gì nam nữ cảm tình. Thiên Cung môn vốn là một cái đại phái, sau lại đã trải qua mấy trăm chiến sự xuống dốc xuống dưới, lúc trước của ta sư tổ đem toàn bộ Thiên Cung môn rơi vào tay sự phụ trong tay, muốn nàng chấn hưng môn phái, mà nàng qua nhiều như vậy năm, cũng luôn luôn tại vì thế mà nỗ lực, bao gồm đem ta theo ngọn núi ôm trở về.”

“Bởi vì nàng xem ra ta căn cốt không sai, tương lai dốc lòng tu luyện định có thể nhiều đất dụng võ.” Bộ Duyên Khê bắt đầu nói,“Đáng tiếc ta khi đó không rõ, cả ngày chỉ biết là vui đùa, hoang phế rất nhiều thời gian, cô phụ sự phụ ta chờ mong, nay muốn mới hảo hảo tu luyện, lại không dễ dàng như vậy.”

Trầm Ngọc trầm mặc không nói chuyện, lại cảm giác được đối phương hạ tâm tình, vì thế học hần lúc trước bộ đáng, vỗ nhẹ nhẹ Bộ Duyên Khê bả vai.

Bộ Duyên Khê trọng vừa cười đứng lên, nâng mâu nhìn Trầm Ngọc nói:“Ta đem việc này nói ra, chính là tưởng nói cho ngươi, ngươi thích một cái cô nương, phải muốn hiểu được nàng muốn là cái gì, ngươi có thể cho nàng cái gì.”

Trầm Ngọc hai tròng mắt lẳng lặng dừng ở Bộ Duyên Khê, không nửa điểm phản ứng.

Bộ Duyên Khê hít một tiếng, biết người này định là không có nghe hiểu được, vì thế đỡ trán nói:“Nhà ngươi A Tinh mau bị kia chích tiểu hồ ly cấp đoạt đi rồi, ngươi nhưng thật ra biểu hiện hảo một chút a!”

Trầm Ngọc lúc này phản ứng rất nhanh, lập tức điểm đầu, ánh mắt lại hướng bên kia nhắm chặt cửa phòng phòng ở nhìn lại.

.

Kia vốn là Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người phòng ở, hiện tại trên giường lại nằm nhất chích hấp hối tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly trên người vết máu đã muốn bị Lăng Yên cấp thanh tẩy qua , vết thương trên người cũng đều băng bó tốt lắm, Lăng Yên ngồi ở bên giường đem thuốc trị thương linh tinh gì đó thu thập xong sau, liền thần sắc phức tạp nhìn thẳng tiểu hồ ly, tựa hồ như vậy xem có thể nhìn ra chút cái gì vậy đến.

Không biết qua bao lâu, kia tiểu hồ ly lông xù cái đuôi quơ quơ, hơi hơi mở hai mắt miết hướng Lăng Yên:“Ngươi vì cái gì khẳng cứ ta?”

Đối phương đột nhiên tỉnh lại, Lăng Yên cũng không bối rối, chính là khẽ cười một tiếng nói:“Ta không cứ ngươi, ngươi cũng có thể sống sót.”

Hoàn Ly từ chối cho ý kiến, tựa đầu đi chéch bên kia, một hồi lâu nhĩ mới buồn thanh lại nói:“Ngươi không phải người thường.”

“Đối, ta là tu đạo người.” Lăng Yên xuất ra lúc trước lừa Trầm Ngọc kia một bộ lý do thoái thác đến.

Hoàn Ly vì thế lại nói:“Có thể nhìn ra thân phận của ta, cũng không nên thông thường người tu hành.”

Lăng Yên thần sắc không thay đổi, tùy Hoàn Ly nói, Hoàn Ly vì thế lại nói:“Người bên ngoài nghe nói ta là Yêu vương Hoành Tổ con trai, đều sợ cách khá xa xa , ngươi như thế nào ngược lại muốn hôn gần ta?”

Lăng Yên nói:“Muốn biết yêu vương con trai có phải hay không phải cũng là cái tâm ngoan thủ lạt nhân.”

Hoàn Ly khẽ cười một tiếng, nhin không được lại khụ lên, hần lúc này vẫn là hồ ly bộ đáng, thoát nhìn nhỏ tiểu nhân một đoàn, có vẻ suy yếu không chịu nổi, hần cười xong sau, lại xoay đầu lại còn thật sự nhìn chăm chú vào Lăng Yên nói:“Nhìn ra đến cái gì sao?”

“Chỉ nhìn đến nhất chích ra vẻ thông minh tiểu hồ ly.” Lăng Yên thuận miệng nói một câu, đứng dậy làm như muốn đi ra ngoài.

Lúc trước cảm giác được yêu vương lực lượng, Lăng Yên thật có chút lo lắng, sợ là người này thừa kế yêu vương tất cả, sẽ cho này tam giới tái mang đến cái cái gì tai kiếp, nhưng hiện tại nhìn sau, nàng mới phát giác chính mình tựa hồ là có chút nhiều lo lắng, này tiểu hồ ly cùng lúc trước Hoành Tổ chút không có tương tự chỗ, cho nên nàng trong lúc nhất thời cũng không có muốn trừ bỏ này tiểu hồ ly ý tứ. Huống hồ, này tiểu hồ ly cùng nay Yêu vương

Phi Ảnh không hề thiếu thù cũ, làm cho hấn khiên chế trụ Phi Ảnh, cũng là một chuyện tốt.

Như vậy nghĩ, Lăng Yên liền cũng không có cái gì thật lo lắng cho , chích đem một lòng một lần nữa treo trở về Đường Lam trên người của, muốn đi ra cửa tìm người.

Nhưng mà nàng vẫn chưa ra khỏi thạch lâm này phòng ở, liền nghe được phía sau tiểu hồ ly đột nhiên mở miệng nói:“Phu quân của ngươi, là kêu Đường Lam phải không?”

Lăng Yên động tác một chút, chợt hồi đầu hướng tới Hoàn Ly nhìn lại.

Hoàn Ly không biết khi nào đã muốn biến ảo trở về nhân thân, lúc này nằm ở nơi đó, một tay bán chống đỡ thân mình, quần áo xốc xếch sườn , tóc dài phủ gần giường, khoi mào mắt vĩ giờ lên một cái nhợt nhạt ý cười nói:“Hấn có cái gì hảo, gọi ngươi như vậy luyến tiếc?”

Lăng Yên không nói chuyện, thậm chí không tính để ý đến hấn.

Nhưng mà Hoàn Ly rất nhanh lại nói:“Ngươi xem ta cùng hấn tỷ như gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Lăng Yên nghe thấy này ý vị thâm trường nói, không khỏi lại cùng Hoàn Ly đối diện cùng một chỗ.

Hoàn Ly trên mặt vẫn là cười như không cười vẻ mặt, chút không có lảng tránh Lăng Yên tầm mắt.

Nhưng mà hấn này phân mê hoặc còn không có mang lên bao lâu, liền bởi vì vết thương trên người mà phá công, che ngực thật mạnh khụ lên.

Này nhất khụ chính là sau một lúc lâu không thể đủ ngừng, cuối cùng vẫn là Lăng Yên vỗ về hấn hậu bối thay hấn thuận khí, mới rút cuộc hơi hoãn một ít.

Bất quá này một trận ép buộc sau, mới vừa rồi kia không khí cũng cấp phá hư hơn phân nửa .

Hoàn Ly nhưng thật ra thập phần xua đuổi khỏi ý nghĩ, sắc mặt không thay đổi vịn Lăng Yên cổ liền phải nhân kéo đến trong lòng ngực mình, Lăng Yên chạy nhanh đứng lên, lẫn mất rất xa nói:“Thân ngươi bản tử đều thành như vậy nhưng thật ra cũng không quên ép buộc.”

Hoàn Ly:“.....”

Hấn nhất thời cảm thấy chính mình mới vừa rồi động tác có vẻ có chút dấn độn không thú vị , vì thế đem chính mình vạt áo nhẹ nhàng long long, hảo hảo ngồi trở về.

Lăng Yên ôm hai tay buồn cười nói:“Ngươi không phải mới vừa hỏi ta Đường Lam thế nào sao?”

“Đường Lam mặc kệ thế nào, đều là phu quân của ta, còn không tới phiên ngoại nhân mà nói.” Lăng Yên thần sắc còn thật sự chút, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hoàn Ly nói,“Huống hồ, ở trong lòng ta mặt, Đường Lam làm sao đều là tốt nhất, ai đều cùng không hơn.”

Hoàn Ly nghe nàng lời này, không khỏi “Phốc xuy” Nở nụ cười, hai mắt tinh tinh lợm lợm , giống như là nghe xong một cái thập phần cảm thấy hứng thú chuyện xưa, hấn ngồi ở trên giường, ngửa đầu nhìn Lăng Yên nói:“Lời này ngươi cũng đối hấn nói qua?”

“Tự nhiên không có.” Lăng Yên trừng hấn liếc mắt một cái, loại chuyện này nàng khẳng định là giáp mặt nói không nên lời .

Hoàn Ly chống má nghe lời của nàng, đang định tái cười nói cái gì, Lăng Yên cũng đã một tay lấy này nợ thu thập xong ra phòng ở, trước khi đi hết sức, ở cửa phòng tiền lại hồi đầu nói:“Ngươi trước nghỉ ngơi, chờ ngươi tốt chút ít, bàn đến cách vạch đi.”

Hoàn Ly thế này mới ngẩn ra, thấp giọng nói:“Cách vạch?”

Lăng Yên gật đầu, chỉ vào Hoàn Ly sở nằm kia trương giường nói:“Nơi này là ta cùng Đường Lam .” Nàng lại chỉ vào bên ngoài nơi nào đó, còn thật sự nói:“Nơi đó mới là khách phòng.” Nàng bản nhìn đối phương là cái hồ ly bộ dáng mới đưa nó ôm vào phòng, ai biết trò chuyện một chút người này liền biến trở về đến đây.

Nghe đến đó, Hoàn Ly vội vàng lại bảo trụ Lãng Yên, Lãng Yên không biết là lần thứ mấy hồi đầu, chỉ cảm thấy người này thập phần phiền toái, nàng bắt đầu có chút hối hận đem người này mang về đến đây: “Thì thế nào?”

“Ta có thể ở lại nơi này sao?” Hoàn Ly thấp giọng hỏi.

Lãng Yên chống má trầm ngâm.

“Ta theo thi gia trốn tới, Phi Ảnh khẳng định rất nhanh thì sẽ biết, mà các người tham gia việc này, khẳng định cũng sẽ bị nhân tra được, bọn họ sẽ không gặp các người là người thường tiện tay hạ lưu tình.” Hoàn Ly nói, “Ta lưu lại, đến lúc đó vẫn có thể bảo hộ các người.”

Lãng Yên vốn không có làm cho Hoàn Ly lưu lại tính, nhưng nghe đến này một câu cũng không tùy vào lại sửa lại chủ ý. Hoàn Ly lúc này, yêu vương nhân chắc chắn tới rồi, nàng cũng không cần chung quanh đi tìm đối phương nhân mã. Nghĩ như vậy, Lãng Yên nói: “Người trước ở, chờ người thương lãnh nói sau.”

Hoàn Ly nhợt nhạt cười, lập tức gật đầu nói: “Đa tạ.”

Không nghĩ tới đối phương nói lời cảm tạ bộ dáng nhưng thật ra thập phần thành khẩn, Lãng Yên nhẹ nhàng lên tiếng, không có nói thêm nữa, hãy còn ra cửa đi.

Sau đó nàng ở tại trù phòng tìm được rồi chính ngồi ngồi ở góc sáng sửa xuất thần nhìn chăm chăm hỏa Đường Lam.

Toàn bộ tại trù phòng tràn ngập vị thuốc, Trầm Ngọc nghe thấy được tiếng bước chân, rất nhanh ngẩng đầu lên, liền thấy ở cửa đứng Lãng Yên.

Trầm Ngọc thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hỏi: “Hoàn Ly thế nào?”

Lãng Yên nói: “Thoạt nhìn tốt lắm không ít, phải làm không có gì đáng ngại.” Có thể ép buộc ra nhiều như vậy đa dạng đến, vậy cũng là không có việc gì.

Trầm Ngọc nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, lại hồi đầu xem kia đang ở tiền thuốc nói: “Thuốc phải làm còn có trong chốc lát tài năng hảo.”

“Không nóng nảy, dù sao tên kia hiện tại vui vẻ.” Lãng Yên đi vào lò vừa nhìn xem, lập tức lại nghĩ tới một chuyện nói: “Bộ Duyên Khê đâu?”

“Hình như là đột nhiên thu được hần sư phụ truyền thư, có việc đi về trước.” Trầm Ngọc nói lời này thời điểm tựa hồ có chút không yên lòng. Theo mấy ngày nay tiếp xúc, Lãng Yên đối với Trầm Ngọc tính tình cũng coi như thập phần hiểu biết, trong lòng của hần có việc tuy rằng sẽ không biểu hiện ở trên mặt, nhưng là luôn có tích khả theo.

Chính là không biết cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, làm cho Trầm Ngọc cảm xúc như vậy hạ.

Lãng Yên vì thế chủ động thối đi qua ở Trầm Ngọc bên cạnh ngồi xuống.

Trầm Ngọc đối với Lãng Yên động tác tựa hồ có chút kinh ngạc, hần nhẹ nhàng hướng bên cạnh làm cho làm cho, hảo đem rộng mở ghế lưu cho Lãng Yên, lập tức khẽ hỏi: “Người không cần phải đi chiếu cố Hoàn Ly sao?”

Lãng Yên lắc đầu: “Hần kia phó bộ dáng thế nào dùng ta chiếu cố.”

Trầm Ngọc không đồng ý Lãng Yên cách nói, vì thế bắt đầu nghiêm túc giải thích lên: “Hồ ly thực yếu ớt, ta xem vết thương trên người hần khẩu không ít, có còn không thiên, nếu trẻ xử lý, tương lai gặp gỡ mưa dầm thiên hội đau, hơn nữa này thương nếu là không thể hảo hảo thu nhỏ miệng lại, tương lai.....” Hần lời còn chưa dứt, bất giác lại ngừng câu chuyện.

Bởi vì Lãng Yên vừa lúc chính lấy hạ nhìn hần.

“Làm sao vậy?” Trầm Ngọc hỏi.

Lãng Yên lắc đầu, nhướn mày nói: “Tương lai làm sao vậy?”

Trầm Ngọc: “Tương lai da lông mặt trên có hổ, hồ ly mao sẽ không đẹp, sờ đứng lên cũng sẽ không thoải mái.”

Lãng Yên: “.....” Cảm tình hần thực đem Hoàn Ly làm hồ ly dương?

Trầm Ngọc nghiêm túc cấp ra này phiên đề nghị, liền lại đứng dậy nhìn thuốc kia tiên như thế nào, nhưng mà Lãng Yên lại một phen kéo hần lại thủ, cười nhẹ nói: “Người là ở ghen sao?”

Hai người ở tràn ngập vị thuốc thủy khí lý đối diện, Trầm Ngọc nhẹ nhàng điều đầu, dùng vô cùng chính trực ngữ khí nói: “Ta không có.”

Lời này liền cùng ăn vụng này nọ tiểu hài nhi cứng rắn nói vật kia không phải chính mình ăn giống nhau không có thể tin độ.

Nàng nhìn không được vừa cười đứng lên, lời kéo Trầm Ngọc thủ quơ quơ.

Trầm Ngọc nửa người bị nằng liên lụy không xong, nhìn không được lão đảo hai bước. Lãng Yên nhân cơ hội dựa vào đi qua, môi hình như có giống như vô từng lau chùi Trầm Ngọc hai má, mùi hương thoang thoảng quanh quần mà qua, đem thuộc loại Lãng Yên hơi thở đưa Trầm Ngọc bên cạnh.

“Kia hồ ly chính là đùa giỡn có ý khi dễ ngươi, ngươi đừng quản hấn.” Lãng Yên nhỏ giọng nói, “Huống hồ đối phương vẫn là cái tam vạn hơn tuổi lão hồ ly.”

Lãng Yên nói lời này cũng bất quá là vì muốn cho Trầm Ngọc an tâm, trên thực tế, tuổi của nàng so với kia hồ ly lớn hơn, ở trước mặt nàng, kia hồ ly xác thực xưng là là tiểu hồ ly.

Trầm Ngọc tự nhiên không biết Lãng Yên ý tưởng chân thật, nhưng thấy Lãng Yên nói ra này lời nói đến, từ lâu hiểu được Lãng Yên tâm tư.

Hắn trầm mặc một lát, rốt cuộc nói: “Lúc trước Bộ Duyên Khê theo ta nói rất nhiều nói.”

Lãng Yên trừng mắt nhìn, tùy theo nhũ mày lăm bầm nói: “Hắn nên sẽ không là theo ngươi nói cái gì không nên nói, đem ngươi cấp mang hồng rồi đi?”

Trầm Ngọc lắc đầu: “Lời hắn nói rất đạo lý.”

“Hắn..... Nói gì đó?” Lãng Yên trong đầu tất cả đều là Bộ Duyên Khê cả kinh bộ dáng, thật sự là lo lắng người này thuyết giáo.

Trầm Ngọc khoe môi hơi hơi dật, hốt nở nụ cười, Lãng Yên còn không có tới kịp đối này đột nhiên mà đến cười tỏ vẻ kinh ngạc, liền gặp Trầm Ngọc bỗng nhiên khuynh thân đem nàng ôm lấy.

“Đại khái chính là.....” Trầm Ngọc tựa đầu chôn ở Lãng Yên đầu vai, nhẹ giọng nói, “Ta muốn thế nào tài năng đủ xứng đôi ngươi.”

Lãng Yên có chút kinh ngạc: “Hắn như thế nào còn quản này?”

Trầm Ngọc giật mình, không biết nên trả lời như thế nào.

Lãng Yên vừa cười: “Ngươi còn dùng học sao?” Nàng mới biết được, chuyện này căn bản là không phải vấn đề lớn lao gì, đại khái sự tình gì cũng không như thân thiết càng có thể giải quyết vấn đề, Lãng Yên vì thế thật cao hứng lời kéo Trầm Ngọc tại đây tại trú phòng hưng hăng hôn môi một hồi.

Nàng cảm thấy Đường Lam nhất định sẽ không biết, nàng tại đây trên đời sống mấy vạn năm, cho tới bây giờ không ngờ quá thành thân một chuyện, lại có tình tại kia thiên đối với say rượu Đường Lam nói như vậy một câu, vậy nhất định sẽ không là đúng dịp.

Hắn là nàng đợi rất nhiều rất nhiều năm mới rốt cuộc chờ đến nhân, xác nhận như vậy mới đúng.

.

Hoàn Ly sở mang đến phong ba liên đơn giản như vậy bị giải quyết, nhưng mà vấn đề càng lớn hơn còn tại mặt sau.

Vài ngày đi qua, cách vách Bộ Duyên Khê quả thật là gặp gỡ sự tình, trở về thu thập đồ đạc sau rất nhanh tìm đến Lãng Yên cùng Trầm Ngọc chào từ biệt, nói là sư môn còn có chuyện quan trọng, chờ thêm đoạn thời gian xử lý tốt sự tình rồi trở về. Lãng Yên cùng Trầm Ngọc vì thế tiến bước Bộ Duyên Khê, mà kể từ đó, toàn bộ trong viện liên chi còn lại có vợ chồng bọn họ cùng một cái tiểu hồ ly Hoàn Ly.

Hoàn Ly vết thương trên người vốn là rất nặng, nhưng không biết là không phải bởi vì tại kia thi gia tình hạ bị đóng lâu lắm, tổng không thích hảo hảo đãi ở trong phòng nghỉ ngơi, không có việc gì thời điểm liền thích kéo bệnh thể nơi nơi chạy, như thế nào cũng không chịu thành thật, cho dù là khụ xuất huyết cũng còn không chịu nằm xuống đến.

Dù sao muốn chết là ngăn không được, huống hồ đối phương vẫn là cái mấy vạn năm lão hồ ly, mặc kệ như thế nào ép buộc cũng chết không xong, Lãng Yên ở xía vào vài lần sau cũng lười quản hấn, tùy hấn nơi nơi chạy.

Nhưng kể từ đó, cảm giác được làm phức tạp tự thành Trầm Ngọc.

Bởi vì Hoàn Ly đại khái là một người ở tình bên trong đợi đến lâu, đi ra về sau liền biến thành cái thực thích người nói chuyện.

Hơn nữa này nhân còn luôn ở hấn cùng Lãng Yên ở chung thời điểm tể ở bên trong, đối bọn họ nói hấn từ trước hiểu biết.

Nhưng mà hấn lúc trước bị quan tiền thi gia thời điểm, đại khái vẫn là cái mới ra sinh vài năm tiểu hồ ly, tuy rằng đã muốn tam vạn tuế, nhưng chân chính hiểu biết vẫn còn không bằng một cái 3 tuổi tiểu hài nhi, suốt ngày lý giảng cũng đều là tam giới bên trong truyền lưu cực lớn truyền thuyết chuyện xưa.

Này đó chuyện xưa Trầm Ngọc cũng đều nghe qua, lúc trước xích viêm cũng rất thích niệm chuyện xưa cho hấn nghe, này đó chuyện xưa hấn mới mười đến tuổi thời điểm chọt nghe nị không bao giờ nữa nghe xong, không nghĩ tới tiểu hồ ly thể nhưng còn tại giảng, đối này Trầm Ngọc rốt cuộc tìm được rồi chút cảm giác về sự ưu việt.

Ba người vài ngày trong lúc đó liền đàm mấy thứ này, ngày như thế bình thân đi qua, rốt cuộc ở một ngày nào đó buổi sáng, tiểu viện đại môn chỗ truyền đến đã lâu tiếng đập cửa.

Thanh âm này vang lên thời điểm, Lãng Yên cùng Trầm Ngọc cửa phòng còn gắt gao nhắm, tựa hồ đều không từng đứng dậy, mà trong viện chỉ có một

sáng sớm ngồi ở trên nóc nhà một mặt khụ một mặt hưởng thụ mặt trời mọc Hoàn Ly.

Nghe tiếng đập cửa, Hoàn Ly hướng Lăng Yên hai người phòng nhìn lại, gặp thật lâu không hề động tĩnh, liền chính mình theo trên nóc nhà chậm rì rì xuống dưới, sau đó mở ra viện môn.

Ngoài cửa đứng một cái tướng mạo thường thường vô kì trẻ tuổi nam tử, lại cao vừa gầy, vẻ mặt bình tĩnh.

Nếu là Lăng Yên lúc này, nàng định có thể nhận ra trước mắt nhân đứng là cái trang ăn mặc sau đến chỗ này tìm của nàng thanh minh.

Nhưng Hoàn Ly cũng không nhận thức, ở trong mắt hắn, trước mặt chính là cái tướng mạo bình thường lại lịch không rõ nam nhân.

Mà thanh minh cũng không nhận thức Hoàn Ly, đang nhìn đến Hoàn Ly khoảnh khắc, thanh minh vì lui nửa bước, có chút đề phòng hướng bốn phía nhìn nhìn, xác định chính mình không có tìm lầm địa phương sau, mới đưa không xác định ánh mắt trở xuống Hoàn Ly trên người của.

Vài ngày không thấy, Ma tôn nhưng lại liền thay đổi một cái phu quân???

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Người tìm ai?” Hoàn Ly khó hiểu nhìn này hành vi quỷ dị người tới, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Thanh minh thoáng chần chờ một lát, nói:“Ta tìm..... Hạ Dung Tinh?”

Hoàn Ly kéo dài thanh âm “Nga” một tiếng, hồi đầu nhìn thoáng qua bên kia Trầm Ngọc cùng Lăng Yên vẫn đang cửa phòng đóng chặt, tiện đà híp mắt nở nụ cười, đối thanh minh nói:“Người là nàng người nào?”

Hắn bày ra một bộ chủ nhân gia bộ dáng, thực tại làm cho thanh minh sờ không được ý nghĩ, bất quá có thượng một lần kinh nghiệm, vấn đề này cũng không dám loạn đáp . Hắn đứng thẳng bất động , cẩn thận nói:“Ta là hắn bằng hữu.”

Hoàn Ly không có hỏi lại cái gì, hắn vốn là vừa vào ở tới nơi này , đối với việc này vốn cũng không thậm hiểu biết, vì thế đem đại môn rộng mở chút, nghiêng đi thân cười nói:“Mau vào đi.”

Thanh minh gật gật đầu, đi theo Hoàn Ly một đạo đi vào, nhưng không có thấy Lăng Yên cùng Trầm Ngọc, thanh minh trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc, ở trong phòng ngồi xuống cuối cùng, nhìn không được hỏi Hoàn Ly nói:“Người là Hạ Dung Tinh .....”

“Ta?” Hoàn Ly nghe nói thanh minh vấn đề này, lúc này chỉ vào chính mình nói,“Ta hiện tại ở nơi này.”

Này nhà cửa vốn là Lăng Yên , có thể ở tại này địa phương, hắn cùng với Lăng Yên quan hệ liên lập tức có thể đủ nói rõ ràng .

Thanh minh chợt cảm thấy ngạc nhiên, chỉ cảm thấy những năm gần đây chính mình đối với Ma tôn đại nhân hiểu biết vẫn là quá ít, không liệu Ma tôn đại nhân tiền một cái vừa mới thành thân, cái này lập tức thay đổi một cái.

Hoàn Ly tự nhiên không biết thanh minh trong đầu cuối cùng nghĩ đến cái gì vật cổ quái, hắn đem giáp biên tóc dài long đến nhĩ sau, lại là cười nói:“Ta đi kêu A Tinh.” Nói xong liền hướng một khác chỗ phòng đi đến.

Thanh minh nhìn Hoàn Ly động tác, nhìn không được khẽ nhú mày, chỉ cảm thấy người này mặc dù hơi hột ngày thường không sai, nhưng thân là nam tử đã có một cổ tử đồ chỉ tư, thật sự không phải cái đáng tin nam nhân, so sánh với xuống dưới, hắn chỉ cảm thấy người này còn không bằng thì ra là Đường Lam.

Ngay tại thanh minh nghĩ này đó thời điểm, bên kia Hoàn Ly rút cuộc xao mở Lăng Yên cửa phòng, Lăng Yên tự phòng trong đi ra, cùng Hoàn Ly nói chuyện với nhau hai câu, rất nhanh theo Hoàn Ly sở chỉ thấy thanh minh.

Thanh minh vội vàng hướng Lăng Yên này chỗ lại đây, đang muốn mở miệng, đã thấy ngay tại Lăng Yên kia rộng mở cửa phòng phía sau, lại có một người khoác áo dài đi ra, đúng là lúc trước thanh minh trong lòng còn tại nhắc đi nhắc lại Đường Lam.

Đường Lam đi ra sau, Lăng Yên lại hồi đầu cùng hắn nhỏ giọng cười nói hai câu, cuối cùng còn nhéo nhéo tay hắn tâm, thể này mới thật vất vả na khai

đỉnh tại kia trên thân người ánh mắt, hướng thanh minh đi tới.

“Sáng sớm chạy tới, có việc?” Lăng Yên tầm mắt ly khai Đường Lam, sắc mặt liền lập tức khôi phục từ trước bình tĩnh nghiêm túc.

Thanh minh đầu một hồi không để ý đến Ma tôn đại nhân trong lời nói.

Hắn hiện tại đang lờ mờ cửa đứng Đường Lam cùng Hoàn Ly hai người, Hoàn Ly dung nhan yêu dã tú lệ, cử chỉ gian mị hoặc nhiếp nhân, mà Đường Lam mặc dù dung mạo bình thường, nhưng tự trong khung mang theo trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, hai người như vậy đứng chung một chỗ, nhưng thật ra thực tại đẹp mắt.

Thanh minh ở nhìn thấy Hoàn Ly ở nơi này thời điểm, vốn tưởng rằng Ma tôn là thay đổi một cái phu quân, nhưng tái kiến Đường Lam từ bên trong phòng đi ra thời điểm, mới cảm thấy tự mình nghĩ thật sự là quá mức thiên chân !

Ma tôn đại nhân tuy rằng nhiều như vậy năm không ra huân, nhưng vừa mở huân chính là như thế lợi hại, quả thực không phải phạm phu tục tử có khả năng đủ so với được với !

Mắt thấy thanh minh giống như bị sét đánh vậy đứng ở tại chỗ, Lăng Yên ho nhẹ một tiếng, lại nói:“Làm sao vậy?”

Này một câu cuối cùng là gọi trở về thanh minh thần trí, thanh minh vội vàng thu hồi ánh mắt, thần sắc quý dị mà lại muốn nói lại thôi hướng Lăng Yên xem ra.

Lăng Yên đón hắn mục sắc, chỉ cảm thấy này ma tướng vài ngày nay tựa hồ là ở Ma giới đã muộn không ít khổ, ngay cả thần trí cũng không đúng rồi.

“Người theo ta đi ra.” Lăng Yên không muốn dong dài lâu lắm, chợt xoay người ra bên ngoài mặt đi, trước khi đi không quên hồi đầu đối Đường Lam nói:“Ta rồi đi trong chốc lát, có chút sự môn chuyện tình muốn nói, người chờ ta một chút.”

Trầm Ngọc lên tiếng, thập phần săn sóc điểm đầu, nhìn Lăng Yên cùng thanh minh một đạo rồi đi.

Hoàn Ly ở bên ôm hai tay, ngáp một cái nói:“Cái gì sự môn? Người kia là ai?”

“Đó là mình thanh đạo trưởng.” Trầm Ngọc nói một câu, lập tức lại nghĩ tới đến Lăng Yên từng nói qua, nàng sự môn chuyện tình tuyệt đối không thể đủ kêu những người khác biết, nếu không sẽ gặp mang đến tánh mạng chi ưu, vì thế vội vàng lại ngâm miệng, không chịu nói thêm nữa một câu.

Hoàn Ly cùng hắn trò chuyện không thú vị, liền lại hồi đầu hướng chính mình phòng đi đến, chính là hắn còn chưa đi ra vài bước, ánh mắt lại đột nhiên rơi xuống tiểu viện ngoài tường trên bầu trời.

Mới vừa rồi rõ ràng vẫn là tinh không vạn lý, hiện tại cũng đã ám xuống dưới, tựa hồ trời muốn mưa.

.

Nhà cửa bên ngoài, thanh minh rốt cuộc tỉnh qua thần đến, đem gần nhất một đoạn thời gian tới nay Ma giới giữa chuyện đã xảy ra hết thảy nói cho Lăng Yên.

Ma giới bên trong vốn cũng không có phát sinh cái gì đại sự, nói bất quá lập tức nói xong, Lăng Yên tới quan tâm, vẫn còn là trận kia pháp vấn đề.

“Ô Dạ đâu? Hắn khả tra được cái khác trận pháp chỗ?”

Thanh minh liên tục gật đầu,“Hắn trở về tra xét từ trước sách, cuối cùng là tra ra được, ta lần này đến đó là vì việc này.” Hắn như vậy nói xong, rất nhanh từ trong tay áo lấy ra một quyển thật mỏng tập đưa tới Lăng Yên trong tay.

Lăng Yên tiếp nhận tập trở mình trở mình, bên trong quả nhiên tất cả đều là đánh dấu tốt danh, Ô Dạ làm việc luôn thập phần cẩn thận, đem nên chuẩn bị gì đó đều chuẩn bị tốt .

Lăng Yên đem vật kia thu, còn chưa mở miệng, liền nghe thanh minh lại nói:“Còn có một chuyện.”

Lăng Yên nói:“Như thế nào?”

“Ma tôn lần trước làm cho ta sao chú ý này đó chỗ, chúng ta một phen điều tra dưới, ngày hôm qua rốt cuộc tìm được rồi mặt mày.”

Lăng Yên nghe xong lời này, động tác một chút, tùy theo đỡ trán nói:“Loại chuyện này thì không thể phóng tới phía trước nói?”

Thanh minh không nói gì một lát, mới vừa rồi kia phiên kinh hách quá lớn, hắn đến nay còn chưa phục hồi tinh thần lại, vì thế lúc này mới nói:“Có nhân tra được có yêu vương nhân xuất hiện ở Văn Đình sơn.” Hắn nói chuyện, đem ánh mắt chuyển qua Lăng Yên trong tay tập thượng, tiện đà nói:“Văn Đình sơn đúng là Ô Dạ theo như lời làm năm trong đó một chỗ khai trận địa phương.”

“Nói như vậy yêu giới quả nhiên lại có động tác.” Lăng Yên trầm ngâm nói,“Bọn họ có thể có khác động tác?”

“Bọn họ mới ra hiện, chúng ta nhân đã đem tin tức mang về đến đây, tạm thời còn không có nhìn ra có cái gì động tác.” Thanh minh nói.

Lăng Yên gật đầu: “Như vậy tốt nhất, chúng ta hiện tại đuổi đi qua còn kịp.”

Thanh minh giật mình, tùy theo nói: “Ma tôn ngài muốn đích thân đi qua?”

“Yêu giới sớm biết chúng ta hội ngăn trở, tự nhiên có điều phòng bị, ta đương nhiên muốn đích thân đi xem.”

Thanh minh còn chưa trả lời, Lăng Yên lại liếc hắt một cái nói: “Ngươi hôm nay nói chuyện như thế nào tổng không nói hoàn?”

“Ta chỉ là không nghĩ tới.” Thanh minh cười khỏ một tiếng, vốn tưởng rằng Ma tôn bắt quá là tân hôn, định sẽ không dễ dàng như vậy rồi đi nơi đây, không nghĩ tới nàng nhưng lại một ngụm đáp ứng, nhưng mà rất nhanh, Lăng Yên liền lại nói: “Ta đi, ngươi lưu lại.”

Thanh minh hoảng sợ: “Ma tôn đại nhân?”

Lăng Yên lắc đầu, thần sắc lại có vẻ còn thật sự vài phần: “Tiền đoạn thời gian đã xảy ra một sự tình, ta lo lắng lưu hẩn một người ở trong này, ngươi ở tại chỗ này hộ hẩn, ta đi một chuyến rất nhanh sẽ trở lại.”

Thanh minh rơi vào đường cùng, chỉ phải gật đầu đáp ứng xuống dưới, Lăng Yên nói xong liền phải đi về đem chính mình phải rời khỏi chuyện tình báo cho biết Trầm Ngọc, nhưng mà nàng bắt quá vừa mới đi ra vài bước, liền nghe phía sau thanh minh nói: “Ma tôn đại nhân.” Thanh minh gọi ở nhân sau, đầu tiên là một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng nhìn Lăng Yên sau một lúc lâu, cuối cùng mới rớt cuộc ho nhẹ một tiếng, hướng trong sân kia hai cái nam tử nhìn lại liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Hương lạc tuy tốt, nhưng Ma tôn đại nhân ngài cần phải thoáng tiết chế một chút nốt.”

Lăng Yên: “.....” Tổng cảm thấy, thanh minh tựa hồ hiểu lầm cái gì.

.

Hai người đem sự tình nói xong sau, cuối cùng là về tới trong trạch viện, Trầm Ngọc luôn luôn tại trước nhà chờ, mắt thấy Lăng Yên tiến vào, lập tức liền đón đi qua.

Hoàn Ly cũng dựa ở chính mình phòng bên cửa sổ, tựa hồ là cảm thấy thời tiết này có chút nhiệt, hẩn vạt áo hơi hơi suồng, thấy hai người tiến vào, cũng bất chấp chính mình lộ ra hơn phân nửa cánh xuân, liền chống má cười nói: “Các ngươi hai người nói cái gì nói lâu như vậy?”

“Không có gì, sự môn lý ra chút sự tình.” Lăng Yên thuận miệng nói một câu, tiện đà đối Trầm Ngọc nói: “Ta chỉ sợ lại rời đi vài ngày.”

Trầm Ngọc vốn là thật tốt nghe Lăng Yên trong lời nói, nghe đến đó rớt cuộc không khỏi ánh mắt khê nhúc nhích, thấp giọng hỏi đến: “Ngươi phải đi?”

Lăng Yên cũng là bất đắc dĩ, nhưng lần này thiên hoàn trận chuyện tình thập phần máu chó, nàng tuyệt không có thể ngồi yên không để ý đến. Nàng bắt đắc dĩ cười nói: “Việc này thế nào cũng phải ta đi xử lý không thể, bất quá ta sẽ mau chóng trở về, ngươi tại đây chờ ta.”

Trầm Ngọc im lặng một lát, nhẹ nhàng điểm đầu, tùy theo lại nói: “Là chuyện gì tình? Nghiêm trọng sao? ta có thể hay không bang được với việc?”

“Không cần, tự ta một người là đủ rồi.” Lăng Yên như vậy nói xong, lại quay đầu nhìn thanh minh liếc mắt một cái, “Ta sự đệ sẽ không cùng ta cùng đi, hẩn mấy ngày này sẽ ngụ ở nhà chúng ta, ngươi giúp ta chăm sóc hẩn được không?”

“Hảo.” Trầm Ngọc không chút do dự đáp ứng rồi xuống dưới.

Thanh minh dưới đáy lòng lý cười khỏ một chút, rõ ràng là hẩn nghe theo Ma tôn phân phó lưu lại bảo hộ Đường Lam, nay nói được đồ giống nhau hẩn mới là bị chiều cô cái kia.

Bên kia Lăng Yên còn nói vài câu liền chuẩn bị muốn xuất phát, Trầm Ngọc không có dự đoán được nàng hội đi được như vậy sốt ruột, tuy là không tha, nhưng cũng chỉ phải nhìn theo nàng rồi đi. Bọn họ vẫn đưa Lăng Yên đến đầu phố, đợi đến mọi người đi ra góc đường, không thấy bóng dáng, thanh minh mới than nhẹ một tiếng, hướng Trầm Ngọc nói: “Chúng ta..... Đi về trước chờ?”

Thanh minh kỳ thật cũng không nguyên ý ở lại này địa phương, chiếu cố này nhân, Ma tôn đại nhân lúc này đang muốn đi tìm yêu giới người trong, có lẽ còn có thể gặp phải Yêu vương ác chiến một hồi, nếu là có thể trong lời nói, hẩn nhưng thật ra càng nguyên ý đi lấy Văn Đình sơn đánh nhau kịch liệt một hồi, mà không phải đứng ở nơi này bảo hộ Ma tôn phu quân.

Trầm Ngọc ánh mắt thế này mới rớt cuộc tự Lăng Yên thân ảnh biến mất ngã tư đường dôi, ngược lại đối thanh minh nhẹ nhàng điểm đầu.

Hai người về tới chỗ ở, đã nhiều ngày đến nao nhiệt nay lại yên tĩnh lại, Trầm Ngọc cảm giác có chút không thói quen, tái năng mục nhìn lại, mới phát giác vấn đề chỗ ở.

Kia tiểu hồ ly Hoàn Ly không biết khi nào cũng đã biến mất.

Trầm Ngọc lại tìm một phen, vẫn như cũ không thấy hẩn tung tích, hẩn thế này mới xác định kia tiểu hồ ly cũng đi rồi.

“Như thế nào?” Thanh minh một đường đi theo Trầm Ngọc, nhìn hẩn ở trong viện chung quanh tìm kiếm, nhất thời có chút khó hiểu, chỉ phải cũng xu cũng bước đi theo hẩn, nhìn trong chốc lát mới phản ứng lại đây: “Vừa rồi người kia đâu?”

“Đi rồi.” Trầm Ngọc thì thào nói một câu, không biết vì sao lại có chút lo lắng: “Có lẽ là lặng lẽ đi theo A Tinh đi.” Trải qua đã nhiều ngày, Trầm Ngọc đối kìa tiểu hồ ly cảnh giác cuối cùng là thiếu, hẳn đã muốn nhìn ra kìa hồ ly đối A Tinh vẫn chưa có ác ý, lần này hẳn cùng đi qua, có lẽ vẫn có thể giúp đỡ A Tinh chiếu cố.

Nhưng kể từ đó, Trầm Ngọc lại có chút ưu sầu. Tiểu hồ ly vẫn có thể cùng đi qua hỗ trợ, nhưng hẳn lại chỉ có thể ở lại nơi này, chờ Lăng Yên trở về.

Hắn như vậy nghĩ, đột nhiên lại hỏi đầu đối thanh minh nói: “Đạo trưởng.”

Thanh minh đối xưng hô này nhất thời không phản ứng lại đây: “Nói cái gì?”

“Đạo trưởng.” Trầm Ngọc nhìn thanh minh, vẻ mặt còn thật sự, thoạt nhìn còn có chút thần bí, “Đạo trưởng không cần lo lắng, A Tinh đã muốn đem bọn người thân phận nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không làm cho những người khác biết đến.”

Thanh minh vẻ mặt mờ mịt.

Trầm Ngọc lại nói: “Có thể hay không mời người nói cho ta biết một ít các người môn phái chuyện tình?” Hẳn hai trông mắt trong suốt, thẳng tắp nhìn chăm chăm thanh minh, tiện đà lại vẻ mặt thành khẩn giải thích nói, “Ta rất muốn biết A Tinh đi qua, muốn biết của nàng sư môn là bộ dáng gì, nàng từ trước ta đã làm gì.”

Thanh minh sững sờ hồi lâu, Trầm Ngọc như trước lặng lẽ chờ: “Đạo trưởng?”

“.....” Quý biết Ma tôn đại nhân cuối cùng cùng người này bày bả chút cái gì, thanh minh dưới đáy lòng lý cười khổ đứng lên, đối với Trầm Ngọc tràn đầy tìm kiếm ánh mắt, đột nhiên có chút không biết nói như thế nào nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

“Cái kia.....” Thanh minh mọi nơi nhìn nhìn, gian nan hoạt động bước chân, xua tay nói: “Chúng ta đi bên trong nói?”

Hai người tự mới vừa rồi đưa Lăng Yên rồi đi liền vẫn đứng ở viện ngoại, mãi cho đến hiện tại thanh minh đề xuất, Trầm Ngọc mới gật đầu đáp ứng xuống dưới, cùng hẳn một đạo về tới trong phòng.

Trở về sau, Trầm Ngọc lại đem ngâm vào nước trà ngon mang sang đến, thay thanh minh ngã một ly, thanh minh uống một ngụm, không khỏi cười nói: “Thật sự là trà ngon a.”

Trầm Ngọc đoan đoan chính chính ngồi ở trước mặt hẳn, gật đầu đáp: “Àn.”

Thanh minh dừng một chút, bất động thanh sắc nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lại nói: “Hôm nay thời tiết tựa hồ không tốt lắm.”

Trầm Ngọc như trước bất vi sở động, chích còn thật sự theo dõi hẳn xem: “Àn.”

Này phó bộ dáng, đó là đang chờ thanh minh trả lời mới vừa rồi vấn đề.

Nói sang chuyện khác thất bại, thanh minh thở dài một tiếng, rốt cuộc không thể không nương mới vừa rồi Trầm Ngọc trong miệng theo như lời này đôi câu vài lời tin tức, bắt đầu biên nổi lên chuyện xưa đến.

“Nếu A Tinh đã muốn đem việc này nói ra, ta đã đem nói thật cho người biết đi.” Thanh minh sắc mặt thật chặt banh, hẳn ở Ma giới vốn là cùng loại quân sư tồn tại, xuất lực hẳn so ra kém Ô Dạ đám người, nhưng nếu luận động não hẳn tuyệt đối không thể so kìa còn lại ma tướng kém. Hẳn ngữ thanh hạ xuống một lát, chợt lại nói: “Đúng vậy, chúng ta chính là nói tông nổi tiếng cứu cung trong môn đệ tử.”

Nói xong lời này, thanh minh lại đem tầm mắt lặng lẽ na đến Trầm Ngọc trên mặt của, mắt thấy đối phương thần sắc không thấy chút biến hóa, hẳn mới dưới đáy lòng lý thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, thoạt nhìn Lăng Yên cũng không có biên ra này môn phái tên, hẳn này phiên cách nói bây giờ còn không có lời.

Trầm Ngọc nghe thanh minh trong lời nói, nhẹ nhàng trong nháy mắt nói: “Này môn phái ở nơi nào? A Tinh sư huynh đệ rất nhiều sao?”

“Này môn phái..... Thập phần ẩn nấp, cũng không là còn lại nhân có thể tìm được , ta cũng không thể tùy ý lộ ra.” Thanh minh lắc đầu,“A Tinh là trong môn phái đại sư tỷ.”

Trầm Ngọc trong mắt thế này mới thoáng hơn chút về kinh ngạc, hắn chưa từng dự đoán được A Tinh nhưng lại sẽ là sư tỷ, hắn rất nhanh lại hỏi:“Các người từ trước ở môn phái đều phải làm chút cái gì? Tu luyện thực vật và sao?”

“Tu luyện tự nhiên vật và, các người này đó phạm nhân khẳng định sẽ không hiểu được.” Thanh minh gắng đến nơi đây, đột nhiên tâm niệm vừa động, nổi lên cá biệt ý niệm trong đầu đi ra.

Lần trước hắn cùng với còn lại mặc ma tướng tiến đến khảo nghiệm người này, nhưng bị Ma tôn cấp đánh gãy , Ma tôn đối người này một mặt tướng hộ, lại không biết nói người này cuối cùng đãi Ma tôn như thế nào, dù sao cũng phải cho hắn điểm lợi hại nhìn một cái mới là.

Vì thế thanh minh ho nhẹ một tiếng, biến chuyện xưa dần dần tiến nhập trạng thái:“A Tinh nhưng là chúng ta môn phái lợi hại nhất đệ tử, những năm gần đây chính tay đâm vô số yêu quái, lập hạ vô số công lớn, toàn bộ môn phái cao thấp thấy nàng đều tôn xưng một tiếng đại sư tỷ.”

Trầm Ngọc tĩnh mịch nhìn hắn, cũng là không thể đem A Tinh cùng hắn trong miệng theo như lời người nọ cấp liên hệ đứng lên.

“Chúng ta môn phái đâu, thích A Tinh nhân cũng rất nhiều, hơn nữa chúng ta môn phái có cái truyền thống.” Thanh minh nở nụ cười một tiếng, thường thức che mặt tiền chén trà, nghe Trầm Ngọc thấp giọng nói:“Chúng ta đại sư tỷ nhưng là trong môn phái mặt bảo bối, muốn thủ nàng, là muốn [quá ngũ quan, trăm lực tướng] tài năng đủ lấy về nhà . Người hiện tại có thể cùng nàng cùng một chỗ, là vì nàng không có đem việc này nói ra, đợi đến tương lai mọi người đều biết , người sớm hay muộn cũng trốn bắt quá này một cửa .”

Trầm Ngọc khó hiểu nói:“Có ý tứ gì?”

“Lần trước đánh với người a tứ người còn nhớ rõ sao?” Thanh minh tùy ý khoa tay múa chân một chút, xua tay nói,“Người kia chính là chúng ta sư huynh. Chúng ta tông cộng có mười..... Chín tên sư huynh đệ, người nếu là muốn cùng A Tinh cùng một chỗ, phải trước quá chúng ta này một cửa, đem chúng ta hết thầy đánh bại mới được.”

Trầm Ngọc nghe lời này, im lặng không nói.

Thanh minh nghĩ đến hắn là sợ hãi , không khỏi bật cười lên, quả nhiên người thường nghe đến đó liền cấp sợ hãi, hắn rất nhanh nói:“Lần trước người cùng a tứ đánh đều bị đánh thành như vậy, chúng ta sư huynh đệ bên trong so với a ngũ lợi hại rất có một thân, người xem đến a lục sao?”

Trầm Ngọc mở to mắt, chỉ nhớ rõ mấy người kia tên, diện mạo lại cũng không nhớ rõ , vì thế lắc đầu.

Thanh minh ngừng thanh cứng lại, cũng không đi giúp trợ hắn nhớ lại một chút, chích nói tiếp:“Người nọ tuy rằng thoát nhìn tao nhả nho nhả, nhưng trên thực tế là cái tâm ngoan thủ lạt tên, lúc trước hắn tróc yêu thời điểm thích nhất việc làm chính là đem đối phương tay chân bẻ gãy tróc trở về luyện đan làm thuốc, sát khởi yêu quái đến ngay cả ánh mắt cũng không trát một chút, không có việc gì thời điểm liền thích thực thịt người, uống nhân huyết, người thật muốn lên làm đối thủ của hắn, muốn làm không tốt.....”

Nói tới đây, thanh minh chắc chắn hai tiếng, không tái tiếp tục đi xuống, ngôn hạ ý tứ cũng là thập phần rõ ràng.

Trầm Ngọc nghe được kinh ngạc, liêu không đến chính đạo tông trong cửa mặt thế nhưng cũng có người như thế.

Vì nhuộm đầm cưới Lăng Yên hậu quả cuối cùng có bao nhiêu nghiêm trọng, thanh minh bắt đầu rộng mở hình dung đứng lên, đem toàn bộ tông môn nói thành cá nhân gian luyện ngục, đáng sợ phi thường, tông trong cửa mặt tất cả đều là ngưu quỷ xà thần, vô cùng hung tàn.

Nghe được cuối cùng, Trầm Ngọc không khỏi chần chờ nói:“..... Đây thật là chính đạo tông môn?”

Thanh minh ghen tị, tha một vòng rút cuộc phát giác chính mình chạy đề, nhưng là nếu vẫn hỏi, tựa hồ lại có chút khó khăn.

Nhìn Trầm Ngọc đầy mắt thần sắc, thanh minh nghĩ đến tương lai Lăng Yên trở về biết việc này hậu quả, cảm thấy đã biết một chút tẩu tựa hồ lại chạy không được .....

Cũng may vừa lúc đó, nguyên bản im lặng tiểu viện đại môn lại bị từ bên ngoài gõ.

Thanh minh tự mới vừa rồi uest oải bên trong phục hồi tinh thần lại, tùy theo hướng Trầm Ngọc nhìn lại, muốn biết cuối cùng đến là loại người nào, không dự đoán được Trầm Ngọc tựa hồ cũng không rõ ràng, chích nâng mâu hướng kia chỗ đại môn nhìn lại.

Một lát sau, Trầm Ngọc đứng dậy đi mở cửa, thanh minh vội vàng cũng theo đi qua, hai người đem kia đại môn mở ra, mới nhìn đến ngoài cửa xuất hiện là một gã tai to mặt lớn nam nhân.

Người nọ là xích viêm, giả dạng làm chu đại tráng Xích Diễm, Trầm Ngọc liếc mắt một cái đã đem nhân cấp nhận ra . Xích Diễm trong ngày thường tìm đến Trầm Ngọc đều là trực tiếp dùng tiên thuật xuất hiện, nhưng nay bản khoản Lăng Yên lúc này, mới có thể thay đổi ra này phó bộ dáng tiến đến.

“Thần.....” Xích Diễm đang muốn mở miệng, nhưng thấy Trầm Ngọc phía sau còn đi theo một cái lai lịch không rõ thanh minh, liền vội vàng sửa lại khẩu nói:“Đường Lam”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gạt đầu, thanh minh thế này mới đến phụ cận đến, có chút khó hiểu nhìn Xích Diễm, Trầm Ngọc thế này mới thay hai người cho nhau giới thiệu thân phận.

Đem thân phận nói rõ ràng sau, Xích Diễm mới thần sắc ngưng trọng nói là có chút chuyện quan trọng muốn một mình cùng Trầm Ngọc nói, Trầm Ngọc đối thanh minh nói một tiếng, thế này mới cùng Xích Diễm hai người một đạo vào phòng.

Vì phòng giữa bên ngoài nhân nghe thấy bọn họ nói chuyện, Xích Diễm riêng cấp phòng làm thuật, thế này mới hồi đầu đối Trầm Ngọc nói: “Thần tôn, sự tình có biến, chỉ sợ người tạm thời không thể tái đứng ở nơi này.”

Trầm Ngọc bản còn im lặng nghe, nhưng đến vậy khi rốt cuộc không khỏi trầm con người, thấp giọng hỏi: “Nhưng là Huyền Cốt châu chuyện tình?”

Hắn phản ứng cực nhanh, nay Ma giới cùng Thần giới tạm thời hưu chiến, trong thiên hạ cũng không có cái gì đại tai kiếp, đa số chuyện tình chỉ dựa vào nương ngũ phương chiến thần cùng kia ba vị lão tổ tổng lực lượng có thể đủ giải quyết, quả quyết không cần phải đến thông tri hắn.

Huống hồ, có thể làm cho Xích Diễm lộ ra thần sắc như vậy, tất nhiên chỉ có thể là giống như Huyền Cốt châu như vậy đại sự.

Quả nhiên, Xích Diễm rất nhanh điểm đầu, còn thật sự nói: “Mấy ngày này Đông Cẩm phái người tra xét rất nhiều này nọ, cuối cùng là tra ra Huyền Cốt châu một chuyện mật này.” Hắn như vậy nói xong, liền dương tay vung lên, phòng giữa rất nhanh huyền hóa ra một bộ bản đồ đến. Nhân giới sơn thủy như một bộ hội cuốn triển lãm mà ra, mà ngay tại trong này, có rất nhiều ra địa phương giai phẩm hắc khí.

Xích Diễm nhìn Trầm Ngọc liếc mắt một cái nói: “Lúc trước ta cũng cùng Thần tôn nói qua, tam vạn nhiều năm trước Yêu vương Hoành Tổ cũng từng mở ra thiên hoàn trận luyện chế Huyền Cốt châu, mà kia tam vạn năm trước sở khai trận địa phương, chính là này đó địa phương.” Xích Diễm chỉ vào kia họa trung phẩm hắc khí địa phương, ở lung lay một vòng sau, ngón tay giữa tiềm dừng ở trong đó một chỗ. “Nơi này, là An Nhạc trấn.”

Nguyên bản còn có chút không rõ, nhưng nghe đến “An Nhạc trấn” Ba chữ thời điểm, Trầm Ngọc rốt cuộc nâng mâu hướng Xích Diễm xem ra.

Xích Diễm cười khở một tiếng, biết Trầm Ngọc đã hiểu ý của mình, vì thế nói tiếp: “Chúng ta sau lại lại điều tra mấy chỗ, nay yêu giới khai trận địa phương, cùng tam vạn năm trước đều là lặp lại, cho nên chúng ta đoán rằng, bọn họ tiếp theo chỗ muốn khai trận địa phương, phải làm cũng là năm đó trong đó một chỗ. Đông Cẩm phát hiện việc này sau, lập tức liền gọi người đi thăm dò.”

“Kết quả không nghĩ tới, ngay tại chúng ta điều tra việc này thời điểm, chúng ta phát giác Ma giới nhân đã ở hướng này địa phương đuổi, ta đoán tương Ma giới đại khái cũng đã muốn biết chuyện này, lại hoặc là bọn họ so với chúng ta còn muốn nói trước việc này.” Xích Diễm lắc đầu nói, “Ma giới muốn cướp đoạt Huyền Cốt châu, việc này tuyệt đối không thể đủ gọi bọn hắn thực hiện được, mặc kệ là yêu giới vẫn là Ma giới lấy đến hạt châu kia, cũng không là cái gì chuyện tốt.”

Trầm Ngọc khẽ gạt đầu, tự nhiên biết việc này nghiêm trọng tính: “Hiện tại tra được manh mối sao?”

Xích Diễm biến sắc, điểm đầu: “Đông Cẩm phái ra nhân đã muốn tra được, yêu giới nhân ở Văn Đình sơn có động tĩnh, Đông Cẩm hiện tại đã muốn hướng nơi đó tiến đến, ta tới đây muốn thông tri Thần tôn việc này.”

“Ta đã biết, ta lập tức liền đi qua.” Trầm Ngọc thân là Thần tôn, tự nhiên biết cái gì là quan trọng nhất chuyện tình.

Xích Diễm liên tục gạt đầu, Thần tôn ra tay đương nhiên không thể tốt hơn, lúc này đây bọn họ có phòng bị, định sẽ không tái trung kia yêu vương khóa thần trận.

Trầm Ngọc nếu làm hạ quyết định, nói xong sau liền muốn hướng ngoài phòng đi đến, đi đến cửa phòng tiền, lại hốt nghĩ đến một chuyện, dừng lại bước chân, hồi đầu đối Xích Diễm nói: “Đúng rồi, còn có một chuyện.”

Xích Diễm vốn muốn cùng Trầm Ngọc một đạo đi ra ngoài, nghe đến đó, không khỏi lại là ngẩn ra.

.

Trầm Ngọc động tác rất nhanh, làm Thần tôn muốn lập tức đến nhận chức chỗ nào phương giai không thành vấn đề, bất quá làm hạ quyết định, lập tức liền ly khai nơi đây.

Mà đợi đến Trầm Ngọc sau khi rời khỏi, Xích Diễm mới về mặt đau khổ đưa Trầm Ngọc rời đi, sau đó về tới trong viện.

Dựa theo Trầm Ngọc theo như lời, Hạ Dung Tinh trước đây không lâu muốn xử lý sư môn chuyện tình, trước ly khai, chỉ để lại một cái sư đệ ở trong này muốn hắn chiếu cố. Mà Trầm Ngọc phải rời khỏi, lại lo lắng làm cho A Tinh tiểu sư đệ một người đứng ở nơi này, vì thế riêng làm cho Xích Diễm lưu lại, thay hắn chiếu cố vị này tiểu sư đệ.

Nhưng mà thanh minh chút đều không có bị chiếu cố đến cảm giác, hắn dựa ở trước cửa, mắt thấy Trầm Ngọc rời đi, không khỏi tò mò đến: “Hắn khi nào thì trở về?” Hắn tuy rằng là nghe xong Lăng Yên mệnh lệnh lưu lại chiếu cố Trầm Ngọc, nhưng đối phương nói chính mình trong nhà có sự đột nhiên rời đi hồi lân trấn đi, này cũng không phải hắn có thể quản được.

Xích Diễm nghe lời này, lắc đầu nói: “Không biết, bất quá hắn là nếu không bao lâu.” Hắn đắm chiêu ừ đột hít một tiếng, trong viện rất nhanh yên tĩnh lại.

Rốt cuộc, Xích Diễm nhìn không được lại hỏi thanh minh nói:“Hạ Dung Tĩnh bao lâu có thể trở về?”

“Ta cũng không biết, bất quá vậy cũng sẽ không lâu lắm.” Nói, thanh minh nhìn không được lại nghĩ tới chính mình vốn muốn đi đại chiến một hồi, nay lại chỉ có thể lùi tại đây địa phương quý quái ngán người, trong lòng vì thế lại sinh ra chút bất mãn đến.

“Thật sự là tùy hứng.” Thanh minh ưu thương nói.

“Thật sự là hồ nháo.” Xích Diễm nhú mày nói.

Hai người nghe đối phương trong lời nói, không khỏi liếc nhau, gần như là đồng thời lắc đầu thờ dài:“Ai.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Vân Đình sơn ở phía nam, ở kéo đàn phía sau núi phượng, là một chỗ cực vì yên lặng chỗ, nếu không phải có Ô Dạ về tập, Lăng Yên gần như muốn tìm không đến nơi đây.

Nhưng mà kêu Lăng Yên kinh ngạc là, bay qua tiền phượng mấy đạo dãy núi sau, đứng yên ở trời cao dưới Vân Đình sơn, nhưng lại hiện ra vài phần cùng giữ sơn bất đồng trang nghiêm túc mục đến.

Kia sơn là màu đỏ , bởi vì trên núi tràn đầy phong thụ, rõ ràng còn chưa nhập thu, toàn bộ đỉnh núi lại đều đã muốn đỏ xuống dưới, thấp thoáng vẫn chiếu như là khoác đầy trời rặng mây đỏ.

Lăng Yên vội vàng tự An Nhạc trấn tới rồi, đứng ở đêm nay đỉnh sơn trên đỉnh núi, cũng bất quá chỉ tồn ngắn ngủn hai cái canh giờ.

Trên đường tới, Lăng Yên lại lấy thuật pháp cùng Ô Dạ đám người liên lạc một phen, thế mới biết bọn họ tuy là tìm được rồi yêu giới đám người hướng đi, nhưng theo Ô Dạ biết, nơi đây trải qua rất nhiều năm biến hóa, địa thế sớm cùng lúc trước bất đồng, yêu giới người ở trên núi bồi hồi, kỳ thật nhưng cũng vẫn chưa từng tìm được lúc trước trận kia pháp sở mở ra địa phương.

Nếu là có thể so với yêu giới người trước một bước tìm được, ngăn cản bọn họ nắm chắc tất nhiên là lớn hơn nữa một ít.

Lăng Yên tự nhiên hiểu được đạo lý này, hơn nữa nàng càng hiểu được là, rất nhiều thời điểm chính mình đi tìm, cũng không như hỏi dân bản xứ tới cũng nhanh.

Vân Đình sơn tuy rằng chỗ hẻo lánh, nhưng tốt xấu vẫn có thể đủ tìm được mấy hộ người ta .

Nói ví dụ như nay trước mặt nàng này gian tiểu phá đạo quan.

Lăng Yên thật sự không có dự đoán được ở loại địa phương này thế nhưng cũng có đạo quan, này đạo quan thoạt nhìn thập phần đơn sơ, nhưng ngũ tạng câu toàn, bất quá ở ngoài cửa tùy ý nhìn nhìn, Lăng Yên đã đem trong này cảnh tượng nhìn cái thất thất bát bát.

Chẳng qua tuy rằng câu toàn, mọi nơi lại đều có vẻ rách tung toé, chỉ có trong chính điện ương một pho tượng tượng đồng bị sát ánh sáng, làm như tại đây bụi bậm lý mạn bố ra hoa quang, hiện ra vài phần cùng bốn phía không hợp nhau trang nghiêm đến.

Này tượng đồng, thoạt nhìn có chút nhìn quen mắt.

Lăng Yên vốn là đến hỏi thăm về trận kia pháp chuyện tình , nhưng đến lúc này, cũng không không dừng lại bước chân, chích đem ánh mắt đáng kể dừng lại tại kia tượng đồng thượng, giống nhau lưu luyện cho thời gian ở ngoài.

“Tục truyền, thượng cổ thiên thần phân chương thế gian vạn vật, bọn họ là người này gian tất cả chứa tể giả, nhưng cũng là duy hộ giả.” Bỗng nhiên, một đạo thanh âm tự thân sau truyền đến.

Đó là một nữ tử thanh âm của, trầm thấp, lực có vẻ khàn khàn, trong đó còn có bao hàm tang thương cảm.

Lăng Yên như trước nhìn chăm chăm kia tượng đồng, thật lâu sau cũng không từng ngôn ngữ, chích lẳng lặng nghe.

Người nọ vì thế liền tiếp tục nói: “Khi đó nhân giới còn không có người tu hành, nhưng mọi người sùng bái này đàn chấp chuông giả, đưa bọn họ tôn sùng là tôn giả, phân biệt khai tông lập phái, cung phụng vài ngày nay thần.”

“Phương diện này sở cung phụng chính là thượng cổ Cửu Tiêu chiến thần, ở thần thoại giữa, nàng trăm yêu trừ ma, chỗ chỗ yêu tà giai lui.” Người nói chuyện lúc này đã muốn đến Lăng Yên bên cạnh, cùng nàng sóng vai đứng, ghé mắt hướng Lăng Yên xem ra, thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng lãnh trong ánh mắt mang theo khó có thể ngôn nói phức tạp cảm xúc, “Đây là chúng ta tông môn thờ phụng mấy vạn năm thần.”

Vẫn nghe được nơi này, Lăng Yên mới rút cuộc như là tự lâu dài trong trí nhớ giãy mà ra, hồi đầu hướng bên cạnh người nhìn lại.

Đây là một gã bộ dạng trẻ tuổi nữ tử, thân cùng này đạo quan niên kỉ không sai biệt lắm cũ kỹ phai màu y bào, thanh tú trên mặt nhìn không tới gì biểu tình.

Hai người nhìn nhau một lát, Lăng Yên không biết này nữ tử nói ra lần này nói đến cuối cùng là cái gì ý tứ, bất quá nàng cũng là nhẹ nhàng bật cười.

Lăng Yên này ý cười cùng dĩ vãng lại vô cùng giống nhau, nàng cuối cùng nhìn trong chính điện uy nghi liếc mắt một cái, lẩm bẩm nói: “Người này chuyện xưa, có chút cũ.”

“Này không phải chuyện xưa.” Nữ tử về mặt bình tĩnh lại còn thật sự.

Lăng Yên không cùng nàng tranh cãi, hướng mọi nơi nhìn lại liếc mắt một cái, đài xác định này hoang vu người ở trên núi chích này một chỗ thoáng có một có thể nói nói nhân sau, mới trọng lại đối nàng kia nói: “Chẳng biết có được không làm cho ta vào xem, cấp nơi này thêm điểm hương khói?”

Nữ tử trông mắt gật đầu.

Lăng Yên nâng bước khóa vào này gian đơn sơ mà rách nát đạo quan, thẳng vào chính điện giữa.

Nàng đều không phải là là nói giỡn, vào chính điện sau, thật sao tìm một chỗ bỏ đoàn ngồi xếp bằng ngồi xuống, tựa hồ là ở nhắm mắt tĩnh tư.

Lúc trước nàng kia theo lại đây, liền đứng ở trước cửa nhìn Lăng Yên. Lăng Yên đợi trong chốc lát, lại mở mắt ra đến. Nàng giữa đầu nhìn thoáng qua tượng đồng, điều khắc này giống nhân thoát nhìn năm đó thập phần dụng tâm, tượng đồng ngũ quan tinh xảo vô cùng, liền ngay cả vẻ mặt cũng trông rất sống động, xuyên thấu qua kia tượng đồng, Lăng Yên tựa hồ thật sao thấy được một gã cả người lộ ra thất thải thần quang, uy phong bát diện hạo nhiên chiến thần.

Lăng Yên trong mắt đột nhiên lộ ra chút cùng lúc trước không đồng dạng như vậy thần thái, nàng môi bạn trôi lên một chút ý cười, lập tức rút cuộc hồi đầu đối nàng kia nói: “Người là chủ nhân nơi này?”

Nữ tử ánh mắt rút cuộc đổi đổi, lắc đầu: “Không phải.”

“Người ở nơi này.” Lăng Yên thay đổi loại cách nói hỏi.

Nữ tử gật đầu.

Như vậy là tốt rồi nói, Lăng Yên một lần nữa đứng dậy, hướng nàng kia đi rồi đi qua: “Gần đây có rất nhiều yêu vật đi vào này trên núi, đứng hay không?”

Nữ tử nghe được nơi này, tựa hồ mới rút cuộc hiểu được Lăng Yên ý đồ đến, nàng thấp giọng hỏi: “Người là người nào?”

“Bọn họ là tới tìm một trận pháp.” Lăng Yên không có trả lời vấn đề của nàng, chích tiếp theo giải thích nói, “Cái kia trận pháp liên quan đến rất nhiều người tánh mạng, còn có này Văn Đình sơn tồn tại, nếu là gọi bọn hắn đem kia địa phương tìm được rồi, nơi đây sẽ gặp phải thật lớn tai kiếp.”

Nàng này buổi nói chuyện nói được cực nhanh, cũng không có cấp nàng kia đi tự hỏi thời gian, chích lập tức lại nói: “Người có từng biết đêm nay đình sơn trận pháp cuối cùng ở nơi nào?”

Nữ tử ánh mắt hơi đổi, mà biến hóa này cũng không có chạy ra Lăng Yên nhìn chăm chú, Lăng Yên khẽ cười một tiếng nói: “Xem ra người là đã biết.”

“Không sai, ta biết.” Nữ tử không có phủ nhận, nhưng có vẻ có chút đề phòng nói, “Đây là chúng ta môn phái bí mật, người là từ đâu biết được?”

“Người đều nói, thần ma năng lực là rất lớn, muốn biết điểm ấy này nọ, tự nhiên hoa không bao nhiêu khí lực.” Lăng Yên nhường mảy nói.

Nữ tử vì lui nửa bước, còn thật sự xem nàng: “Vậy là người thần vẫn là ma?”

Lăng Yên không có lập tức đáp lại, nữ tử liền lại nói: “Người nói đám kia yêu vật lai lịch không rõ, như vậy người đâu, người vừa muốn như thế nào chứng minh của người lai lịch, vừa muốn như thế nào chứng minh người là vì Văn Đình sơn an ủi mà đến?”

Nghe được này nữ tử câu hỏi, Lăng Yên trong nháy mắt nở nụ cười, nàng nguyên bản bất quá tính tùy ý nói vài câu liền làm cho người này ngoan ngoãn mang nàng đi trận pháp chỗ địa phương, nhưng hiện tại xem ra này một bộ tựa hồ không thể thực hiện được, nàng tính đổi một cái biện pháp.

Ngay tại Lăng Yên hạ quyết tâm là lúc, đột nhiên một cái trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm của tự đạo quan ngoài cửa lớn truyền đến: “Nàng là ma.”

Trong điện hai người quay đầu nhìn lại, liền gặp hai gã nam tử tự đứng ngoài mặt chậm rãi đi đến.

Hai người đều là dung mạo xuất chúng, nhất là đi ở tiền phương tên kia nam tử, hấn về mặt trong treo nhưng lạnh lùng, tuy là đậm mạc, nhưng quanh thân lại giống như lượn lờ một tầng hoa hoè vô song ý vị, phù vừa tiến vào này đạo quan, liền đem này nguyên bản cổ xưa thất vọng địa phương chiếu vách tường khôi xướng ánh sáng đến. Mà tương giác dưới, đi theo hấn phía sau tên kia nam tử sẽ có vẻ bình thường rất nhiều, chích trầm mặc mà im lặng đứng ở nơi đó, nhanh nhìn chăm chăm Lăng Yên, mi gian đầy mắt hiện ra một chút lãnh liệt.

Hai người kia Lăng Yên giai thấp phần quen thuộc.

Phía trước cái kia hấn không thể phải đi tới chỗ nào vọt đến làm sao sáng rọi vô cùng chói mắt loá mắt chính là nay Thần giới tôn giả Trầm Ngọc, là cái chi có 900 tuổi tiểu Phượng Hoàng.

Rồi sau đó mặt cái kia, còn lại là nay Thần giới ngũ phương chiến thần đứng đầu, Đông Cẩm thượng thần.

Thần giới khi nào thì cũng không thiếu chiến thần, Lăng Yên nhin không được cảm thấy buồn cười, phía sau này tượng đồng điều là cái chiến thần, trước mặt Đông Cẩm cũng là cái chiến thần.

Ngay tại Lăng Yên đánh giá Trầm Ngọc thời điểm, Trầm Ngọc đã ở xem Lăng Yên, hai người tầm mắt lần lượt thay đổi một lát, liền lại rất nhanh dời đi tầm mắt.

Không biết vì sao, Lăng Yên cảm thấy lần này gặp này tiểu Phượng Hoàng, tựa hồ cùng từ trước có chút bất đồng, loại cảm giác này có vẻ thập phần cổ quái, nàng nhin không được hoài nghi lại đi Trầm Ngọc nhìn lại liếc mắt một cái, nhưng Trầm Ngọc nhưng không có lại nhìn Lăng Yên, chỉ thần nhiên đem mới vừa rồi câu nói kia còn nói một lần:“Nàng là ma.”

Những lời này là đối đạo quan trung người này nữ tử nói, nàng kia do dự đem ánh mắt lại rơi xuống Trầm Ngọc trên người của, Trầm Ngọc mở miệng nói:“Ta mới là thần.”

Lập tức, Trầm Ngọc lại nói:“Ta cần biết thiên hoàn trận chỗ.”

Nữ tử mím môi không nói, chích đem trước mắt này đột nhiên đã đến một đám người giai đánh giá một lần.

Mắt thấy nàng kia do dự không quyết bộ dáng, Lăng Yên nhin không được nở nụ cười, đón Trầm Ngọc tìm kiếm ánh mắt nói:“Người nói là cái gì chính là cái gì, nào có loại này đạo lý? Người dựa vào cái gì gọi người tin người?”

Trầm Ngọc từ nhỏ đi theo ngũ phương chiến thần học này nọ, học là giảng quy củ giảng đạo lý, tối gặp không quen đó là Lăng Yên nói như vậy cười liền cười nói khóc lóc om sòm liền khóc lóc om sòm tính tình, hấn nghe được này tiếng cười, dù chưa nhủu mảy, ánh mắt cũng không tùy vào đối đối, chích nhẹ giọng nói:“Là cùng không phải, nàng tự nhiên có thể nhìn ra được đến.” Hấn như vậy nói xong, hốt đem ống tay áo vung lên, chỉ thấy trước mắt một trận kim quang hạ xuống, toàn bộ đạo quan tràn ngập cho này hạo nhiên hào quang trong lúc đó, chỉ nghe một trận phượng lệ thần nhiên nhảy vào bầu trời, phía chân trời nở rộ ra hào quang bảy màu, tầng mây tùy theo như bị thiêu hồng bình thường, chúc nhiên một mảnh.

Nàng kia nhìn xem nao nao, lại không dự đoán được nhưng lại hội kiến đến như vậy cảnh tượng.

Này cảnh tượng, lại kêu Lăng Yên khinh chơn mi phong.

“Tiểu Phượng Hoàng thật là không thể, còn có thể sáng lên.” Lăng Yên cười nói, đem hai tay phụ ở sau người, cố ý khiêu khích nói,“Nhưng là thật không xảo, nơi này không phải của người Thần giới, người ta phải tin ai, đem trận pháp chỗ nói cho ai, cũng không phải người có thể quyết định chuyện tình.”

Trầm Ngọc tựa hồ đã muốn bị Lăng Yên gọi “Tiểu Phượng Hoàng” Gọi thói quen, nay cũng có thể đủ lạnh nhạt đối mặt, hấn lẳng lẳng nhìn Lăng Yên, tựa hồ là muốn nhìn nàng còn có cái gì xiếc.

Lăng Yên nói ở đây, không hề để ý tới Trầm Ngọc, ngược lại đối nàng kia triển mi nói:“Người nói đâu?” Nàng nói lời này thời điểm, trên người cũng có đồng dạng thần lực lưu chuyển mà ra, nhưng lại cùng mới vừa rồi Trầm Ngọc tương xứng.

Lăng Yên đùa giỡn là một loại tiểu xiếc, nàng tuy là ma, nhưng cũng từng đã làm thần, biết như thế nào tài năng đủ làm ra thần bộ dáng đến, tha phương mới này nhất chiêu dùng là là ma khí, nhưng có vài phần giống như thần, người bình thường căn bản không thể nhận ra đến.

Nhưng Trầm Ngọc lại nhìn xem rõ ràng, hấn nguyên bản một đường bình tĩnh, nhìn đến nơi này, mới rốt cuộc nhin không được có chút sinh khí, nhưng là hấn chưa bao giờ học quá cái gì năng chửi người trong lời nói, ghen một lát cũng chỉ là nhẹ nhàng nói một câu:“Vô lại!”

Này “Vô lại” Hai chữ Lăng Yên cũng không phải chưa từng nghe qua, nhưng phần lớn là nhân giới nữ tử bị người nào đùa giỡn sau mới vừa vội vừa tức như vậy mềm mắng một câu, bình thường nhẹ bồng không có gì lực đạo, ngược lại là gọi người sinh ra càng nhiều khi dễ * đến.

Lăng Yên nghe này một tiếng, ngại cho nay nghiêm túc cảnh tượng, chỉ phải tận lực ghen không cười, chích đem ánh mắt hình như có tựa hồ hướng Trầm Ngọc trên người phiêu.

Cũng may ai cũng không quên nhớ chính sự, nháo qua tiểu Phượng Hoàng sau, Lăng Yên liền lại đi nàng kia nhìn đi qua.

Nàng kia hơi hời hợt miệng, lại chưa từng phát ra âm thanh, chính là trong mắt nghi hoặc càng sâu. Tự Trầm Ngọc xuất hiện sau, nàng liền vẫn không có mở ra khẩu, mà đến hiện tại, trước mắt hai người đều đang đợi nàng làm quyết định, nàng im lặng một lát, thế này mới rút cuộc thủy mục nói:“Cái kia địa phương, là chúng ta sư môn cấm.”

Lăng Yên động tác một chút, vẻ mặt cũng còn thật sự chút, Trầm Ngọc cũng không khỏi liếc mắt hướng nàng xem đến.

“Tổ sư gia sớm đoán trước đến sẽ phát sinh hôm nay loại chuyện này, này đây từng dẫn quá, nơi đó liên quan đến chúng ta toàn bộ môn phái mạch máu, gì thời điểm cũng không có thể dẫn người tiến vào trong đó, trừ phi tình huống đã muốn đến trình độ không thể nào khống chế.” Nữ tử nói tới đây, tiếp theo lại khẽ thở dài,“Tiền đoạn thời gian thật có không ít yêu vật tiến đến, còn trốn đi rồi chân núi trụ rất nhiều người, các người nếu thật có thể đủ đáp ứng thay ta đem nhân cứu ra, ngăn cản này đó yêu vật lại đến quấy rối, ta liền mang bọn người đi.”

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đồng thời chú ý tới nữ tử trong miệng “Các người” Hai chữ.

Nữ tử giải thích nói:“Việc này sự tình quan trọng đại, ta không thể hoàn toàn tin nhiệm các người gì nhất phương, ta nghĩ cho các người đang tùy ta tiến đến, như thế nào?”

Nếu là thật sao xảy ra điều gì sự, cũng có nhất phương kiểm chế mặt khác nhất phương.

Lăng Yên đương nhiên hiểu được nữ tử ý nghĩ trong lòng, nàng vốn tưởng rằng người này bất quá là đạo quan trung bình thường nữ tử, hiện tại nghĩ đến nhưng cũng cảm thấy đối phương không đơn giản.

Lăng Yên nghĩ này đó thời điểm, nàng kia còn nhìn bọn họ, tựa hồ là ở hỏi bọn họ đều tự ý tứ.

“Ta đáp ứng người.” Lăng Yên rất nhanh gật đầu nói.

Cùng đi liền cùng đi, nàng cùng này tiểu Phụng Hoàng đầu cũng có hai ba trở về, cũng không sợ tải nhiều lần này. Nàng như vậy nghĩ, lại đi tiểu Phụng Hoàng nhìn lại liếc mắt một cái.

Trầm Ngọc đón của nàng ánh mắt, cũng nhẹ giọng đáp ứng nói:“Hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nàng kia tên gọi làm Hoa Nhạn, vẫn ở tại đêm nay đình trên núi, ở đêm Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đám người hướng trận pháp chỗ mang đi trên đường, nàng liền đem chính mình lai lịch cùng sắp tới chuyện đã xảy ra đều nói cho bọn họ.

Mà cũng đến lúc này Lăng Yên mới biết được, nguyên lai nơi này đạo quan giữa, tổng cộng liền ở hai người, trong đó này đạo quan chủ nhân đi ra ngoài, cho nên mới chỉ còn lại Hoa Nhạn một người lúc này.

“Trận pháp ở đạo quan phía sau, bất quá người thường căn bản không thể tiến đến, các người nếu cố ý muốn đi, ta liền mang bọn người đi.” Hoa Nhạn trong miệng nói xong, thỉnh thoảng hồi đầu hướng hai người nhìn lại,“Các người thật sao có thể ngăn cản đám kia yêu vật?”

Lăng Yên vẫn chưa lên tiếng trả lời, nàng ở lo lắng khác sự tình gì, nhưng thật ra Trầm Ngọc trước gật đầu đáp:“Tự nhiên.”

“Chỉ cần chúng ta đem trận pháp phá hư, đám kia yêu vật tự nhiên sẽ không lại đến nơi này.” Nhưng vào lúc này, Trầm Ngọc phía sau Đông Cẩm rút cuộc đã mở miệng.

Lúc trước hắn vẫn lặng lẽ đi theo Trầm Ngọc phía sau, thoát nhìn giống như là một pho tượng cao ngạo tượng đá, chờ đến lúc này, hắn mới rút cuộc mở miệng nói chuyện, chính là nói chuyện thời điểm ánh mắt nhìn thẳng tiền phương lộ, lại ngay cả liếc mắt một cái cũng không có xem qua Lăng Yên.

Lăng Yên nghe thấy hắn trong lời nói, cũng không có cái gì phản ứng, chỉ giống như đùa cợt nở nụ cười một tiếng.

Hoa Nhạn rất nhanh lại nói:“Cái kia địa phương thập phần cổ quái, các người tiến đến, chính mình cẩn thận.”

Lăng Yên thế này mới hiểu được, Hoa Nhạn là không tính theo chân bọn họ một đạo đi.

Nàng hiếu kỳ nói:“Cuối cùng là cái gì cổ quái?”

Hoa Nhạn có khác thâm ý nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái:“Chờ đến các ngươi sẽ biết.”

Mấy người hướng đạo quan phía sau son đạo bước vào, đi rồi không bao lâu liền gặp gỡ một đám tìm thấy tiểu yêu. Đối phó này vài cái yêu quái tự nhiên không thành vấn đề, Lăng Yên mang theo trên đạo tiền rất nhanh đã đem nhân cấp đuổi đi, mấy người tiếp tục đi phía trước, rốt cuộc ở không lâu sau, đi vào một chỗ sương mù trong rừng.

Nơi này cùng trên núi địa phương khác bất đồng, toàn bộ Văn Đình sơn thượng tràn đầy phong thụ, giai lứa đỏ một mảnh, chỉ có này phiến cánh rừng, trong rừng sương trắng tràn ngập, trong không khí sấm sét hàn ý. Hoa Nhạn đi ở phía trước, tùy tay đẩy ra rồi một chỗ chặn đường nhánh cây, hồi đầu nói:“Các ngươi đuổi kịp, nơi này thực dễ dàng lạc đường.”

“Hào.” Lăng Yên cùng Trầm Ngọc gần như là đồng thời ứng xuống dưới, hai người ai cũng không có xem đối phương, đều tự đi theo Hoa Nhạn phía sau, một đạo tiến nhập cánh rừng.

Trong rừng đường nguyên bản thoát nhìn muốn phức tạp rất nhiều, Lăng Yên một đường đi tới, mới hiểu được mới vừa rồi Hoa Nhạn vì sao phải bọn họ theo sát. Mấy người đi rồi hồi lâu sau, cuối cùng là vòng qua xoay quanh cây này, hỗn độn nhánh cây, đi tới một chỗ cây cối so với lúc trước này địa phương đều phải cao lớn tươi tốt địa phương.

Chính là không biết vì sao, tại kia cây cối sau, đã có một chỗ trống không địa phương, coi như toàn bộ cánh rừng ở nơi nào bị phách làm hai nửa, tự trung gian tiêu thất bình thường. Lăng Yên nhìn xem tò mò, đang muốn đi phía trước, lại nghe Hoa Nhạn ngăn cản nói:“Cẩn thận, đừng đi qua.”

Lăng Yên theo lời dừng lại bước chân, Hoa Nhạn thế này mới nâng bước đi phía trước, đi vào một chỗ thích hợp khoảng cách liền ngừng lại, hồi đầu đối mấy người nói:“Các ngươi đến ta nơi này.”

Mọi người thế này mới lại đi tiền, đi vào Hoa Nhạn sở trạm địa phương.

Ngay tại bọn họ sở đứng thẳng chỗ, có một mảnh thấp bé bụi cây, này đó bụi cây che bọn họ tầm mắt, chỉ có chờ đứng ở này chỗ, tài năng đủ thấy rõ ràng tiền phương tình hình. Ngay tại này một loạt cây cối phía sau, trước mắt mặt đất giống như bị bỏ ra một nửa, trên mặt đất có một cái thật lớn khe rãnh, này khe rãnh vắt ngang ở trước mặt mọi người, đi xuống nhìn lại, tối đen một mảnh, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không có nhân có thể biện ra cái này phương cuối cùng sâu đậm.

Ngay tại Lăng Yên cùng Trầm Ngọc giai nhìn này địa phương thời điểm, Hoa Nhạn thấp giọng nói:“Sự phụ ta từng mang ta đã tới nơi này, báo cho biết ta cái này mới có một chỗ chính là thượng cổ lưu lại trận pháp, ta nghĩ các ngươi muốn tìm phải làm chính là này.” Nàng như vậy nói xong, nghĩ nghĩ lại thùy mục nói:“Lịch đại tổ sư đều ở nghiên cứu trận pháp này cuối cùng là người phương nào lưu lại, lại có gì tác dụng, nhưng vẫn chưa từng có kết quả.”

“Trận pháp này không phải thứ tốt gì, các ngươi không rõ là tốt nhất.” Lăng Yên thuận miệng nói một câu, tùy cơ lại đi tiền từng bước, mỗi chân đạp tại kia thâm hổ bên cạnh, Lăng Yên tiếp tục đi xuống tham nhìn.

Hoa Nhạn nói:“Nhiều năm trước nơi đây đến đây nhất kích yêu thú, sẽ ngụ ở cái này mặt, sau lại liền tái không người dám xuống đến này địa phương đến đây, các ngươi thật sự muốn đi xuống?”

Lăng Yên cười cười,“Đến đều đến đây, đương nhiên muốn đi xuống.” Nàng hồi đầu nhìn cách đó không xa Trầm Ngọc liếc mắt một cái:“Nhưng thật ra Thần tôn tuổi còn nhỏ, nếu là sợ hãi đại cũng không tất đi xuống, liền ở lại này nhìn tốt lắm.”

Trầm Ngọc tựa hồ bị Lăng Yên ngôn ngữ kích thích hơn, cũng không có nhiều phản ứng, chích lẳng lẳng liếc Lăng Yên liếc mắt một cái, ngược lại đối bên cạnh Đông Cẩm thượng thân nói:“Ngươi ở lại nơi đây bảo hộ Hoa Nhạn.”

Đông Cẩm nghe nói lời ấy, vì không thể nhận ra nhủ mi, nguyên bản không thấy cảm xúc trên mặt của rốt cuộc hơn điểm đó có thể thấy được đến bất mãn. Nhưng mà Trầm Ngọc rất nhanh lại nói:“Ta đều có đứng mực, ngươi không cần lo lắng.”

Đông Cẩm không có nói thêm nữa, chích thùy mục gật đầu, ánh mắt lại sâu kín dừng ở Lăng Yên trên người của, Lăng Yên tiếp xúc này ánh mắt, chỉ cảm thấy vị này Đông Cẩm thượng thân là sợ nàng đem tiểu Phượng Hoàng cấp ăn bình thường.

Lăng Yên thuần thực dùng ánh mắt khiêu khích đối phương, một lát sau mới thu hồi tầm mắt, đối Trầm Ngọc nói:“Một khi đã như vậy, Thần tôn cần phải cùng tốt lắm.” Lăng Yên nói xong lời này, liền hãy còn xoay người nhảy, thân ảnh hóa ra một đạo đỏ đậm quang điểm trong nháy mắt hướng kia hổ sâu truy hạ. Mắt thấy Lăng Yên đi xuống, Trầm Ngọc chưa từng do dự, lúc này cũng thả người đi theo Lăng Yên nhảy vào vực sâu giữa.

“Các ngươi.....” Đứng ở vực sâu biên Hoa Nhạn sắc mặt khê biến, lại đi tiền đi rồi từng bước, thẳng đến lưng đạo thân ảnh không bao giờ nữa gặp, mới cúi đầu hít một tiếng, lặc đầu nói:“Chỉ sợ cái này mặt không đơn giản như vậy, sao không nghe ta đem nói cho hết lời lại đi.”

Phía sau Đông Cẩm đem Hoa Nhạn này làm bầm lều bầu nghe vào trong tai, không khỏi một phen bắt được nàng cổ tay, trầm giọng hỏi:“Có ý tứ gì?”

Hoa Nhạn ngăn ra, nhìn thoáng qua kia gắt gao túm trụ chính mình thủ, tiện đà mới nói:“Kia phía dưới yêu thú không biết là cái gì lai lịch, chỉ cần tới gần nó..... Chúng ta tu luyện người trên người linh lực đều không pháp sử dụng, chính là không biết các ngươi hội như thế nào.” Nàng nhẹ nhàng cắn môi, mi mắt khê nhúc nhích, lại nói:“Nếu bọn họ quả nhiên là thần tiên, vậy hẳn là nhưng thật ra không cần sợ, không phải sao?”

Này nữ tử, là cố ý .

Đồng Cẩm cau mày, không tiếng động đem tay nàng lại buông, trong mắt hơn vài phần lo lắng.

.

Tuy rằng không có nghe đến Hoa Nhạn theo như lời nói, nhưng hai người còn chưa rơi vào này thâm hồ cái đáy, Lăng Yên liền đã muốn cảm giác được không thích hợp.

Bốn phía trong không khí có một loại thấp phần cổ quái lực lượng, giảo trên người nàng ma khí không ngừng cuộn cuộn, nàng không thể không đi phân thân đối kháng kia cổ quái lực lượng, nhưng là bởi vậy, nàng nguyên bản hóa quang mà đi lực lượng liền nhất thời chịu trở, trên không trung nhưng lại bắt đầu không chịu không chế đi xuống ngã xuống mà đi.

Tuy rằng thân là thân ma, thật sao ngã đi xuống cũng không phải cái gì quan trọng hơn chuyện tình, nhưng nói đến đề vẫn là sẽ có vài phần chột vật, Lăng Yên không muốn tại đây Thần tôn trước mặt của lộ ra chột vật một mặt, vội vàng thu liễm tâm thần lại lần nữa ngưng tụ ma lực, thi thuật phi hành.

Này nhai đề xác thực cổ quái, cũng không biết này đủ để quấy nhiễu của nàng lực lượng cuối cùng là từ gì mà đến, Lăng Yên cân nhắc đến tận đây, thế này mới nhớ tới đến chính mình ứng đối này tình huống cũng có vài phần miễn cưỡng, không biết kia tiểu Phượng Hoàng cuối cùng như thế nào .

Tiểu Phượng Hoàng bất quá là vừa sinh ra niên kỉ, ngay cả lực lượng cường đại, nhưng căn cơ rốt cuộc không bằng nàng phía sau, muốn ứng phó khẳng định càng khó khăn mới đúng. Nghĩ đến đây, Lăng Yên không khỏi nhếch lên khóe môi, nàng nhưng thật ra thấp phần muốn nhìn một chút kia xưa nay ra về lão thành tiểu Phượng Hoàng thất kinh dọa người bộ dáng.

Lăng Yên quay đầu nhìn lại, sau đó trên mặt về điểm này vừa mới hiện lên đến ý cười lập tức hãy thu trở về.

Suy nghĩ nửa ngày, Lăng Yên mới phát giác chính mình tính lậu một chút.

Kia tiểu Phượng Hoàng tuy rằng cái đầu nhỏ điểm, nhưng rốt cuộc vẫn là chỉ có cánh điều.

Giờ phút này Trầm Ngọc sớm hóa ra nguyên thân, huy sí thần nhiên hướng thâm hồ càng phía dưới bay đi, không biết là vô tình hay là cố ý, hẳn cùng với Lăng Yên sát bên người mà qua, còn nhìn nhiều nàng liếc mắt một cái.

Lăng Yên:“.....”

Đúng lúc này, kia cổ quái lực lượng lại đánh úp lại, lần này còn hơn hồi nãy nữa hiếu thẳng liệt, cái loại này lực lượng gần như tràn ngập toàn bộ thâm hồ. Lúc này Lăng Yên mới nhớ tới đến lúc trước Hoa Nhạn đề cập trời qua yêu thú, nàng vốn tưởng rằng vậy không quá là thông thường tiểu yêu, hiện tại nhớ tới đến nhưng thật ra chính mình sơ sót, có thể có được loại này lực lượng yêu thú tuyệt không đơn giản, chỉ sợ sớm đem này toàn bộ sơn hồ đều hóa thành lực lượng của chính mình .

Nàng tuy có tài cán vì, nhưng không cách nào thi triển, mà tự thân lại ở trời cao, chỉ phải toàn lực ứng đối.

Nhưng mà kể từ đó, thân mình lại cấp tốc đi xuống đuổi theo.

Phượng hoàng thanh lệ ở bên tai vang lên, Lăng Yên dưới tình thế cấp bách, trong lòng sinh ra một cái ý niệm trong đầu đến, mắt thấy kia phượng hoàng bay lên vĩ vũ phiêu tại bên người, nàng cắn chặt răng, tại thân thể hạ xuống nháy mắt, thân thủ một phen túm đi qua.

Nhiều năm qua luyện ra hảo thân thủ vào lúc này phát huy thật lớn tác dụng, này một trào, Lăng Yên liền chuẩn xác bắt được kia tiểu Phượng Hoàng móng vuốt, sau đó cả người treo ở phượng hoàng trên người của.

Trầm Ngọc thân mình trầm xuống, nguyên bản phi thật tốt hảo phượng hoàng đột nhiên giống như say rượu vậy mọi nơi lay động đứng lên, Lăng Yên một mặt thích ra ma lực cùng thân bí kia lực lượng đối kháng, một mặt nhìn chăm chăm trước mắt không được xoay tròn cảnh trí, bất đắc dĩ nói:“Ngươi rốt cuộc có thể hay không phi?”

“Ngươi.....” Trầm Ngọc thanh âm của vào lúc này cũng thêm chút dồn dập, hẳn ngữ thanh vi trất, một lát sau mới nói:“Buông tay!”

Lăng Yên đương nhiên không buông khai, mắt thấy này phượng hoàng khổng lồ không được muốn hướng trên thạch bích đánh tới, Lăng Yên đưa tay túm càng chặt hơn, cả người ở phượng hoàng dưới thân tới lui, chích lớn tiếng nói:“Nơi này có chích yêu thú, ngươi coi chừng một chút!”

Trầm Ngọc bản còn muốn nói nữa, nghe thấy Lăng Yên câu này “Chú ý”, lại nói không ra lời, chỉ phải tận lực ổn định thân mình, hướng tới phía dưới tiếp tục lao xuống mà đi.

Nơi này cũng không biết cuối cùng sâu đậm, Lăng Yên bắt tại Trầm Ngọc trên người nhìn này tiểu Phượng Hoàng lao đảo bộ dáng, nhin không được muốn chạy nhanh rơi xuống đất, nhưng mà bọn họ càng là tới gần phía dưới, kia cổ kỳ quái lực lượng liền càng mạnh, Lăng Yên trong lòng ần ần hơn chút lo lắng, lại chưa từng hướng kia tiểu Phượng Hoàng nói lên.

Cứ như vậy một đường đi xuống, cũng may tiểu Phượng Hoàng sau lại tựa hồ đã muốn thói quen kéo một người sức nặng, dần dần phi vững vàng xuống dưới, đợi đến qua không biết bao lâu, bọn họ rốt cuộc ở phượng hoàng nóng rực ánh lửa dưới, thấy rõ phía dưới mặt đất.

“Đến!” Lăng Yên nói một câu, ở cạnh gần mặt đất đồng thời tung rảnh tay, vừng vàng rơi xuống trên đất.

Hồi đầu lại nhìn Trầm Ngọc, hấn ở rơi xuống đất nháy mắt đã muốn biến trở về hình người, hấn quần áo vì có chút hỗn độn, giúp đỡ tường mặt sau một lúc lâu không hề động chỉ, bốn phía vì ám, trên mặt đất mờ hồ có chút sáng lên tăng đã chiếu sáng Trầm Ngọc sườn mặt.

Lăng Yên phát giác hấn sắc mặt có chút tái nhợt, mày cũng khinh nhú lại, cứ như vậy, đồ không giống bình thường như vậy thảo nhân ngại.

Tốt xấu bị người này kéo bay một đường, Lăng Yên chân chờ bắt quá một lát, liền hướng hấn đi rồi đi qua: “Chúng ta phải nhanh điểm tìm được trận kia pháp, đem nó làm hồng, nơi này yêu thú có chút lai lịch, chúng ta tốt nhất đừng đụng thấy hấn.” Nàng như vậy nói xong, liền lại thúc giục: “Đi thôi.”

Trầm Ngọc nghe thấy nàng lời này, như trước giúp đỡ tường, chính là nâng mâu sâu kín xem nàng.

Lăng Yên bị hấn này ánh mắt nhìn một lát, chỉ cảm thấy thập phần quen thuộc, một cái chớp mắt trong lúc đó nhưng lại đưa hấn cùng An Nhạc trấn trung đẳng chính mình Đường Lam làm đối lập.

Nàng vội vàng đem này đáng sợ ý niệm trong đầu phao đi, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Trầm Ngọc thần sắc không thay đổi, đón Lăng Yên khó hiểu ánh mắt, chỉ có chút không tình nguyện, lại có chút rầu rĩ không vui nói: “Đi không được.”

Lăng Yên: “.....” Nàng dưới ánh mắt di, cuối cùng rơi xuống Trầm Ngọc mắt cá chân thượng.

Vậy không là bị nàng vừa rồi niết đi?

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

“Người thật sự đi không được?” Lăng Yên không thể tin hỏi một câu, chỉ cảm thấy chính mình mới vừa rồi vẫn chưa thi nhiều khí lực, người này như thể nào liền như vậy bộ dáng?

Xem ra Thần giới quả thực đem này tiểu Phượng Hoàng quán lợi hại, mảnh mai thành này bộ dáng, so với chỉ lúc trước cùng nàng đấu mấy vạn năm thanh quang khả xem như kém xa.

Lăng Yên như vậy nghĩ, bắt giác lại đi Trầm Ngọc đến gần rồi chút.

Trầm Ngọc mím chặt môi, hai tròng mắt thật chặt nhìn chăm chăm này đầu só gây nên, muốn nhìn nàng cuối cùng muốn làm cái gì.

Nhưng mà đối với Lăng Yên mà nói, Trầm Ngọc lo lắng tựa hồ có chút nhiều lo lắng, nàng tuy rằng không quen nhìn Thần giới, lại tự xưng là làm được đoạn làm được chính, cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tương phản, nàng niệm ở mới vừa rồi Trầm Ngọc dẫn theo chính mình đoạn đường, nay còn tính xuất thủ giúp một tay.

“Như thế nào, chúng ta tiểu Thần tôn đau nói không ra lời?” Mắt thấy Trầm Ngọc chưa từng mở miệng, Lăng Yên nhướn mày nói một câu, chột cùi đầu hướng kia chỗ nhìn lại, lại lắc đầu có ý nói, “Thần giới thật đúng là 1 năm không bằng 1 năm.”

“Câm miệng.” Trầm Ngọc nguyên bản còn tùy nàng hồ ngôn loạn ngữ, nhưng Lăng Yên nhắc tới Thần giới, hấn liền nhẹn không được lãnh thanh mở miệng.

Lăng Yên cười cười, cũng không lên tiếng trả lời, chích giờ giờ lên cảm nói: “Người biến trở về phượng hoàng đi.”

Trầm Ngọc khó hiểu: “Cái gì?”

“Chúng ta hiện tại vội vã đi tìm trận pháp, người như vậy từ đi đường nào vậy?” Lăng Yên nói, “Người biến trở về phượng hoàng bộ dáng, ta mang người đi qua.”

Trầm Ngọc im lặng một lát, Lăng Yên nghĩ đến hấn ở tự hỏi chính mình giúp hấn có thể tin độ cuối cùng có bao nhiêu, liền cũng không nhiều lời, chỉ còn chờ đối phương. Ai ngờ sau một lúc lâu sau, Trầm Ngọc lại hơi hơi nghiêng đi mặt đến, thấp giọng hỏi đến: “Người như thế nào mang ta đi qua?”

Lăng Yên đương nhiên nói:“Tự nhiên là linh đi qua.”

Trầm Ngọc:“.....”

Lăng Yên nhìn hần bộ dáng, nhin không được lại nói:“Chẳng lẽ ngươi muốn ta ôm ngươi đi qua?”

Trầm Ngọc sắc mặt trắng hơn vài phần, phụng phịu nói:“Ta không cần.”

Lăng Yên chống má nhủ mày:“Cái này khó làm a, tiểu Phượng Hoàng ngươi nếu đi không được, vậy dứt khoát đợi ở chỗ này, tự ta một người đi tìm trận pháp được.”

“Không được.” Trầm Ngọc lắc đầu, nói xong liền thất tha thất thểu tiêu sái đi qua, một phen túm ở làm bộ muốn xoay người rồi đi Lăng Yên.

Lăng Yên cúi đầu nhìn Trầm Ngọc thủ, chọn mi không nói chuyện, Trầm Ngọc dùng một lát liền như là bị nặng bình thường buông ra thủ, buông xuống con ngươi, thanh âm cũng thấp xuống, chính là ngay cả như thế, hần cũng chút không chịu yếu thế:“Đi thôi.”

Lăng Yên nhìn hần, ánh mắt làm như có chút hoài nghi, nhưng rốt cuộc vẫn là khẽ cười một tiếng, xoay người nói:“Đi thôi.”

Lăng Yên khi trước hướng trong bóng tối kia đầu mà đi, Trầm Ngọc không nói được một lời kéo bước chân theo ở phía sau, hần vừa rồi hoãn một lát, tựa hồ tốt chút , chính là một đường nhắm mắt không rên một tiếng, Lăng Yên thường thường ghé mắt liếc hần một cái, rốt cuộc vẫn là cố ý đem bước chân thả chậm chút.

Hai người đi rồi hảo một trận, cỗ quái là, vừa rồi bọn họ rơi xuống hết sức đột nhiên xuất hiện thần bí lực lượng, lúc này lại đột nhiên tiêu thất, toàn bộ hắc ám và lý im lặng đáng sợ, giống như dạ minh châu bình thường lóe ra ánh bạch quang lượng hòn đá nhỏ tán loạn nhào vào trên đất, Lăng Yên nhìn này nhất gì đó, rốt cuộc vẫn là không có nhin xuống, đánh vỡ trầm mặc nói:“Vừa rồi yêu thú kia hơi thờ như thế nào không có?”

Trầm Ngọc nghe nàng nói như vậy, liền lắc đầu nói:“Yêu thú kia có lẽ là thượng cổ lưu lại tà vật, nó nếu là không hiện ra tốt nhất.”

“Chúng ta đến nó địa phương, ngươi cảm thấy nó có thể hay không đi ra?” Lăng Yên cười cười, trong mắt nhưng không có chút buông lỏng, nàng biết bọn họ gặp gỡ yêu thú kia chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng tại kia phía trước, bọn họ trước tìm được trận kia pháp.

Nếu là còn chưa tìm được trận pháp liền đưa tới yêu thú, đến lúc đó một trận chiến dưới tất nhiên hội đưa tới yêu giới người, nếu là gọi bọn hần giành trước từng bước tìm được trận pháp vậy thì phiền toái.

Lăng Yên trong lòng hiểu được, bước chân cũng hơi nhanh chút, cũng không quay đầu lại nói:“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi nếu không nghĩ qua cùng yêu thú đánh nhau, hãy mau một chút.”

Trầm Ngọc liếc mắt một cái không phát đi theo, nhưng mà như vậy trầm mặc thật sự nhàm chán, Lăng Yên vừa đi, một bên hỏi:“Này trên đất sáng lên ngoạn ý cuối cùng là không nên ?”

Chỗ ngồi này vực sâu thật lớn, hai người đi rồi một đường cũng không nhìn thấy cuối, chỉ có dưới chân sáng lên tảng đá một đường phô sái, đồ thoát nhìn như là có nhân cố ý làm vào. Trầm Ngọc theo Lăng Yên trong lời nói cúi đầu nhìn lại, thần nhiên nói:“Dạ minh châu thôi.”

“Đầy đất dạ minh châu?” Lăng Yên hỏi một câu, pha cảm thấy cỗ quái, đang muốn mở lại khẩu, lại hốt thấy được tiền phương cách đó không xa hình như có đại phiến ánh sáng, nàng ánh mắt khẽ biến, hỏi đầu đối Trầm Ngọc nói:“Bên kia có cái gì, đi qua nhìn xem!” Nàng nói xong coi như đi trước đi qua, Trầm Ngọc vội vàng đuổi theo, hai người bất quá chỉ khoảng nửa khắc sẽ đến kia chỗ phát ra ánh sáng chỗ.

Này ánh sáng tự nhiên là kia sáng lên hòn đá nhỏ, lúc trước trên đất thạch tử vẫn là linh tinh phổ , đến nơi này lại đột nhiên hơn đứng lên, sở hữu tảng đá hết thấy đôi ở một chỗ, thế này mới biến thành phát ra ánh huỳnh quang một mảnh mặt đất. Mà ngay tại này đó tảng đá phía dưới trên mặt đất, tựa hồ mơ hồ có thể nhìn thấy cái gì tinh mịn hoa vết.

Lăng Yên ánh mắt khẽ nhúc nhích, gọi nổi danh lưu đao, lấy vỏ đao nhẹ nhàng đẩy ra một chút lượng chói mắt tảng đá, thế này mới đem phía dưới dấu vết thấy rõ ràng chút.

Đó là vài cái văn tự, màu đỏ thẫm văn tự khắc vào mặt đất, kia tự khắc sâu đậm, trong lòng đất đen bóng trên hòn đá lưu lại không thể lau đi dấu vết.

Bất quá liếc mắt một cái, Lăng Yên đã đem này nhận thức đi ra, lẩm bầm nói:“Yêu giới văn tự.” Nàng như vậy nói xong, hỏi đầu liền lớn tiếng đối Trầm Ngọc nói:“Ta tìm được trận pháp!”

Trầm Ngọc xem ra hành động mặc dù vẫn không hề liền, nhưng cũng biết nói việc này chậm trễ không thể, rất nhanh theo tới Lăng Yên bên cạnh, cúi đầu đồng dạng nhìn kia mặt đất văn tự, nhỏ giọng hỏi:“Chính là nơi này?”

“Hơn phân nửa đúng vậy , yêu giới văn tự ta đã thấy.” Lăng Yên đáp một câu, chợt hướng Trầm Ngọc nhìn lại.

Trầm Ngọc hiểu được ý của nàng, bọn họ nay phải làm chuyện tình, đó là ra tay bị hủy trận pháp này.

Nhưng tam vạn năm trước từ thượng một thế hệ Yêu vương Phi Ảnh sở mở ra trận pháp, lại khôi là như vậy dễ dàng bị hủy đi , lần này hủy trận còn phải tốn chút khí lực mới được. Trầm Ngọc cảm thấy có chút khó hiểu, Lăng Yên mục đích vốn là muốn cướp đoạt Huyền Cốt châu, nay Huyền Cốt châu

chưa, nằng lại vì sao phải đáp ứng cùng chính mình một đạo bị hủy trận pháp này?

Lăng Yên chút không biết Trầm Ngọc hiện tại nhưng lại suy nghĩ loại này vấn đề, nằng đem Danh Lưu đao tự trong vỏ rút ra, trầm giọng nói:“Người tránh ra chút.”

Trầm Ngọc khẽ gạt đầu, đang muốn động tác, lại hốt nhiên mi.

Ngay tại Trầm Ngọc nhủ mày đồng thời, Lăng Yên cũng cảm giác được khác thường, nằng đột nhiên hồi đầu, liền gặp kia nguyên bản này không phía sau kia chỗ vách núi, đúng là kịch liệt rung rung đứng lên!

Toàn bộ trong vực sâu đều là đồng dạng cảnh tượng, này chỗ đen kịt vách núi cùng mới vừa rồi bọn họ đi tới trải qua vô số vách núi cũng đều giống nhau, nhìn không ra gì khác nhau đến, cho nên Lăng Yên cùng Trầm Ngọc giai không có chú ý tới nó, mãi cho đến lúc này, ngay tại hai người sắp phá hư trận pháp hết sức, này vách núi lại đột nhiên động lên!

“Đây là..... Yêu thú!” Ngay tại này kịch liệt chớp lên giữa, mới vừa rồi kia một trận cuồng đại hơi thở lại lần nữa truyền ra, Lăng Yên thân hình vừa động, liền không dừng lên, chỉ một thoáng ánh đao văng đầy này phiền không, Danh Lưu đao mang theo gào thét cuồng phong giống như sao băng vậy hạ xuống, vừa lúc dừng ở kia đang ở rung động tối đen vách núi phía trên!

Trong nháy mắt, chỉ nghe một trận cự thạch quy liệt tiếng động truyền đến, kia nguyên bản run run vách núi đột nhiên dừng lại, ngay sau đó, lại kịch liệt chớp lên đứng lên!

Bốn phía vách núi bị này động tĩnh sở chấn động, vô số núi đá tự bên cạnh ngã nhào xuống dưới, mặt đất lay động càng thêm lợi hại, Lăng Yên lui về phía sau hai bước, đi vào Trầm Ngọc bên cạnh người, sắc mặt chợt ngưng trọng đứng lên.

Bởi vì nằng xem đến kia nguyên bản xanh đen vách núi, theo này quy liệt thanh âm của, cõi ra màu đen xác ngoài, lộ ra trong đó lờ lờ tỏa sáng vậy.

Lăng Yên rút cuộc hiểu được lại đây.

Kia trên đất lờ lờ tỏa sáng tảng đá, căn bản không phải cái gì dạ minh châu, mà là yêu thú kia trên người này nộ!

Theo này tối đen xác tại đây một cái chớp mắt trong lúc đó đều hạ xuống, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc rút cuộc thấy rõ ràng trước mắt quái vật lớn.

Đây là nhất chích chừng một tòa thất tầng tháp cao vậy vóc người cự thú, thân hình giống như quy, phía sau còn có một tòa cự xác, trên người lại khoác lóc ra tinh lương vậy, nó phương tự vừa rồi Lăng Yên kia một đao đánh rớt đau nhức giữa giặt mình tỉnh lại, cổ hơi hơi đảo ngược, đôi mang theo tức giận trừng mắt nhìn trên đất với hắn mà nói như con kiến bình thường nhỏ bé hai người.

Lăng Yên cắn chặt răng, tất nhiên là nhận ra vật ấy.

Nằng đang muốn hướng Trầm Ngọc thuyết minh, Trầm Ngọc lại trước một bước mở miệng nói:“Đây là thượng cổ tứ đại tà thú trung Thạch Văn thú?”

“Không sai.” Lăng Yên dòn dập lên tiếng, ngưng thần nhìn chăm chú vào tiền phương tà thú,“Chúng ta gặp gỡ phiền toái .”

Thượng cổ tứ đại tà thú sinh cho để tai họa khởi nguyên chỗ, vốn là có được rất mạnh lực lượng, lúc trước tam giới cũng vô pháp đưa bọn họ hàng phục, mới chỉ gia dĩ hạn chế, người bên ngoài đụng tới chúng nó đều là kính nhi viễn chi, cũng may chúng nó cũng không tâm trí, chỉ biết vâng theo thú loại bản năng, hơn phân nửa tìm khắp đến thâm sơn rừng già lý hôn mê , nếu không có bị nhân kinh động, cũng sẽ không tỉnh lại làm ác.

Nhưng mà thật là đúng dịp không khéo là, bọn họ mới vừa rồi này một phen động tĩnh, vừa lúc liền kinh động này nhất chích tà thú.

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc không phải không có cách nào đối phó nó, chính là thật muốn đối phó đứng lên, chỉ sợ còn phải tiêu tốn rất lớn một phen khí lực, huống hồ tà thú cùng với dư đối thủ bất đồng, chúng nó chỉ biết chiến đấu, chiến đến kiệt lực hoặc là trong đó nhất phương tử mới thôi, nếu không tuyệt không hội dừng lại.

Bọn họ nay còn có chuyện quan trọng trong người, tự nhiên không muốn đồng những người kia chu toàn, Lăng Yên rất nhanh làm quyết định, hồi đầu đối Trầm Ngọc nói:“Người.....”

Nằng đang nói còn chưa xuất khẩu, liền bị Trầm Ngọc ngắt lời nói:“Ta đi bảm trụ nó, người tới bị hủy trận pháp này.” Trầm Ngọc thanh âm của thập phần bình tĩnh, coi như này phiền tình hình cũng không đủ để gọi người bối rối.

Lăng Yên có chút kinh ngạc, không dự đoán được này tiểu Phượng Hoàng nhưng lại cũng có thể đủ nhanh như vậy làm ra quyết đoán.

Nằng chần chờ một lát, lại nói:“Người thật sao ngăn được nó?”

Trầm Ngọc bình tĩnh hướng nằng xem liếc mắt một cái, thấp giọng nói:“Ta là Thần tôn.” Hắn nói xong lời này, nhân đã muốn lại lần nữa hóa thành phượng hoàng, lửa đỏ lửa cháy giữa, kia phượng hoàng một tiếng kêu to, hướng tới kia thật lớn yêu thú nghĩa vô phản cổ vọt tới.

Kỳ thật cũng không có cái gì hảo gọi người lo lắng , huống hồ ra này thâm cốc, bọn họ liền lại là đối lập quan hệ, nói thực ra đến tiểu Phượng Hoàng sống hay chết cùng chính mình quan hệ cũng không đại, Lăng Yên như vậy nghĩ, rõ ràng quay đầu, lại lần nữa đề đao tế xuất thân thượng ma chi.

Khẽ quát một tiếng, Lăng Yên cả người xích mũi nhọn chói mắt mà ra, đột nhiên tại đây vực sâu giữa kích khởi so với chỉ mới vừa rồi càng thêm kịch liệt rung chuyển, nàng trường đao thẳng tắp sáp nhập kia dưới chân trung tâm trận pháp, theo đao khí khuếch tán, coi hấn dưới chân vì trung tâm địa phương, cự thạch băng liệt, đập nát, kích khởi từng trận cát bụi!

Này tồn tại mấy vạn năm trận pháp, liền tại đây vô cùng một đao trong lúc đó, nếu không phục tồn tại!

Rốt cuộc giải quyết nơi này trận pháp, Lăng Yên nhận thấy được xa xa hình như có yêu khí truyền đến, trong lòng hiểu được kia yêu giới nhân nhận thấy được động tĩnh, không sai biệt lắm cũng nên chạy đến. Nếu là ở bình thường, Lăng Yên còn có thể lưu lại cùng những người này đấu thượng một hồi, tốt nhất tái đả thương đánh cho tàn phế vài cái cho bọn hắn chút giáo huấn, nhưng nay nàng lại nhớ kỹ An Nhạc trấn giữa Đường Lam thâm nghĩ lập tức giải quyết nơi này chuyện tình chạy trở về cùng hắn gặp nhau.

Nếu đã muốn phá hủy nơi này, như vậy kế tiếp liền không cần tái ở lại nơi đây đánh nhau.

Lăng Yên hồi đầu đến, đang chuẩn bị kêu kia tiểu Phụng Hoàng một đao rời đi, nhưng thấy đến trước mắt cảnh tượng, cũng không tùy vào giết mình ở.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Lăng Yên hồi đầu nhìn thời điểm, tiểu Phụng Hoàng đang cùng kia tà thú càn đầu lửa nóng, chỉ thấy kia cao nửa người tiểu Phụng Hoàng ở thật lớn Thạch Văn thú trước mặt có vẻ càn phát ra kiêu tiêu, hấn cả người vờn quanh sáng quắc lửa cháy, huy sí linh hoạt tại kia tà thú bốn phía đi qua, vĩ vũ trên không trung họa xuất xinh đẹp đường cong.

Yêu thú kia tầm mắt bị nó sở loạn, làm như phát ra giận, không ngừng chém ra bàng nhiên cự trảo muốn bắt được này chích sáng rọi chói mắt phụng hoàng.

Vì thế Lăng Yên thấy hình ảnh, chính là tiểu Phụng Hoàng một vòng một vòng vây quanh yêu thú kia chuyển, mà yêu thú kia tắc không kiên nhẫn dùng đánh muỗi tư thế đương trảo huy trảo.

Lăng Yên:“..... Người là tương nhiều vọng nó?”

Trầm Ngọc nghe nói Lăng Yên thanh âm của, tự trong vội vàng hồi đầu nói:“Người thành công?”

Lăng Yên nhú mày, thu đao vào vỏ, vỏ đao tùy ý hướng bên cạnh quy liệt mặt đất nhất chỉ, kia tiểu Phụng Hoàng tự nhiên nhìn cái hiểu được, Lăng Yên vì thế lại nói:“Yêu giới nhân chạy tới, bất quá bọn họ là không có biện pháp khôi phục trận pháp này, chúng ta trước rời đi đi.”

Trầm Ngọc lên tiếng, đang muốn bứt ra trở ra, nhưng mà kia vỏ hồi lâu móng vuốt Thạch Văn thú lại như là đã nhận ra ý đồ của hắn, đột nhiên trong lúc đó tê rùng một tiếng, đột nhiên hướng tới Trầm Ngọc chỗ phương hướng đánh tới.

Ai cũng không dự đoán được kia tà thú hội đột nhiên khởi xướng điên đến, Trầm Ngọc cùng kia Thạch Văn thú so sánh với vốn sẽ phải tiểu thượng nhiều lắm, này phiến động tĩnh dưới rất nhanh bị quay dựng lên sóng gió giảo thần hình không xong. Mắt thấy yên trần như mạc vậy cuộn cuộn nổi lên, Lăng Yên lui về phía sau mấy bước, lớn tiếng nói:“Chúng ta vội vàng từ nơi này bay lên đi!”

Nàng như vậy nói xong, mới nhớ tới đến có kia Thạch Văn thú ở bên, nàng nếu là sử dụng phi hành thuật, sẽ gặp cùng lúc trước xuống thời điểm giống nhau, đã bị đối phương yêu lực quấy nhiễu, căn bản không thể rời đi nơi đây.

Duy nhất biện pháp, chính là nương kia tiểu Phụng Hoàng đem nàng mang đi ra ngoài, nếu không nàng chỉ có thể cùng kia Thạch Văn thú cùng yêu giới nhân lúc này đại chiến một hồi.

Nhưng thần ma hai giới vốn là đánh nhau nhiều năm, nay cùng nhau xuống dưới cũng bất quá là vì thiên hoàn trận chuyện tình, đáp ứng rồi Hoa Nhận. Nay sự tình đã qua, tự nhiên đều tự không cần xen vào nữa đều tự chết sống.

Lăng Yên nghĩ đến đây, lại đi tiền phương đi rồi vài bước, liền gặp yên trần giữa chột sáng lên một chút đỏ tươi độ lửa, lập tức kia tiểu Phụng Hoàng tự huyền não giữa lao ra, chỉ một thoáng vòng qua kia Thạch Văn thú huy đến một chưởng, hướng tới vực sâu phía trên mà đi!

Nhìn đến kia xóa sạch thân ảnh lao ra, Lăng Yên bước chân một chút, lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, nhưng cũng vẫn chưa mở miệng.

Thần ma vốn là không có gì lẫn nhau tín nhiệm cách nói, kia tiểu Phụng Hoàng rời đi nơi này, nàng cũng là vẫn chưa có cái gì oán niệm, nàng sớm đã thói quen dựa vào chính mình lực lượng.

Tiểu Phụng Hoàng lao ra sau, kia Thạch Văn thú tái trúc không được hấn, rất nhanh đã đem ánh mắt dừng ở nơi đây một cái khác vật còn sống trên người.

Mắt thấy Thạch Văn thú cái biến phương hướng hướng tới chính mình đánh tới, Lăng Yên không tránh không tránh, chích đem trường đao lại lần nữa rút ra, điện quang thạch hòa trong lúc đó liền muốn ra tay!

Nhưng mà nhưng vào lúc này, một trận ầm ầm tiếng động tự đỉnh đầu gào thét tới gần, Lăng Yên thượng không kịp giương mắt nhìn, liền đã muốn thích ra ma khí, ở quanh thân ngưng tụ lại một tầng hộ thuẫn.

Ngay tại đồng thời, thật lớn hòn đá tự phía trên rơi xuống xuống, thật mạnh đập đến Lăng Yên trước mặt Thạch Văn thú trên người.

Lăng Yên trong nháy mắt hướng đỉnh đầu nhìn lại, liền gặp ánh lửa xẹt qua, kia tiểu Phụng Hoàng đã muốn đi mà quay lại, về tới trước mặt nàng.

Vị này Thần tôn đại nhân cũng không biết cuối cùng ta đã làm gì, toàn bộ thâm hổ đều ở lay động, phía trên không ngừng có cự thạch rơi xuống xuống, Lăng Yên đang muốn hướng Trầm Ngọc kia chỗ đi đến, chợt thấy một trận bóng ma tự đỉnh đầu đánh xuống, nàng không chút suy nghĩ lúc này lách mình lui về phía sau, liền đem một khối cự thạch đánh rơi nàng vừa rồi sở trạm địa phương.

“Người đây là sẽ đối phó Thạch Văn thú vẫn là đối phó ta?” Lăng Yên bước nhanh đến Trầm Ngọc bên cạnh, hoài nghi này chích tiểu Phụng Hoàng là ở dùng phương thức này trừ bỏ chính hấn một đối thủ.

Trầm Ngọc vẫn là phụng hoàng bộ dáng, nghe vậy mắt cũng không nâng nhân tiện nói:“Người không chết được.”

Đương nhiên không chết được, Lăng Yên nói cái gì cũng không thể trở thành cái thứ nhất bị tảng đá đập từ Ma tôn. Nàng nhìn Trầm Ngọc, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, Trầm Ngọc lại khi trước nói:“Chúng ta đi mau.”

Lăng Yên gật đầu, nhìn kia tiểu Phụng Hoàng vừa muốn bay đi, vội vàng lại bảo trụ nhân nói:“Nơi này không thể sử dụng hóa quang phi hành thuật.”

Trầm Ngọc thân hình dừng lại, xoay đầu lại cùng Lăng Yên tầm mắt tiếp xúc một phen.

Lăng Yên ánh mắt cố ý miết qua kia tiểu Phụng Hoàng đến nay còn có chút qua móng vuốt.

Trầm Ngọc liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng suy nghĩ cái gì, lúc này vừa thẹn vừa giận nói:“Không được!”

Lăng Yên bị hấn phản ứng chọc cười, không nhịn xuống tại chỗ bật cười.

Tiểu Phụng Hoàng lại là liếc mắt một cái trừng lại đây, Lăng Yên làm bộ bản khởi mặt muốn nói nói, nhưng mà phía sau lại là một trận động tĩnh truyền đến, kia Thạch Văn thú ở loạn thạch dưới loạn choạng thân mình đã muốn lại lần nữa đứng lên, mắt thấy sẽ hướng hai người chỗ xông lại.

Lăng Yên hồi đầu nói:“Không còn kịp rồi.”

Trầm Ngọc như là chần chờ một chút, lập tức đối Lăng Yên nói:“Người đến ta trên lưng đến.”

“Ân?” Lăng Yên như là không có nghe hiểu được hấn trong lời nói, Trầm Ngọc nhưng không có lại lặp lại một lần ý tứ, chích mở to đôi mắt nhìn Lăng Yên.

Lăng Yên có chút hoài nghi ở hấn tiểu thân thể thượng nhìn hai mắt, thấp giọng nói:“Người?”

Trầm Ngọc thanh âm vắng ngắt nói:“Nếu không đi người bước đi không được.”

Lăng Yên rốt cuộc không có tái tiếp tục chần chờ đi xuống, rất nhanh đến Trầm Ngọc trước mặt, thử thử một lần, rốt cuộc vẫn còn có chút không được tự nhiên hoàn ở Trầm Ngọc cổ.

Phía sau Thạch Văn thú bị kia cự thạch đập thập phần táo bạo, điên cuồng hướng tới bọn họ này chỗ xông lại, thật lớn móng vuốt vỗ xuống, mắt thấy sẽ rơi xuống, Trầm Ngọc hai cánh huy động, đã muốn mang theo Lăng Yên hướng này thâm cốc ngoại liền xông ra ngoài!

Phía sau Thạch Văn thú giận kêu một tiếng, vượn cổ muốn ngăn trở bọn họ rời đi, nhưng mà Trầm Ngọc phi tụy là lách lách lách lách, lại vẫn là mang theo Lăng Yên thoát khỏi hấn công kích phạm vi.

Rất nhanh, kia Thạch Văn thú liền bị bọn họ xa xa để qua phía sau.

Cúi đầu nhìn phía dưới khoảng cách càng ngày càng xa vực sâu, Lăng Yên không khỏi cười đáp:“Cái này tốt lắm, người nhưng thật ra giúp không ít việc.”

Trầm Ngọc lẳng lẳng không có mở miệng, Lăng Yên liền lại đi một khác phương nhìn lại, xa xa yêu giới nhân rốt cuộc cũng chạy lại đây, chỉ là bọn hấn tựa hồ vẫn chưa chú ý tới nàng cùng Trầm Ngọc tồn tại, chích một lòng cố hạ hướng vực sâu giữa đi tìm trận kia pháp.

Lăng Yên ôm Trầm Ngọc cổ, nhìn xem nhện không được cười nói:“Ngươi nói yêu giới nhân cùng Thạch Văn thú đánh nhau, ai sẽ thắng?”

Trầm Ngọc vẫn không có lên tiếng trả lời, Lăng Yên nhìn hấn không muốn nói chuyện, liền tự mình một người còn nói một câu, nơi này sâu đậm, bọn họ hai người bay hảo một trận tứ mới rốt cuộc đến cuối, thật vất vả bay khỏi thâm hổ, niêm mặt đất, Trầm Ngọc lập tức liền đem Lăng Yên vút đi xuống, chính mình biến trở về nhân thân phía sau lưng dựa một chỗ thân cây, cúi đầu vẫn là trầm mặc.

Lăng Yên bị hấn ném tới một bên, lại ngoài ý muốn không có nháo, nàng chính là làm như có thật nhìn Trầm Ngọc nói:“Thần tôn cũng là như vậy không hờn giận, sao không trực tiếp đem ta cấp nhưng tại kia trong vực sâu, lại hoa khí lực đem ta dẫn tới làm cái gì?”

Trầm Ngọc một đường mang theo Lăng Yên tìm không ít khí lực, hoàn như vậy trong chốc lát mới ngẩng đầu lên, thanh âm lãnh liệt nói:“Một chuyện về một chuyện.”

“Nga.” Lăng Yên kéo dài thanh âm, lại nhìn này tiểu Phượng Hoàng nhưng cũng không biết vì sao, nhìn ra chút cùng ngày thường vật bất đồng đến, nàng nghĩ nghĩ nói,“Đồng Cảm bọn họ phải làm rất nhanh cứ tới đây , ngươi ngay tại bậc này đi.”

Nàng nói xong lời này xoay người sẽ rời đi, Trầm Ngọc nhìn nàng động tác, ra tiếng nói:“Ngươi muốn đi đâu?”

Lăng Yên buồn cười hồi đầu:“Ta còn có thể đi thể nào, ta đương nhiên là muốn trở về.”

Trầm Ngọc run sợ nghiêm mặt:“Không được.”

Lăng Yên nói:“Ta muốn đi nơi nào, Thần tôn quản được ?”

Trầm Ngọc lắc đầu, trầm mặc một lát sau lại hỏi:“Ngươi vì cái gì phải giúp ta hủy trận?”

Lăng Yên nghe hấn vấn đề này, cuối cùng là hiểu được mấu chốt chỗ, vì thế gạt mình nói:“Bằng không đâu, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn khai trận, giống yêu vương như vậy luyện thành Huyền Cốt châu, sau đó xưng bá tam giới?”

Trầm Ngọc không nói chuyện, bắt quá ý tứ này thập phần rõ ràng.

Lăng Yên nhướn mày nở nụ cười:“Tam giới đương nhiên là muốn xưng bá , bắt quá ta không cần khai trận pháp gì.” Nàng như vậy nói xong, nghĩ nghĩ lại nói,“Đem Huyền Cốt châu đoạt lấy đến nhưng thật ra tốt chủ ý, tuy rằng không có hoàn thành, nhưng tốt xấu cũng không thể kêu nó rơi xuống các ngươi Thần giới cùng yêu giới trong tay.” Nàng nói xong lời này, xoay người liền lại muốn đi.

Trầm Ngọc nói:“Hạt châu ta sẽ không cho ngươi lấy đến .”

Này vốn là các bằng bản lĩnh vấn đề, Lăng Yên cũng không tương ở trên đầu môi tranh chút cái gì, nàng lắc đầu không để ý đến Trầm Ngọc, thẳng trở về đi, nhưng mà mặt sau Trầm Ngọc phía sau lưng để thân cây, thân mình lại bỗng nhiên tuột xuống.

Lăng Yên nghe thấy được động tĩnh, hồi đầu nhìn hấn, trong lúc nhất thời có chút lấy không chừng chủ ý muốn hay không tiến lên, liền nhỏ giọng hỏi:“Thần tôn như vậy yếu, bắt quá đánh một hồi liền một thành cái dạng này?”

Trầm Ngọc ngồi ở thụ giữ, sâu kín lấy hai mắt trừng nàng.

Có lẽ là vì này ánh mắt cùng Đường Lam thật sự quá mức tương tự, không biết vì sao, Lăng Yên tâm đột nhiên liền nhuyễn xuống, nàng bắt đắc dĩ quay lại thân đến, lại lần nữa đến Trầm Ngọc bên cạnh người, ôm cánh tay nói:“Thì thế nào?”

Trầm Ngọc thanh âm trầm thấp nói:“Bái ngươi ban tặng.”

Lăng Yên thế này mới hướng Trầm Ngọc mắt cá chân chỗ nhìn lại, cúi xuống thân nói:“Còn không có hảo?”

Trầm Ngọc còn chưa lên tiếng trả lời, Lăng Yên lại nhủu mày quả trách nói:“Thần giới đám kia tên đều là như thế nào quản giáo của ngươi, như vậy điểm tiểu thương liền nhẫn không được, ta xem bọn họ đều là đem ngươi quán đến thiên lên rồi.” Nàng nói xong lời này, nghĩ nghĩ lại liền ra cái đầu sỏ gây nên đến,“Nhất là Xích Diễm, lễ mễ cùng cái đàn bà nhi giống nhau, khẳng định là hấn đi đầu quán .”

Trầm Ngọc nghe được nơi này, giương mắt xem nàng nói:“Ngươi nhận thức bọn họ.”

“Ân.” Lăng Yên cũng không có nói tí mĩ, cúi đầu theo dõi hấn bị thương cổ chân xem, một lát sau lại nói:“Đồng Cảm như thế nào còn không có đến, ta vội vã trở về gặp ngươi, cũng không không cùng ngươi tại đây ép buộc.”

Trầm Ngọc liền nói ngay:“Gặp ngươi?”

Lăng Yên thét lớn một tiếng xem như đáp lại, cúi người nhìn thẳng Trầm Ngọc, nhướn mày lại nói:“Thực đi không được ? Thật không muốn ta linh ngươi trở về?”

Trầm Ngọc làm bộ không có nghe thấy nàng lời này, chỉ thần nhiên nói:“Ma giới lại tính ở nơi nào sinh sự?”

“Ở nơi nào sinh sự người không xen vào.” Lăng Yên buồn cười nói, “Huống hồ ta muốn thấy cũng không phải là cái gì Ma giới nhân.”

Trầm Ngọc thùy mị nói: “Cùng Ma giới cấu kết, cũng sẽ không là cái gì người lương thiện.”

Nghe lời này, mới vừa rồi vẫn có thể thật dễ nói chuyện Lăng Yên đột nhiên liền đứng lên, ánh mắt vì hàn nói: “Người nói cái gì đều được, nhưng này nhân, người nói không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lăng Yên phản ứng thật to ra ngoài Trầm Ngọc đoán trước, hân hạnh như có sở giác, hốt hướng Lăng Yên nhìn lại: “Người nọ xem ra đối với người rất trọng yếu?”

“Người muốn nói cái gì?” Lăng Yên sắc mặt vẫn không có dụ đi xuống dưới, nàng cúi đầu nhìn trên đất ngồi tọa Trầm Ngọc, một lát sau mới cười lạnh nói: “Thần tôn hỏi thăm việc này lại là tính như thế nào?”

Trầm Ngọc quay đầu đi chỗ khác, thần nhiên nói: “Bất quá thuận miệng hỏi một chút thôi.” Hân gặp qua Lăng Yên rất nhiều thứ, cũng thoáng hiểu biết người này cá tính, người này tuy rằng thoát nhìn tính tình vội vàng xao động, vừa vui vui mừng hồ ngôn loạn ngữ, nhưng kỳ thật cũng là cái thập phần bình tĩnh nhân, mặc kệ gặp gỡ sự tình gì cũng không có thật sự không khống chế được quá, này vẫn là lần đầu tiên.

Hân không khỏi nói: “Không nghĩ tới người cũng sẽ làm người có loại này phản ứng.”

Lăng Yên nhìn hân không có tiếp tục mới vừa rồi kia đề tài ý tứ, ngữ khí cũng thoáng dụ đi chút, chích thấp giọng nói: “Người loại này tiểu tử kia là sẽ không hiểu được.”

Trầm Ngọc lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái: “Người như thế nào biết ta không rõ?”

“Người này mấy tuổi có thể biết bao nhiêu này nọ.” Lăng Yên rõ ràng biểu đạt chính mình đối với Trầm Ngọc tuổi cái nhìn, Trầm Ngọc bị nàng nói rất nhiều thứ, cũng là không có dễ dàng như vậy sinh khí, chính là lấy đôi tròng mắt nàng.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi lâu nhĩ, rốt cuộc nghe thấy cách đó không xa có động tĩnh truyền đến.

Sau một lát, Hoa Nhạn cùng Đông Cẩm hai người rốt cuộc đuổi tới.

Mất thấy hai người tình hình, Đông Cẩm phản ứng so với Lăng Yên suy nghĩ muốn bình tĩnh hơn, nếu là gặp gỡ Xích Diễm, giờ phút này nhìn đến Thần tôn như vậy tử, chỉ sợ sớm đã ồn ào đi lên.

Ngay tại Đông Cẩm kiểm tra Trầm Ngọc thương thế thời điểm, Lăng Yên liền ung dung ở bên cạnh nhìn, thuận miệng cùng Hoa Nhạn nói chút nói, Hoa Nhạn hiểu biết kia trong vực sâu mật tình huống, thế này mới hiểu được, gật đầu nói: “Nguyên lai yêu thú kia đúng là thượng cổ tà thú, cũng khó trách sự tổ không cho chúng ta tiến vào trong đó.”

Lăng Yên nở nụ cười một tiếng, hỏi đầu hướng Hoa Nhạn nói: “Người tưởng thử chúng ta, ta có thể hiểu được, nhưng lần sau gặp loại tình huống này, vẫn là nói rõ ràng cho thỏa đáng.” Nàng nói này lời nói thời điểm thần sắc hơi lạnh chút, Hoa Nhạn nhìn xem ngăn ra, liền cũng trầm mặc lại. Lăng Yên nói được cũng không sai, trên thực tế nếu không có lần này đến là Lăng Yên cùng Trầm Ngọc, những người khác gặp gỡ kia Thạch Văn thú, chỉ sợ đã sớm thi cốt vô tồn.

Hoa Nhạn mỉm môi không nói, Lăng Yên không muốn nhiều lời, mất thấy lúc này không có chính mình chuyện gì, liền tính phải rời khỏi, nhưng mà liền vào lúc này, Hoa Nhạn hốt lại nói: “Tiên tử.”

Lăng Yên bước chân không có ngừng hạ, trong lòng nhớ thương Đường Lam, muốn sớm đi trở về.

Hoa Nhạn vội vàng lại hô một tiếng: “Tiên tử xin dừng bước.”

Lần này Lăng Yên rốt cuộc nghe xong đi ra, nàng có chút khó hiểu hỏi đầu, chỉ vào chính mình cái mũi không xác định nói: “Người đang nói ta?”

Hoa Nhạn gật đầu.

Lăng Yên:“.....” Nàng phía trước bất quá là trang thần tiên lấy được Hoa Nạn tín nhiệm mà thôi, không dự đoán được đối phương nhưng lại thật sự đem nàng trở thành tiên tử .

Xung hô này quả nhiên là mới mẻ, Lăng Yên có chút không thể đủ thích ứng, ngược lại hướng bên cạnh nhìn lại, chỉ thấy kia Thần tôn đại nhân không nói được một lời nhìn chính mình, giống như đối này này xung hô thập phần không hài lòng.

Lăng Yên vốn không tính nhận thức này thân phận, nhưng tiếp xúc đến Trầm Ngọc tầm mắt, liền vì có ý chọc giận hắn vậy một ngụm đáp ứng rồi xuống dưới, đối Hoa Nạn nói:“Người gọi ta chuyện gì?”

Hoa Nạn than nhẹ một tiếng, thế này mới nói:“Còn có một chuyện, hy vọng tiên tử có thể xuất thủ tương trợ.”

Nghe thấy Hoa Nạn lời này, Lăng Yên không khỏi lại lần nữa hướng nàng xem đi.

“Người muốn ta giúp người?” Lăng Yên chỉ vào chính mình, lại chỉ hướng nàng.

Mới vừa rồi Hoa Nạn cố ý giấu diếm kia để tà thú thực lực, muốn bọn họ đi xuống suốt nửa thượng không đến, nay lại mở miệng muốn nàng xuất thủ tương trợ, không thể không nói, Hoa Nạn là cái ý tưởng cực diệu nhân.

Lăng Yên không có lập tức cự tuyệt, chính là lắc đầu cười đáp:“Ta cũng không không quản người này giới chuyện tình, người muốn gọi người hỗ trợ, không bằng làm người khác đi, nói ví dụ như trước mặt người này đi bất động lộ tiểu Phụng Hoàng, bọn họ Thần giới thích xen vào việc của người khác, người nhiều hồng hân vài câu hắn không chừng đáp ứng.”

Lăng Yên nói như vậy , Hoa Nạn do dự một lát, lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc lúc này đã muốn ở Đông Cẩm đến đỡ dưới đứng lên, hắn nhẹ nhàng phui đi quần áo tro bụi, vân đạm phong khinh nói:“Thế gian vạn vật đều có định số, nhân quả tuần hoàn, không nên từ Thần giới đến nhúng tay.”

“Nhưng là ta có thể cầu chỉ có các người.” Hoa Nạn than nhẹ một tiếng, ánh mắt càng thấy phức tạp, sau một hồi mới nói:“Nếu các người không thể giúp ta, như vậy Thiên Cung môn, đem khó thoát khỏi một kiếp .”

Hoa Nạn lời ấy nói được cực hơi trầm xuống trọng, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đang nghe đến lời này thời điểm, cũng là đồng dạng phản ứng.

“Thiên Cung môn?” Lăng Yên thì thảo hỏi một câu.

Trầm Ngọc cũng thấp giọng hỏi:“Người nói cửa này phải, kêu Thiên Cung môn?”

Hoa Nạn trầm trầm nở nụ cười một tiếng, gật đầu nói:“Có phải hay không phải thật không ngờ, nay này nghèo túng đạo quan, chính là năm đó chính đạo khỏi thủ Thiên Cung môn.”

Lăng Yên trầm mặc lại, kỳ thật không phải thật không ngờ, mà là nàng áp căn không có nghe nói qua.

Mà liền ngay cả Lăng Yên đều không có nghe nói qua, Trầm Ngọc thì càng không biết hiểu cửa này phải cuối cùng đại biểu cho cái gì , hắn lặng im nhìn Hoa Nạn sau một lúc lâu, bỗng nhiên lại hỏi:“Người nhưng là có một gã đệ tử, tên là Bộ Duyên Khê?”

Hoa Nạn nghe vậy ngăn ra, thế này mới hướng Trầm Ngọc nhìn lại nói:“Người như thế nào sẽ biết?”

Trầm Ngọc trong lòng trầm xuống, mới nói quả nhiên là như vậy.

Hắn còn nhớ rõ phía trước ở An Nhạc trấn thời điểm, Bộ Duyên Khê rời đi thôn trấn phía trước, từng đối hắn nói qua chính mình chuyện xưa.

Nguyên lai Bộ Duyên Khê trong miệng sư phụ, đó là người này nữ tử.

Trầm Ngọc hiểu được trong này nguyên do, lại nhìn Hoa Nạn là lúc, thần sắc liền bất giác phức tạp vài phần. Hoa Nạn tự nhiên không rõ Trầm Ngọc vì sao hội đột nhiên nói, mà đồng dạng không rõ , còn có Lăng Yên:“Người nhận thức Bộ Duyên Khê?”

“Người cũng nhận thức?” Trầm Ngọc nghe ra Lăng Yên trong lời nói ý tứ.

Bọn họ hai người lúc trước bị nhốt ở An Nhạc trấn ngoại trên đỉnh núi khóa thần trận trung khi, liền từng cùng nhau gặp qua Bộ Duyên Khê, nhưng là không hơn, nhưng là hai người khẩu khí, lại đều coi như cùng hắn cực vì quen biết bình thường, thật sự gọi người khó hiểu.

Ai cũng liêu không đến, mặt sau còn có càng xảo chuyện tình phát sinh. Nghe được Bộ Duyên Khê tên sau, Lăng Yên thoáng cái biến chút chủ ý, muốn nghe Hoa Nạn đem việc này nói cái hiểu được, vì thế đáp ứng rồi cùng Hoa Nạn một đạo trả lời xem giữa, mấy người tái tử nói chuyện này. Nhưng mà đợi đến bọn họ trở về sau, bọn họ mới phát hiện trong đạo quan đã muốn có người ở chờ , mà chờ bọn họ nhân, đúng là mới vừa rồi sở nhắc tới Bộ Duyên Khê.

Bộ Duyên Khê cũng là vừa mới trở lại nơi này, trở về sau hấn mới phát giác nơi đây trở nên hỗn loạn không chịu nổi, liền ngay cả toàn bộ Văn Đình sơn thượng cũng yêu khí tràn ngập, trong lòng hấn lo lắng, đang ở trù trù hay không muốn đi ra ngoài tìm kiếm Hoa Nhạn đám người, không nghĩ tới Hoa Nhạn trước hết đã trở lại.

Mà đồng nàng cùng nhau trở về, còn có Lăng Yên cùng Trầm Ngọc.

“Sư phụ! Người cuối cùng đi nơi nào, ta lo lắng gần chết!” Bộ Duyên Khê vội vàng đón nhận đi, nhưng mà một lát sau hấn liền thấy được đi ở Hoa Nhạn phía sau Lăng Yên cùng Trầm Ngọc, Bộ Duyên Khê thật to lấp bắp kinh hãi, chỉ vào hai người sau một lúc lâu cũng chưa nói ra nói đến, hảo một trận từ mới nói: “Các người là..... Lúc trước ở An Nhạc trấn thượng kia hai cái..... Tiên nhân?”

Bộ Duyên Khê cùng nơi này hai người quen biết hồi lâu, qua không ngắn một đoạn ngày, lại thủy chung không biết bọn họ chính là chính mình cách vách sở ở lại kia một đôi vợ chồng, hấn đối Lăng Yên cùng Trầm Ngọc này phúc bộ dạng ấn tượng, chỉ có lúc trước ở An Nhạc trấn ngoại trên đỉnh núi, bị nhốt ở khóa thần trận giữa thần ma mà thôi.

Thật sự không có dự đoán được tại như vậy xa địa phương cũng có thể đủ ngộ được với Bộ Duyên Khê, Lăng Yên cũng không có cùng hấn tương nhận thức tính, liền phụ phụ tiếp tục trang tuyệt thế cao nhân, chích thấp giọng hỏi: “Thiên Cương môn, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Nàng nói lời này thời điểm, ánh mắt lướt qua Bộ Duyên Khê thân ảnh của, lập tức dừng ở này đạo quan chính điện giữa tượng đồng thượng.

Trầm Ngọc im lặng đi theo phía sau, hấn lúc trước đến thời điểm vẫn chưa từng chú ý quá này đạo quan trung bài trí, cũng là đến lúc này mới đi theo Lăng Yên tầm mắt thấy rõ kia tượng đồng trung nhân.

“Này Thiên Cương môn cuối cùng là cái gì môn phái?” Hấn lược nhất chân chờ, hồi đầu hỏi Đông Cẩm nói: “Kia tượng đồng thượng thần, vì sao ta chưa bao giờ gặp qua?”

Đông Cẩm ánh mắt cũng vẫn chưa từng rời đi kia chỗ, hấn im lặng hồi lâu, còn chưa mở miệng, liền nghe Bộ Duyên Khê trước giải thích nói: “Đó là Cửu Tiêu chiến thần, nhưng là ngay cả yêu ma quỷ quái nhìn đến đều sợ nhân, là chúng ta Thiên Cương môn sở cung phụng thần minh!”

Trầm Ngọc nghe nói hấn trong lời nói, thì thảo niệm một câu: “Cửu Tiêu chiến thần?”

Tự hấn nhớ sự khởi, Thần giới chiến thần liền chỉ có Đông Cẩm Xích Diễm chờ ngũ phương chiến thần, này năm người vẫn chiếu cố hấn, mà trừ bọn họ ở ngoài, Trầm Ngọc chưa bao giờ nghe nói qua còn có cái khác chiến thần, càng chưa từng nghe qua Cửu Tiêu chiến thần này danh hào.

Hấn tiếp tục khó hiểu nhìn về phía Đông Cẩm, Đông Cẩm gặp Trầm Ngọc cố ý muốn hỏi, rốt cuộc cúi đầu trầm giọng nói: “Tam vạn nhiều năm trước, Thần giới thật có quá như vậy một người.”

“Nhưng nàng hiện tại, sớm rời đi Thần giới.” Hấn nói lời này thời điểm, không biết là vô tình hay là cố ý, ánh mắt mơ hồ, cuối cùng dừng ở Lăng Yên trên người của.

“Thần giới chuyện tình không ai muốn biết.” Lăng Yên khẽ cười một tiếng, liền vào lúc này đánh gãy bọn họ đối thoại, chích hướng tới Hoa Nhạn nói: “Người không phải còn muốn nói các người Thiên Cương môn chuyện sao, hiện tại là có thể nói.”

Hoa Nhạn ánh mắt lóe ra, lại tựa hồ thập phần muốn từ Đông Cẩm trong miệng biết kia Cửu Tiêu chiến thần chuyện tích, nàng vội vàng nói: “Cửu Tiêu chiến thần nay cuối cùng.....”

“Người nếu là còn muốn ta giúp người, sẽ không nếu hỏi.” Lăng Yên thanh âm chợt lãnh liệt xuống dưới, đánh gãy Hoa Nhạn trong lời nói.

Hoa Nhạn do dự bất quá một lát, vẫn là không hề truy vấn, chích lại hướng tới bên cạnh Bộ Duyên Khê nhìn lại liếc mắt một cái, nàng thần sắc bình tĩnh nói: “Người ở chỗ này chờ chúng ta.”

Bộ Duyên Khê nao nao, lập tức gạt đầu, đối với Hoa Nhạn muốn nói cái gì không có bao nhiêu hỏi một câu, tựa hồ sớm đã thành thói quen chính mình sự phụ như vậy tính tình. Lăng Yên cũng nhìn ra việc này Hoa Nhạn cố ý giấu diếm Bộ Duyên Khê, liền cũng không nhiều lời, chích theo Hoa Nhạn một đạo theo một khác sườn trái qua đường đi vào, đến một khác sườn không đường đăng phòng ở.

Lăng Yên cùng Hoa Nhạn rời đi, chỉ để lại Bộ Duyên Khê cùng Trầm Ngọc Đông Cẩm đám người, Bộ Duyên Khê chân chờ một chút, mở miệng hỏi nói: “Hai vị..... Không đi vào sao?”

Trầm Ngọc không để ý đến Bộ Duyên Khê này câu hỏi, hấn ánh mắt vẫn chưa từng rời đi quá kia thần tượng, thẳng đến lúc này Lăng Yên đám người đi vào, hấn mới thấp giọng hỏi: “Kia Cửu Tiêu chiến thần..... Chính là nàng?” Hấn hỏi cái này nói thời điểm, cũng không nói gì rõ ràng nhân danh, cũng không có xem Đông Cẩm, nhưng Đông Cẩm lại đưa hấn trong lời nói ý tứ hoàn toàn lĩnh hội xuống dưới.

Đông Cẩm khẽ gạt đầu, nói: “Là nàng.”

Ma tôn Lăng Yên, chính là ngày xưa chấp chương chính nghĩa, yêu tà e ngại Cửu Tiêu chiến thần.

Ai cũng không thể tưởng được năm đó Cửu Tiêu chiến thần, nay sẽ trở thành Ma giới đứng đầu. Này trung gian cuối cùng đã xảy ra chút cái dạng gì chuyện xưa, Trầm Ngọc cũng không theo biết được, hấn nhìn chăm chăm kia thần tượng chấp đao tay phải, tựa hồ lại gặp được sáng khoái khi ở trong vực sâu mặt Lăng Yên xuất đạo đối phó kia Thạch Văn thú cảnh tượng, hai người trọng điệp cùng một chỗ, như là tái hiện sáng khoái năm hình ảnh.

Trầm Ngọc mím môi không nói, Đông Cẩm lại nói:“Cho dù lúc trước nàng là thần tướng, nhưng hiện tại cũng đã sớm trở thành ma vật .”

Đông Cẩm nói không sai, huống hồ những năm gần đây thần ma hai giới như thế tranh chấp, cho dù Lăng Yên từ trước là Thần giới chiến thần, nay cũng đã sớm mất đạo tâm. Hắn hơi hơi nhắm mắt, lại tỉnh mâu là lúc, ngẩng thanh liền lại yên tĩnh trở lại, hắn nói:“Lúc trước ta nghe Ma tôn Lăng Yên nói lên, nàng tựa hồ muốn đi gặp một người.”

Đông Cẩm nghe thấy lời này, không khỏi ngưng thần, Trầm Ngọc lại nói:“Người nọ đối với Ma tôn mà nói tựa hồ thập phần trọng yếu, nhưng đều không phải là Ma giới người, ta đoán tưởng Ma giới chỉ sợ còn có khác kế hoạch, cho nên ta muốn người phái người đi điều tra một phen.”

“Ta muốn biết, người kia cuối cùng là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Trầm Ngọc cùng Đông Cẩm ở bên ngoài nói xong những lời này, thế này mới rút cuộc đi theo đi vào mới vừa rồi Lăng Yên cùng Hoa Nhạn sở dĩ phòng.

Mà đợi đến bọn họ đi vào thời điểm, Hoa Nhạn đã muốn bắt đầu nói đứng lên.

“Mấy ngàn năm phía trước Thiên Cương môn vốn cũng là đạo môn đại tông phái, nhưng là bởi vì này dạng, chúng ta này tông môn tự thành sở hữu yêu ma sở trả thù hàng đầu đối tượng. Nhiều năm xuống dưới, Thiên Cương môn đệ tử chết phần đông, đợi đến cuối cùng một lần tranh đấu sau, toàn bộ Thiên Cương môn cũng chỉ còn lại ta một gã đệ tử.” Hoa Nhạn hơi hơi thùy mục, nói lời này thời điểm gắt gao túm tay phải, nàng mặc dù xem ra thần sắc bình tĩnh, lời nói gian lại tràn đầy không cam lòng.

Lăng Yên lặng im không có mở miệng, chỉ chờ nàng tiếp tục đem nói cho hết lời. Mà Trầm Ngọc cùng Đông Cẩm đi vào đến, cũng chỉ lặng yên ngồi ở một bên, ghé mắt nhìn nàng.

Hoa Nhạn mím môi, lại nói tiếp:“Tất cả mọi người nghĩ đến Thiên Cương môn sớm biến mất tại đây thế gian, nhưng chỉ muốn ta ở một ngày, Thiên Cương môn sẽ không hội vong.” Nàng nói tới đây, liên lụy khóe môi bất giác hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, xuyên thấu qua mờ mờ dương quang, Lăng Yên thấy rõ nàng sở hướng về phương hướng là mới vừa rồi kia chỗ đại điện.

Hoa Nhạn thấp giọng nói:“Cửu Tiêu chiến thần thì sẽ bảo hộ chúng ta.”

Lăng Yên trông mắt, không tiếng động cười cười, cũng không từng đánh gãy Hoa Nhạn trong lời nói.

Trầm Ngọc hợp thời ra tiếng hỏi:“Người sau lại thu Bộ Duyên Khê làm đồ đệ?”

“Không sai.” Hoa Nhạn gật đầu nói,“Lúc trước Thiên Cương môn gặp kiếp nạn, ta tuy bị sư phụ sư huynh bọn họ sở che chở còn sống, nhưng ta tư chất ngu dốt, tuy rằng tu luyện lâu như vậy, vẫn như cũ không thể hiểu thấu đạo môn phái tuyệt học, trùng hợp ta ở trong núi nhật được bị Bộ Duyên Khê, đã đem hắn giữ lại, hắn căn cốt kì giai, thiên tư thông minh, phải làm có thể kế thừa môn phái tuyệt học, đem Thiên Cương môn phát dương quang đại.”

“Chỉ tiếc.....” Hoa Nhạn ánh mắt buồn bã, cũng là không có tiếp tục nói thêm gì đi nữa.

Này câu nói kế tiếp, Trầm Ngọc thay nàng nói ra:“Đáng tiếc Bộ Duyên Khê tâm tư nhưng không ở tu luyện phía trên.”

Này đó đều là Bộ Duyên Khê từng nói cho quá Trầm Ngọc trong lời nói.

Hoa Nhạn thần sắc biến đổi, thừa nhận Trầm Ngọc suy đoán.

Lăng Yên cảm thấy cổ quái, nhướn mày nói:“Người như thế nào biết được như vậy rõ ràng?”

Trầm Ngọc không có giải thích, chỉ có ý bình thường đem Lăng Yên trong lời nói cấp xem nhẹ, phục lại hỏi Hoa Nhạn nói:“Cho nên người muốn chúng ta bang chiếu cổ, cuối cùng là cái gì?”

Hoa Nhạn thần sắc hơi liễm, lại nói:“Trước đây không lâu, chính đạo còn lại tông môn tìm tới Văn Đình sơn, chính đạo tông môn cử đại môn phái sẽ tổ chức một lần đại hội, từ từng cái môn phái tuyển ra đệ tử tham gia tỷ thí, quyết ra thắng bại, mà Thiên Cương môn cũng bị xếp vào trong đó.”

“Đi qua mấy năm tỷ thí giữa, Thiên Cương môn đều bị bài trừ bên ngoài, nay lúc này đây cơ hội, cũng là ta thật vất vả tranh đến.” Hoa Nhạn nói tới đây, lại là một chút, ngay tại ngay sau đó, nàng nhưng lại cúi đầu, thật mạnh ở Trầm Ngọc cùng Lăng Yên trước mặt quỳ xuống, nàng cau mày, cắn môi nói: “Ta nghĩ cầu nhĩ vị giúp chúng ta Thiên Cương môn thắng được trận này tỷ thí!”

Vẫn nghe đến đó, Lăng Yên mới rút cuộc hiểu được Hoa Nhạn ý tứ.

Nàng hốt nở nụ cười.

“Chúng ta thay người?” Lăng Yên nguyên bản biếng nhác tựa vào một bên, lúc này rốt cuộc lại đứng lên, chỉ vào Hoa Nhạn nói: “Người quả nhiên là như vậy tương?”

“Ta..... Không còn phương pháp.” Hoa Nhạn nhắm mắt, trầm giọng nói, “Thiên Cương môn nhiều như vậy năm, đây là duy nhất một lần cơ hội, thế nhân đều chỉ biết Thiên Cương môn sớm xuống dốc, nhưng ta lại muốn cho bọn họ nhìn xem, Thiên Cương môn đều không phải là là bọn họ suy nghĩ như vậy, Thiên Cương môn luôn luôn một ngày, hội khôi phục từ trước bộ dáng, gọi bọn họ nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Lăng Yên buồn cười nói: “Nhưng là chúng ta ra tay, đối với người mà nói lại tính cái gì? Đối Thiên Cương môn mà nói lại tính cái gì?”

Hoa Nhạn sớm dự đoán được Lăng Yên sẽ có này vừa hỏi, nàng nâng lên con người, còn thật sự nói: “Thân ta vì trường bối, không thể đủ thay Thiên Cương môn ra tay tham gia tỷ thí, mà Bộ Duyên Khê hẳn lại quá mức không không chịu thua kém, cả ngày chỉ biết là vui đùa chưa từng hảo hảo tu luyện, nếu là có thể, ta cũng không tương như thế, nhưng là.....”

“Nhưng là đây là sự thật.” Lăng Yên nói, “Thiên Cương môn xuống dốc là sự thật, Thiên Cương môn giữa không có một có thể đánh nhân cũng là sự thật, Thiên Cương môn không thể phát dương quang đại, cũng không phải người bên ngoài vấn đề, trong lòng người nên tái hiểu không quá.”

“Chúng ta là không có khả năng thay người xuất thủ, người tương quá mức thiên chân.” Lăng Yên theo mới vừa rồi Hoa Nhạn ánh mắt, hướng tới kia trong đại điện thần tượng nhìn lại, nhợt nhạt vừa cười: “Các người sở cung phụng cái kia thần đã sớm không có, các người của này phái, cần gì phải đau khổ chống đỡ?”

Mỗi một chỗ thờ phụng thiên thần môn phái, đều có thể đủ đã bị thiên thần phù hộ, đây là nhân giới người tu hành nhóm cho tới nay sở tin tưởng chuyện tình.

Mà Thiên Cương môn nghèo túng nhiều như vậy năm, lại chưa bao giờ gặp vị này Cửu Tiêu chiến thần từng có gì động tĩnh, việc này Hoa Nhạn cũng từng nghĩ lại quá rất nhiều, cũng từng suy đoán quá Cửu Tiêu chiến thần tung tích, nhưng này cũng vẫn là suy đoán mà thôi, mãi cho đến nay, chuyện này bị Lăng Yên một hơi nói ra.

Hoa Nhạn chợt cả kinh, đứng dậy nói: “Người nói cái gì?!”

Lăng Yên hồi đầu xem Hoa Nhạn, thần nhiên nói: “Ta nói, các người có lẽ có thể lo lắng đối cái tông môn, làm gì ở trong này thủ.”

“Không được!” Hoa Nhạn không chút do dự nói: “Nơi này là sự phụ sự tổ bọn họ sở lưu lại, ta nói cái gì cũng sẽ không đi.”

“Phải không?” Lăng Yên thì thảo nói một câu, ánh mắt trầm trầm dừng ở trên mặt hán.

Trầm Ngọc ở bên nhìn này một màn, vẫn chưa phát một lời.

Hắn biết kia Cửu Tiêu chiến thần cuối cùng là ai, hắn cũng tưởng biết, nay trạng huống hạ, Lăng Yên cuối cùng hội làm ra cái dạng gì lựa chọn.

Ngay tại này trầm mặc sau một lát, Lăng Yên thần sắc hốt lại dịu đi xuống dưới, nàng hướng Hoa Nhạn nói: “Một khi đã như vậy, ta nhưng thật ra có thể giúp người một cái khác việc.”

“Cái gì?” Hoa Nhạn bản ôm cùng Lăng Yên tranh chấp một hồi tính, ai ngờ đối phương nhưng lại hốt thay đổi khẩu khí, nàng trong lúc nhất thời có chút sờ không rõ Lăng Yên cách nói, chỉ phải thấp giọng lại hỏi: “Lời này là cái gì ý tứ?”

Lăng Yên nói: “Người không nghĩ tới nhưng bộ duyên Khê tự mình đánh bại những người đó sao?”

Hoa Nhạn không khỏi cười khổ: “Hắn làm không được.”

Nhìn Hoa Nhạn bộ dáng, định là đối chính hắn một đồ đệ thất vọng xuyên thấu, Lăng Yên nghĩ đến Bộ Duyên Khê trong ngày thường ngạc nhiên bộ dáng, không khỏi nở nụ cười.

Trầm Ngọc cũng đem lúc này Hoa Nhạn vẻ mặt thấy rõ, lại nhớ tới đám đương bước đầu duyên Khê theo như lời nói, Bộ Duyên Khê đối với Hoa Nhạn cảm tình, còn có hắn những năm gần đây ăn năn, không khỏi liền mở miệng nói: “Ta từng gặp qua người sao chép cho hắn một ít tu luyện công pháp.”

Hắn lời vừa nói ra, dừng nói là Hoa Nhạn, chính là Lăng Yên cũng không tùy vào mị ánh mắt, trên mặt không biết mang theo ra sao loại cảm tình: “Thần tôn đại nhân cùng Bộ Duyên Khê đi được nhưng thật ra cứ gần, thậm chí ngay cả loại này này nợ đều gặp qua.”

Trầm Ngọc bị Lăng Yên chọc giận quán, cũng không bắt kể nàng, chích đối Hoa Nhạn nói: “Này công pháp là sai.”

“Như thế nào hội.....” Hoa Nhạn thần sắc đột nhiên thay đổi, còn muốn nói nữa, lại nghe Trầm Ngọc nói:“Ta nghĩ kia công pháp chỉ cần thoát cái tiến, chỉ sợ cũng có thể không có cùng hiệu quả, Bộ Duyên Khê không phải thiên phú không tốt, bất quá là tu hành công pháp sai lầm rồi, hơi có cái tiến, chỉ sợ cũng có thể trở nên bất đồng.”

Hoa Nhạn nghe đến đó, xem như hiểu được ý tứ của hắn.

“Các ngươi muốn chỉ đạo hắn tu luyện?”

Lăng Yên nói:“Nhưng thật ra có thể thử xem.”

Hoa Nhạn thật không ngờ hội cầu đến như vậy kết quả, nàng hai tròng mắt vi lượng, cho tới nay không chút biểu tình khả trên mặt cuối cùng là dâng lên một chút ý cười,“Nhị vị thật sao.....”

“Ta nếu nói như vậy, liền nhất định hội đem cái này nhân sự quản xuống dưới, nhưng Bộ Duyên Khê có thể học thành bộ dáng gì nữa, hắn chính mình chuyện tình.” Lăng Yên nói xong lời này, lại là im lặng, mắt thấy Hoa Nhạn nếu nói lời cảm tạ, liền lại ngăn cản nói:“Ngươi cũng không tất cảm tạ ta, Thiên Cương môn chuyện tình, ta cuối cùng muốn xen vào quan tâm.”

Hoa Nhạn ngăn ra, nghe nàng lời này có chút không rõ, Lăng Yên cũng đã không có cho nàng hỏi lại cơ hội, rất nhanh lại nói:“Kia tỷ thí là bao lâu?”

“Ba tháng sau.” Hoa Nhạn nói.

“Kia này ba tháng, Bộ Duyên Khê sẽ không dùng đãi ở trong này.”

Hoa Nhạn chần chờ nói:“Các ngươi muốn dẫn hắn đi nơi nào?”

Lăng Yên trong nháy mắt cười đáp:“Từ đâu tới đây, thì về lại nơi đó.”

.

“Lời này có ý tứ gì?” Mắt thấy Hoa Nhạn từ bên trong đi ra, lại đem này một phen nói đi ra, Bộ Duyên Khê vẻ mặt đều là khó hiểu,“Vừa rồi kia hai vị..... Kia hai vị thiên thần đi nơi nào?” Hắn còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt thời điểm Lăng Yên nói chính mình là ma, mà Trầm Ngọc nói chính mình là thần, nhưng nay Hoa Nhạn nói hai vị đều là thần, Bộ Duyên Khê liền cũng theo lời này nói đi xuống.

Bộ Duyên Khê khó hiểu, Hoa Nhạn cũng so với nàng hơn giải không bao nhiêu, nàng lắc đầu nói:“Kia hai vị đã muốn ly khai.”

“Cái này đi rồi?” Bộ Duyên Khê khó hiểu nói,“Bọn họ đi nơi nào?”

Hoa Nhạn lại lần nữa lắc đầu, Bộ Duyên Khê cười khổ một tiếng:“Này hai vị tổ tông thật đúng là nói đi là đi, nhưng là ta muốn đi nơi nào tìm bọn họ.....”

“Ngươi là từ nơi này trở về?” Hoa Nhạn đánh gãy Bộ Duyên Khê trong lời nói nói.

Bộ Duyên Khê ngăn ra, tùy tiện nói:“An Nhạc trấn.”

Hoa Nhạn nói:“Vậy ngươi trở về An Nhạc trấn đi.”

Bộ Duyên Khê:“.....” Với hắn mà nói, An Nhạc trấn cho hắn ấn tượng chỉ có một đám rồi xa phân tranh người thường, còn có cách vách một đôi cả ngày nị cùng một chỗ vợ chồng, cùng với nhất chích hồ ly tinh.

Trở về nơi đó có năng lực có ích lợi gì?

Nhưng Hoa Nhạn thần sắc kiên trì, Bộ Duyên Khê hít một tiếng, biết nói bất quá Hoa Nhạn, chỉ phải nhỏ giọng nói:“Ta đây ngày mai sẽ lên đường trở về.”

Hoa Nhạn lắc đầu:“Tu luyện việc chậm trễ không thể, nay bất quá chỉ còn lại có thời gian 3 tháng, một lát đều chậm trễ không thể.”

Bộ Duyên Khê sắc mặt xụ xuống, do dự một lát mới nói:“Nhưng là ta hôm nay vừa mới trở về, đều còn không có tới kịp với ngươi nhiều lời nói mấy câu, thật sự muốn vội vã như vậy liền rồi đi sao? ngươi một người ở tại này ngọn núi, làm cho ta nhiều bồi cùng ngươi không tốt sao?”

Hoa Nhạn không có đáp lại hắn trong lời nói, chỉ lấy một đôi đen kịt ánh mắt nhìn hắn.

Bộ Duyên Khê bị này ánh mắt thành đến sợ, chỉ phải xua tay cười khổ:“Sự phụ, ta đã biết, ta đi là được.”

Vì thế ở thu thập trong chốc lát này nọ sau, Bộ Duyên Khê mang theo một phen kiếm gỗ đào, còn có Hoa Nhạn chuẩn bị mấy sách thư lại ly khai Văn Đình sơn, hướng tới An Nhạc trấn phương hướng mà đi.

.

Bên kia, thật vất vả rồi cuộc xử lý xong Văn Đình son chuyện tình, Lăng Yên gần như là dùng nhanh nhất tốc độ siêu này An Nhạc trấn trung trong nhà của mình tiến đến.

Đối với thần ma mà nói, ngàn dặm khoảng cách cũng bất quá là trong nháy mắt.

Lăng Yên theo Văn Đình son trung chạy về chính mình kia gian tiểu viện thời điểm, Xích Diễm cùng thanh minh đang ở trong viện uống xoàng, hai người trò chuyện lửa nóng, mắt thấy biến trở về Hạ Dung Tinh bộ dáng Lăng Yên gấp trở về, hai người bộ dáng đều có chút kinh ngạc.

“Như thế nào nhanh như vậy?” Thanh minh nhin không được nói.

“Đại ca?” Lăng Yên hoá Xích Diễm một câu, nhưng không có để ý tới thanh minh, nàng hướng mọi nơi nhìn lại, không có nhìn thấy tự mình nghĩ nhìn thấy kia đạo thân ảnh, không khỏi nhíu mi nói: “Đường Lam đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Vấn đề này kêu Xích Diễm phạm vào nan, lúc trước hắn nói Trầm Ngọc là trong nhà có việc trước ly khai, nhưng nếu là thật sao nói như vậy, Hạ Dung Tinh nhất định phải đi qua lần trấn nhìn xem kia lại nên như thế nào?

Hắn thật sự không có cái kia khí lực tái biên một cái chuyện xưa tái ép buộc một phen.

“Đại ca?” Gặp Xích Diễm lấy một bộ thập phần thần sắc khó khăn đứng ở lập tức, sau một lúc lâu không có mở miệng, Lăng Yên không khỏi lo lắng lên, “Có phải hay không phải hắn gặp gỡ sự tình gì? Rồi cuộc làm sao vậy?”

“Này.....” Xích Diễm ho nhẹ một tiếng, còn đang suy nghĩ phải như thế nào mở miệng, không nghĩ tới đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến một trận tiếng bước chân, Xích Diễm nói là Trầm Ngọc đã trở lại, vội vàng tung ra một hơi đèn, nâng mâu nhân tiện nói: “Ngươi hồi.....”

Hắn lời này vẫn chưa nói hết, sẽ theo tầm mắt sở tới cứng rắn tap ở tại hầu trung.

Kia ngoài cửa đứng, đều không phải là cái gì Đường Lam.

Mà là một gã xa lạ nam tử, nam tử kia trong tay ôm nhất chích tuyết trắng tiểu hồ ly, đúng là lúc trước Lăng Yên đám người tại kia đáy giếng phía dưới phát ra hiện hồ ly tinh Hoàn Ly.

Nam tử kia thoát nhìn ước chừng hai mươi đến tuổi, mặc cũ nát bố bào, gương mặt ngày thường coi như tuấn dật, chính là mặt mày giữa ẩn ẩn hàm chứa vẻ u sầu, này vẻ u sầu giống như có thể cuốn hút nhân bình thường, kêu Xích Diễm cũng đi theo phát sầu.

Đến nhưng lại không phải Đường Lam, vậy hắn hắn là như thế nào đáp lại Lăng Yên vấn đề.

Xích Diễm đêm chiều ừ đột hướng tới Lăng Yên xem qua đi, đã thấy Lăng Yên thần sắc chỉ một thoáng lạnh xuống dưới, coi như muốn đông lại thành băng.

“A Tinh.” Nam tử kia hình dung tiểu tụy, kinh ngạc nhìn Lăng Yên, đôi môi hơi hơi chiến, thật lâu sau mới rồi cuộc tìm về thanh âm của mình, sắp thanh nói, “Thật là ngươi, A Tinh..... A Tinh!” Hắn như vậy nói xong, hốt liền thay đổi sắc mặt, một phen ném trong lòng tiểu hồ ly, hướng tới Lăng Yên chạy tới.

Bốn phía mọi người mắt thấy này một màn, đều là khó hiểu, mở to hai mắt nhìn hướng người nọ xem.

Mà đối mặt người nọ thần sắc kích động, Lăng Yên phản ứng tắc có vẻ lãnh đạm rất nhiều, nàng thoáng nghiêng người tựa hồ muốn tránh đi người nọ đụng vào, mấy nhui lại, trong thanh âm áp lực phần nộ cùng không hề giận nói: “Còn xuất đi!”

Người nọ bước chân chợt dừng lại.

Mà đồng dạng dừng lại bước chân, còn có vừa vặn không dễ dàng kéo bị thương chân trở về Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc vừa mới đi tới cửa, đang nghĩ tới phải làm như thế nào cùng Lăng Yên giải thích chính mình rồi đi, ai ngờ còn chưa đi vào, liền nghe thấy

phòng trong bọc phát ra như vậy một tiếng mang theo tức giận thanh âm của.

Hắn chưa từng nghe thấy quá Lăng Yên dùng như vậy khẩu khí nói chuyện, mắt thấy Lăng Yên hướng tới cửa này chỗ đứng lại đây, lúc này trắng sắc mặt, tròn tròn mắt mờ mờ hướng Lăng Yên nhìn lại.

Lăng Yên cũng không nghĩ tới Đường Lam hội đột nhiên trở về, vừa lúc gặp được tràng diện này, trong khoảng thời gian ngắn cũng định trụ .

Trầm Ngọc hướng lui về phía sau hai bước, mắt thấy sẽ theo Lăng Yên ý tứ rời đi nơi đây, Lăng Yên vội vàng gian giận trừng mắt nhìn lúc trước nam tử kia liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo đi nói:“Đường Lam, ngươi nghe ta giải thích!”

Thanh minh ở bên sự không liên quan mình thiên chúc tiểu rượu, nhưng mảy nhìn này một màn.

Thật sự là rất quen thuộc.

.

Cũng may Lăng Yên đối với Trầm Ngọc tính tình sớm thập phần quen thuộc, hống đứng lên cũng phải tâm ứng thủ, rất nhanh đã đem sự tình cấp giải thích rõ ràng , Lăng Yên thế này mới nắm Trầm Ngọc êm đẹp về tới trong viện. Chính là Lăng Yên một lòng còn bắt tại kia đột nhiên xuất hiện nam tử trên người, vẫn chưa chú ý tới Trầm Ngọc bước chân khác thường.

Này gian tiểu viện trừ bỏ hai người thành thân lần đó, còn chưa bao giờ đã tới nhiều như vậy nhân, mọi người một đạo tại đây trong viện mắt to trừng mắt đối mắt nhỏ, rốt cuộc vẫn là Trầm Ngọc thân là chủ nhân trước đã mở miệng.

“A Tinh, người này cuối cùng là?” Hắn yêu cầu , tự nhiên là vừa rồi xuất hiện tên kia nam tử.

Tiểu hồ ly Hoàn Ly trên mặt đất chuyển động trong chớp lát, xem đúng thời cơ sẽ bỏ nhào vào Lăng Yên trong lòng, nhưng Lăng Yên hiện tại nhưng không có để ý tới ý tứ của hắn, tay mắt lạnh lẽo một phen chặn đứng hắn, thu đưa hắn ném tới thanh minh trong lòng. Thanh minh một phen đang cảm kia đoàn long xù tên, nhin không được cười cười, đem hồ ly đặt tại trong lòng □□ lên.

Lăng Yên nghe Trầm Ngọc trong lời nói, thế này mới rốt cuộc con mắt hướng kia đột nhiên xuất hiện nam tử nhìn lại, mắt lộ ra không kiên nhẫn nói:“Người này tên là Nhan Thư Minh, xem như ta tại đây An Nhạc trấn thượng có quen biết.”

“Có quen biết?” Trầm Ngọc thì thào hỏi một câu, lại như cũ chưa từng đem hai người quan hệ hiểu rõ.

Lăng Yên do dự một lát, rốt cuộc vẫn là nói:“Ngươi còn nhớ rõ lúc trước trấn ngoại kia tòa phần mộ sao?”

Trầm Ngọc tự nhiên nhớ rõ, lúc trước bọn họ chính là tại kia chỗ tái gặp , kia phần trung nhân là Lăng Yên một cái bằng hữu, kia bằng hữu thân phận vốn không tầm thường, nhưng thích An Nhạc trấn thượng một gã bình thường nam tử, sau lại vì cùng tên kia nam tử cùng một chỗ, người nọ tình nguyện biến thành một gã người thường, nhưng là bởi vậy, người nọ ở trên đường gặp được sơn tặc, bị nhân giết chết, liền như vậy đã qua đời.

Này đó Trầm Ngọc đều nhớ rõ.

Gặp Trầm Ngọc điểm đầu, Lăng Yên mục sắc phức tạp đem kia lúc trước nam tử kia liếc mắt một cái, rốt cuộc nói:“Người này chính là lúc trước ta tại kia trước mộ phần với người đề cập qua , ta bằng hữu yêu thích tên kia nam tử.”

Nói tới đây, cuối cùng là tất cả đều hiểu được .

Trầm Ngọc còn nhớ rõ Lăng Yên tại kia trước mộ phần nhắc tới cái kia chuyện xưa thời điểm về mặt, còn nhớ rõ nàng trong giọng nói tiếc hận, hắn còn nhớ rõ nàng kia sau khi qua đời, nam tử kia cùng với người khác thành thân, liền như vậy đem nàng kia quên .

Từng cảm tình nếu không tồn hậu thế gian, từng vì cảm tình oanh oanh liệt liệt chuyện xưa đến cuối cùng lại thành một truyện cười.

“Ngươi vì cái gì hội trở về?” Lăng Yên lời này là đối kia tên là Nhan Thư Minh người ta nói .

Nhan Thư Minh ánh mắt trống rỗng, kinh ngạc nghe nàng lời này, nhưng không có lập tức đáp lại, như là còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Lăng Yên đang muốn mở lại khẩu, nghĩ nghĩ lại đột nhiên lại nói:“Cuối cùng là ai mang ngươi đến? Hoàn Ly?” Lăng Yên nói đến chỗ này, lập tức lại đi một khác sườn nhìn lại.

Hoàn Ly chính thoải mái ghé vào thanh minh trong lòng, nghe đến đó cũng nhin không được đem toàn thân mao chột dựng thẳng lên, lập tức mới nói:“Ta vốn là muốn đi theo ngươi đi ra ngoài , nhưng là ở trên đường cùng đã đánh mất, lại gặp gỡ người này muốn tìm ngươi, ta liền dẫn hắn lại đây .”

Lăng Yên hùng hổ trừng mắt hắn, Hoàn Ly tự biết đuối lý, vui đầu thấp giọng nói:“Lần sau không mang theo .”

Lăng Yên lần này sinh khí, còn lại nhân trong lúc nhất thời ai cũng không dám mở miệng , liền ngay cả ở tại thần giới lý thói quen ứng phó kia vài vị lão tổ tông Xích Diễm thượng thần cũng không tùy vào sau này lui lại mấy bước, cuối cùng vài người nhất trí đem ánh mắt dừng ở Trầm Ngọc trên người của.

Có thể khuyên được Lăng Yên , đại khái cũng chỉ có Đường Lam .

Cảm thụ được mây đạo nặng trĩu ánh mắt, nhẹ nhàng ngoéo một cái Lăng Yên ngón tay, thấp giọng nói:“A Tinh, hấn riêng tới đây, nhất định là có mục đích , bằng không trước nghe một chút hấn cách nói?”

Liên giống như Lăng Yên hiểu biết Trầm Ngọc giống nhau, trải qua lâu như vậy ở chung, Trầm Ngọc đối Lăng Yên mỗi ta tính tình cũng thập phần hiểu biết. Nàng không phải thích tức giận nhân, cũng không thích động bất động liền bày ra sắc mặt, nàng sẽ có như vậy phản ứng, nhất định là có cái gì đặc thù nguyên do. Trầm Ngọc không biết nàng cùng kia trần ngoại sở mai nhân cuối cùng có như thế nào qua lại, nhưng có thể nhận ra, vậy nhất định là đối Lăng Yên mà nói thập phần trọng yếu nhân. Cho nên hấn nói xong lời này sau, liền lẳng lặng chờ, vừa không thúc giục cũng không nhiều lời nữa, chỉ chờ Lăng Yên chính mình làm ra quyết đoán.

Mà liền giống như Trầm Ngọc suy nghĩ bình thường, đối với Lăng Yên mà nói, Thu Linh thật là đặc biệt tồn tại. Cho nên nàng mới có thể ở Thu Linh mất mấy năm sau, cũng vẫn như cũ hàng năm đều tới đây tế bái, hàng năm đều ở An Nhạc trấn trụ thượng một đoạn thời gian.

Lăng Yên chỉ cần nhìn thấy Nhan Thư Minh, liền không khỏi nhớ tới lúc trước Thu Linh khi chết thăm trạng, nghe Trầm Ngọc thanh âm của, Lăng Yên thoáng bình phục chút, thế này mới rốt cuộc thấp giọng hướng kia Nhan Thư Minh nói:“Tiểu Linh đã muốn mất, ngươi còn làm cái gì?”

“Ta chỉ là..... Trường bồi theo nàng, cùng nàng trò chuyện, A Tinh, làm cho ta đi của nàng trước mộ phần dải trong chốc lát, có thể chứ?” Nhan Thư Minh cười khổ một tiếng, trong giọng nói mang theo khẩn cầu ý tứ hàm xúc.

Lăng Yên khẽ cười một tiếng, ngữ khí không tốt lập lại nói:“Theo nàng?”

Nhan Thư Minh thủy mực không nói, một bộ tùy ý Lăng Yên xử lý bộ dáng, Lăng Yên có thể nghĩ khí, nhưng lại mặc kệ ở đây những người khác, hễ còn xoay người hướng chính mình trong phòng mà đi, không bao lâu liền nhắm chặt phòng ốc, cửa phòng phát ra nổ lớn một tiếng trọng vang.

Nhan Thư Minh vẫn tái nhợt như cũ che mặt sắc đứng ở tại chỗ, rất có vài phần Lăng Yên không chịu mở miệng, hấn liền không ly khai ý tứ.

Ở đây mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không hiểu được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thanh minh một người biết được tiền căn hậu quả, cũng biết hiểu Lăng Yên vì sao như thế sinh khí, hấn thả tay xuống trung chén trà, thật dài thở dài một hơi.

Trầm Ngọc tùy theo hướng thanh minh nhìn lại, thanh minh cũng là lúc đầu nói:“Chuyện này ta cũng không thể nói, ngươi sao không tự mình đi hỏi?”

Nghe được thanh minh trong lời nói, Trầm Ngọc khẽ gật đầu, lập tức liền hướng hấn cùng với Lăng Yên phòng mà đi.

Thanh minh nhìn Trầm Ngọc bóng dáng, trên mặt hơn một chút cười như không cười vẻ mặt.

Thân là thập đại ma tướng giữa tới hiểu biết Lăng Yên nhân, thanh minh thập phần rõ ràng. Ma tôn đại nhân này phó bộ dáng là thật tức giận, mà mỗi đến phía sau, nàng tổng thích tự mình một người đợi, nếu là có người bên ngoài đi quấy rầy trong lời nói, kia hậu quả khẳng định là thiết tưởng không chịu nổi .

Thanh minh nhưng cười không nói, làm tốt trong chốc lát xem kịch vui chuẩn bị.

Mà bên kia, Trầm Ngọc đã muốn đi tới phòng bên ngoài. Hấn gõ cửa phòng, nhưng không có nghe được phòng trong Lăng Yên đáp lại, chần chờ sau một lát, hấn ra tiếng hướng trong phòng nhân nói:“A Tinh, ta vào được.”

Nói như vậy , hấn đã muốn đẩy cửa đi vào.

Phòng trong ánh sáng có chút ám, Trầm Ngọc liếc mắt một cái chỉ thấy đến chính tà tà tựa vào tường biên Lăng Yên, nàng hai tròng mắt cup xuống, tóc dài dừng ở giáp biên, che khuất vẻ mặt. Trầm Ngọc lần đầu nhìn không ra của nàng cảm xúc, chỉ phải đứng ở tại chỗ ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chú nàng.

Như là cảm giác được Trầm Ngọc tầm mắt, Lăng Yên hốt dừng quá mặt, thanh âm rầu rĩ nói:“Đừng nhìn , ta không nghĩ cho ngươi nhìn đến ta cái dạng này.”

Trầm Ngọc gặp qua Hạ Dung Tinh rất nhiều loại bộ dáng, lại xác thực không có gặp qua loại này bộ dáng, nàng xem đứng lên có chút uể oải, lại có chút yếu ớt, lui ở trong bóng tối nặng nề đem tất cả không thoải mái đều che giấu ở tới không muốn người biết góc.

Đây là Trầm Ngọc sở chưa từng hiểu biết Hạ Dung Tinh.

“Ta nghĩ cùng ngươi.” Trầm Ngọc thấp giọng nói một câu, thanh âm êm dịu ôn hòa, lập tức hấn khép lại cửa phòng, hướng tới Lăng Yên đi tới.

Chính là hấn một lòng một dạ đều ở Lăng Yên trên người của, trong lúc nhất thời nhưng lại đã quên chính mình trên cổ chân thương, bất quá là như thế này đi rồi vài bước, dưới chân đó là mềm nhũn, Trầm Ngọc hơi hơi nhíu mi lao đảo hai bước, đợi cho phản ứng lại đây, nhân đã muốn bỏ nhào vào một cái ôn nhuận mang theo thanh thuần như lan vậy hơi thở trên thân thể.

Lăng Yên nâng mâu nhìn gần trong gang tấc Trầm Ngọc, nhìn hấn như trăng sao vậy trầm tĩnh trong con ngươi sở chiếu ra chính mình.

Nàng vốn là tâm tình trầm trọng, đến vậy khi lại bị Trầm Ngọc động tĩnh nhạ nhọt nhọt cười, phản thù ủng trụ đối phương, nhẹ giọng nói:“Ngươi đây là muốn dùng thân thể của mình đến an ủi ta?”

“.....” Chính trực Thần tôn bị lời này trên chọc lập tức đỏ hai gò má.

Lúc này cảnh này, nếu ở ngày thường, Lăng Yên định đã sớm động khẩu động thủ . Nhưng lúc này tình hình lại làm cho Lăng Yên cảm xúc hạ đến cực điểm, nàng chích nhẹ nhàng gần sát Trầm Ngọc, tựa đầu nhẹ nhàng chôn ở đối phương ngực nói:“Ngươi muốn nghe hay không ta từ trước chuyện xưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Chiếm được Trầm Ngọc khẳng định đáp án sau, Lăng Yên lời kéo hẳn một đạo ở trước bàn ngồi xuống.

Hai người đều vừa mới về đến nhà, trên bàn cái gì cũng không có, Lăng Yên nhẹ nhàng thưởng thức trông không chén tràn, như là ở tự hỏi phải làm từ chỗ nào bắt đầu nói lên.

“Tiểu Linh cùng ta quen biết hồi lâu , chúng ta hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ vô cùng tốt, từ trước đã xảy ra chuyện gì, ta cũng tổng cùng nàng nói, nàng tổng cùng ta.” Lăng Yên rốt cuộc sâu kín đã mở miệng.

Nói lên việc này thời điểm, trong mắt nàng xẹt qua một chút ý cười, tiếp theo thấp giọng nói:“Cái kia thời điểm cùng hiện tại thực không giống với, khi đó ta là.....” Nàng trảm mặc một lát, sửa lời nói:“Ta còn không có nhập ta hiện tại sư môn, ta ở một cái khác môn phái, một cái danh môn đại phái, đi đến làm sao đều uy phong bát diện cái loại này.”

“Ân.” Trầm Ngọc im lặng nghe, ánh mắt nhu hòa dừng ở Lăng Yên trên người.

Nói đến đây chút sự tình thời điểm Lăng Yên cùng trong ngày thường có chút bất đồng, nàng buông xuống con ngươi, trong ánh mắt cất giấu lạnh lẽo mờ mịt, cũng chỉ có lúc này, nàng mới như là cái nhận hết ủy khuất tiểu cô nương.

“Tiểu Linh theo ta giống nhau là cái kia trong môn phái đệ tử, là cái làm cái gì đều quy củ nhân, môn phái cao thấp đều thực thích nàng.” Lăng Yên không biết Trầm Ngọc ý tưởng, nàng chích trừng mắt nhìn vừa tiếp tục nói:“Sau lại ra chút sự, ta phạm vào lỗi nặng, bị trục xuất sư môn.”

Nói tới đây, Trầm Ngọc không khỏi tức mi, Lăng Yên đi qua trải qua, so với hẳn tưởng tượng còn muốn phức tạp rất nhiều, hẳn mới biết được chính mình cho nên vì hiểu biết căn bản còn chưa đủ.

Lăng Yên vừa cười, thấp giọng nói:“Ta bị trục xuất sư môn sau, nguyên lai sư môn mọi người phòng bị ta, muốn đem ta trừ chi cho thống khoái.” Lăng Yên thì thảo nói xong, bỗng nhiên hướng Trầm Ngọc nói:“Từ trước sở hữu nhận thức nhân, thân cận nhân, một cái chớp mắt trong lúc đó đều thành địch nhân, cái kia thời điểm cái kia sư môn chính là của ta tất cả, cách nơi đó ta ai cũng không phải, ta cũng không biết hẳn là muốn đi đâu.”

Trầm Ngọc không biết khi nào đã muốn đưa tay phúc ở tại Lăng Yên trên mu bàn tay, nàng nói chuyện thời điểm, Trầm Ngọc liền nhẹ nhàng nắm tay nàng, thật trọng.

Lăng Yên cúi đầu nhìn hai người giao nắm thủ, làm như có chút xuất thần:“Kia đoạn ngày là tiểu Linh theo giúp ta chống đỡ tới được.”

“Nàng rõ ràng cái gì đều không có làm, cũng không có giống ta giống nhau chú hạ đại sai, nhưng nàng chính là cố ý muốn theo giúp ta. Nàng theo giúp ta cùng nhau vào chúng ta hiện tại sư môn, theo giúp ta qua rất dài thời gian rất dài.” Lăng Yên khẽ cười một tiếng, chỉ cảm thấy có thể nói ra thật sự là quá ít , chỉ dựa vào ngôn ngữ, Trầm Ngọc định sẽ không hiểu biết kia cuối cùng là dài hơn một đoạn thời gian.

Khi đó gian theo tam vạn nhiều năm trước tam giới đại chiến bắt đầu, mãi cho đến vài năm phía trước, như vậy trường ngày bên cạnh nàng vẫn có cái Thu Linh.

“Ta hiện tại đãi địa phương tốt lắm, những người khác cũng đều đối đãi tốt lắm. Tiểu Linh theo ta cùng nhau bị rất nhiều khổ, sau lại cuối cùng quá thượng yên ổn ngày.” Lăng Yên ý cười lúc này lạnh xuống dưới, trầm giọng nói:“Thăng đến nàng gặp Nhan Thư Minh.”

“Ta biết đến thời điểm, tiểu Linh đã muốn cùng Nhan Thư Minh cùng một chỗ . Tiểu Linh cùng Nhan Thư Minh vốn là hai cái thế giới nhân, ta mới đầu không chịu làm cho bọn họ cùng một chỗ, nhưng bọn họ hai người cảm tình sâu đậm, ai cũng không có cách nào tách ra bọn họ, ta cũng chỉ có thể đủ thỏa hiệp.”

“Sau lại tiểu Linh nói nàng tính rời đi môn phái, cùng Nhan Thư Minh cùng nhau làm cái người thường, tại đây An Nhạc trấn trụ xuống dưới, sinh rất nhiều

đưa nhỏ, quá bình thường ngày.” Lăng Yên thấp giọng nói, “Tiểu Linh nói nàng thường ta lâu như vậy, hiện tại ta đã muốn không cần nàng bồi cũng có thể đủ quá thật tốt tốt, cho nên còn lại đến thời gian, nàng nghĩ tới tự mình nghĩ muốn ngày.”

Trầm Ngọc nhẹ giọng nói: “Ngươi đáp ứng nàng.”

Lăng Yên gật đầu: “Nàng vốn không cần quá như vậy ngày, nàng theo thì ra là địa phương rồi đi, bị nhiều như vậy khổ, đều là vì giúp ta, sau lại nàng tưởng rồi đi, ta cũng không có ngăn trở lý do.”

“Nàng cùng Nhan Thư Minh cùng một chỗ sau, sẽ ngủ ở An Nhạc trấn lý.” Lăng Yên nói xong, nâng mục hướng tiểu viện ngoại một khác chỗ tường cao nhìn lại. Bọn họ sở trụ địa phương, phía đông chính là Bộ Duyên Khê chỗ ở, mà phía tây đã có một chỗ trống không nhà cửa, Trầm Ngọc từng cũng chú ý quá kia chỗ, kia nhà cửa vẫn chưa từng có nhân vào ở đến, nay thấy Lăng Yên về mặt, hẳn mới hiểu được lại đây: “Bọn họ lúc trước sẽ ngủ ở nơi đó?”

Lăng Yên nói: “Là, ta hàng năm đều đã tới nơi này trụ hạ, trong lúc rảnh rỗi liền đi tìm bọn họ, mới đầu vài năm bọn họ ngày tốt lắm, Nhan Thư Minh tự viết vô cùng tốt, trong ngày thường hội bán chút tranh chữ mà sống, hẳn viết chữ thời điểm, tiểu Linh ngay tại bên cạnh thay hẳn nghiền mực, hẳn xuất môn, tiểu Linh ngay tại trong nhà xử lý, hai người như keo như sơn tiện sát người bên ngoài.” Không biết sao, Lăng Yên nói tới đây, nhin không được lại lẩm bẩm nói: “Kỳ thật khi đó ta cũng thực hâm mộ nàng.”

Nhưng là này chuyện xưa kết cục nhưng không đẹp hảo.

“Sau lại ngươi đều biết, bọn họ vốn là muốn đi địa phương khác du ngoạn, trên đường lại gặp kiếp phi, tiểu Linh bị thương đã qua đời.” Ngay cả là khi cách nhiều năm, nhắc lại khởi chuyện này, như trước kêu Lăng Yên không thể bình phục, nàng liềm mâu nói: “Ta tới rồi thời điểm, chỉ tới kịp gặp tiểu Linh cuối cùng một mặt. Ta đem một cái thật tốt nhân giao cho Nhan Thư Minh trong tay, lại như thế nào đều muốn không đến hội biến thành như vậy kết quả.”

“Lúc trước rõ ràng nói cho cùng tốt, hẳn nói qua hội bảo vệ tốt tiểu Linh, cho dù là chính mình đã chết, cũng sẽ không gọi người thương tổn nàng một phần nhất hảo, nói qua hội vĩnh viễn cùng tiểu Linh cùng một chỗ, ai biết những lời này đều là gạt người ..... Bất quá 1 năm sau, Nhan Thư Minh liền cưới cái khác nữ nhân, ly khai An Nhạc trấn.” Lăng Yên hai tay gặt gao túm, áp lực trong lòng không cam lòng, nàng từ trước từng có rất nhiều loại thiết tưởng, lại chưa bao giờ nghĩ tới Thu Linh hội như thế rồi đi.

Trầm Ngọc chưa bao giờ từng có an ủi người bên ngoài trải qua, mắt thấy Lăng Yên này phó trầm thấp bộ dáng, hẳn chỉ phải trầm mặc bồi ở nàng bên cạnh, hai người giao nắm thủ chưa từng buông ra một lát.

Việc này, kỳ thật sớm đi qua thật lâu, Lăng Yên tuy rằng phần nộ, nhưng cũng sớm tiếp nhận rồi, nàng bất quá giây lát liền tự bị thương trong tâm tình của đi ra, chỉ nói: “Tiểu Linh hậu sự là ta đền liệu lý, Nhan Thư Minh lúc trước làm này sự tình, nay còn muốn muốn gặp nàng, ta là tuyệt không hội đáp ứng, ngươi làm cho hẳn đi thôi.”

Nói đến cuối cùng, dĩ nhiên không mang theo chút độ ấm

Trầm Ngọc nhìn ra Lăng Yên quyết ý, tuy rằng còn muốn khuyên nữa, nhưng cũng biết nói chút không có hiệu quả. Hẳn không muốn Lăng Yên khổ sở, liền gật đầu đứng dậy nói: “Ta đi đổi hẳn nói.”

“Ân.” Lăng Yên ngồi ở chỗ cũ, nhìn Trầm Ngọc đứng dậy, lại nhìn hẳn xoay người phải rời khỏi phòng, tầm mắt ở tự cửa sổ linh thấu nhập loang lổ thoát phá dương quang trung, giống như thấy từ trước phát sinh ở An Nhạc trấn mạc mạc hình ảnh.

Nàng không có nói cho Trầm Ngọc là, Thu Linh kỳ thật chính là Ma giới thập đại ma tướng chi nhất, có được không thua bất luận kẻ nào thực lực, nếu ở bình thường, này son phi đối nàng mà nói căn bản không đáng nhắc đến. Nàng hội rơi vào kết cục này, bất quá cũng chỉ là bởi vì Nhan Thư Minh một câu mà thôi.

Nhan Thư Minh thuở nhỏ không nơi nương tựa vô dựa vào, bởi vì hẳn gia nhân ở hẳn nhỏ nhất thời điểm đã bị mấy chích tiểu yêu cấp hại chết, tự kia sau Nhan Thư Minh liền cấm hận tất cả yêu ma. Vì không cho chính mình trở thành Nhan Thư Minh sở cấm hận tồn tại, Thu Linh không tiếc tan hết tu vi, trở thành một người thường, chi nguyện cùng hẳn đất tay đến lão.

Khi đó Lăng Yên cho rằng Thu Linh là điên rồi, như thế nào sẽ vì một người làm được loại tình trạng này.

Nhưng Thu Linh lại hỏi nàng: “Ngươi từng nghĩ tới muốn thích một người sao?”

Cái kia thời điểm Thu Linh trên mặt như noãn dương vậy triệt nhiên ý cười, Lăng Yên đến nay đều còn nhớ rõ.

“Thích, ngươi liền hiểu được.”

Cùng Lăng Yên bất đồng, tuyệt không như là cái ở Ma giới gây người rất nhiều năm nhân, nàng như trước như là từ trước cái kia Đoan Phương cao thượng tiền từ, trên người vĩnh viễn đều mang theo một tầng nhu hòa lo lắng. Nói xong lời này sau, nàng như là nghĩ tới cái gì hốt lại nói: “Lại nói tiếp, ta vẫn rất muốn biết tương lai ngươi thích nhân sẽ là cái gì bộ dáng.”

Khi đó Lăng Yên còn tại nổi nóng, nghe thấy lời này chích phát tay áo xoay người lạnh lùng nói: “Không có loại người như vậy.”

“Sẽ có, tổng hội gặp gỡ, tựa như ta gặp gỡ Thư Minh. Có thể cho ngươi thích nhân, khẳng định là cái khó lường nhân.” Thu Linh ôn nhu cười, khát khao đến, “Thật muốn gặp thượng một mặt.”

Trong trí nhớ âm dung nụ cười theo quang ảnh dần dần tán đi, Lăng Yên nhìn Trần Ngọc bóng dáng, trong lòng không khỏi âm ỉm.

Nàng nay gặp người này, đáng tiếc, Thu Linh lại không có biện pháp gặp được.

“A Tinh?” Trong phòng một mảnh im lặng, Trần Ngọc rốt cuộc có chút lo lắng, đi vào đại môn chỗ, vẫn là hỏi đầu nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái.

Lăng Yên đứng dậy, nhìn thẳng Trần Ngọc khuôn mặt, còn thật sự cẩn thận nói:“Người.....”

Trần Ngọc trực giác Lăng Yên muốn nói nhất kiện thập phần chuyện trọng yếu, hấn ánh mắt cùng Lăng Yên lần lượt thay đổi cùng một chỗ, lặng lẽ nghe.

Lăng Yên nhột nhạt ngoéo một cái khóe môi, nhìn không ra thần sắc, rốt cuộc ở Trần Ngọc vạn phần trịnh trọng dưới ánh mắt hỏi đi ra:“Người sợ hãi yêu ma quỷ quái sao?”

Trần Ngọc:“.....” Hấn thật sự không có hiểu rõ, vì cái gì Lăng Yên hội dùng một loại muốn lao tới pháp trường tư thế hỏi ra như vậy một cái thoát nhìn râu ria vấn đề.

Nhưng ngay cả như thế, Trần Ngọc vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu nói:“..... Không sợ.”

Lăng Yên nhìn đối phương phản ứng, cũng hiểu được đã biết bộ dáng tựa hồ là có vẻ có chút xấu, nhưng nàng nếu đã muốn đã mở miệng, liền không có thu hồi lại đến đạo lý, nàng cần cần môi, tiếp theo lại hỏi:“Nếu nàng ngay tại trước mặt người đâu?”

Trần Ngọc hiển nhiên không có hiểu được Lăng Yên ý tứ, chích nghi hoặc nói:“A Tinh?”

Lăng Yên đem tâm trầm xuống, lại nói:“Nếu nói ta chính là yêu ma đâu, người sợ sao?”

Gần như là đang nói hoàn lời này đồng thời, Lăng Yên liền hỏi hận.

Nàng thân là Ma giới tôn giả, mấy vạn năm qua đánh trôi qua cái số cũng không đếm được, ngộ trôi qua nguy hiểm trường hợp cũng không biết cuối cùng có bao nhiêu, nhưng chưa từng có thể nào một cái chớp mắt, giống như bây giờ gọi người thất thố. Nàng thân mình cứng ngắc nhìn trước mặt nhân, tầm mắt nhìn không được muốn sai khai, lại tận lực làm cho chính mình cùng chi đối diện, nàng muốn được đến một đáp án, lại không biết nói này đáp án cuối cùng hay không là chính mình suy nghĩ muốn.

Trần Ngọc ngưng mắt nhìn Lăng Yên, thời gian như là tại đây liếc mắt một cái lý bị ngăn ra rất nhiều đường, mỗi một nói đều thông hướng hoàn toàn bất đồng kết cục.

Rõ ràng chính là một cái chớp mắt, lại giống như qua trăm năm vậy cửu viễn.

Rốt cuộc, tại đây phiên đối diện dưới, vẫn là Lăng Yên trước đã mở miệng. Nàng bước nhanh đi vào Trần Ngọc trước người, lắc đầu thấp giọng nói:“Quên đi, ta vừa rồi bất quá là thuận miệng nói nói mà thôi, người không cần.....”

“A Tinh.”

Cổ tay đột nhiên bị ảm áp lòng bàn tay cầm, Lăng Yên nâng mâu, ánh mắt liền rơi vào rồi Trần Ngọc tĩnh nếu hồ sâu trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Người không phải yêu ma.” Trần Ngọc gần từng tiếng còn thật sự nói.

Lăng Yên hô hấp thanh thản, nghe lời này, trầm mặc không có mở miệng, chích đem ánh mắt vững vàng định ở Trần Ngọc trên người của.

Nàng cảm thấy trong lòng như là đè nặng cái gì nặng trĩu này nọ, nàng cách thật lâu sau, mới mím môi lại nói:“Nếu nói ta là đâu? Người hội sợ ta sao?”

Nàng hai tay ở trong tay áo gấu gao túm, chờ một cái liền ngay cả chính mình đều không thể nào nói rõ đáp án.

Trầm Ngọc không rõ Lăng Yên vì sao phải hỏi cái này dạng vấn đề, cũng không hiểu được nàng vì sao như vậy còn thật sự, hẳn nhẹ nhàng lắc đầu, cũng nghiêm túc đáp lại nói:“Ngươi không phải, ngươi không phải yêu ma.”

Không phải.

Đây là Trầm Ngọc trả lời.

Lăng Yên nhìn không được cảm thấy buồn cười, nhưng nàng liên lụy khóe môi, cũng là như thế nào cũng cười không được. Biết rõ cuộc không chiếm được cái khác trả lời, nàng im lặng ngồi trở về, mi mắt vi hạp, sau một lúc lâu mới như là bình phục tâm tình, về tới trong ngày thường bộ dáng, chích giờ lên mặt hướng tới Trầm Ngọc cười đáp:“Ngươi đi thay ta truyền lời đi.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, nhưng không có lập tức xoay người rời đi, chính là nhìn kỹ Lăng Yên thần sắc, nhưng mà Lăng Yên vẻ mặt tâm thường mà bình tĩnh, chút không có gì không thích hợp, Trầm Ngọc rút cuộc gật đầu trở lại, đẩy cửa đi rồi đi ra ngoài.

Cửa phòng lại lần nữa khép lại, kia từ ngoài cửa thấu vào ánh sáng cũng chậm chậm khép lại thành một đạo nhìn không thấy dây nhỏ, biến mất cho Lăng Yên phía sau tuyết trắng trên mặt tường.

Phía sau Lăng Yên, cực kỳ giống lúc trước đêm đó đình sơn đạo xem trung tượng đồng, trên người khoác hạt bụi, là ném cả vạn năm cô hàn.

Trầm Ngọc trở lại trong viện thời điểm, Xích Diễm cùng thanh minh hai người đang ngồi ở trước bàn trò chuyện với nhau thật vui, mà kia tiểu hồ ly liền ghé vào bên cạnh bàn trên ghế, nhắm mắt lại như là đang ngủ, chỉ lấy một cái lông xù mỏng đối với hai người.

Mà bên kia, Nhan Thư Minh còn sốt ruột chờ, mắt thấy Trầm Ngọc tự trong phòng đi ra, hẳn vội vàng đã đi tới, thấp giọng hỏi:“A Tinh nàng.....”

“Nàng nói nàng sẽ không cho ngươi gặp tiểu Linh.” Trầm Ngọc lắc đầu, trên mặt không có gì biểu tình, trong thanh âm cũng nghe không ra gì cảm xúc,“Ngươi vẫn là trở về đi.”

Nhan Thư Minh ánh mắt âm trầm, chính là như cũ không có rời đi tính, túm Trầm Ngọc, thanh âm dồn dập lên:“Làm cho ta đi vào cùng A Tinh nói, được chứ? Làm cho ta đi tiểu Linh trước mộ phần nhìn xem, được chứ?”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm kia giống như còn có chút phát run.

Trầm Ngọc mắt lộ ra khó hiểu, đang muốn mở miệng, bên kia Xích Diễm rút cuộc xem bất quá đi, chạy nhanh chạy lại đây, một phen tha hôn hờ Thư Minh thủ, nhỏ giọng nói:“Ài, buông tay buông tay!”

Nhan Thư Minh thật căng thẳng mặt, bị Xích Diễm cưỡng chế rút ra rãnh tay, vẫn như cũ khăn cầu vẩy nhìn Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc mặc dù nghe Lăng Yên đem việc này tiền duyên nói một lần, nhưng lúc này sớm đi qua nhiều năm, ai cũng nói không rõ trong đó nội tình, hẳn không tính quan lẩn này nhàn sự, chích ôn thanh nói:“A Tinh sẽ không muốn gặp của ngươi.”

Thần tôn đại nhân chưa bao giờ từng muốn quá phải như thế nào uyển chuyển nói chuyện, này một câu tuy rằng là lời nói thật, nghe đứng lên lại thật sự có chút bất cận nhân tình, Nhan Thư Minh sắc mặt trắng bạch, cuối cùng than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu nói:“A Tinh nàng thật sao như thế?”

“Ân.” Trầm Ngọc gật đầu.

Nhan Thư Minh chần chờ nhẹ giọng nói:“Ta..... Ta sẽ chờ, A Tinh hiện tại định cũng không chịu nổi, ta ngày mai lại đến thấy nàng tốt lắm.”

Trầm Ngọc nghe hiểu được ý tứ của hắn, Nhan Thư Minh xoay người dục rồi đi, Trầm Ngọc gọi lại người này nói:“Ngươi muốn đi đâu?”

Nhan Thư Minh hỏi đầu bất đắc dĩ cười khổ nói:“Ta thì ở cách vách.” Hắn chỉ vào này tiểu viện một bên tường cao phía sau, thấp giọng nói:“Ta cùng với..... Ta cùng với tiểu Linh từ trước sẽ ngụ ở nơi đó, ta hiện tại cũng trở về nơi đó, khi nào thì A Tinh muốn gặp ta, ta cứ tới đây.”

Trầm Ngọc chần chờ một lát, nghĩ đến lúc trước A Tinh không tâm thường vấn đề, còn có tựa hồ ẩn ẩn lộ ra mất mát ánh mắt, không khỏi ra tiếng nói:“Ta với ngươi cùng nhau đi qua.”

Nhan Thư Minh như thế nào cũng không nghĩ tới Trầm Ngọc hội đột nhiên nói như vậy, hắn chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng xuống dưới,“Vậy ngươi đi theo ta.”

“Này.....” Xích Diễm nhìn đến nơi này, không khỏi ra tiếng, đang muốn nói cái gì đó, Trầm Ngọc lại hỏi đầu nói:“Ngươi không cần cùng lại đây.”

Xích Diễm rút cuộc vẫn không thể cãi lời Thần tôn mệnh lệnh, dừng lại bước chân, bất đắc dĩ điểm đầu.

Bên cạnh tiểu hồ ly cũng thoáng nâng mắt, như là hứng thú dạt dào nheo lại ánh mắt.

Sau một lát, Trầm Ngọc cùng Nhan Thư Minh đang đến cách vách trong viện.

Này tương liên tam gian sân ngày thường cực vì tương tự, vốn cho là cùng nhau tu kiến , Trầm Ngọc vẫn cùng A Tinh ở nơi này, đối với nhà mình sân thập phần hiểu biết, sau lại cũng đi quá Bộ Duyên Khê chỗ ở, mới phát giác nơi đó không có gia sức thoát nhìn đơn sơ đáng sợ. Nhưng hiện tại đến Nhan Thụ Minh trong phòng, mới phát giác kia tựa hồ cũng không tính cái gì, Nhan Thụ Minh tòa nhà cũng không biết là bao lâu không có người ở lại , toàn bộ trong viện đều mông thật dày tích trần, trong phòng góc tường mạng nhện dày đặc, đúng là ngay cả cái có thể tọa địa phương cũng không có.

Nhan Thụ Minh giờ tay lên huy khai một chút mạng nhện, bắt dắc dĩ hướng phía sau Trầm Ngọc nói:“..... Chê cười.”

Trầm Ngọc tuyệt không muốn cười, hấn né tránh hỗn loạn giờ lên tro bụi, nói ra chính mình tới đây mục đích:“Ngươi cùng A Tinh..... Có biết hay không thật lâu ?”

“Ân?” Nhan Thụ Minh lúc này tựa hồ đã muốn bình tĩnh chút, hấn nghe Trầm Ngọc nhắc tới Hạ Dung Tinh, không khỏi lâm vào nhớ lại giữa, ánh mắt sâu kín dừng ở hôn ám phòng nội, thờ dài:“Tĩnh đứng lên cũng có năm sáu năm.”

“A Tinh là tiểu Linh bằng hữu, ta cùng với tiểu Linh cùng một chỗ sau không bao lâu, ta chỉ thấy quá A Tinh.” Nhan Thụ Minh lắc đầu cười cười,“A Tinh mới đầu không thể nào thích ta, sau lại thoảng tốt lắm chút, nàng cũng thường xuyên đến nhà chúng ta.”

Nói tới đây, Nhan Thụ Minh không khỏi nói:“Ngươi là A Tinh .....”

“Phu quân.” Trầm Ngọc còn thật sự nói,“Ta là nàng phu quân.”

Nhan Thụ Minh vốn là có sở suy đoán, nhưng lúc này nghe thấy Trầm Ngọc nói như vậy, vẫn là nhịn không được cảm thấy kinh ngạc, hấn sắc mặt có chút cô quái, Trầm Ngọc khó hiểu nhìn hấn, hấn mới rút cuộc lắc đầu nói:“Ta chỉ là, không nghĩ tới A Tinh cũng có thích người.”

“Các ngươi nhận thức thời điểm, A Tinh là cái gì dạng ?” Trầm Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Nhan Thụ Minh giật mình hiểu được lại đây, hấn nhìn Trầm Ngọc nói:“Lại nói tiếp, phải làm cũng không có cái gì biến hóa.”

Hấn thì thảo đem lời này còn nói một lần, bật cười nói:“Lâu như vậy , thể nhưng cái gì cũng chưa thay đổi, chỉ có tiểu Linh..... Chỉ có nàng mất, nếu không chúng ta hấn là vẫn là cùng từ trước giống nhau.”

Lời này bên trong, tựa hồ cất giấu triền miên vô tận tương niệm.

Trầm Ngọc hỏi:“Nếu duyên tiếc, lúc trước vì cái gì muốn..... Muốn bỏ xuống tiểu Linh, cùng người khác cưới vợ sinh con?”

Phòng trong cực vì hôn ám, còn phiếm một cổ tử mùi mốc, hai người ở trong đó trạm lâu, Nhan Thụ Minh rút cuộc nhịn không được mang theo Trầm Ngọc cùng nhau đi ra, hấn rõ ràng vền lên y bào ở trên bậc thang ngồi xuống, lại vỗ bên cạnh mình mặt đất nói:“Chúng ta ngồi nói?”

Trầm Ngọc do dự một lát, nhìn đã biết một thân tuyết trắng quần áo, lại nhìn dưới mặt đất, cách một hồi lâu nhi mới cực vì miễn cưỡng ngồi xuống.

Nhan Thụ Minh nhìn xem buồn cười, cười qua đi lại hít đứng lên:“Ngẫm lại thật sự là kỳ quái, ngươi cùng A Tinh tính tình kém cách xa vạn dặm, A Tinh lại hội cùng ngươi cùng một chỗ.”

“Ta thực thích A Tinh.” Như là không chấp nhận được có con tin nghi, Trầm Ngọc cướp nói một câu, thanh âm có chút cúi đầu , đợi đến đang nói xuất khẩu, mới hình như có hối hận lên, một lát sau lại nhũu mi nói:“Ta sẽ đãi nàng tốt lắm.”

Nhan Thụ Minh lại là cười, vỗ vỗ Trầm Ngọc bả vai nói:“Tiểu Linh từ trước liền nói với ta, không biết tương lai A Tinh hội cùng là hạng người gì cùng một chỗ, cũng không biết A Tinh có thể hay không gặp gỡ người kia.” Hấn ánh mắt lóe ra, nhẹ giọng lại nói:“Nàng vẫn thực lo lắng A Tinh, hiện tại tốt lắm, thoát nhìn nàng không cần lo lắng.”

Trầm Ngọc thùy con ngươi, lại nói:“Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Nhan Thụ Minh thờ dài một tiếng nói:“Ta sẽ thành thân sinh con, bởi vì đó là tiểu Linh nguyện vọng.”

Trầm Ngọc trừng mắt nhìn, tựa hồ không thể đủ hiểu được lời này ý tứ, tiểu Linh nếu thích Nhan Thụ Minh, thì tại sao sẽ nói ra như vậy nguyện vọng đến?

Nhan Thụ Minh biết Trầm Ngọc không rõ, hấn ngửa đầu nhìn dần dần ngảm hạ đến sắc trời, lại nói:“Tiểu Linh là cái thực ôn nhu cô nương, nàng hy vọng nàng sau khi, ta vẫn như cũ có thể quá rất khá. Hy vọng ta có thể quên nàng, thành thân sinh con, quá thực thông thường ngày, giống như là chưa từng có gặp quá nàng như vậy.”

“Ngươi đáp ứng rồi.” Trầm Ngọc nói.

“Đúng vậy, ta đáp ứng rồi.” Nhan Thụ Minh thân hình vi chấn, ngoái đầu nhìn lại hướng Trầm Ngọc tác động khóe môi, nở nụ cười,“Ta trừ bỏ đáp ứng, còn có thể làm cái gì đâu?”

“Ta cứu không được nàng, không có thông thiên năng lực làm cho nàng sống lại, cũng thay đổi không được gì sự tình, ta chỉ có thể đáp ứng nàng, hoàn thành nàng cuối cùng tâm nguyện.”

Trầm Ngọc ánh mắt sâu thẳm, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Nhan Thư Minh, lại nói: “Ngươi nếu đáp ứng rồi, hiện tại vì cái gì còn muốn trở về?”

Nhan Thư Minh nhướn mày, ngăn ngui nở nụ cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta chính là, đột nhiên nhớ tới nàng, nghĩ đến liếc nhìn nàng một cái.”

“Liền liếc mắt một cái, xem hoàn về sau ta liền rời đi.”

Nhan Thư Minh trong mắt hàm chứa chờ mong, tựa hồ là muốn từ Trầm Ngọc này chỗ thám thính ra tiểu Linh phần mộ chỗ, nhưng Trầm Ngọc cũng rất mau lắc đầu nói: “Không được, trừ phi A Tĩnh chính miệng nói cho ngươi, nếu không ta không thể nói.”

Nhan Thư Minh thất vọng lắc lắc đầu, Trầm Ngọc đứng dậy, động tác cẩn thận phát đi trên người tro bụi, nhìn nơi đó mặt phòng liếc mắt một cái mới nói: “Ta muốn đi trở về, nơi này trụ không được, chính ngươi tìm cái chỗ ở đi.”

“Ân.” Nhan Thư Minh lên tiếng, như trước ngồi ở tại chỗ, không có muốn đứng dậy ý tứ, Trầm Ngọc theo sau lại nhìn hán một cái, vẫn như cũ lộng không rõ người này cuối cùng suy nghĩ cái gì, chỉ phải xoay người lại.

Nhưng mà chờ trở lại nhà mình tiểu viện thời điểm, Trầm Ngọc mới phát giác lúc trước náo nhiệt sân hiện tại đã muốn vắng lạnh xuống dưới, toàn bộ trong viện chỉ còn lại trống rỗng thạch bàn thạch đăng, còn có chưa từng uống xong hai chén rượu, Xích Diễm đứng ở sân một gốc cây thụ giữ, tựa hồ đã muốn đợi trong chốc lát.

Trầm Ngọc đi qua đi, còn chưa mở miệng hỏi, Xích Diễm trước tiên là nói về đi ra: “Kia mình thanh lão đệ nói là sư môn còn có việc, trước hết đi rồi.”

“Tiểu hồ ly đâu?” Trầm Ngọc lại hỏi.

Xích Diễm hồi đầu nhìn thoáng qua tiểu viện đại môn, lắc đầu nói: “Nó đi theo A Tĩnh đi rồi.”

“A Tĩnh?” Trầm Ngọc nghe được nơi này, rốt cuộc không khỏi ngăn ra, Xích Diễm còn không có tới kịp hỏi hán vì sao làm ra như vậy đáng vẻ khăn trương, Trầm Ngọc trước hết xoay người hướng tới hai người phòng mà đi.

Đẩy ra cửa phòng, trong phòng im lặng mà không một người, bên trong gì đó đều thật chính tề trung bày, nguyên bản phải làm đài ở trong phòng chờ đợi nhân, sớm không thấy bóng dáng.

Xích Diễm lúc này đã muốn theo lại đây, Trầm Ngọc chợt trở lại, hướng Xích Diễm hỏi: “A Tĩnh..... Đi nơi nào?”

Xích Diễm nhíu mày về mặt đau khổ nói: “Nàng chưa nói a, một câu chưa nói bước đi, ta vốn muốn hỏi một chút, nhưng là nàng cũng không để ý ta, liền như vậy đi ra ngoài, các ngươi cả ngày dính thành cái kia bộ dáng, ta còn nghĩ đến nàng đi tìm ngươi.....” Đang nói đến nơi đây dừng lại, Xích Diễm nhìn Trầm Ngọc thần sắc, không khỏi trong nháy mắt mở to hai mắt, kinh ngạc nói: “Như thế nào, các ngươi cãi nhau?”

Bất quá đối với nhà mình Thần tôn tính tình, Xích Diễm có thể nói là sờ soạng cái thấu triệt, Thần tôn đời này không học quá mắng chửi người trong lời nói nói như thế nào, muốn hán cùng người cãi nhau, chỉ sợ so với làm cho Ma giới cùng Thần giới bắt tay ngôn hạo còn muốn nan, hán lúc này sửa lời nói: “A Tĩnh chửi?!”

Trầm Ngọc sâu kín nhìn Xích Diễm, trong mắt đựng luồng cuồng cùng mát mát, không đợi Xích Diễm mở lại khẩu, hán đã muốn xoay người ly khai này tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Trước đây không lâu, vì tìm kiếm Đường Lam, Lăng Yên chạy lần toàn bộ An Nhạc trấn.

Ai cũng không dự đoán được nay nhưng lại đổi thành Trầm Ngọc chạy biến toàn bộ thôn trấn đi tìm nhân.

Nhưng mà Hạ Dung Tĩnh giống như là tự này trấn trên tiêu thất bình thường, Trầm Ngọc bất luận như thế nào cũng tìm không được của nàng tung tích, cả một ngày ép buộc xuống dưới, Trầm Ngọc cảm xúc trầm thấp trở lại trong viện. Xích Diễm chạy nhanh đón đi lên, vừa rồi Trầm Ngọc tìm thời điểm, Xích Diễm cũng thử lấy tiên thuật tìm đến tìm Hạ Dung Tĩnh tung tích, nhưng không biết vì sao, liền ngay cả tiên thuật cũng tìm kiếm không đến đối phương gì hơi thở.

Hạ Dung Tĩnh quả thực tiêu thất.

“Thần tôn.....” Xích Diễm sàu mi, nhỏ giọng không biết nên như thế nào trấn an nhà mình Thần tôn.

Trầm Ngọc lắc đầu nói:“Tìm không thấy, A Tĩnh nàng..... Có lẽ đã muốn rời đi nơi này .”

“Này.....” Xích Diễm thật sự không biết như thế nào cho phải, ở bên liên tục lắc đầu thờ dài:“Như thế nào hội cái dạng này, các ngươi hai cái vừa rồi không phải là êm đẹp sao? như thế nào ngươi đi cách vách một chuyến trở về cứ như vậy ? Kìa A Tĩnh nha đầu rốt cuộc làm cái gì ? Các ngươi nói gì đó nói, nàng không nên đi không thể?”

“Ta không có.....” Trầm Ngọc ghé mắt không biết đang nhìn nơi nào, chích liêu mạng nhớ lại cùng Lăng Yên cuối cùng một hồi nói chuyện, chính là hân im lặng sau một lúc lâu, nhưng cũng không biết cuối cùng làm cho Lăng Yên rời đi nguyên nhân là cái gì.

Trầm Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ đến cuối cùng liếc mắt một cái khi A Tĩnh thần sắc, kia trong con ngươi phức tạp khó phân biệt cảm xúc, không khỏi khóa mi nói:“Ta nhất định phải tìm được nàng.”

Xích Diễm lần đầu nhìn đến Thần tôn lộ ra này phó bộ dáng, hân thờ dài một tiếng, lắc đầu nói:“Hảo, chúng ta sẽ tìm tìm, nàng khẳng định đi không xa .”

Ngày sớm xuống núi , bóng đêm vi mờng, Trầm Ngọc nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn trời bên ngoài sắc, không khỏi hơn lo lắng.

.

Ngay tại Trầm Ngọc đám người chung quanh tìm kiếm thời điểm, có nhân ngữ kiếm tự phía nam mà đến, bóng kiếm lưu quang lóe ra trong lúc đó, người nọ đã muốn hai chân rơi xuống đất, đem trường kiếm thu vào trong vỏ.

Người này đúng là bản ở tại Trầm Ngọc cùng Lăng Yên cách vách Bộ Duyên Khê.

Bộ Duyên Khê thật vất vả chạy về Văn Đình sơn, không dự đoán được nhưng lại hội gặp phải kia rất nhiều chuyện tình. Phía trước Lăng Yên từng đáp ứng rồi phải giúp trợ Bộ Duyên Khê đoạt được mấy đại môn phái tỷ thí thắng lợi, mà nàng trước khi đi sở lưu lại câu nói kia, đúng là muốn Bộ Duyên Khê trở lại vốn là địa phương. Hoa Nhạn suy đoán Lăng Yên là muốn nhượng bộ duyên Khê phản hồi An Nhạc trấn, vì thế lúc này liền thúc giục Bộ Duyên Khê chạy đi trở về.

Đáng thương Bộ Duyên Khê còn không có tới kịp ở sư môn ngồi trên trong chốc lát, liền lại ngữ kiếm về tới An Nhạc trấn giữa.

Ở Bộ Duyên Khê xem ra, An Nhạc trấn bên trong sở ở lại bất quá đều là thông thường dân chúng, muốn thật có thể đủ lúc này tìm được kia hai vị thần ma, mới thật là chuyện lạ.

Hân than nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu, đứng ở trấn ngoại trong rừng do dự một lát, vẫn là nâng chạy bộ hướng về phía đêm đó mặc lý im lặng trấn nhỏ.

Mà gọi người không có dự đoán được là, ngay tại Bộ Duyên Khê nâng bước hết sức, một thanh âm đột nhiên tự bên cạnh thụ sau truyền tới:“Của người động tác quá chậm .”

Bộ Duyên Khê bị này thanh hoảng sợ, chạy nhanh hồi đầu hướng thanh âm truyền tới phương hướng nhìn lại, lập tức liền gặp được thụ sau đi ra Lăng Yên.

Lúc này sắc trời chính ám, từ đằng xa đầu đến một chút ánh sáng làm cho bóng cây loang lổ hạ xuống, Lăng Yên sớm khỏi phục Ma tôn khuôn mặt, quần áo vấy dài chue cuối mùa thu nhan sắc, nàng mắt vĩ khinh chợn, bước chân khinh mạn đi vào Bộ Duyên Khê trước mặt nói:“Ta chờ ngươi hồi lâu .”

Bộ Duyên Khê thật sự là chưa từng dự đoán được sự tình hội phát triển như vậy thuận lợi, hân bất quá vừa mới trở lại An Nhạc trấn, liền lập tức gặp gỡ vị cao nhân này.

“Ngươi.....” Bộ Duyên Khê chần chờ không biết phải như thế nào mở miệng, Lăng Yên cũng là đột nhiên quay đầu đi, thanh âm từ từ truyền đến,“Đi theo ta.”

“Nga, nga!” Bộ Duyên Khê nhớ kỹ Hoa Nhạn trong lời nói, tự nhiên không chịu buông tha lần này cao nhân chỉ điểm tu hành cơ hội, lúc này đi theo Lăng Yên hướng cánh rừng ở chỗ sâu trong đi đến. Đây một đường đi qua, hai bên cảnh sắc lại đột nhiên thay đổi, gió lạnh phơ phất mà đến, Bộ Duyên Khê đi ở Lăng Yên phía sau, hai người bên cạnh rừng cây không biết khi nào liền biến thành một mảnh u tĩnh rừng trúc.

Tiền phương đột nhất tràn đặng, xa xa lộ ra sắc màu ấm vàng sáng, Bộ Duyên Khê nghi hoặc nhìn lại, mới phát giác nơi đó nhưng lại cô độc lập một tòa mồ.

Kia mộ tựa hồ thường xuyên có nhân xử lý, bốn phía sạch sẽ, thậm chí còn bãi nhất bầu rượu. Mà trước mộ phần trên tấm bia đá trống rỗng, cái gì cũng không viết.

“Đó là.....” Bộ Duyên Khê nghi hoặc , không biết hân là như thế nào mở miệng.

Lăng Yên nhẹ nhàng liếc kia mộ phần liếc mắt một cái, thấp giọng nói:“Cùng ngươi không quan hệ.”

Bộ Duyên Khê rút lui cổ, hần từ trước gặp qua Lăng Yên, cũng biết người này cuối cùng có bao nhiêu lợi hại, này đây không dám nói thêm cái gì, chích rất nhanh trầm mặc xuống.

Nơi này là rừng trúc giữa một mảnh không, bên cạnh cực vì rộng mở, Lăng Yên đi đến nơi này nghỉ chân, rốt cuộc mới quay đầu, hướng Bộ Duyên Khê nói:“Phía trước ta nghe kia chích tiểu Phụng Hoàng nói ngươi tu hành pháp quyết có vấn đề.”

Bộ Duyên Khê giật mình, lắc đầu nói:“Nhưng là ta những năm gần đây vẫn luôn dựa theo này luyện, đây là sư phụ ta sao đến, là chúng ta sư môn cho tới nay tu luyện pháp quyết, lại như thế nào sẽ có vấn đề.....”

“Cho nên các ngươi sư môn tu hành nhiều như vậy năm cũng chưa cái gì tiến bộ.” Lăng Yên không lưu tình chút nào nói một câu, đi vào Bộ Duyên Khê trước người buông tay nói:“Lấy đến xem”

Bộ Duyên Khê cẩn thận “Nga” một tiếng, thế này mới tự tùy thân mang theo gánh nặng giữa rút ra một quyển tập, giao cho Lăng Yên trong tay.

Lăng Yên kết quả tập hãy còn lật xem, hồi lâu cũng không có mở miệng, Bộ Duyên Khê nhìn chăm chăm nàng xem, nhin không được nhỏ giọng nói:“Thật sự có vấn đề sao? nhưng là.....”

“Làm sao vậy?” Lăng Yên động tác dừng lại, nâng mâu nhìn muốn nói lại thôi Bộ Duyên Khê.

Bộ Duyên Khê như là có cái gì nói tường giảng lại không dám giảng, Lăng Yên lại không kiên nhẫn thúc dục một tiếng, hần mới chần chờ nói:“Cái kia..... Ngươi từ trước nói qua ngươi là ma, chúng ta là danh môn chính phái, ta nếu là dựa theo ngươi nói biện pháp tu hành, có thể hay không..... Tu thành cái gì ma công?”

Lăng Yên nhướng mày, nhọt nhạt cười nói:“Kia lại có cái gì không tốt, nhập ma môn, của ngươi tu hành chỉ biết cao hơn một tầng.”

“Nhưng là..... Nhưng là kia thủy chung.....”

Lăng Yên biết hần do dự mà là muốn nói cái gì, rõ ràng cầm trong tay tập hợp lại, thần nhiên nói:“Thủy chung là đường ngang ngõ tắt thật không?”

“Nếu ngươi tu luyện ma công, là vì cứu người đâu?” Lăng Yên hai tròng mắt gắt gao ngưng ở Bộ Duyên Khê trên người của.

Bộ Duyên Khê ngẩn ra, lẩm bầm nói:“Nhập ma có thể cứu nhân?”

Lăng Yên không có cùng hần nhiều lời này ý tứ, nàng rất nhanh đem kia tập một lần nữa thả lại Bộ Duyên Khê trong tay, tiện đà nói:“Các ngươi này công pháp thật có vấn đề, này biện pháp khác môn phái đã sớm không cần, một các ngươi còn trở thành bảo bối ôm không đề.” Nàng tùy theo lại nói:“Trong khoảng thời gian này ngươi, mỗi ngày tới nơi này tìm ta, ta sẽ đem này công pháp sửa sửa, ngươi luyện công đồng thời, tùy ta tái học một ít kiếm pháp.”

“Kiếm pháp?” Bộ Duyên Khê hiển nhiên không có dự đoán được Lăng Yên sẽ nói này, trong lòng hần vẫn là đầy bụng nghi hoặc, lại nói:“Ngươi..... Không phải ma sao? chúng ta nói tông tu hành, ngươi cũng có thể.....”

“Ngươi rốt cuộc có học hay không?” Lăng Yên không muốn trả lời đi xuống, lúc này ra tiếng đánh gãy Bộ Duyên Khê nói.

Bộ Duyên Khê tự nhiên không dám tái hỏi nhiều, vội vàng gật đầu.

Thời gian kế tiếp lý, Lăng Yên quả nhiên bắt đầu giáo tập khởi bước duyên Khê đến, nàng đầu tiên là nói mấy chỗ Bộ Duyên Khê sư môn kia công pháp sai lầm, lại tùy ý cùng Bộ Duyên Khê khoa tay múa chân một chút kiếm pháp, mắt thấy bóng đêm càng ngày càng nặng, tinh huy gần đây lúc này gian không phía trên, đợi đến Bộ Duyên Khê mệt đã muốn sắp trạm không thẳng thân mình thời điểm, Lăng Yên mới rút cuộc thu theo Bộ Duyên Khê nơi đó mượn đến một kiếm, đem chỉ trả lại cấp người sau nói:“Tốt lắm, ngươi đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Bộ Duyên Khê thở dốc gật đầu, thu thập đồ đạc đang muốn tính trở về, đã thấy Lăng Yên như trước đứng ở tại chỗ, không có chút phải rời khỏi ý tứ.

Gió lạnh bóng đêm dưới, kia nói đơn bạc thân ảnh bao phủ một tầng thần nhiên tịch liêu.

Hần không khỏi lại đem bước chân dừng lại, thấp giọng hỏi:“Ngươi..... Không quay về sao?”

“Trở về?” Lăng Yên hỏi một câu, như là lần đầu lo lắng vấn đề này, sau một lát, nàng ním môi nói:“Ta không quay về.” Lời này nói được kiên quyết, giống như là hạ nào đó quyết tâm.

Bộ Duyên Khê xem nàng thần sắc, ánh mắt chỉ một thoáng vừa đồng tình lên:“Ngươi nên sẽ không..... Không có địa phương có thể đi đi?”

Lăng Yên sắc mặt trầm trầm, trong lòng ngực hình như có tâm sự, Bộ Duyên Khê nghĩ nghĩ liền lại nói:“Thật sự không được, ngươi có thể đi trong trấn trụ, ta nơi đó vẫn còn phòng trống, dọn dẹp một chút vẫn có thể trụ hạ.”

“Không đi.” Lăng Yên không chút suy nghĩ liền cự tuyệt hần đề nghị.

Bộ Duyên Khê một phen hảo ý bị cự, cũng không hảo nói thêm nữa, chỉ phải lắc đầu nói:“Ta đây hãy đi về trước.”

Lăng Yên gật đầu, đứng ở tại chỗ nhìn Bộ Duyên Khê thân ảnh của biến mất ở ngoài rừng, thế này mới rốt cuộc ở một mảnh u tĩnh trung chuyển thân đi tới lúc trước kia tòa trước mộ phần.

Cúi người nhẹ nhàng xúc kia chỗ trống mộ bia, Lăng Yên ánh mắt nhu hòa nhìn nó, giống như là thấy được hồi lâu không thấy nhân.

Như thế, đó là một đêm sương hàn.

.

Sáng sớm hôm sau, Bộ Duyên Khê liền chạy tới đêm qua trong rừng cây, Lăng Yên như trước chính ở chỗ này, toàn bộ ban đêm như là không hề động quá, Bộ Duyên Khê thật cẩn thận tới gần, đột thấy đối phương quay sang đèn thân sắc bình tĩnh nhìn về phía chính mình, hần mới thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mở miệng nói:“Cái kia..... Lăng Yên cô nương.”

Hôm qua lý Lăng Yên cũng đã đem chính mình tên nói cho Bộ Duyên Khê, vốn tưởng rằng Bộ Duyên Khê hội cả kinh nói không ra lời, ai ngờ hần đứng là kiến thức nông cạn đến căn bản không biết “Lăng Yên” Hai chữ sở đại biểu thân phận, Lăng Yên đơn giản tùy hần đi, không nghĩ tới Bộ Duyên Khê nhưng lại bởi vì nàng tướng mạo tuổi trẻ, bắt đầu một ngum một cái “Cô nương” hô đứng lên.

“Ngươi này nọ mang đến ?” Lăng Yên đi vào Bộ Duyên Khê trước mặt nói.

Bộ Duyên Khê gật gật đầu, từ phía sau cỡi xuống một cái bồ bao, đem kia bồ bao mở ra, lấy ra hai thanh mộc kiếm đến, đem trung một phen đưa cho Lăng Yên.

Lăng Yên trong tay chấp kiếm, tùy ý khoa tay múa chân hai hạ nói:“Vây đến thử xem đi, dùng ta ngày hôm qua thay ngươi sửa đổi công pháp ngự kiếm, cùng ta giao thủ.”

Bộ Duyên Khê có chút khản trương túm kiếm, nhẹ nhàng điểm đầu, lập tức bãi chừng tư thế.

Nhưng mà hai người giao thủ bất quá nhất chiêu, Bộ Duyên Khê liền từng bước lui về phía sau, trường kiếm suy sụp thoát thủ.

Lăng Yên bất giác nhíu mi, chỉ cảm thấy Bộ Duyên Khê thực lực yếu vượt quá tưởng tượng của mình.

“Lại đến.” Lăng Yên ồng tay áo huy tảo, kia trên đất kiếm liền hình như có linh tính vậy bay đứng lên, rất nhanh trở xuống Bộ Duyên Khê trong tay.

Bộ Duyên Khê nắm kiếm thủ còn có chút phát run, hần bất đắc dĩ lên tiếng, liền nêu thứ ra tay.

Nhưng mà cũng không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra, nguyên bản đang muốn cùng hần động thủ Lăng Yên, lại đột nhiên cứng lại rồi thân mình, hướng tới rừng trúc một khác phương nhìn lại.

“Làm sao vậy?” Bộ Duyên Khê thì thảo hỏi.

Trước mắt cho tới nay đều trầm tĩnh mà ổn trọng nữ tử trên mặt đột nhiên hơn một chút bối rối, Bộ Duyên Khê còn không có tới kịp hiểu rõ cuối cùng đã xảy ra cái gì, chỉ thấy Lăng Yên đột nhiên đem mộc kiếm tắc trở về trong tay của hần, dùng áp lực thanh âm của nói:“Ngươi đã nói ngươi ai cũng chưa thấy qua.”

“A?” Bộ Duyên Khê mờ mịt nhìn hần, đang muốn hỏi lại chút cái gì, bên kia Lăng Yên thân hình cũng đã đột nhiên biến mất ở tại chỗ, chỉ còn lại vài miếng thanh bích trúc điệp phiêu toàn tin tức ở tha phương mới sở trạm địa phương.

Ngay tại Bộ Duyên Khê sợ run thời điểm, Trầm Ngọc vội vàng chạy tới này phiến rừng trúc bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Đường Lam?” Vạn vạn thật không ngờ người này sẽ đến đến này phiến rừng trúc giữa, Bộ Duyên Khê kinh ngạc một lát, hỏi:“Ngươi tới làm cái gì?”

Trầm Ngọc nhìn thấy Bộ Duyên Khê, xem ra cũng không có chút kinh ngạc, hần chỉ điểm thanh hỏi:“Ngươi có thể có nhìn thấy A Tĩnh?”

Bộ Duyên Khê nhíu mày lắc đầu, lập tức nghe ra không thích hợp: “A Tinh làm sao vậy?”

Trầm Ngọc nghe hần trong lời nói chỉ biết đối phương không có gặp qua A Tinh, hần ánh mắt vì âm, lắc đầu nói: “A Tinh không thấy.”

Bộ Duyên Khê nhất thời không nói gì, phía trước một đoạn thời gian vẫn là A Tinh nơi nơi đi tìm Đường Lam, nay nhưng thật ra điều lại đây, đổi thành Đường Lam chung quanh đi tìm A Tinh.

Hần không khỏi hít một tiếng, cười khổ nói: “Các người hai cái cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Ta giống như nói chuyện nhạ A Tinh sinh khí.” Trầm Ngọc tròn mắt nói, “Chính nàng một người ly khai.”

“Một người?” Bộ Duyên Khê thật sự không nghĩ tới dính thành như vậy hai người nhưng lại cũng có cãi nhau một ngày.

Trầm Ngọc trầm ngâm một lát, có chút không cam lòng nguyện lại nói: “Còn có chích hồ ly đi theo nàng.”

“.....” Bộ Duyên Khê xua tay nói, “Ta không phải đang nói hồ ly vấn đề! Người như vậy mù quáng tìm đi xuống cũng không phải biện pháp, người cần thận ngắm lại nàng khả năng sẽ đi làm sao? Người cuối cùng là nói cái gì nhạ nàng sinh khí?” Hần bắt đầu đi lắc lắc đầu, nhìn im lặng không nói Trầm Ngọc, vội vàng nói: “Người nếu không suy nghĩ cẩn thận, cho dù là tìm được nàng, cũng hổng không trở lại a.”

Trầm Ngọc hơi hơi khóa mi, định ở tại chỗ đã không có động tĩnh.

Bộ Duyên Khê mở to hai tròng mắt nhìn hần, suy đoán nói: “Người nên sẽ không không biết nàng rốt cuộc là như thế nào tức giận đi?”

Trầm Ngọc phản ứng lập tức xác nhận Bộ Duyên Khê đoán rằng, hần đỡ trán cười khổ một tiếng, theo sau lại vỗ vỗ Trầm Ngọc bả vai nói: “Vậy người tìm được rồi nhân, lại tính như thế nào?”

“Ta không biết.” Trầm Ngọc thanh âm thoảng nhẹ chút, hần lẩm bầm nói: “Ta chỉ là lo lắng nàng.”

“Đừng lo lắng, nhà người A Tinh lớn như vậy cá nhân, còn không hội chiếu cố chính mình bất thành.” Bộ Duyên Khê vốn định nhiều an ủi vài câu, nhưng nghĩ luyện công chuyện tình, cũng không có biện pháp cùng hần nói chuyện nhiều, chỉ phải do dự mà nói: “Người cũng đừng rất lo lắng, ta trong chốc lát đến giúp người tìm người.”

Trầm Ngọc tới nơi này vốn là muốn nhìn một chút Hạ Dung Tinh có thể hay không đi vào nơi này, nhưng thấy nơi đây không có đối phương tung tích, hần cũng không dục lúc này ở lâu, rất nhanh gật đầu đáp ứng rồi xuống dưới, bước chân vội vàng lại đi nơi khác tìm kiếm.

Đội đến Trầm Ngọc thân ảnh của tại kia ngoài rừng biến mất không thấy, Bộ Duyên Khê mới sau khi nghe thấy phương đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh, hần chợt hồi đầu, mới phát giác Lăng Yên không biết khi nào đã muốn lặng yên vô tức đã trở lại, đang đứng cách hần cách đó không xa trúc hạ.

Bộ Duyên Khê bị hoảng sợ: “Người như thế nào cũng chưa thanh âm, ta còn nghĩ đến người đi rồi.”

“Ta che giấu rồi hơi thở.” Lăng Yên ánh mắt còn đứng ở mới vừa rồi Trầm Ngọc sở biến mất phương hướng, thấp giọng nói: “Cho dù là Thần giới đám kia lão gia này cũng phát hiện không đến của ta hơi thở, người điểm ấy đạo hạnh, đương nhiên cảm giác không được.”

Bộ Duyên Khê sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười cười, đi theo Lăng Yên ánh mắt xem qua đi: “Người vừa rồi vì cái gì muốn trốn tránh cái kia tiểu tử? Chẳng lẽ các người..... Nhận thức?”

“Không biết, chính là không nghĩ cùng phạm nhân tiếp xúc thôi.” Lăng Yên đánh gãy hần trong lời nói, trọng lại tự trong tay hần lấy quá mộc kiếm, ngăn trở Bộ Duyên Khê tiếp tục tưởng đi xuống: “Tiếp tục đi.”

Ngày đó, Bộ Duyên Khê theo Lăng Yên lại luyện cả một ngày, trong lúc Bộ Duyên Khê nhưng thật ra có chút sốt ruột, nói là không yên lòng, muốn trở về thay Đường Lam tìm kiếm hần gia nương tử cuối cùng đi nơi nào, nhưng mà Lăng Yên lại như thế nào cũng không chịu thả người, chỉ nói không phải cái gì đại sự, liền như vậy đem Bộ Duyên Khê cấp kéo dài tới buổi tối.

Đội đến Lăng Yên rốt cuộc thả nhân, Bộ Duyên Khê thu dọn đồ đạc rồi đi, nhìn không được lại hỏi: “Người ngày hôm qua tại đây đứng một đêm?”

Lăng Yên không trả lời lời này, Bộ Duyên Khê biết chính mình đoán được xác nhận ** không rồi mười, hần rất nhanh lại nói: “Người là vì giúp ta mới riêng tới nơi này?” Hần châm chọc một lát, thế này mới tưởng hảo phải làm dùng cái dạng gì ngôn ngữ, vì thế thấp giọng nói: “Vì cái gì muốn như vậy giúp ta?”

“Ta bang người nhóm Thiên Cương môn.” Lăng Yên đã muốn bắt đầu ghét bỏ khỏi bước duyên Khê dong dài, nhíu mày lại thúc dục hai câu, Bộ Duyên Khê mới rốt cuộc rồi đi.

Ngày mai buổi sáng, Bộ Duyên Khê lại đến thời điểm, Lăng Yên đã muốn chờ đợi đã lâu.

Lăng Yên liền đứng ở rừng trúc bên cạnh, phía sau lưng dựa xanh tươi xanh biếc trúc, nàng xem Bộ Duyên Khê trước mắt hắc thanh, ôm cánh tay nói: “Người đêm qua làm cái gì?”

Trên thực tế người này đi làm cái gì, Lăng Yên trong lòng cũng sớm có suy đoán.

Quả nhiên, Bộ Duyên Khê đánh ngáp nói:“Ta đi bang Đường Lam kia tiểu tử tìm người , tìm một đêm cũng không tìm được, xem ra hắc nương tử là thật sinh khí, muốn làm không tốt hiện tại đã sớm rời đi hồi chính mình nhà mẹ đẻ đi.”

Lăng Yên chần chờ một lát, ánh mắt ở Bộ Duyên Khê trên người của lung lay vài vòng, rốt cuộc vẫn là không có nhìn xuống, ra tiếng hỏi:“Hắn còn không có buông tha cho?”

“Người nói Đường Lam?” Bộ Duyên Khê chính cời ra trong ngực gánh nặng, đem trường kiếm lấy ra nữa, nghe thế câu hỏi liền lắc đầu thờ dài:“Kia tiểu tử như thế nào khả năng buông tha cho, ta cũng vậy sau lại mới biết được, hắn tìm khắp hai ngày hai muện rồi, ngay cả ánh mắt cũng chưa hợp quá, ta xem không tìm được nhân hắn là sẽ không nghỉ ngơi .”

Lăng Yên vì không thể nhận ra nhũ mi, Bộ Duyên Khê còn tại nhắc đi nhắc lại cái gì, nàng cũng đều không có nghe đi vào, chỉ đem trong tay áo hai tay gắt gao túm cùng một chỗ, thật lâu sau chưa từng mở lại khẩu.

Này ngày tu luyện, Lăng Yên cũng vẫn luôn có chút không yên lòng, Bộ Duyên Khê lại luyện trong chốc lát sau, nàng rốt cuộc hoảng hốt ngẩng đầu lên, lắc đầu nói:“Người trở về đi.”

Bộ Duyên Khê ngăn ra, khó hiểu nói:“A?”

Lăng Yên giải thích nói:“Hôm nay không cần luyện nữa , ta còn có một số việc phải rời khỏi, người đi về trước đi.”

Này hai ba mấy ngày gần đây, Bộ Duyên Khê còn cho tới bây giờ không gặp Lăng Yên rồi đi quá này địa phương, nay nghe được Lăng Yên nói phải rời khỏi, mới đột nhiên gian phản ứng lại đây, thậm trọng hỏi:“Chuyện gì? Ta có thể hay không bang thượng mang?”

Lăng Yên thân nhiên liếc mắt nhìn hắn,“Việc tư.”

Bộ Duyên Khê vội vàng ngậm miệng, gật đầu nói:“Ta đây liền.....” Hắn chỉ vào cách đó không xa An Nhạc trấn phương hướng, Lăng Yên điểm đầu, hắn liền rất nhanh đi trở về.

Đợi đến Bộ Duyên Khê rời đi, Lăng Yên mới hồi đầu nhìn phía sau mờ liếc mắt một cái, tiện đà theo nhập trấn phương hướng mà đi.

Ở trong rừng lằng lằng đứng tam thiên, Lăng Yên trong lòng tựa hồ cũng thoáng trầm tĩnh xuống dưới, vài ngày nay lý nàng tưởng chuyện tình cũng không thiếu, về thân ma hai giới, về chính mình cùng Đường Lam thân phận, nàng vốn cho là mình chỉ cần giấu điểm trụ thân phận của mình, cùng Đường Lam thật tốt quá hoàn đời này là đủ rồi, nhưng nay nàng mới hiểu được lại đây, lửa gát cùng giấu điểm, căn bản không thể giải quyết mấy vấn đề này.

Lúc trước Nhan Thư Minh không thể nhận Thu Linh thân phận, Thu Linh liền vì hắn mà thay đổi chính mình, trở thành hắn có khả năng đủ nhận loại người như vậy.

Nhưng nàng cũng không giống nhau.

Nàng tự hỏi không thể giống như Thu Linh bình thường làm được việc này, chỉ vì nàng lưng đeo gì đó còn có rất nhiều, đối với nàng mà nói, rất nhiều sự tình không phải không nghĩ, mà là không thể.

Chính là cũng bởi vì này dạng, nàng cùng Đường Lam trong lúc đó vấn đề, thì càng thêm khó có thể đã không chế.

Nàng thượng không kịp tưởng việc này phải làm như thế nào giải quyết, nhưng nghe đến Đường Lam tình huống, nàng nhưng không cách nào không chế muốn đi gặp hắn.

Lăng Yên không khỏi bất đắc dĩ cười khổ đứng lên, An Nhạc trấn gần trong gang tấc, Lăng Yên đi ra rừng trúc, đang muốn biến trở về Hạ Dung Tinh bộ dáng, lại đột nhiên lại ngưng mắt hướng tới một khác chỗ nhìn đi qua.

Bên cạnh không xa chỗ, lại có yêu vật mùi truyền đến.

Lăng Yên vốn là trong lòng phiền muộn, nay tái đánh lên này bày yêu vật, không khỏi cười lạnh đứng lên, quay lại thân liền hướng tới đám kia yêu vật ẩn thân địa phương mà đi, nàng nhưng thật ra muốn kêu Yêu vương tên kia nhìn xem, cái gì chủ ý nên đánh, cái gì chủ ý không nên đánh.

.

Một khác phương An Nhạc trấn trung, Trầm Ngọc còn tại càng không ngừng tìm kiếm Hạ Dung Tinh.

Trầm Ngọc thân là thiên thần, tự nhiên cùng phạm nhân bất đồng, tìm tam thiên cũng không thấy một mồi, mà đi theo bên cạnh hắn Nhan Thư Minh sẽ không đồng .

Ngày ấy Hạ Dung Tinh biến mất sau, Trầm Ngọc mà bắt đầu chung quanh tìm kiếm đứng lên, này phiên động tĩnh rất nhanh liền kinh động cách vách Nhan Thư Minh, Nhan Thư Minh thấy hắn như vậy sốt ruột, vội vàng cũng đi theo đầu nhập vào tìm người hành động giữa đến, tìm hai ngày sau, Nhan Thư Minh đôi mắt liền đen.

Cuối cùng vẫn là không hề thu hoạch, hai người ngồi ở trong viện, Nhan Thư Minh không khỏi nhỏ giọng hỏi Trầm Ngọc nói:“A Tĩnh có phải hay không phải đã muốn trở về bọn họ môn phái?”

Trầm Ngọc cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì, mấy ngày nay đến, hần biểu hiện càng ngày càng trầm mặc, nhìn xem Nhan Thư Minh đều nhận không được lo lắng đứng lên, hần lại nhìn nhìn bốn phía nói:“Chu đại ca đâu?”

Hần chỉ là cái trang thành chu đại tráng Xích Diễm, Trầm Ngọc một lát sau mới phản ứng lại đây, nhẹ giọng nói:“Hần đi địa phương khác tìm.”

Không đành lòng kêu Trầm Ngọc thất vọng, Nhan Thư Minh lại hỏi:“Này phụ cận tìm khắp qua?”

Trầm Ngọc gật đầu.

Nhan Thư Minh chần chờ nói:“Không phải còn có một chỗ sao?”

“Ta nhớ rõ này trấn ngoại có một mảnh rừng trúc, lúc trước ngày hè ta cùng với tiểu Linh thường xuyên cùng đi nơi đó, nàng thực thích cái kia địa phương.....” Nói đến chỗ này, Nhan Thư Minh đem đang nói chợt dừng lại, hình như có sở giác xem hướng Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc mím môi không nói, lại nhẹ nhàng nheo mắt.

Trong khoảng thời gian này, Trầm Ngọc cùng Nhan Thư Minh đều là cùng nhau tìm người, nhưng chỉ có một chỗ địa phương, hần không có kêu lên Nhan Thư Minh.

Cái kia địa phương, chính là ngoài thành rừng trúc.

Nhan Thư Minh gât gao nhìn chăm chăm Trầm Ngọc, thanh âm có chút khàn trương, thì thảo hỏi:“Tiểu Linh..... Tiểu Linh là ở chỗ này, đúng hay không?”

Trầm Ngọc chưa từng học quá phải như thế nào gạt người, lúc này bị Nhan Thư Minh một ngụm đoán được, hần cũng không biết nên như thế nào giấu diếm nữa đi qua, liền chỉ phải kinh ngạc nhìn hần.

Nhan Thư Minh thành Trầm Ngọc trong chớp lát, chợt cắn răng đứng dậy, một trận gió vậy hướng tới ngoài thành rừng trúc liền xông ra ngoài.

Trầm Ngọc khinh tức hai hàng lông mày muốn cùng đi qua, lại đột nhiên hình như có sở giác hướng bên cạnh người nhìn lại, ngay tại trước mặt của hần, một đạo kim quang đột nhiên lóe ra mà qua.

Hần hồi đầu nhìn mới vừa rồi Nhan Thư Minh phương hướng ly khai, vừa liếc nhìn trước mắt chói lọi vàng sáng, rốt cuộc vẫn là ngừng lại.

Đó là Thần giới người trong liên lạc chính mình trận pháp, nay Thần giới giữa chỉ có Xích Diễm một người biết được hần hành tung, có thể cùng hần giáp mặt nói chuyện với nhau, mà còn lại nhân tắc chỉ có thể đủ thông qua trận pháp này cùng hần liên hệ.

Trầm Ngọc phát tay áo mở ra trận pháp, kia một đoàn lay động kim quang giữa liền truyền đến một cái trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm bình tĩnh:“Thần tôn.”

Thanh âm này Trầm Ngọc tái quen thuộc bất quá, đúng là tứ phương chiến thần giữa Đông Cẩm thượng thần.

Tứ phương chiến thần phụ tá Thần tôn, cho tới nay sở hữu sự tình đều có điều không lộn xộn tiến hành, nếu không có thập phần nghiêm trọng chuyện tình, bọn họ cũng đều sẽ không chủ động đến hỏi Trầm Ngọc, nay Đông Cẩm tự mình mở miệng, liền gọi người không thể không rất nghi hoặc.

“Chuyện gì?” Trầm Ngọc thấp giọng hỏi.

Đông Cẩm thanh âm của như trước không hề gọn sóng, chích nói tiếp:“Tiền đoạn ngày Thần tôn làm cho ta điều tra chuyện tình, đã muốn có kết quả.”

Trầm Ngọc im lặng một lát, thế này mới nhớ tới đến, ngày ấy ở Văn Đình sơn thời điểm, hần xác thực từng để cho Đông Cẩm điều tra quá quan cho Ma tôn Lăng Yên chuyện tình.

Trầm Ngọc thần sắc chợt còn thật sự lên:“Các người tra được cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Vài ngày trước Ma tôn rời đi hết sức, ta từng phái người điều tra quá của nàng hành tung.” Đông Cẩm nói, “Chính là ta phái đi nhân theo không lâu, người nọ liền mất tích.”

Trầm Ngọc lẳng lặng nghe, biết nếu không phải có điều kết quả, Đông Cẩm định sẽ không đem việc này cấp nói ra.

Quả nhiên, Đông Cẩm lập tức lại nói: “Ma tôn Lăng Yên mất tích địa phương có chút cổ quái.”

Trầm Ngọc hỏi: “Là cái gì địa phương?”

Đông Cẩm hồi đáp: “Ma tôn Lăng Yên là ở An Nhạc trấn phụ cận mất tích.”

Trầm Ngọc có sắc mặt lãnh túc, lặng im không nói, trong lòng lại trăm vòng ngàn hồi thoáng chốc thoáng qua nhiều loại ý niệm trong đầu.

An Nhạc trấn, vì cái gì sẽ là An Nhạc trấn?

Vì sao Ma tôn Lăng Yên ở trong này, hẳn lại nhưng lại không hề sờ gáy?

Biết được Thần tôn nay ngay tại An Nhạc trấn giữa, toàn bộ Thần giới cũng bất quá chỉ có Xích Diễm một người mà thôi, Đông Cẩm không rõ Trầm Ngọc trong lòng suy nghĩ, chỉ coi Trầm Ngọc còn không rõ ràng An Nhạc trấn chỗ, liền giải thích nói: “Thần tôn người cũng đi quá cái kia địa phương, trước đó không lâu Yêu vương từng tại kia chỗ mở ra thiên hoàn trận.”

Trầm Ngọc đương nhiên biết, chẳng những biết, còn phi thường quen thuộc, bởi vì hắn hiện tại liền đãi ở An Nhạc trấn giữa.

Đông Cẩm còn muốn nói nữa, Trầm Ngọc lúc này đánh gãy hắn, nghi hoặc nói: “Người nói Ma tôn là ở An Nhạc trấn phụ cận biến mất?”

“Là, đột nhiên mất đi bóng dáng, ai cũng tra không đến.”

Lúc này thật có rất lớn kỳ quái, nếu không như thế, Trầm Ngọc còn biết, thượng một lần kia đề tà khí bùng nổ thời điểm, cũng là bị Lăng Yên trước tiên sờ ngăn cản.

Lúc trước nàng nghĩ đến Lăng Yên là vì sớm biết được việc này, cho nên mới sẽ xuất hiện ở chỗ này, nhưng hiện tại nghĩ đến, sự tình chỉ sợ như cũ không có như vậy đơn giản. Ma tôn Lăng Yên vốn là đãi ở trong này, cho nên nàng tài năng đủ lập tức đuổi tới.

Nhưng kể từ đó, nàng lại là vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ An Nhạc trấn giữa có cái gì làm cho nàng phi đãi ở trong này không thể lý do?

Ngay tại Trầm Ngọc suy tư hết sức, Đông Cẩm đã muốn tiếp tục nói đứng lên: “Hơn nữa trừ bỏ chúng ta, yêu giới nhân tựa hồ đã ở điều tra Ma tôn Lăng Yên chuyện tình.”

“Yêu giới?” Trầm Ngọc thì thào hỏi một câu, việc này có thể nói là càng ngày càng phức tạp.

Đông Cẩm nói: “Ta có một cái suy đoán.”

Trầm Ngọc nhìn chằm chằm kia lóe ra trôi nổi quang cầu, không có lập tức mở miệng, Đông Cẩm thanh âm của tự trong đó truyền đến nói: “Yêu giới muốn tìm ra Ma tôn sở muốn gặp người nọ, nếu người nọ đối Ma tôn mà nói thật sao trọng yếu như vậy, như vậy chỉ cần bắt lấy hắn, có thể đủ dùng tính mạng của hắn đến kiểm chế Ma giới.”

“Tìm ra người kia.” Trầm Ngọc bình tĩnh phân phó nói, “Tuyệt đối không thể đủ làm cho yêu giới trước phải thủ, nếu không yêu giới kiểm chế Ma giới đối phó chúng ta, sự tình thì càng phiền toái.”

Việc này không cần Trầm Ngọc phân phó, Đông Cẩm tự nhiên sớm đã có sở chuẩn bị, hắn rất nhanh đáp lại Trầm Ngọc. Trầm Ngọc trong lòng còn thanh Nhan Thư Minh cùng Lăng Yên chuyện tình, nói xong sẽ rời đi, Đông Cẩm lại gọi lại Trầm Ngọc nói: “Thần tôn, người tính khi nào hoàn hồn giới?”

Trầm Ngọc còn chưa trả lời, Đông Cẩm lập tức lại nói: “Triều Lâm thiên thần nói là muốn gặp Thần tôn.”

Nghe nói như thế, Trầm Ngọc rốt cuộc hơi hơi động dung, làm như khó hiểu nói: “Triều Lâm? Hắn đã muốn xuất quan?”

“Không sai.” Đông Cẩm thanh âm của như trước không hề gợn sóng.

Trầm Ngọc do dự nói: “Tiếp qua một trận tử, ta thì sẽ trở về thấy hắn.” Hắn lúc này cũng vô pháp cùng Đông Cẩm giải thích, nói xong những lời này, liền lập tức vung tay áo chặt đứt trận pháp, nguyên bản phiêu trong người tiền kia đoàn màu vàng vàng sáng dần dần trên không trung đậm đi, cuối cùng mất đi bóng dáng.

Làm xong này đó sau, Trầm Ngọc thể này mới lập tức hướng ngoài thành trong rừng cây mà đi.

Hắn biết A Tinh không muốn làm cho Nhan Thụ Minh biết tiểu Linh mai táng chỗ, lần này hắn làm cho Nhan Thụ Minh đoán được kia địa phương chỗ, nếu là A Tinh trở về, không biết hội như thế nào sinh khí. Huống hồ Nhan Thụ Minh đi đến kia chỗ cũng không biết hội làm chút cái gì, Trầm Ngọc không khỏi càng thêm lo lắng đứng lên, bước chân cũng không thấy nhanh hơn chút.

Rất nhanh, hắn liền chạy tới kia chỗ rừng trúc giữa.

Cùng với dư địa phương bất đồng, này chỗ rừng trúc tựa hồ bất luận từ lúc nào đều có vẻ cực kỳ u tĩnh, giống nhau sở hữu ồn ào náo động đến nơi này giai yên lặng xuống dưới, tự trúc điệp trong khe hở khuyên sai xuống dương quang yên tĩnh mà âm áp, trong rừng phong đều thấm vì lạnh, Trầm Ngọc đi đến nơi này, bước chân liền bắt giác nhẹ nhàng chậm chạp xuống dưới, hắn đi vào kia tòa quen thuộc trước mộ phần, lẳng lẳng chưa từng mở miệng.

Nhan Thụ Minh liền đứng ở kia chỗ, ánh mắt nhu hòa mà hàm chứa như có như không ý cười nhìn kia chỗ trống mộ bia.

“Nhan Thụ Minh.” Trầm Ngọc tĩnh tư một lát, rốt cuộc vẫn là đi rồi đi qua.

Nhan Thụ Minh không có hồi đầu, hắn vươn tay nhẹ nhàng vỗ về kia mộ bia, dùng gần như tự làm bầm thanh âm nói:“Tiểu Linh?”

Chuyện tới nay, Trầm Ngọc cũng không có khác thoại hảo thuyết, chần chờ trong chốc lát sau, vẫn là điểm đầu:“Àn.”

“Nguyên lai nàng ở trong này.” Nhan Thụ Minh đột nhiên vừa cười đứng lên, chính là này ý cười có vẻ có chút chua xót,“Ta sớm nên nghĩ đến, ta sớm nên tìm được của nàng.”

“Là, người sớm nên tìm được của nàng.”

Này một câu đột nhiên trong lúc đó tự một khác sườn thừa thốt trúc điệp phía sau truyền đến, Trầm Ngọc cùng Nhan Thụ Minh đồng thời hồi đầu, liền gặp Hạ Dung Tinh thần sắc phức tạp theo kia chỗ đi ra.

Trầm Ngọc kinh ngạc nhìn Lăng Yên, bất quá là hai ba ngày thời gian, với hắn mà nói, cũng là không thể chịu đựng được dài lâu.

“A Tinh.” Trầm Ngọc nhẹ nhàng nâng bước, giống như muốn lên tiền, nhưng hốt lại dừng lại, làm như cố kỵ cái gì bình thường, trọng lại lui trở về.

Lăng Yên lúc trước luôn luôn tại nơi này, mới vừa rồi nàng chuẩn bị phải về đến An Nhạc trấn trung, lại bởi vì kia vài tên tiểu yêu quái cấp chậm trễ, chờ giải quyết này tên sau, Lăng Yên mới vừa rồi sờ cổ chùng lên dừng khí liền lại tiêu thất. Hai người thân phận thủy chung là vất ngang ở trước người bọn họ không thể vượt qua gì đó, nàng nếu lo lắng tương lai, nay sẽ không nên lại đi tìm hắn.

Nhưng không có nghĩ đến, mình mình bên trong sự tình đều hướng tới nàng sở không có phòng bị phương hướng phát ra triển, ngay tại nàng trở lại trong rừng này sau không lâu, Nhan Thụ Minh liền chạy đến.

Mà ngay tại Nhan Thụ Minh đã đến sau không lâu, Đường Lam cũng đến đây.

Nàng tránh ở trúc gian cất giấu hơi thở, đợi hồi lâu, đến lúc này, rốt cuộc cũng không thể đủ đợi lát nữa đi xuống.

Nàng liền như vậy đi ra, nhìn Đường Lam liếc mắt một cái, nhìn hắn thật cẩn thận địa chấn chỉ, bắt giác lại có chút đau lòng.

Nhưng nàng rốt cuộc không có đối Đường Lam nhiều lời một câu, chích hồi đầu hướng tới Nhan Thụ Minh nói:“Tiểu Linh táng ở trong này, người sớm nên nghĩ đến.”

Nhan Thụ Minh thờ dài một tiếng, hắn lúc này đứng ở Thu Linh trước mộ, đồ có vẻ so với phía trước muốn im lặng rất nhiều. Hắn gọi lên khóe môi, lắc đầu nói:“Người nói đúng, ta sớm nên nghĩ đến.” Hắn nói đến đây nói, bắt giác lại bật cười, một tay phủ tại kia trên mộ bia, hồi đầu lại đi Lăng Yên xem ra:“Ta rốt cuộc hiểu được.”

“Người hiểu được có chút trì.” Lăng Yên ngữ khí như trước không thấy hảo chuyển, chích thấp giọng nói.

Nhan Thụ Minh tùy mực nhẹ giọng nói:“Đúng vậy, đã muộn nhiều như vậy năm.” Hắn tựa hồ là ở nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt đất phiêu tán lá rụng, ngữ thanh sâu kín nói:“Người từ vừa mới bắt đầu vốn không có tính giấu diếm ta tiểu Linh chỗ, người chính là…… Muốn cho tự ta phát giác, thật không?”

Lăng Yên nhẹ nhàng nhướng mày, nhưng không có phải việc này nói rõ ý tứ.

Nhan Thụ Minh tựa hồ tâm tình không sai, hắn rất nhanh vừa cười đứng lên, lần này là bật cười lên, âm thanh trong trẻo dừng ở trong rừng, cấp này u tĩnh rừng trúc thêm chút linh hoạt.

Hắn thật vất vả thu ý cười, lại nói:“A Tinh vẫn là từ trước A Tinh, một chút cũng không thay đổi.”

Lăng Yên không có đi ứng hắn những lời này, chỉ hỏi nói:“Vì cái gì phải về đến?”

“Đại khái là muốn nàng.” Nhan Thụ Minh híp mắt, ánh mắt lại trở xuống kia mộ phần.

Trong rừng trúc thanh phong từng trận, Nhan Thụ Minh thanh âm của ở trong gió hiện ra một chút mỏng:“Rất muốn nhìn thấy nàng, ta sẽ trở lại.”

Lăng Yên nói:“Ngươi nay thê từ đâu?”

Nhan Thư Minh lắc đầu, thấp giọng nói:“Nàng đi rồi, là ta đãi nàng không tốt, nàng mới có thể ghét ta.”

“Nàng trước khi đi hỏi ta, có phải hay không phải đời này căn bản không biết phải như thế nào đi thích một người.”

Nhan Thư Minh mi mắt run rẩy, tựa hồ là bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, hần nỉ non nói:“Có lẽ ta thật sự sẽ không, từ nhỏ linh không ở sau, sẽ không hội.”

Lăng Yên thanh âm lạnh lùng, nghe không ra gì cảm xúc:“Sớm biết như thế, làm gì lúc trước.”

Nhan Thư Minh cũng không biết là phủ nghe hiểu được Lăng Yên trong lời nói, hần giúp đỡ mộ bia thù ôn nhu đặc tượng là ở đọng vào chính mình tâm tâm niệm niệm nhân, thanh âm hần run rẩy nói:“Ta đáp ứng quá tiểu Linh, tốt tốt quá đi xuống. Ta thực nghiệm túc ở còn sống, quá thông thường ngày, cưới vợ sinh con, nhưng là..... Ta phát hiện ta ngay cả đơn giản như vậy chuyện tình, đều làm không được.”

Trong rừng thoáng chốc vắng lặng, Lăng Yên ánh mắt phức tạp dừng ở Nhan Thư Minh trên người của, lại không biết lúc này Trầm Ngọc đang lẳng lặng nhìn nàng.

Một lát sau, Nhan Thư Minh bất đắc dĩ cười nói:“Thật sự là cổ quái, ta từ trước sợ nhất yêu ma quỷ quái, hiện tại lại một lòng ngóng trông tiểu Linh sau khi có thể trở thành yêu ma quỷ quái, mặc kệ nàng biến thành cái gì bộ dáng, chỉ cần có thể làm cho ta tái kiến nàng thì tốt rồi.”

“Cho dù là liếc mắt một cái, ta cũng cam tâm.” Nhan Thư Minh thanh âm của cuối cùng lạc thành sâu kín thờ dài, phiêu tán ở trong rừng thanh thiên phong lý.

Lăng Yên mím môi nghe lời này, ánh mắt thay đổi vài thay đổi, rốt cuộc vẫn là nhắm mắt nói:“Ngươi không thấy được nàng.”

Sẽ không còn được gặp lại.

Nhan Thư Minh đáp lời nàng lời này, nhẹ nhàng nói:“Đúng vậy.”

Câu nói đầu tiên thành chung kết, ngay cả tái như thế nào không cam lòng, như thế nào thống khổ, lại vẫn như cũ chỉ có thể đủ trầm mặc nhận như vậy kết quả.

Nhan Thư Minh trong nháy mắt đem đầy mắt cảm xúc hết thảy thu, chích hồi đầu hướng Lăng Yên nói:“A Tinh, có thể hay không làm cho ta cùng tiểu Linh một mình đãi trong chốc lát?”

Gặp Lăng Yên không có lập tức đáp lại, Nhan Thư Minh lại bình thản nở nụ cười:“Ta cùng với nàng đã lâu không gặp, ta có thật nhiều nói tương đối nàng nói, liền trong chốc lát, nói xong..... Ta liền rời đi.”

Lăng Yên nhìn kia mở liếc mắt một cái, do dự một lát, rốt cuộc điểm đầu, theo trong rừng đường đi ra ngoài. Vẫn im lặng ở bên Trầm Ngọc thấy nàng động tác, lập tức cũng nhắm mắt theo đuôi theo đi lên. Hần không dám cùng thân cận quá, lại sợ đem nhân cấp lại lộng ném, bất quá ngăn ngừa một đoạn đường khoảng cách, đi được bắn khoắn thật mạnh, thật cẩn thận.

Đến cuối cùng, vẫn là Lăng Yên trước nhìn không được, dừng bước hồi qua đầu.

Bọn họ hai người đã muốn đến rừng trúc bên ngoài, ánh mặt trời khô nóng lên, bốn phía còn ồn ào náo động không biết là loại nào chim chóc kinh đề, Lăng Yên nhìn kia trầm mặc nhân, mi phong khẽ nhíu nói:“Ngươi tại sao không nói nói?”

Trầm Ngọc nghiêm túc nhìn nàng, như là ở do dự mà cái gì.

Lăng Yên nhìn xem buồn cười, trong lòng lại có chút khúc mắc, nàng nguyên bản còn có chút băn khoăn, nhưng không biết vì sao, đến Đường Lam trước mặt của, nàng liền nhịn không được muốn đem này băn khoăn hết thảy cấp dứt bỏ đi, tốt nhất là cái gì cũng không dùng đi quản. Nàng cũng không biết này cuối cùng là hảo vẫn là phá hư, chỉ phải than nhẹ một tiếng nói:“Ngươi tìm ta lâu như vậy, thật sự không có gì muốn nói?”

“A Tinh.” Tựa hồ sợ Lăng Yên tái rời đi, Trầm Ngọc do dự sau rốt cuộc một phen kéo lại Lăng Yên thủ.

Hai người thủ vén cùng một chỗ, ai cũng chưa từng lại có động tác.

Trầm Ngọc mi mắt buông xuống, có vẻ có chút cô tịch, lại có chút sầu lo:“Ta còn không nghĩ hiểu được ta cuối cùng là thế nào một câu cho ngươi sinh khí, ta sợ ta nói nữa, chọc giận ngươi sinh khí.”

Lăng Yên nghe lời này, khoe môi không thể ức chế kiêu lên,“Ngươi nói xem”

Chương 45

“Ngày đó ngươi hỏi ta, nếu ngươi là yêu ma, ta sẽ sẽ không sợ ngươi.” Trầm Ngọc ngữ thanh dừng lại, thực nghiêm túc ở tự hỏi kế tiếp trong lời nói.

Lăng Yên thư giãn mặt mày, nhìn chăm chú vào hấn trong suốt con ngươi, nghiêm túc chờ.

Sau một lúc lâu, Trầm Ngọc rút cuộc túm nhanh Lăng Yên cổ tay, thấp giọng nói:“Vội ta mà nói, mặc kệ ngươi là cái gì, biến thành bộ dáng gì nữa, ngươi đều là của ta A Tinh.”

“Mặc kệ đến khi nào thì, ta cũng không hội sợ hãi ngươi.”

Lăng Yên trầm mâu, đáy mắt hình như có lưu quang lóe ra, hai người nhiệt độ cơ thể theo nắm chặt hai tay truyền lại cấp đối phương, có vẻ như vậy thân mật vô gian, nâng cúi đầu nhìn hai người thủ, hàm chứa ý cười nói:“Thật sự?”

“Thật sự.” Trầm Ngọc đáp không có chút do dự, thanh âm trong suốt mà ôn nhu.

Lăng Yên trừng mắt nhìn, đáy lòng đại thạch theo này một câu rốt cuộc rơi xuống .

Nàng vài ngày nay lý một người ở trong rừng trúc, nghe côn trùng kêu vang điều kêu, nhìn ngày trăng nguyệt lạc, nghĩ từ trước còn có hiện tại, lo lắng rất nhiều rất nhiều chuyện tình. Nhưng kết quả là, này nhưng lại đều để bắt quá Đường Lam một câu.

Nếu lúc trước nghiêm túc thành thân, nếu lựa chọn này nhân, thì không nên lại có do dự .

Giờ khắc này Lăng Yên vô cùng rõ ràng biết, nàng cùng Trầm Ngọc trong lúc đó ràng buộc, có lẽ này cả đời đều phân không ra .

Như vậy nghĩ, nàng đột nhiên trên tay dùng sức, hướng tới trước mặt nhân lại gần đi qua.

Trầm Ngọc vốn là im lặng cùng đợi A Tinh trả lời, A Tinh thần sắc biến ảo khó lường, Trầm Ngọc cũng không biết nên như thế nào mở miệng, ai ngờ lúc này đáp còn không có đợi đến, đã bị Lăng Yên một phen túm đi qua.

Hắn không có phòng bị, Lăng Yên động tác vừa nhanh, thân hình lao đảo dưới, hấn liền không khỏi hướng Lăng Yên trước người xông đến.

Hoảng hốt trong lúc đó, đôi môi va chạm vào một trận ẩm áp mềm mại.

Bất đồng cho từ trước cường ngạnh cùng nóng cháy, lúc này đây hôn có vẻ thập phần mềm nhẹ, như là con bướm vút sáng cánh dừng lại trong nháy mắt, tốt đẹp mà rung động.

Ngay tại Trầm Ngọc trong nháy mắt đỡ lấy Lăng Yên phía sau lưng đồng thời, người sau đã muốn từng rảnh tay, chích ngẩng mặt tròn tròn mắt, cười như không cười nhìn hấn.

“Ta không có sinh khí.” Lăng Yên lắc đầu nói,“Ta chỉ là có chút sự tình không suy nghĩ cẩn thận.”

Trầm Ngọc còn muốn hỏi lại, Lăng Yên đoán được hấn muốn nói trong lời nói, vì thế cắt đứt nói:“Hiện tại đã muốn suy nghĩ cẩn thận , phi thường hiểu được .”

Nhìn Lăng Yên bộ dáng, Trầm Ngọc biết nàng xác nhận không muốn nói chính mình cuối cùng suy nghĩ chút cái gì, hấn cũng không có hỏi, liền nhẹ nhàng gật đầu nói:“Kia..... Chúng ta trở về đi.”

Lăng Yên đáp ứng rồi xuống dưới:“Như vậy trong chốc lát, Nhan Thư Minh muốn nói gì vậy cũng nói xong , chúng ta đi qua nhìn xem.”

Trầm Ngọc tất nhiên là gật đầu, mới vừa rồi hai người một trước một sau tiêu sái ra rừng trúc, nay cũng là tống dất đi trở về đi. Trong rừng chỉ có tuôn rơi tiếng gió truyền đến, hai người đều có chút trầm mặc, Trầm Ngọc ghé mắt nhìn bên cạnh Lăng Yên, bắt giác mặt mày nhẹ nhàng loan lên, mỗi bạn hiện ra một chút thanh thiên lúm đồng tiền.

Lăng Yên hình như có sở giác, đột nhiên hỏi đầu xem ra:“Ngươi đang cười sao?”

Trầm Ngọc lúc này lại biến trở về trong ngày thường mặt không chút biểu tình bộ dáng, hấn nhẹ nhàng lắc đầu, Lăng Yên nhướng mày nói:“Ngươi cười đứng lên tốt như vậy xem, không dùng thường cười rất đáng tiếc.”

Trầm Ngọc như trước không tin, dù sao từ trước Xích Diễm nói hần cười rộ lên khó coi chuyện tình hần vẫn ghi tạc đáy lòng, hần lắc đầu nói:“Khó coi.”

“Ta thích xem.” Lãng Yên nói được không chút do dự, hai người tiếp theo hướng trong rừng đi, nàng nghĩ nghĩ lại quay đầu đối Trầm Ngọc nói,“Đừng ròi, ngươi vì cái gì liền như vậy tin tưởng -- ta không phải yêu ma?”

Trầm Ngọc dừng bước, như là ở lo lắng cái gì.

Lãng Yên cần hỏi, Trầm Ngọc đã muốn mở miệng giải thích nói:“A Tinh ngươi ngày thường cùng yêu ma tuyệt không giống, bất luận thế nào, ngươi cũng không có thể là yêu ma .”

“Thật sự? Ngươi gặp qua yêu ma bộ dáng?” Lãng Yên bất giác buồn cười, nàng thân là toàn bộ Ma giới chủ nhân, nhưng lại bị Đường Lam nói như vậy, nàng nhất thời lại có chút không biết nên như thế nào đáp lại.

Trầm Ngọc chần chờ một cái chớp mắt, rốt cuộc vẫn là giấu diếm nói:“Không có.”

“Vậy làm sao ngươi biết ta không phải yêu ma?”

“Ta biết, yêu ma không phải ngươi cái dạng này .” Trầm Ngọc lời này nói được thập phần khẳng định.

Lãng Yên nhin không được hỏi:“Yêu ma là bộ dáng gì?”

Trầm Ngọc trầm ngâm, nghe thế vẫn đề, trong đầu hần cái thứ nhất nhớ tới đến, đó là Ma tôn.

Ma tôn Lãng Yên chính là vạn ma đứng đầu, tự nhiên là yêu ma giữa đại biểu, Trầm Ngọc ở Lãng Yên truy vấn hạ, đem chính mình cùng người nọ vài lần gặp mặt trải qua từ đầu tới đuôi nhớ lại một chút, rốt cuộc nói:“Yêu ma đều là giết người không chớp mắt tính tình, vừa không có giáo đường, nói chuyện khó nghe, không biết phân biệt.”

Hần nói đến nơi đây, chợt thấy Lãng Yên thần sắc cổ quái lên, liền lại ngừng câu chuyện.

“Còn có đâu?” Trầm Ngọc không nói , Lãng Yên nhưng thật ra truy vấn lên.

Trầm Ngọc kỳ thật cùng Ma tôn Lãng Yên cũng không có gặp qua vài lần mặt, nên cũng đều nói xong , lúc này nghe thấy Lãng Yên hỏi, chỉ phải lại nói:“..... Còn có khí lực đặc biệt đại.”

Lãng Yên:“.....”

Nàng cương nghiêm mặt sau một lúc lâu cũng không có mở miệng, chỉ cảm thấy nhà mình phu quân đối ma tựa hồ có cái gì thật sâu hiểu lắm, nhưng mà bây giờ còn không phải nói hiểu được thời điểm, nàng sâu kín tránh Đường Lam hỏi lâu, mới dòi đi đề tài nói:“Chúng ta đi trước tìm Nhan Thư Minh.”

Lúc này nàng đã muốn hạ quyết tâm, nếu là có cơ hội, nhất định phải hảo hảo xoay một chút chính mình ở Đường Lam trong lòng hình tượng.

.

Hai người trò chuyện cuối cùng là lại về tới Thu Linh trước mộ phần, nhưng là không đợi đến gần, hai người liền gần như đồng thời phát giác không đúng.

Sắc trời đã muốn ám xuống dưới, tà dương đem toàn bộ thúy sắc cánh rừng nhuộm thượng thân nhiên ám hoàng, thân nhiên mùi máu tươi theo thanh phong lan tràn mà đến, toàn bộ trong rừng trừ bỏ trúc điệp chớp lên thanh âm của, nếu không gặp gì động tĩnh.

Mà ngay tại kia chỗ mộ phần, Nhan Thư Minh quý gói nơi đó, hơi hơi khuynh thân, sừng mặt thật cẩn thận dán tại trên tấm bia đá, tựa hồ là nặng nề ngủ.

Chính là hần sắc mặt tái nhợt nếu giấy, nguyên bản tố sắc quần áo từ lâu nhiễm đỏ bên, máu tươi phò ở hần dưới thân mặt đất, ở tại trên lá khô, xông vào cát đất lý, khai thành ánh sáng ngọc điểm lệ đoá hoa.

Như vậy cảnh tượng, là Lãng Yên cùng Trầm Ngọc đều không từng dự đoán được kết quả.

Hai người bước nhanh đi vào trước mộ phần, Trầm Ngọc hơi hơi cúi người nhìn người nọ, Lãng Yên đứng sau lưng hần, thanh âm vì ách nói:“Hần đã chết, thật không?”

Ngay tại Lãng Yên nói lời này đồng thời, Trầm Ngọc đã muốn tìm hiểu rồi kết quả, hần khinh mím môi, nhú mi điểm đầu.

Lãng Yên hai trông mắt khép hờ, một lát sau mới lại mở, nàng đi về phía trước hai bước, thế này mới vòng qua Trầm Ngọc bóng dáng, đem trước mắt tình hình thấy rõ ràng.

Nhan Thư Minh bụng cầm một thanh chủy thủ, hần tay trái nhẹ nhàng tróc tại kia chủy thủ thượng, tay kia thì tắc nhiễm đầy máu tươi xuôi ở bên người. Mà ngay tại trước mặt của hần, nguyên bản trống rỗng trên tấm bia đá, bị người dùng máu tươi viết lên tự.

Thu Linh Nhan Thư Minh chi mộ

Thư sinh tự viết thập phần xinh đẹp, Lãng Yên thậm chí có thể tưởng tượng ra được, người nọ ở viết này đó tự thời điểm, nhất bút nhất hoa thân tình

nghiêm túc.

Nhan Thư Minh phải dựa vào ở mộ bia cạnh, sườn mặt giấu tiến trong bóng tối, lại vẫn như cũ có thể thấy rõ kia khoe môi mang theo nhợt nhạt ý cười.

“Hắn sáng sớm sẽ không tính sống sót.” Lăng Yên thấp giọng nói.

Trầm Ngọc ngay tại Lăng Yên bên cạnh, lẳng lặng nghe lời của nàng.

Lăng Yên cắn môi, lại lắc lắc đầu: “Ta thế nhưng hiện tại mới biết được.”

Trầm Ngọc hơi hơi mở miệng, như đang muốn nói gì, Lăng Yên lại hoảng hốt khẽ cười một tiếng, trông mắt nhìn trước mắt phôi nhạt tươi đẹp sắc máu tươi, nói: “Tiểu Linh trước khi chết từng nói với ta, nàng không yên lòng Nhan Thư Minh, hẳn nhất định hội tùy nàng mà đi.”

“Nhưng là sau lại Nhan Thư Minh sống được tốt lắm, cưới nữ nhân khác, hảo hảo mà quá. Đó là tiểu Linh nguyện vọng, ta biết, nhưng là ta chính là thay tiểu Linh khi bất quá, này nhân sống được tốt như vậy, như thế nào còn có thể nghĩ nàng?” Lăng Yên trong thanh âm lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, “Không nghĩ tới qua nhiều như vậy năm, một ngày này vẫn phải tới.”

Yếm đi dạo, kỳ thật cũng bất quá là gông xiềng mà thôi.

Kết quả là, vẫn là đi tới kết quả này.

Lăng Yên mi mắt run rẩy, trát đi trong mắt khí trời sương mù, nhẹ giọng nói: “Như vậy..... Cũng tốt.”

“A Tĩnh.” Trầm Ngọc đứng dậy, nhẹ nhàng cầm Lăng Yên thủ.

Lăng Yên ánh mắt cùng Trầm Ngọc đối diện, lại nói: “Từ trước ta từng thực hãm mộ bọn họ, tuy rằng ta cuối cùng là lo lắng Nhan Thư Minh, sợ hắn đãi tiểu Linh không tốt, sợ hắn phụ tiểu Linh, cho rằng tiểu Linh vì hắn hy sinh rất nhiều. Nhưng là ta còn là thực hãm mộ bọn họ, ta càng là thù Nhan Thư Minh, liền phát giác hắn đãi tiểu Linh càng tốt, ta biết bọn họ hai người là ta sách không ra.”

Thẳng đến sinh tử đưa bọn họ cấp mở ra.

Đáng tiếc Nhan Thư Minh không biết, hẳn ngay cả là đến cửu tuyền dưới, cũng tái kiến không đến Thu Linh.

Lúc trước Thu Linh nghịch thiên mà đi, tan hết tu vi trở thành phạm nhân, chính là dùng của nàng suốt đời đi đổi nhất thể làm bạn. Đối nàng mà nói, nàng sở có được chỉ có trước mắt tất cả, tái không tưởng đến.

Mà kia sau, đó là hồn phi phách tán kết cục.

Từ nay về sau, trên trời dưới đất, trong tam giới, tái vô Thu Linh người này.

Cho nên Thu Linh trước khi chết, đối hắn nói là, đã quên nàng.

“Nếu tiểu Linh còn tại..... Thì tốt rồi.” Lăng Yên sấp thanh nói.

“Ân.” Trầm Ngọc nhẹ nhàng nắm ở Lăng Yên, thấp giọng ứng đến.

Hàng năm Thu Linh ngày giỗ thời điểm, Lăng Yên đều đã đi vào nơi này, hàng năm đều đã nghĩ đến cùng nàng từ trước cùng nhau sống quá đến ngày, nhưng hôm nay, nàng lại tới không thể tiêu tan.

Nhan Thư Minh đã chết, làm cho Thu Linh lo lắng người nợ mất, từ nay về sau, này đoạn cùng nàng có liên quan chuyện xưa cũng đều mất, nàng mới chân thật cảm giác được, Thu Linh là thật tiêu thất.

Vài năm tiền sinh ly tử biệt một màn tựa hồ vừa nặng hiện tại trước mắt, Lăng Yên thùy hạ hai tròng mắt, cảm giác được bên cạnh nhân lòng bàn tay truyền tới độ ấm, lẩm bẫm nói: “Chúng ta, đem Nhan Thư Minh cùng tiểu Linh.....”

Nàng đang nói còn chưa hạ xuống, đã bị Trầm Ngọc sờ đánh gãy.

“A Tĩnh, người xem!”

Lăng Yên theo Trầm Ngọc tầm mắt nhìn lại, đã thấy kia nguyên bản trụ lúi mộ phần thượng, không biết khi nào, nhưng lại sinh ra một gốc cây gầy yếu cây giống.

Kia thụ bất quá cao nửa người, chi làm có vẻ gầy yếu không chịu nổi, lá cây ở gió đêm lý nhẹ nhàng đong đưa, toả sáng mà ra sinh cơ đem hoàng hôn đòi bại đào qua mà tấn.

Ngay tại hai người nhìn chăm chú dưới, kia nhánh cây không ngừng duỗi thân, cành lá dần dần tươi tốt mà ra, mà ngay tại một trận yên tĩnh bên trong, một chút nhẹ màu trắng tự chi đầu thổ lộ mà ra, khai thành nhu nhược tổ khiết đoá hoa.

Trong khoảnh khắc, đó là nhiều loại hoa đầy trời.

Tình cảnh này, Trầm Ngọc ngửa đầu nhìn chỉ đầu to lớn to lớn đóa hoa, thấp giọng nói:“Đây là.....”

“Lê Hoa.” Không có chút do dự, Lăng Yên mở miệng nói.

Lê Hoa nhan sắc rơi vào rồi trong mắt, Lăng Yên nghen ngào , thanh âm khinh đặc tượng là trôi nổi phía chân trời vãn:“Đây là Lê Hoa.”

Nàng vĩnh viễn cũng không hội quên, mấy vạn năm trước, nàng ở tại thần giới vãn lạc thiên tháp cạnh Lê Hoa trong rừng, lần đầu tiên nhìn thấy Thu Linh tiên tử tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nghe được hồ ly nói như vậy, Trầm Ngọc thân hình vi cương, chợt lại nói:“Loại địa phương này không nên phượng hoàng.”

“Loại địa phương này còn có hồ ly đâu, có nhất chích phượng hoàng lại có cái gì cổ quái?” Hoàn Ly nói xong lời này, rốt cuộc tự trên đầu tường nhảy xuống tới, nhẹ rơi xuống đất sau đi vào Trầm Ngọc bên cạnh, ngữ khí kỳ quái nói:“Cũng không biết là từ đâu tới phượng hoàng con, còn không hội phi, cùng cái kê đường như.”

Trầm Ngọc:“.....”

Hắn đứng dậy, tựa hồ là tính muốn vào ốc.

Hoàn Ly lại vào lúc này lại bảo ở hắn:“Người như thế nào không hỏi ta mấy ngày nay đi đâu ?”

Trầm Ngọc quay đầu, trước mắt bạch quang hiện ra, tiểu hồ ly trọng lại biến trở về nhân thân, tà tà tựa vào cạnh cửa, liếm mâu hướng tới Trầm Ngọc khẽ cười nói:“Ngày đó A Tinh đi thời điểm, ta đi theo đuổi theo ra đi.”

Không đợi Trầm Ngọc nói sau, Hoàn Ly nói tiếp:“Kỳ thật tiền một lần, nàng nói nàng sư môn giữa có việc cần rời đi thời điểm, ta cũng đi theo nàng đi, người có biết ta phát hiện cái gì sao?”

Hoàn Ly lời này nói được cổ quái, Trầm Ngọc hơi hơi nhủ mi, đạm thanh nói:“Người không nên theo dõi nàng.”

“Ta lo lắng nàng, cho nên muốn muốn cùng đi qua bảo hộ nàng, không giống như là mỗ ta phạm nhân, chỉ có thể đủ trợ mắt nhìn A Tinh đi ra ngoài.” Hoàn Ly lại là cười, hắn long long bên tai thùy hạ nhất lũ tóc dài, trong nháy mắt nói,“Người thật sự không muốn biết, ta cuối cùng phát hiện cái gì?”

Trầm Ngọc lắc đầu, bình tĩnh nói:“Nếu có chút chuyện gì, A Tinh thì sẽ nói cho ta biết.”

Nhưng mà Hoàn Ly như là không có nghe thấy hắn trong lời nói, thẳng mở miệng nói:“Ta đi theo A Tinh sau khi ra ngoài --”

Hắn cố ý kéo dài âm, Trầm Ngọc rốt cuộc vẫn là hướng hắn nhìn lại đây, trầm mặc trừng mắt hắn đem lời này nói xong.

Hoàn Ly nói:“Sau đã đem nhân cấp cùng đã đánh mất.”

Hắn hít nhất vừa cười đứng lên:“Ta nhưng là có mấy vạn năm tu vi hồ yêu, có thể theo của ta tầm mắt biến mất không thấy, người đoán nhà người A Tinh năng lực cuối cùng có bao nhiêu đại?”

Trầm Ngọc như trước vẫn duy trì kia phó thần sắc, hắn ánh mắt không hiểu nhìn chăm chăm Hoàn Ly, Hoàn Ly trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại cũng nhìn không ra người này cuối cùng là ở tự hỏi cái gì. Hai người giằng co sau một lúc lâu, Hoàn Ly rốt cuộc thở dài:“Gần nhất này An Nhạc trấn thấp phần không yên ổn, lần này ta đuổi theo A Tinh đi ra ngoài, tuy rằng đem nhân cấp cùng đã đánh mất, lại làm cho ta phát hiện càng nhiều vật có ý tứ.”

Hoàn Ly nói lời này thời điểm vẻ mặt có vẻ càng còn thật sự chút, hắn trầm giọng nói:“An Nhạc trấn thượng hơn rất nhiều yêu giới cùng Thần giới nhân, bọn họ mặc dù cất giấu, nhưng ta có thể cảm giác được đến, bọn họ đến nhân không ít, đương nhiên cũng đừng có mục đích , mà mục đích này, người đoán vậy là cái gì?”

Hoàn Ly thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói:“Ta đoán là A Tinh.”

Vẫn nghe được nơi này, Trầm Ngọc ánh mắt khẽ nhúc nhích, mới rớt cuộc đã mở miệng:“Không phải A Tinh.”

Hoàn Ly theo như lời chuyện tình, hần tái rõ ràng bất quá, hần biết những người đó là vì cái gì đến, bởi vì Ma tôn Lăng Yên bí mật ở trong này.

Trong lòng hần chắc chắn Hoàn Ly nói là sai, cũng tin tưởng Hạ Dung Tinh cùng việc này tuyệt không quan hệ, hần nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói:“Việc này cùng A Tinh không quan hệ, cùng người cũng không quan, người không cần ở A Tinh trước mặt nhắc tới.”

Hoàn Ly nhẹ nhàng nhướng mày, đối hần lần này ngôn luận từ chối cho ý kiến, nhưng không có nói thêm nữa cái gì.

.

Một khác phương, Lăng Yên rời đi kia rừng trúc sau, liền phải về đến chính mình cùng Trầm Ngọc trong nhà.

Nắng sớm dần dần trở nên chói mắt đứng lên, màu vàng dương quang tự thân sau phô sái mở ra, đem trước mắt cảnh lá cùng mặt đất đều nhiễm thượng sắc màu ấm

Nhưng mà ngay tại lần này cảnh sắc bên trong, Lăng Yên lại mất lộ ra sắc lạnh chịu đựng bước chân, giương mắt hướng An Nhạc trần phương hướng nhìn lại.

Nàng có thể cảm giác được đến, kia chỗ mơ hồ truyền tới yêu khí cùng thần lực.

Càng ngày càng nhiều cổ quái nhân hội tụ đến này hẻo lánh trấn nhỏ, mà những người này, tựa hồ cũng là theo theo nàng mà đến .

Trên đời này không có vĩnh viễn bí mật, nàng ngay cả vô cùng quý trọng chính mình cùng Trầm Ngọc ở An Nhạc trấn thượng sở trôi qua ngày, đem việc này cất giấu gạt, nhưng như trước không thể hoàn toàn tránh đi tam giới cơ sở ngầm, như vậy yên ổn mà bình thản ngày, mắt thấy sẽ thù không được .

Phía sau trong rừng đột nhiên xẹt qua thanh phong, bóng cây giữa một đạo bóng người đột nhiên hoảng ra, Lăng Yên xoay người lại, trầm giọng nói:“Thanh minh.”

Tự kia trong rừng đi ra nhân, quả nhiên là ma giới thập đại ma tướng chi nhất thanh minh, bị Lăng Yên một ngụm gọi nổi danh tự, thanh minh trừng mắt cười khổ một tiếng, cung kính nói:“Ma tôn.”

“Có cái gì đã nói đi.” Lăng Yên hiểu rõ nói.

Thanh minh lúc này gật đầu nói:“Yêu giới không biết từ chỗ nào biết được Ma tôn cùng..... Cùng một danh phẩm nhân thành thân chuyện tình, nay bọn họ đã muốn biết được các người ở An Nhạc trấn giữa, nhưng còn còn không thể xác định Ma tôn người ở nhân giới giả thân phận, cho nên bọn họ hiện tại ở trong trấn đợi, tạm thời còn không dám vọng động.”

Lăng Yên sớm biết đám kia tiểu yêu không có nắm chắc sẽ không lộn xộn, nàng nhẹ nhàng gật đầu, phục lại hỏi:“Thần giới lại là chuyện gì xảy ra?”

Thanh minh cười khổ nói:“Thần giới nghe nói yêu giới ở tra, liền cũng đi theo tra lại đây .”

Lăng Yên:“.....” Nhìn không ra kia chích tiểu Phượng Hoàng tin tức nhưng thật ra linh thông.

Nàng vận mi hướng An Nhạc trần phương hướng nhìn lại, nhưng không có lập tức mở miệng, thanh minh nhìn của nàng bóng dáng, lại hỏi:“Ma tôn, thứ cho ta nói thẳng, Đường Lam kia tiểu tử thủy chung là cái.....”

“Đừng nói nữa.” Lăng Yên phát tay áo đánh gãy thanh minh trong lời nói,“Tự ta có chừng mực.”

“Nhưng là.....”

“Thanh minh.” Lăng Yên gọi trụ đối phương tên, thanh minh sắc mặt xanh mét, tựa hồ là có chút không hòa giận, Lăng Yên lại đem mi phong khinh chơn, thần nhiên nở nụ cười:“Hôm nay ta nghĩ thông một sự tình.”

Thanh minh thu hồi mới vừa rồi thất thố thần sắc, than nhẹ một tiếng, chờ Lăng Yên tiếp tục nói tiếp.

Lăng Yên vì vậy nói:“Cùng Đường Lam cùng một chỗ là của ta quyết định, lúc trước ta nếu cùng hần thành thân, tương lai sẽ cùng nhau đi xuống đi. Mặc kệ tương lai sẽ phát sinh cái gì, đối mặt cái gì, ta cũng sẽ không hối hận hôm nay quyết định.” Lăng Yên còn thật sự nói xong lời này, lại tiện đà lại cười khẽ lên, nàng đang nói chợt vừa chuyển, nghiêm nghị nói:“Lúc trước bị tam giới đuổi giết, như vậy trường ngày ta đều quá xuống, nay lại bị cho là cái gì.”

Thanh minh kinh ngạc nhìn trước mắt Ma tôn đại nhân, thật lâu sau sau, rớt cuộc vẫn là hít một tiếng, tùy ý lại nhin không được cười rộ lên, bắt đầu đi nói:“Ma tôn, lúc trước Thu Linh chuyện tình, người chẳng lẽ còn không có hiểu được sao, nhân ma thù đồ.....”

“Ta xem thật sự hiểu được.” Nghe thấy thanh minh nhắc tới Thu Linh, Lăng Yên ánh mắt trở nên nhu hòa lên, nàng không khỏi hồi đầu, hướng tới kia phía sau u tĩnh cánh rừng nhìn lại, mơ hồ gian tựa hồ vẫn có thể tự trong rừng trong bóng tối thấy khó phân tuyết trắng Lê Hoa.

Nàng thấp giọng nói:“Bọn họ tốt lắm”

Nay tốt lắm, tương lai cũng sẽ tốt lắm

Thanh minh bắt giác sùng sốt:“Ma tôn đại nhân?”

Lăng Yên lắc đầu, chưa từng có nhiều giải thích, chích tiếp theo lại phân phó nói:“Ta muốn đi trở về, yêu giới cùng Thần giới nay còn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ muốn tra được ta cùng Đường Lam thân phận cũng không phải kiện chuyện dễ dàng, ta đồ muốn nhìn bọn họ có cái gì năng lực.” Nàng như vậy nói xong, mục sắc hơi trầm xuống, tiện đà lại âm thanh lạnh lùng nói:“Ngươi về trước Ma giới, thông tri Ô Dạ, thần yêu hai giới nếu dám đến nơi này giương oai, chúng ta nên cho bọn hắn điểm giáo huấn mới là.”

Nghe Lăng Yên nói như vậy, thanh minh ngữ khí làm như có chút kinh ngạc, lại có chút hưng phấn:“Ma tôn đại nhân, đây là muốn..... Chuẩn bị động thủ?”

Lăng Yên khẽ hừ nhẹ một tiếng, buồn cười nói:“Đúng vậy, ngươi không phải đã sớm muốn đánh nhau một trận sao?”

Tự trước một đời Thần tôn thanh quang biến mất sau, Thần giới liền gặp phải rất nhiều sự tình, những năm gần đây Lăng Yên cũng không nguyện thừa dịp lúc này tiến công Thần giới, mà yêu giới cũng xưa nay tránh mũi nhọn, cũng không dám cùng Ma giới chống lại, cho nên những năm gần đây, Ma giới bên trong khả xem như bình tĩnh cực, hiểu chiến Ma giới mọi người nhóm tại đây dài dòng một đoạn trong thời gian mặt, nói chuyện phiếm trong lời nói đề cũng đã muốn từ hôm nay đánh mấy tràng cái, chém vài người, lại chiết mấy bả đao, biến thành hôm nay ăn cái gì vậy, trong thành nhà ai cô nương lại coi trọng ai, nhà ai lại sinh tiểu hài nhi đăng đăng.

Nặng nề nhiều lắm năm, thanh minh đều buồn mau mốc meo , chợt nghe thấy Lăng Yên lời này, không khỏi hai mắt lập tức sáng đứng lên:“Ta..... Ta cái này đi thông tri Ma giới mọi người!”

“Hào.” Lăng Yên môi bạn cũng hiện lên ý cười, nàng lại lần nữa hướng An Nhạc trấn phương hướng đi đến, trên mặt ý cười không giảm.

Ma giới yên lặng lâu như vậy, tựa hồ thần yêu hai giới đều đã muốn quên , Ma tôn Lăng Yên chưa bao giờ là cái gì hảo trêu chọc nhân.

Nếu bọn họ trêu chọc đi lên, vậy cũng chớ trách nàng không khách khí .

Thanh minh sau khi rời khỏi, Lăng Yên cũng thu liễm sở hữu hơi thở, một lần nữa khôi phục thành một cái nhìn như thông thường phạm nhân Hạ Dung Tĩnh, nàng ở An Nhạc trấn đầu đường đi qua mà qua, bốn phía trên đường phố vẫn như cũ giống như ngày xưa vậy náo nhiệt, chính là bên đường tiểu than thượng, từ lâu đại đường trung, đều nhiều hơn rất nhiều xa lạ gương mặt, nàng một đường không nói gì tiêu sái đi qua, cũng không từng có nhiều người xem liếc mắt một cái.

Theo sau, nàng về tới nhà mình tiểu viện trước cửa.

Tiểu viện đại môn là rộng mở , Lăng Yên nâng tiến bước đi, phòng trong Trầm Ngọc nghe thấy tiếng vang, lập tức liền hồi đầu nhìn lại đây, hướng nàng loan mầu cười yếu ớt nói:“Ngươi đã trở lại.”

Nhìn người này ý cười, tâm tình tựa hồ cũng tốt lên, Lăng Yên ngăn ngại quên viện ngoại hỗn loạn đấu tranh, giờ khắc này chích đem chính mình hãm tại đây trong ôn nhu mặt, nàng đi theo cười đáp:“Àn, đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

C hường 47

Nay An Nhạc trấn, đối với rất nhiều người mà nói là cái cực không bình tĩnh chỗ, nhưng đối với Lăng Yên cùng Trầm Ngọc mà nói, lại cùng ngày xưa cũng không có cái gì khác biệt.

Tự ngày ấy theo trong rừng trúc trở về, đã qua đi mười ngày qua thời gian.

Tại đây một đoạn trong thời gian, hai người như trước giống như từ trước bình thường nhàn nhã quá ngày, hai người đều cảm giác được bốn phía hỗn loạn cô quái hơi thở, ma khí yêu khí cùng tiên khí quanh quẩn ở toàn bộ An Nhạc trấn bên trong, này chỗ xa xôi liền ngay cả đi ngang qua lữ nhân cũng thập phần thừa thốt trấn nhỏ, lần đầu có như vậy khai tam giới đại hội rầm rộ.

Lăng Yên theo ngoại ô giáo hoàn Bộ Duyên Khê kiểm pháp trở về, lại lần nữa che giấu tung tích hòa khí tức, khôi phục Hạ Dung Tĩnh bộ dáng.

Sắc trời đã muốn có chút chậm, qua đường người đi đường đều có chút không yên lòng bộ dáng, Lăng Yên bắt quá vừa thấy, liền phán đoán ra đang nàng bên trái trái qua kia chọn ăn vật tiểu thương, kỳ thật là cái tiểu yêu nguy trang mà thành, mà theo nàng tiền phương vội vàng mà qua người đi đường, còn lại là Thần giới một gã tiểu tiên. Coi hẳn thực lực hôm nay, phải những người này nhìn ra đến dễ như trở bàn tay, nhưng trong lòng nàng cũng thập phần rõ ràng, này trong trấn sở cất giấu nhân xa xa không chỉ như thế.

Biến hóa thuật vốn là cái thập phần phiền toái gì đó, thực lực một khi đến thập đại ma tướng đám người tiêu chuẩn, liền ngay cả nàng cũng vô pháp dễ dàng đưa bọn họ nguy trang cấp nhận đi ra. Lúc trước nàng có thể nhận ra thanh minh đám người nguy trang, cũng bắt quá là vì đối với các nàng quá mức quen thuộc mà thôi.

Bắt quá ngay cả là như thế này, Lăng Yên như trước cũng không như thế nào lo lắng, dù sao nàng nay cất giấu thân phận cùng tướng mạo, trừ bỏ thanh minh đám người, ai cũng nhận thức không ra nàng đến, những người này thích ngoạn loại này cổ quái thay đổi trang trò chơi, ở trong này thủ chờ, như vậy nàng liền bởi bọn họ vui đùa một chút, xem bọn họ cuối cùng có thể đợi đến khi nào thì.

Nàng như vậy nghĩ, lại quải quá một cái phổ hạ, đến một chỗ tửu lâu giữa.

“Kính thúc, còn tại việc sao?” Lăng Yên vào cửa sau, hướng tới chường quầy hoán một tiếng.

Tửu lâu lão bản kính thúc là cái cao trắng trung niên hán tử, lúc này hẳn đang ở cùng một khác danh thương nhân bộ dáng trẻ tuổi nhân trò chuyện với nhau, nghe thấy Lăng Yên lời này, không khỏi liệt miệng nở nụ cười:“A Tĩnh a, lại đây mua rượu?”

“Ân, lão bộ dáng.” Lăng Yên gật đầu, chợt vừa tựa như là lơ đãng hướng mới vừa cùng lão bản nói chuyện với nhau thương nhân nhìn lại.

Lão bản xoay người sang chỗ khác lấy rượu, hợp thời trẻ tuổi thương nhân cũng đang hướng Lăng Yên nhìn qua, hẳn hơi hơi hướng Lăng Yên gật đầu cười, sau đó chớp mắt vài cái tỉnh.

Lăng Yên:“.....”

Ngay tại hai người đối diện lúc này, kia tửu lâu lão bản đã muốn từ bên trong đi ra, trong tay mang theo một cái tiểu vò rượu nói:“Không nghĩ tới A Tĩnh người một cái cô nương gia đối rượu nhưng thật ra không hề thiếu nghiên cứu, chúng ta nơi này rượu ở toàn bộ trấn trên đều cũng có danh khí, người tin người hỏi một chút bọn họ.” Hẳn như vậy nói xong, chỉ chỉ đường trung những khách nhân.

Vài tên khách nhân cùng Lăng Yên cũng đều là lẳng giềng, thập phần quen thuộc, liền cũng đi theo trêu ghẹo đứng lên, Lăng Yên cùng bọn họ lại vui đùa vài câu, thế này mới mang theo vò rượu ly khai.

Đi ra tửu lâu hết sức, nàng hồi đầu lại đi mới vừa rồi thương nhân kia nhìn lại, chỉ thấy thương nhân kia hướng tới nàng cười khổ đứng lên, vì không thể nhận ra lắc lắc đầu.

Lăng Yên trong mắt xẹt qua mỉm cười, lập tức không có nói thêm nữa, chích tiếp theo hướng nhà mình đi đến.

Mới vừa rồi người nọ tuy rằng thay đổi diện mạo, nhưng hẳn một phen biểu tình, nhận thức kêu Lăng Yên đưa hắn cấp nhận thức đi ra, người nọ đứng là phía trước nàng phản phô làm cho trở lại Ma giới đi thông tri Ô Dạ đám người thanh minh.

Thanh minh nếu cái trang tiến nhập An Nhạc trấn giữa, thuyết minh Ma giới chân chính chiến lực cũng đã muốn đến.

Sự tình nhưng thật ra càng ngày càng thú vị, Lăng Yên khoe môi vi kiêu, trong lòng nghĩ, cũng không biết rốt cuộc sẽ là phương nào nhân động thủ trước.

Bắt quá này cũng không là sự tình khẩn yếu, Lăng Yên cho tới bây giờ cũng không là sợ phiền phức nhân, thật muốn đánh đứng lên nàng cũng sẽ không bại bởi người nào.

Nay quan trọng nhất chuyện tình, là Đường Lam còn tại trong nhà chờ nàng.

Lăng Yên nhanh hơn bước chân, lại theo một đám biến ảo đã lớn yêu ma trước mặt mặt không đổi sắc đi qua mà qua, rất nhanh liền về tới nhà mình tiểu viện.

Bước vào đại môn, đầu tiên nghênh đi ra cũng không là Đường Lam, mà là kia chích tiểu hồ ly.

“A Tĩnh.” Tiểu hồ ly Hoàn Ly lại hóa thành nhân thân, lúc này chính ý ở cạnh cửa lặng yên không tiếng động cười, chờ Lăng Yên đến gần hẳn mới híp mắt nhanh thành Lăng Yên trong tay này nọ nói:“Riêng cho ta mua?”

“Không phải người.” Lăng Yên một phen tránh được sẽ phác tới được Hoàn Ly, ngược lại nói:“Đường Lam đâu?”

Lăng Yên vẫn cảm thấy, Hoàn Ly lúc trước nhất định là bị tại kia đáy giếng hạ quan lâu lắm, trong ngày thường đi lại quá ít, cho nên mới hội đường thành nay loại này không thể nào tốt thói quen. Hẳn mặc kệ là biến thành người bộ dáng vẫn là biến thành hồ ly bộ dáng đều là một bộ dày bộ dáng, hồ ly thời điểm là nằm úp sấp, mới đầu Lăng Yên còn tưởng rằng hắn là bị thương cho nên mới suốt ngày lý ghé vào trên giường. Đến sau lại mới phát hiện, hẳn thương kỳ thật sớm thì tốt rồi, chính là lười động mà thôi.

Liền đã lớn về sau cũng là giống nhau, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm cũng không ngồi, liền ngay cả thời điểm, cũng sẽ chung quanh tìm này nọ dựa vào, tỷ như hiện tại.

Mắt thấy Hoàn Ly quần áo bán sườn hướng chính mình dựa vào lại đây, Lăng Yên thân thủ nhanh nhẹn lại đi bên cạnh na hai bước, nhướn mày nói:“Ngươi nếu là đứng không vững, liền chính mình trở về nhà đi ngủ thấy.”

Hoàn Ly dài nhỏ ánh mắt hơi hơi híp, có chút không thú vị dường như thở dài, ngược lại chỉ vào phòng bếp bên kia nói:“Người nọ đang muốn thay ngươi ngao canh đâu, ngươi mau chân đến xem sao?”

Lăng Yên nghe lời này, nhìn không được lắm bầm nói:“Thật sự?”

Hoàn Ly chọn ánh mắt, không nói chuyện, Lăng Yên tắc chính mình đi vào.

Nhưng mà chính như đồng Lăng Yên thân là Ma tôn, căn bản sẽ không nấu cơm bình thường, Trầm Ngọc thân là Thần tôn, tự nhiên cũng căn bản sẽ không ngao canh. Cũng may bọn họ hai người tuy rằng sẽ không, nhưng là đối với làm bộ làm tịch loại chuyện này vẫn là thập phần thành thạo, Trầm Ngọc từ nhỏ liền dưỡng thành mặt không đổi sắc thói quen, liền liên thủ đầu thả bán bình muối tiến canh lý cũng là không hoảng hốt bất loạn, mà Lăng Yên tắc bày ra thường xuyên xuất nhập phòng bếp tư thế, nghiêm trang hạt chỉ huy, hai người ở tại trừ phòng lung tung giáo hợp nửa canh giờ sau, rốt cuộc ngao ra nhất oa nùng trù mà mang theo mùi canh cá.

Đang cầm bảo bối dường như đem canh cá cấp phùng đi ra, hai người lập tức đã đem Hoàn Ly cấp kêu lại đây, muốn hấn ném thử bọn họ sở ngao đi ra canh.

Hoàn Ly nhìn này canh nhan sắc, nhìn không được hoài nghi nói:“Này ngoạn ý thật có thể uống?”

“Đường Lam lam, tự nhiên là uống ngon.” Lăng Yên ngữ khí chút chân thật đáng tin.

Trầm Ngọc bị nằng như vậy khoa, không khỏi có chút thật xin lỗi, trong nháy mắt cười đáp:“Ta là chiếu A Tinh giáo làm.”

Hai người đối diện một lát, lại cùng khi đem ánh mắt chuyển hướng Hoàn Ly, hai người trong mắt đều lóe ra tinh tinh lợm lợm chờ mong.

Hoàn Ly nhúu mày, múc một muỗng canh cá bỏ vào trong miệng.

Trầm mặc sau một lát, Hoàn Ly thần sắc bình tĩnh buông thìa, gật đầu nói:“Hương vị còn đi.”

Thân là một cái bị nhốt tại đáy giếng tam vạn nhiều năm hồ ly tinh, Hoàn Ly sớm đã đã quên nhân gian thức ăn cuối cùng là cái mùi vị gì, hấn vừa từ lúc tỉnh bên trong đi ra mà bắt đầu ở Lăng Yên cùng Trầm Ngọc trong nhà cợ cơm, ăn cũng đều là Lăng Yên sở làm ra đến loạn thất bát tao gì đó, khẩu vị bị rèn luyện đến trình độ này, cũng thật sự phân không ra cái gì là hảo cái gì là xấu.

Vì thế ba người thật vui vẻ ăn đứng lên.

Vừa vận lúc này Bộ Duyên Khê theo cách vách lại đây, không khỏi hiếu kỳ nói:“Các ngươi hôm nay ăn cái gì?”

Hoàn Ly chỉ bắt tay vào làm nói:“Canh cá, ngươi muốn uống một ít sao?”

Bộ Duyên Khê sắc mặt như lâm đại địch, vội vàng lắc đầu.

Hấn cũng từng không biết trời cao đất rộng tới đây cợ quá cơm, chờ hấn phát giác nhà này đồ ăn bên trong tràn ngập một cỗ quỷ dị hương vị sau, hấn liền cũng không dám nữa thử.

Bộ Duyên Khê vì thế ngoạn ngoạn ở bên cạnh ngồi xuống, quay đầu hướng bên kia ba người nói:“Các ngươi có hay không cảm thấy, gần nhất trong trấn mặt có điểm cổ quái?”

Nhân hấn những lời này, bên kia thần ma yêu ba người đều dừng động tác, sôi nổi còn thật sự thần sắc hướng Bộ Duyên Khê nhìn qua.

Bộ Duyên Khê lập tức bị tam ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, nhìn không được sờ sờ mặt nói:“..... Như thế nào?”

Ba người các hoài tâm sự, trong lòng tự nhiên đều biết này trong trấn cổ quái cuối cùng là cái gì, nhưng cũng đều nghĩ đến người bên ngoài cũng không rõ ràng. Trảng gian đột nhiên yên tĩnh lại, cuối cùng rốt cuộc vẫn là Lăng Yên trước buông xuống trong tay này nọ, khẽ cười nói:“Làm sao có cổ quái?”

Bộ Duyên Khê nghe nằng mở miệng hỏi, lúc này ho nhẹ một tiếng, thần bí nói:“Các ngươi không cảm thấy, gần nhất trấn trên nhân thay đổi hơn sao?”

“Đúng vậy.” Hoàn Ly miễn cưỡng lên tiếng, cũng là đang chờ Bộ Duyên Khê kế tiếp trong lời nói.

Bộ Duyên Khê vì thế lại nói:“Ta tuy rằng tu vi không được tốt lắm, nhưng là cũng học quá một ít này nọ, biết này phụ cận khẳng định có cái gì cổ quái.” Hấn vận mi, rất nhanh làm ra phán đoán nói:“Ta xem, trấn chúng ta thượng nhất định có yêu tà quỷ phá.”

“Phải không?” Trầm Ngọc nhẹ nhàng nói câu, tựa hồ có chút không yên lòng.

Bộ Duyên Khê lắc lắc đầu, đang muốn nói sau, bên cạnh Hoàn Ly lại nhìn không được nở nụ cười, mọi người đem tầm mắt dừng ở trên người hắn, hắn quơ quơ khinh bạc ống tay áo, chỉ vào chính mình nói: “Trước mặt ngươi không phải có nhất chích yêu quái sao?”

Bộ Duyên Khê ngẩn ra, chợt hai tròng mắt vì lượng nói: “Đúng rồi, chẳng lẽ nói, này yêu quái là vì ngươi tới ? Ngươi là không phải đặc tội không ít người?”

Hoàn Ly khoe môi ý cười dần dần phai nhạt đi xuống, hắn khinh mạn “A” một tiếng, lắc đầu nói: “Ta cả ngày lý đãi ở đây giếng hạ, có thể được tội người nào?”

Bộ Duyên Khê thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, “Vậy hắn là.....”

Không đợi Bộ Duyên Khê đem nói cấp nói xong, Hoàn Ly lại từ từ nói: “Bất quá cha ta nhưng thật ra đặc tội không ít người.”

“.....”

Bộ Duyên Khê khẩn trương hướng Lăng Yên cùng Trầm Ngọc nhìn lại, kinh ngạc nói: “Kia..... Vạn nhất những người đó thật là vì tiểu hồ ly đến làm sao bây giờ? Chúng ta có phải hay không phải hắn là trốn một chút?”

Nhưng mà hắn như vậy nói xong, mới phát giác Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người thần sắc cũng không đại thích hợp.

Trầm Ngọc ánh mắt trầm tĩnh, không có đáp lại, mà Lăng Yên lại xoa xoa mi giác, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Trong khoảng thời gian này bọn họ đều tự nhớ kỹ đáy lòng chuyện tình, đều biết thần ma yêu tam giới cuối cùng là vì cái gì mà đến, nhưng cũng bởi vậy, xem nhẹ một khác kiện thập phần chuyện trọng yếu.

Tiểu hồ ly Hoàn Ly là trước một đời Yêu vương Hoàn Tô con trai, lần này yêu giới mọi người hội tụ ở An Nhạc trấn thượng, tuy rằng không thể phát giác Thần tôn cùng Ma tôn hơi thở, không thể đưa bọn họ cấp nhận ra, nhưng đối với bọn họ mà nói, muốn phát hiện một cái chút không có che giấu chính mình hơi thở hồ ly tinh, cũng là nhất kiện thập phần chuyện dễ dàng.

Đối Yêu vương mà nói, ở giải quyết Ma tôn sự tình đồng thời, trước giải quyết này chích tiểu hồ ly, tuyệt đối là nhất kiện thập phần có tất yếu chuyện tình. Tiểu hồ ly ở trong này đợi nhiều như vậy thời gian, đến lúc này cũng nên bị nhân cấp tìm được rồi.

Tựa hồ là vì xác minh hai người đáy lòng cân nhắc, bất quá trong thời gian thật ngắn ngủi, chỗ ngồi này không coi là rộng mở tòa nhà bên trong, đột nhiên tự đại ngoài cửa xông vào đông nghìn nghịt một số lớn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Đây là?!” Mắt thấy nhóm người này nhân vậy đi lên, Bộ Duyên Khê trước hết nhảy dựng lên, đề phòng nhìn bọn họ.

Này đàn đột nhiên xâm nhập nhân thoát nhìn cũng bất quá là người thường bộ dáng, nhưng trên người đã có một cỗ không hiểu sát khí, hắn cẩn thận răng, vội vàng đi qua đi đem Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người che ở phía sau, giận tái mặt hướng tới đám kia nhân nói: “Các ngươi muốn làm cái gì?”

Đám kia nhân tựa hồ không có muốn ý lên tiếng, chích đưa bọn họ mấy người bao quanh vây quanh, Bộ Duyên Khê còn muốn hỏi lại, đã thấy đám kia nhân phía sau đột nhiên có động tĩnh, một gã cao lớn trắng hán tự đám người phía sau đã đi tới. Người nọ màu da có chút cổ quái, trên người làn da coi như sinh một tầng lân giáp dường như. Còn lại nhân ở trước mặt của hắn có vẻ thập phần thấp bé, hắn một phen đẩy ra bên cạnh nhân, dương cầm hướng trong viện nhân nói: “Tiểu hồ ly, quả nhiên là ngươi.”

Bộ Duyên Khê sắc mặt khẽ biến, mắt thấy tình hình không đúng vừa muốn rút kiếm, nhưng mà bên kia Hoàn Ly lại đột nhiên đứng lên, bình tĩnh đem Bộ Duyên Khê cấp đỡ lên phía sau.

Thu hồi trong ngày thường kia phó dày bộ dáng, Hoàn Ly cười lạnh một tiếng, hướng người nọ nói: “Bằng các ngươi những người này, đã nghĩ đối phó ta?”

“Ngươi tuy là Hoàn Tô con trai, so với cha ngươi kém xa.” Người nọ cười lạnh một tiếng, cũng không có quá nhiều vô nghĩa, ngược lại hướng tới bên cạnh mọi người nói: “Tróc nhân!”

Hoàn Ly thực lực không thể khinh thường, nếu không có như thế, lúc trước Yêu vương Phi Ảnh cũng sẽ không tiêu phí nhiều như vậy tâm tư phải hấn trấn áp tại kia đáy giếng hạ, nhưng vì đối phó này hồ ly, yêu giới cũng là sớm có chuẩn bị.

Bất quá liếc mắt một cái, Lăng Yên liền nhìn ra tới đây người thân phận.

Người này danh gọi Hồng Dực, chính là yêu giới bên trong tứ đại hộ pháp chi nhất, chân thân chính là một cái vạn năm cự蟒, thực lực rất mạnh, mà hấn thuộc hạ sở mang cũng là yêu giới bên trong tinh nhuệ. Đối mặt đối thủ như vậy, Lăng Yên tự nhiên là không sợ chút nào, nhưng ở nàng xem đến, trước mắt tiểu hồ ly chỉ sợ cũng không như vậy thoải mái có thể ứng phó rồi.

Hoàn Ly vừa tự đáy giếng hạ phá vỡ phong ấn đi ra, phía trước lại giao chiến bị trọng thương, ngoại thương tuy rằng tốt lắm, nhưng nội bộ vẫn như cũ chưa từng hoàn toàn phục hồi như cũ, muốn cùng yêu giới hộ pháp đối chiến, thật sự là có chút miễn cưỡng.

Lăng Yên trong lòng đang tính toán kế tiếp phải như thế nào ứng đối, liền gặp Hoàn Ly đưa bọn họ cẩn thận ngăn ở phía sau, hướng tới kia một đám yêu vật chậm rãi đi rồi đi qua.

Hoàn Ly này phiên động tác kêu Hồng Dực thấy rất rõ ràng, hấn mi phong một điều, lúc này đối phía sau mọi người nói:“Xem ra mấy người kia cùng hấn quan hệ không sai, trước đem bọn họ bắt lại!”

Vì thế mọi người nhất ủng mà lên, Hoàn Ly tuy rằng năng lực không nhỏ, nhưng nề hà vết thương cũ chưa lành vừa muốn cố còn lại mọi người, trong chốc lát, cũng đã kêu yêu giới mọi người chiếm được tiện nghi, đem vài người vây quanh đứng lên.

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đều tự hoài tâm sự, không có đến tất yếu thời điểm, ai cũng không dám tiết lộ thân phận của mình, hai người chích găt gao nắm đôi phương thủ, liêm mầu chờ này nhóm người kế tiếp động tác.

So sánh với Lăng Yên cùng Trầm Ngọc bình tĩnh, Bộ Duyên Khê liền có vẻ muốn kích động rất nhiều:“Các ngươi..... Có chuyện có thể hay không hảo hảo nói nói? Việc này theo ta không quan hệ a?!”

Cũng không có nhân để ý tới Bộ Duyên Khê trong lời nói, Hồng Dực tự mình đi qua đi, một tay lấy Bộ Duyên Khê cấp phách hôn mê đưa cho bên cạnh tiểu yêu:“Nhìn!”

Giải quyết Bộ Duyên Khê sau, Hồng Dực lại đi Lăng Yên cùng Trầm Ngọc đi qua đi, hấn ôm lấy khoe môi nở nụ cười, rút đao một phen đặt tại Trầm Ngọc trên cổ của, ngược lại hướng Hoàn Ly nói:“Là muốn ta giết hấn, cũng là ngươi ngoan ngoãn theo ta trở về?”

Hoàn Ly bên kia vừa chớp đánh văng ra một cái tiểu yêu, thấy được Hồng Dực như vậy uy hiếp, không khỏi nở nụ cười.

Hấn ung dung nhìn Hồng Dực, không chút nào để ý nói:“Ngươi giết a, này vài người theo ta lại không quan hệ, ngươi tưởng như thế nào sát liền như thế nào sát, tiểu gia ta cần phải đi trước.” Hấn như vậy nói xong, thả người nhảy lên đầu tường, liền phải rời khỏi, Hồng Dực lại trầm trầm mặt, đem kia đao lại đặt tại bên cạnh Lăng Yên trên cổ của:“Ta đây muốn giết này đâu?”

“Đừng đụng nàng.” Hấn lời vừa nói ra, còn không có được đến Hoàn Ly đáp lại, chợt nghe Trầm Ngọc trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm của truyền đến.

Lăng Yên bị nhân lấy đao đặt tại trên cổ, lại một chút cũng không có ý sợ hãi, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồng Dực xem.

Đối nàng mà nói, người này muốn thương tổn nàng có lẽ còn phải tái tu luyện cái này vạn năm, nàng sở lo lắng, chính là người này có thể hay không thương tổn được Đường Lam, nếu thật sao đến không thể không xuất thủ thời điểm, nàng ngay cả là bại lộ thân phận, cũng chỉ động thủ.

Hồng Dực nghe thấy Trầm Ngọc mở miệng, không khỏi nở nụ cười, tiếng cười lý mang theo khinh miệt ý, hấn không chút nào để ý tới này nhìn như không chớp mắt phẩm nhân, chích hướng tới trên đầu tường Hoàn Ly nói:“Ngươi cuối cùng muốn hay không người này tánh mạng?”

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi hội trở về với ngươi?” Hoàn Ly thu lại ý cười, thanh âm cũng đi theo trầm xuống:“Trở về với ngươi ta cũng sống không được, ngươi cho dù giết nàng ta cũng sẽ không theo các ngươi trở về, các ngươi muốn giết cứ giết, chẳng qua --”

Hoàn Ly đáy mắt xẹt qua chợt rồi biến mất sát ý, nhẹ giọng nói:“Bọn họ nếu đã chết, các ngươi cũng đừng nghĩ còn sống.”

Trong lúc nói chuyện, Hoàn Ly đã muốn vạn người hướng tới này chỗ đánh tới, hấn động tác tàn nhẫn sắc bén, quả nhiên là liêu lĩnh muốn thủ Hồng Dực tánh mạng!

Hồng Dực sắc mặt phát lạnh, biết này tiểu hồ ly là nổi lên sát niệm, hấn đem trước người Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người hướng đám kia tiểu yêu phía sau đẩy đi, cười lớn liền hướng rút đao hướng Hoàn Ly đón đi qua, hai người đều là đứng đầu cao thủ, ra tay hết sức đó là một trận cuồng phong loạn trào, thổi quét toàn bộ tiểu viện!

“A Tinh!” Bên kia Trầm Ngọc bị Hồng Dực đẩy, nhìn xem đứng vững bước chân liền đi phù Lăng Yên.

Lăng Yên nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ chính mình vô sự, hai người một đạo hướng bên kia giao chiến nhân nhìn đi qua.

Thân là yêu giới hộ pháp, Hồng Dực thực lực tất nhiên là không cần nhiều lời, Lăng Yên trong lòng thập phần rõ ràng, cho dù là thập đại ma tướng ở

trước mặt của hắn cũng muốn ném chút khổ sở, nhưng mà đối diện Hoàn Ly cũng là kẻ Lãng Yên không khỏi kinh ngạc. Hoàn Ly thân pháp kỳ dị, thoát nhìn coi như không hề kết cấu, nhưng ý vào tự Hoàn Tể trên người thừa kế tiên thiên yêu lực, bác mệnh gian ra tay tàn nhẫn bắt lưu đường sống, đúng là chút không rơi hạ phong.

Một lát giao thủ qua đi, Hoàn Ly trên người áo trắng dính máu, lại thêm thượng vài đạo miệng vết thương, nhưng kẻ tiếp bại lui, cũng là Hồng Dực.

Hồng Dực dĩ nhiên nhìn ra Hoàn Ly càng đánh càng hăng thế, không khỏi lui lại mấy bước, lúc này làm hạ phán đoán, hồi đầu đối phía sau vài tên tiểu yêu nói:“Các ngươi mang theo nhân đi!”

Vài tên tiểu yêu vội vàng lên tiếng trả lời, bắt Lãng Yên cùng Trầm Ngọc liền ra bên ngoài mặt thối lui, Hoàn Ly thấy thế liền chỗ xung yếu lại đây cứu người, lại bị Hồng Dực một phen ngăn cản đường đi. Hồng Dực trường đao thoắt qua Hoàn Ly mặt, lạnh lùng nói:“Muốn cứu người, sẽ trấn đông trên núi, chúng ta Yêu vương điện hạ nhưng là chờ ngươi hồi lâu !”

Hắn như vậy nói xong, trong tay toàn khí lực trường đao lại là chém ngang mà ra, đao phong bí mật mang theo yêu lực chợt tập hướng Hoàn Ly ngực bụng, Hoàn Ly vội vàng gian kham kham né qua, chờ nếu truy nhân, cũng đã không còn kịp rồi.

Trong viện tiểu yêu đều rời đi, liên quan đem Lãng Yên Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê ba người cũng nhất tịnh mang đi. Hoàn Ly mất lộ ra ngoan sắc, cương ở tại chỗ, nhìn mới vừa rời những người đó phương hướng ly khai, thật lâu sau mới quay lại thân đến, bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

.

Trên thực tế đối với Lãng Yên cùng Trầm Ngọc mà nói, muốn rời đi nơi này tất nhiên là thập phần đơn giản, nhưng bọn hắn hai người đều không ra tay, thứ nhất là không muốn ở phía sau ở đối phương trước mặt của tiết lộ thân phận, thứ hai cũng là muốn biết rõ ràng những người này cuối cùng phải bọn họ đưa chạy đi đâu, này đó yêu vật lại cuối cùng muốn làm cái gì.

Không nghĩ tới bọn họ một đường đi tới, lại phát giác bọn họ sở đến địa phương thập phần quen thuộc.

Bọn họ sở bị bắt đến địa phương, đúng là lúc trước bọn họ mới quen là lúc bị giam giữ yêu quái doanh trại.

Lúc trước kia trên đỉnh núi yêu quái bị đuổi đi sau, kia doanh trại cũng không có người đi để ý tới, thật không ngờ khi cách mấy tháng, vừa lúc lại phải thượng công dụng, lần này yêu giới lại lần nữa đi vào An Nhạc trấn, sở dĩ vẫn là này chỗ doanh trại.

Đám kia nhân rất nhanh đem Lãng Yên Trầm Ngọc đám người ném vào sơn động trong phòng giam mật, lại khóa kỹ lưới sắt lan, trong lúc này lý, Hồng Dực vẫn đứng ở lao ngoại nhìn chăm chăm hai người, một bộ nếu có chút dám chiêu thân sắc.

Một gã tiểu yêu khóa kỹ cửa lao, hồi đầu hướng Hồng Dực nói:“Hồng Dực đại nhân, kia..... Kia chích hồ ly thật sự sẽ đến cứu người sao?”

Hồng Dực phát ra một đạo hừ lạnh, thân nhiên nói:“Ngươi không thấy được vừa rồi kia hồ ly biểu tình?”

“Kia hồ ly..... Vì cái gì hội che chở này đó phạm nhân?” Tiểu yêu thập phần khó hiểu.

Hồng Dực làm ra thấy nhưng không thể trách bộ dáng nói:“Kia tiểu tạp chủng che chở cái phạm nhân tính cái gì?” Hắn nói tới đây, đem ngữ thanh một chút, ngược lại như là nhớ tới cái gì việc vui giống nhau bật cười:“Tiền trận không phải còn nghe nói, kia Ma tôn Lãng Yên gả cho cái thể gian nam tử sao, thật sự là cười nhạt người.”

Nghe thấy lời này, Hồng Dực trước mặt tiểu yêu cũng là không nhịn xuống cười vang lên, nở nụ cười một trận sau, Hồng Dực đột nhiên nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên một phen đặt tại kia tiểu yêu trên vai.

“Hồng Dực đại nhân?” Tiểu yêu vội vàng hỏi.

Hồng Dực nhướng mày, trầm mặt nói:“Ta đột nhiên nghĩ tới cái biện pháp.”

“Chúng ta lần này đến An Nhạc trấn bên trong tìm nửa tháng, Ma tôn Lãng Yên không phải không chịu xuất hiện sao?” Hắn nở nụ cười một tiếng, hướng bên cạnh nhân nói:“Nếu nàng gả cái kia phạm nhân ngay tại này An Nhạc trấn lý, chúng ta đây đem An Nhạc trấn mọi người bắt lại, bên trong khẳng định có nàng muốn che chở người nọ, đến lúc đó hậu, ngươi nói nàng có chịu hay không đi ra cứu người?”

Kia tiểu yêu nghe nói lời ấy, không khỏi mở to hai mắt nhìn, Hồng Dực vừa cười:“Nàng muốn quá yên ổn ngày, ta nhưng thật ra muốn nhìn nàng như thế nào yên ổn quá đi xuống.” Nói xong lời này, Hồng Dực liền lập tức đem việc này hướng bên cạnh tiểu yêu phân phó đi xuống, tiểu yêu vội vàng gật đầu, Hồng Dực hồi đầu lại cuối cùng nhìn lao trung đóng cửa nhân liếc mắt một cái, không tái để ý tới, chích thẳng xoay người đi ra sơn động.

Ở lao trung thấy tất cả Ma tôn cùng Thần tôn:“.....”

Đội đến những người đó đều sau khi rời khỏi, trong sơn động chỉ một thoáng lại yên tĩnh lại.

Lãng Yên ngồi ở góc tường chỗ, thùy mục tĩnh tư, chưa phát một lời.

Mới vừa rồi Hồng Dực nói những lời này, nàng nghe được một chữ không lậu, mà trong này tắc nói lên nàng cùng một danh thể gian nam tử thành thân chuyện tình.

Nàng vốn tưởng rằng yêu giới sẽ tìm được An Nhạc trấn đến, bất quá là vì nàng tiết lộ hành tung, nhưng hiện tại xem ra, sự tình chỉ sợ không có đơn giản như vậy.

Thế gian này biết Ma tôn cùng Đường Lam thành thân, chỉ có Ma giới mọi người, hiểu rõ nói nàng ở An Nhạc trấn, lại chỉ có vài tên Ma giới tướng lĩnh mà thôi, nếu là nói như vậy, Ma giới giữa rất có thể là có nội quý, đem việc này tiết lộ cho yêu giới.

Kể từ đó, sự tình thì càng thêm khó làm, cuối cùng ai sẽ là cái kia nội quý?

Lăng Yên thần sắc hơn phức tạp, vụn mị lớp học không có mở miệng, Trầm Ngọc ở bên im lặng xem nàng hồi lâu, rốt cuộc lo lắng khinh kêu:“A Tinh?”

Nghe nói này một tiếng gọi, Lăng Yên lập tức tỉnh quá thần đến, hướng Trầm Ngọc nói:“Ân?”

Đối với Trầm Ngọc mà nói, lúc này tình cảnh cũng gọi hấn trong lòng có rất nhiều suy đoán. Hấn lúc trước tuy biết ma đạo tôn Lăng Yên ở An Nhạc trấn giữa, lại như thế nào cũng không có nghĩ đến, nàng thế nhưng thành thân, còn gả cho một gã thế gian nam tử. Nay yêu giới muốn đem toàn bộ An Nhạc trấn mọi người cấp tước đứng lên, hấn tất nhiên là muốn chạy nhanh ngăn cản. Hấn biết mạng người quan trọng hơn, nay phải làm là tái tiếp tục giấu diếm thời điểm, trong lòng trầm ngâm một lát, rốt cuộc hạ quyết định quyết tâm nói:“Ta có một sự kiện tưởng nói cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

“Ân?” Đối phương khó được lộ ra như vậy ngưng trọng thần sắc, Lăng Yên tự nhiên cũng còn thật sự lên, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Trầm Ngọc con người.

Hai người ngồi ở nhà tù góc tường chỗ cỏ tranh đồng thượng, toàn bộ sơn động vừa đen vừa tối, yên tĩnh chỉ nghe nhìn thấy đối phương thanh thiên hô hấp, Lăng Yên thấy không rõ Trầm Ngọc thần sắc, liền thấp giọng, mở miệng nói:“Người nói, ta nghe.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, thật lâu sau mới nói:“Người không cần sợ, ta sẽ cứu người đi ra ngoài.”

Lăng Yên yên lặng xuống dưới, Trầm Ngọc rất nhanh lại nói:“Còn có Bộ Duyên Khê, cũng không sẽ có sự, người tin tưởng ta sao?”

Lời này nghe được Lăng Yên thanh âm nhuyền xuống dưới, nàng hàm chứa ý cười nói:“Ta tin.”

Trầm Ngọc nghe ra Lăng Yên trong lời nói có lệ, hấn lắc lắc đầu, đang muốn ra lại ngôn giải thích, Lăng Yên lại phút chốc bật cười lên.

“Làm sao vậy?” Trầm Ngọc ngăn ra, thì thảo hỏi.

Lăng Yên hướng bốn phía nhìn lại, vừa liếc nhìn nay còn hôn mê ở một bên Bộ Duyên Khê, loan mặt này cười nói:“Ta chỉ là cảm thấy, này cùng chúng ta quen biết tình hình thật sự là giống nhau như đúc.”

Trầm Ngọc nghe nói lời ấy, cũng đi theo hướng bốn phía nhìn lại, thật là giống nhau như đúc cảnh tượng, bất quá lúc trước lao trung còn giam giữ những người khác, nay lại chỉ còn lại có bọn họ ba người. Hấn nhìn đến nơi này, bất giác cũng hơi hơi mím môi, môi bạn giờ lên như có như không ý cười.

Lăng Yên lời kéo hấn cổ tay áo, nói tiếp:“Lần đó người cũng nói với ta, sẽ có người tới cứu ta, làm cho ta đừng sợ.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, liền nghe Lăng Yên lại nói:“Kỳ thật ta một chút còn không sợ.”

“Chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta nên cái gì còn không sợ.” Lăng Yên thì thảo nói một câu nói,“Chúng ta khẳng định có thể đi ra ngoài.”

Đối với Lăng Yên mà nói, coi hấn tài cán vì, hiện tại trận này cảnh xác thực không có gì hay sợ, nàng muốn từ nơi này đi ra ngoài tái đơn giản bất quá, nàng duy nhất sợ bất quá là Trầm Ngọc gặp chuyện không may mà thôi, cho nên nàng mới có thể nói ra này lời nói đến.

Chẳng qua, bây giờ còn không phải nàng mang Trầm Ngọc rời đi thời điểm, nàng cần một thời cơ, một cái đem yêu giới một lưới bắt hết thời cơ, cho nên tại kia phía trước, nàng vẫn không thể ra tay.

Hai người nói chuyện với nhau đến tận đây, bên cạnh đột nhiên truyền đến một đạo mơ hồ rên rỉ, Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hướng bên kia nhìn lại, liền

gặp lúc trước té trên mặt đất Bộ Duyên Khê xoa xoa ánh mắt, chống đỡ thân mình ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt hướng bọn họ nhìn lại:“Nơi này..... Là làm sao?”

Trầm Ngọc cuối cùng dừng trong lời nói đầu, bất đắc dĩ ngồi trở lại chỗ cũ, Lăng Yên tắc khẽ cười một tiếng, hướng Bộ Duyên Khê giải thích nói:“Nhà tù.”

.

Ngay tại Lăng Yên cùng Trầm Ngọc bị nhốt ở lao trung thời điểm, toàn bộ An Nhạc trấn đã muốn loạn làm một đoàn.

Hồng Dục làm hạ sau khi quyết định, quả thực mệnh thuộc hạ tiểu yêu bắt đầu ở trong trấn chung quanh nắm lên người đến, mà đúng lúc này, Thần giới cùng Ma giới cũng đồng dạng loạn cả lên.

Đối với yêu giới hành động, thần ma hai giới tự nhiên sẽ không ngồi yên không để ý đến, nhưng mà khi bọn hắn muốn trung cầu Thần tôn cùng Ma tôn ý kiến thời điểm, bọn họ mới phát giác một cái càng thêm vấn đề nghiêm trọng, Thần tôn Ma tôn không thấy .

Thần giới cùng Thần tôn liên hệ toàn dựa vào pháp trận, nhưng mà Đông Cẩm thượng thần lần này mở ra mấy lần pháp trận, lại đều không pháp được đến Thần tôn đáp lại, vì thế Đông Cẩm thượng thần không khỏi lập tức đem Xích Diễm thượng thần tìm lại đây, cũng làm cho duy nhất biết được Thần tôn hành tung Xích Diễm thượng thần tiến đến đem nơi đây chuyện đã xảy ra báo cho biết Thần tôn, cũng hỏi Thần tôn tính.

Xích Diễm nghe xong Đông Cẩm trong lời nói, cũng lo lắng không thôi, vội vàng lại biến ảo chỉ chu đại tráng bộ dáng hướng Trầm Ngọc cùng Lăng Yên ở An Nhạc trấn chỗ ở tiến đến.

Ai biết đi vào kia chỗ sau, nghênh đón hắn chỉ còn một tòa trống không tiểu viện, trong viện chung quanh còn lưu lại đánh nhau dấu vết, nhưng người đi đã muốn không thấy .

Hôm nay dưới có thể cùng nhà mình Thần tôn đối kháng cũng bắt quá ít ỏi mấy người, Xích Diễm đối với Thần tôn an nguy không lắm lo lắng, lo lắng cũng là chính mình kế tiếp phải làm như thế nào công đạo, mà này mấu chốt thời điểm, Thần tôn lại cuối cùng đi nơi nào.

Ngay tại hắn sầu khổ hết sức, này trong tiểu viện rất nhanh lại nghênh đón một người khác.

“Chu huynh đệ, người như thế nào lại ở chỗ này?” Phương một bước tiến này tiểu viện, thanh minh liền thấy được mặt lộ vẻ lo âu chu đại tráng, hắn dừng lại bước chân, có chút nghi hoặc hướng tới bốn phía nhìn lại, lâm bầm nói:“A Tinh đâu?”

Xích Diễm đột nhiên gặp thanh minh trước mắt sáng ngời, đang định hỏi hắn Hạ Dung Tinh đi về phía, không nghĩ tới đối phương lại hỏi trước đi ra, hắn lúc này trương liễu trương khẩu, ngạc nhiên nói:“Người cũng tìm không thấy A Tinh?”

Thanh minh nhú mày, lắc lắc đầu:“Nàng không tại như vậy?”

Xích Diễm vội vàng lắc đầu, đỡ trán nói:“Ta cũng tìm không thấy Đường Lam.”

“Cái gì?!” Thanh minh nghe nói lời ấy vội vàng kêu lên, lập tức chạy nhanh vọt vào phòng ở, đem bốn phía tìm khắp một lần, quả nhiên không thấy hai người bóng dáng.

Xích Diễm cùng thanh minh hai người nhìn nhau cười khổ, theo sau vẫn là Xích Diễm trước nói:“Ta nghe nói hiện tại bên ngoài nơi nơi đều ở bắt người, A Tinh nên sẽ không là bị..... Trốn đi rồi đi?”

Thanh minh thần sắc trầm đáng sợ, Ma tôn tài cán vì cuối cùng như thế nào, hắn tái rõ ràng bất quá, hắn nay càng lo lắng Đường Lam là bị bắt đi, như vậy gần nhất, hắn nên như thế nào cùng Ma tôn công đạo?

Hai người đều tự hoài tâm sự, lo lắng xung xung đứng ở này trong tiểu viện mặt, Xích Diễm thở dài một hơi nói:“Ta đi trước tìm người!”

Mất thấy Xích Diễm rời đi, thanh minh tự nhiên cũng không có nhân rồi, chạy nhanh muốn ra bên ngoài mặt phóng đi, nhưng mà nhưng vào lúc này, trước mắt một trận đỏ đậm hào quang lóe ra, thanh minh dừng lại bước chân, nhin không được kinh ngạc mở to hai mắt.

Đây là hắn cùng với Ma tôn liên lạc sử dụng trận pháp, thật không ngờ hắn mọi cách tìm kiếm không thể, Ma tôn nhưng lại chủ động tìm lại đây.

Trong lòng biết lúc này không đúng, thanh minh đem tâm trầm xuống, thúc dục ma lực, mở ra trận pháp.

.

Lăng Yên cùng Trầm Ngọc tại kia sơn động trong phòng giam đợi suốt tam thiên, trong ba ngày này trong sơn động bị giam giữ nhân đã muốn theo bọn họ ba người, biến thành trấn trên vài trăm cái nhân.

An Nhạc trấn gần đây vẫn không yên ổn, mọi người bị nhốt tại trong sơn động khủng hoảng không thôi, toàn bộ sơn động đều ồn ào thành một mảnh, Lăng Yên Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê ba người chờ ở góc chỗ trong phòng giam, có một câu mỗi một câu trò chuyện với nhau, so với việc Trầm Ngọc cùng Lăng Yên lạnh nhạt, Bộ Duyên Khê liền có vẻ muốn lo âu rất nhiều.

“Người nói những người đó đem chúng ta đóng lại, cuối cùng là muốn làm cái gì?” Bộ Duyên Khê nhìn lại một nhóm người bị đưa vào đến, không khỏi hồi đầu đối Lăng Yên hai người nói, “Đều tam thiên, bọn họ cũng không nhúc nhích quá ai, chẳng lẽ lại là muốn khai trận pháp gì? Bất người đến tế trận?”

Lăng Yên nhẹ nhàng lắc đầu, miết bên ngoài đang muốn rời đi tiểu yêu, thuận miệng nói: “Bọn họ muốn tìm người.”

Bộ Duyên Khê khó hiểu: “Người nào?”

Lăng Yên không nói nữa, Bộ Duyên Khê không chiếm được đáp lại lại xoay qua chỗ khác xem Trầm Ngọc, Trầm Ngọc cũng không nói, hẳn không muốn ở Hạ Dung Tinh trước mặt của nhắc tới này sự tình, này đây vẫn yên lặng.

Bộ Duyên Khê nôn nóng ở trong tù đi tới đi lui, Lăng Yên bị hắn này phiền động tác hoảng hoa mắt, thế này mới nói: “Người đừng vội, ta xem nhiều lần liền này một hai thiên, bọn họ sẽ bắt đầu động thủ.”

“Người như thế nào biết?” Bộ Duyên Khê hỏi đầu hồi.

Lăng Yên nhún vai, chỉ vào bên cạnh bị tế trần đầy nhà giam nói: “An Nhạc trấn mọi người cấp trào không sai biệt lắm.”

Bộ Duyên Khê: “.....” Hắn rất nhanh lại ngồi xổm xuống thân đến, nhìn thẳng Lăng Yên nói: “Bọn họ đem nhân trào tế, muốn làm cái gì?”

Lăng Yên nhíu mi, đang muốn đáp lại, đột nhiên lại là một trận huyền ảo thanh tự đứng ngoài mặt truyền vào, son động lao trung mọi người chạy nhanh đứng lên nhìn, Lăng Yên cũng đi theo quay đầu đi, liền gặp Hồng Dực dẫn một đoàn yêu quái từ bên ngoài đi vào.

Tiến vào sau, Hồng Dực đầu tiên là đem bốn phía giam giữ mọi người thấy một lần, theo sau mới quay đầu đối bên cạnh tiểu yêu thấp giọng nói chút cái gì, một đám tiểu yêu rất nhanh đã đi tới, mở ra trong đó một gian nhà tù, gặp người cấp dẫn theo đi ra ngoài.

“Bọn họ muốn làm cái gì?” Bộ Duyên Khê nhìn xem khó hiểu, vội vàng hỏi đầu hồi, nhưng mà ngay tại lúc này công phu, bọn họ đã muốn đem trung một gian nhà tù nhân cấp mang đi.

Thời gian kế tiếp lý, đám kia yêu quái không ngừng đem trong son động bị giam giữ nhân mang đi, tìm non nửa cái canh giờ công phu, rốt cuộc bay lên không nhà tù, chỉ còn lại có góc sáng sủa Lăng Yên chờ ba người. Hồng Dực nhìn này chỗ ba người liếc mắt một cái, nhíu nhíu mày đối kia tiểu yêu nói: “Này ba người cũng là An Nhạc trấn, cùng nhau mang đi qua.”

Tiểu yêu lĩnh mệnh lệnh, chạy nhanh cũng mở ra cửa lao, cường ngạnh đem Bộ Duyên Khê cấp kéo đi ra, đang muốn đi túm Lăng Yên cánh tay, Trầm Ngọc lại trầm mặc chắn Lăng Yên trước người của, chính mình hồi đầu nắm Lăng Yên chủ động đi rồi đi ra ngoài.

Mặt sau tiểu yêu cười lạnh một tiếng, mượn cơ hội vừa nặng trọng đẩy bọn họ một phen, đem nhân cấp mang ra son động.

Ba người đi ra ngoài sau, mới phát giác bắt quá ngắn ngủn một đoạn thời gian, này đỉnh núi liền thay đổi bộ dáng, bọn họ bị đưa một chỗ cực vì rộng mở không giữa. Yêu giới không biết đến đây cuối cùng bao nhiêu nhân mã, đem khắp không vây quanh đứng lên, mà ngay tại này chỗ trống trải chỗ, đứng đây bị theo An Nhạc trấn giữa chợ tới nhân.

Ngay tại không trung ương chỗ, có một tòa đài cao, Hồng Dực đứng ở trên đài cao kia nhìn xuống phía dưới mọi người.

“Các người đi nhanh chút!” Gặp ba người dừng lại bước chân hướng trên đài cao thai nhân nhìn lại, kia tiểu yêu vội vàng lại đẩy một phen, ba người thế này mới ở một chỗ khoảng cách đài cao không xa địa phương trạm định, mà ở trước mặt bọn họ tắc thủ một đám yêu giới người, trên người vũ khí giai đã muốn ra khỏi vỏ, lóe ra lãnh tức hàn quang. Tất cả mọi người ngoan ngoan chờ ở nơi này, không dám lại có gì động tác, nín thở nhìn xa xa trên cao nhìn xuống Hồng Dực.

Hồng Dực nhìn chung quanh bốn phía mọi người, rốt cuộc ở mọi người nhìn chăm chú dưới, nâng bước đi phía trước, tùy theo cúi người hướng tới tiền phương cúi đầu nói: “Yêu vương.”

Lời vừa nói ra, trước mắt trên đất trống chợt thấy một trận màu đen đám sương hiện lên mà ra, sắc trời coi như đột nhiên trong lúc đó ám đi xuống, ánh mặt trời tự mây tầng trung vụng tán mà ra, tỉnh tể mà mộng lung. Mà ngay tại như vậy cảnh tượng bên trong, một đạo thân ảnh màu đen chợt xuất hiện ở Hồng Dực trước mặt của.

Kia đạo thân ảnh vô thanh vô tức trống rỗng mà ra, nhìn xem bốn phía mọi người đều là sừng sốt, lập tức, không khỏi lại sau này bối phiếm ra cảm giác mất.

Mà lúc này, ngay tại trong đám người, Lăng Yên đám người đã ở nhìn chăm chú vào kia đạo thân ảnh.

“Thì phải là..... Yêu vương?” Ở một mảnh vắng lặng bên trong, Bộ Duyên Khê thì thảo hỏi đi ra, nhưng thấy bốn phía mọi người đều hướng tới tự xem đến, vội vàng che miệng, lại rút trở về, chính hướng Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người nhìn lại.

Lăng Yên ánh mắt vẫn dừng ở yêu vương trên người, Trầm Ngọc không khỏi nhẹ giọng hoán một câu, nàng mới giật mình lên tiếng trả lời.

Trầm Ngọc chỉ cảm thấy tự trong son động kia đi ra về sau, Lăng Yên liền có chút cổ quái, hắn nhìn kia phía trên nhân liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Làm sao vậy?”

Lăng Yên lắc đầu, bỗng nhiên vừa cười đứng lên, bắt được Trầm Ngọc thủ nói: “Thoạt nhìn trong chốc lát hội thực náo nhiệt.”

Lời này nói được thập phần chắc chắn, Trầm Ngọc trong lòng tự nhiên hiểu được, nhưng này nhưng tuyệt không phải là thân là một gã phạm nhân Lăng Yên phải làm nói ra .

Trầm Ngọc còn tại do dự, trên đài cao thai Yêu vương lại có động tác.

Yêu vương Phi Ảnh bỗng nhiên nâng lên rảnh tay.

Chích này một động tác, bốn phía sở trông coi yếu tiểu yêu giai giơ lên rảnh tay trung vũ khí. Vô số binh khí đặt tại mọi người trước người, lần lượt thay đổi hàn quang kinh sợ người đàn một trận tĩnh mạch, mà ngay tại này tĩnh mạch giữa, yêu vương thanh âm rõ ràng tự trung ương đài cao chỗ truyền đến: “Ma tôn Lăng Yên, ngươi cuối cùng muốn tàng đến bao lâu?”

Yêu vương thanh âm lạnh như băng mà không hề độ ấm, ở trống trải giữa sân tha một vòng lại từ từ phiêu trở về, hần hắc bảo khinh dương, phục lại không mang theo chút cảm tình nở nụ cười: “Ta biết ngươi nghe thấy của ta nói.”

“Phương diện này tất nhiên có ngươi muốn hộ nhân, ta đếm tới tam, ngươi nếu không chịu đi ra, như vậy ta chỉ có thể đem bọn họ đều giết.” Nói xong lời này, thanh âm hần đi xuống hơi trầm xuống, dĩ nhiên mở miệng nói: “Nhất.”

Trong đám người mặt đột nhiên truyền ra một đạo kinh hoàng tiếng kêu, nghe được lời này, mọi người đều bị dọa đến không nhẹ, hoặc là tê liệt ngã xuống ở hoặc là mọi nơi chạy trốn, nhưng mà bốn phía đều có không ít yếu giới nhân mã trông coi, nhóm người này người thường căn bản không thể đào thoát gông cùm

Tận mắt che mặt tiền tất cả, Trầm Ngọc hơi hơi nhắm mắt, cuối cùng không thể đợi lát nữa đi xuống, hần nhẹ nhàng buông ra Lăng Yên thủ, liền muốn lên tiền.

Nhưng Lăng Yên lại trước một bước kéo hần lại.

Trầm Ngọc theo nàng này lời kéo nhất tùm, không khỏi hơi hơi nghiêng người nhìn lại mà đi.

Lung tung trung, Lăng Yên nhẹ nhàng căn môi, lập tức kiên định ánh mắt, nâng mâu hướng hần nhìn đến: “Ngươi còn nhớ rõ ngươi đã nói trong lời nói sao?”

Trầm Ngọc vì giật mình, lúc này gian đột nhiên nói ra nói như vậy, hần nhưng lại nhất thời khó hiểu Lăng Yên sở chỉ cuối cùng vì sao.

Lăng Yên lại không nói sau thanh, chích khuynh thân ôm Trầm Ngọc cổ, phát ngoan giống nhau hôn ở hần.

Trầm Ngọc bối rối gian ôm Lăng Yên thất lung, bản năng hồi hôn trụ Lăng Yên, xuyên thấu qua bạc y dính sát vào nhau thân thể cảm giác được rõ ràng đối phương nhiệt độ cơ thể, hai người hơi thở đều thác loạn, bốn phía hỗn loạn vào giờ khắc này hóa thành ồn ào náo động trần thế một chút yên tĩnh, tản nhiên vô tung.

Một lát sau, hai người mới chậm rãi chia lìa, vô số thanh âm huyền ảo bạn tiếng tim đập lại lại lần nữa trở về.

Trầm Ngọc trầm tĩnh như ngọc hai tròng mắt gắt gao ngưng ở Lăng Yên trên người của, thẳng đến trên đài cao kia nói thanh âm xuyên thấu qua đám sương lại truyền đến: “Nhị.”

Lăng Yên buông ra Trầm Ngọc, chiết thân, không chút do dự hướng tới đài cao phương hướng mà đi.

Đám người đều xét ở mệnh sau này trốn, chỉ có Lăng Yên một người đi phía trước, liền có vẻ hết sức loá mắt, liền ngay cả đài cao kia chỗ Hồng Dực cùng Phi Ảnh cũng không tùy vào nhìn lại đây.

Trông coi tại kia chỗ một gã tiểu yêu nhìn đến Lăng Yên lại đây, không khỏi sửng sốt, lập tức nhủ mà quơ quơ đao đe dọa nói: “Ngươi làm cái gì? Không muốn sống chăng? Còn không mau lui về?!”

Lăng Yên neho lại mắt, xa xa đối với kia trên đài cao thai nhân tươi sáng cười, không nhanh không chậm nói: “Không phải các ngươi muốn ta đi ra sao?”

Nàng khi nói chuyện, xích chúc như hóa quang điểm tự thân thượng chợt thích ra, quảng sáng ở trong khoảnh khắc hạ xuống, tái xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng là một gã thân như lửa đỏ vậy, nhan nếu hướng hoa nữ tử.

Chương 50

“Như thế nào hội.....” Trong đám người, Bộ Duyên Khê ánh mắt thật chặt chăm chú vào Lăng Yên trên người của, mặt lộ vẻ ra không thể tin thần sắc, lẩm bẩm nói:“Thế nào lại là nàng? Nàng dĩ nhiên là..... Ma tôn Lăng Yên? A Tinh thần phận chân thật cư nhiên là..... Ma, Ma tôn?!”

Bộ Duyên Khê trên mặt có mọi cách khó hiểu, vội vàng lập xả trụ bên cạnh Trầm Ngọc, ngôn ngữ trong lúc nhất thời lại có chút luống cuống:“Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đường Lam?”

Hắn quay đầu đi, vừa thấy dưới, mới chạy nhanh lùi về thủ ở miệng.

Trầm Ngọc hiện tại thoạt nhìn thật không tốt, gương mặt tái nhợt nếu giấy, kính ngạc nhìn xa xa Lăng Yên, tựa hồ liền ngay cả thần hồn đều đã muốn mất thân thể bên trong.

Bộ Duyên Khê nhìn hần này pho bộ dáng, nhin không được nhỏ giọng lại nói:“Ngươi không biết?”

Trầm Ngọc tự nhiên không có tinh lực đi đáp lại hần trong lời nói, hần cả người cương ở chỗ cũ, coi như ngay cả quanh mình thanh âm của cũng vô pháp nghe thấy, Bộ Duyên Khê mắt thấy không đúng, sẽ mở lại khẩu, cách đó không xa vài tên tiểu yêu hốt đều vây quanh.

“Cẩn thận!” Bộ Duyên Khê vội vàng đem Trầm Ngọc cấp kéo đến phía sau, đề phòng nhìn này đàn tiểu yêu, không biết bọn họ cuối cùng muốn làm cái gì.

Mà tại đây đồng thời, Lăng Yên đã muốn đi tới trên đài cao, liền đứng ở Yêu vương Phi Ảnh trước mặt của. Nàng hồng y ào ào, ánh mắt lăm lăm, một mình độc đối yêu giới ngàn quân, khinh liễm ánh mắt, lại cười nói:“Ngươi không phải là muốn muốn dẫn ta một trận chiến, cần gì phải lớn như vậy phí sức?”

Ma giới chỉ tôn cùng yêu giới đứng đầu giằng co, trên người của hai người vô hình uy áp phóng thích mà ra, nháy mắt bao phủ toàn bộ nơi sân, mọi người tại đây một mảnh đáng sợ ma phân giữa nhưng lại không dám tái phát ra nửa điểm tiếng vang, mọi người đều không pháp đem tâm mắt tự hai người trên người của rời đi.

Ngay tại một lát trầm mặc sau, Phi Ảnh thân hình khẽ nhúc nhích, lăm như cười khẽ một tiếng, lập tức mới nghe hần thanh âm trầm thấp tự hắc bào bao phủ hạ truyền đến:“Yêu giới cùng Ma giới xưa nay nước giếng không phạm nước sông, các ngươi Ma giới tam phiên vài lần phá hư chuyện của ta, hay không thỉnh Ma tôn cho ta một lời giải thích?”

Lăng Yên sớm đoán được Yêu vương hiện thân là vì việc này, nàng cười lạnh một tiếng, khoanh tay nói:“Nước giếng không phạm nước sông?”

“Quả nhiên là như vậy?”

Lăng Yên ngữ khí chợt thấy sắc bén, Phi Ảnh hơi hơi nhíu mi, còn chưa mở miệng, liền nghe Lăng Yên nói tiếp:“Tam vạn năm trước các ngươi yêu giới kia bút trái, là tính ýt quá không đề cập tới sao?”

Phi Ảnh thân hình dừng lại, trái lại nở nụ cười:“Tam vạn năm trước?”

Lăng Yên lặng im không nói, Phi Ảnh tiện đà lại nói:“Tam vạn năm trước đó là Hoành Tổ thiếu trái, ngươi nếu muốn đòi nợ, sao không đi tìm hần hậu đại? Nay kia tiểu hồ ly ngay tại này An Nhạc trấn phụ cận, ngươi muốn báo thù, ta cho ngươi báo.”

“Yêu vương bàn tính nhưng thật ra đánh cho không sai.” Lăng Yên híp mắt nở nụ cười, cũng không gấp có chút thoái nhượng:“Nhưng các ngươi Huyền Cốt châu chuyện tình, ta xem như quân định rồi.”

Nghe nói Lăng Yên lời ấy, Phi Ảnh cũng là ha ha nở nụ cười.

Lăng Yên chờ ở một bên, nghe hần tiếng cười, bất giác nhíu mày, Phi Ảnh sau khi cười xong, lại lập tức lại giãn tái mặt nói:“Ai đều có thể cùng yêu giới đối nghịch, nhưng chỉ có ngươi không được.”

Chút không để ý tới Phi Ảnh trong lời nói, Lăng Yên một tay ôm trong tay Danh Lưu đao, cười như không cười hướng Phi Ảnh nhìn lại, tựa hồ chút chưa đưa hần nói trong lời nói cho rằng là một chuyện.

Phi Ảnh ánh mắt trầm xuống, hần thanh âm lại nhắc nhở nói:“Ngươi chớ để đã quên, lúc trước Hoành Tổ trước khi chết nói qua kia lời nói. Ngươi nay hảo hảo mà sống mấy vạn năm, tiện lợi thực đem việc này quên?” Hần nâng bước hướng Lăng Yên đi đến, gần từng tiếng ngưng trọng nói:“Ngươi nếu thật sao sẽ đối phó yêu giới, ta đều có biện pháp thủ của ngươi tánh mạng.”

Lăng Yên trong mắt ý cười càng đậm, nàng thấp mím cười nói:“Cho nên nói, Yêu vương ngươi lần này hao phí nhiều như vậy khí lực bắt toàn bộ An Nhạc trấn nhân, đem ta cấp bức ra đến, vì cùng ta hảo hảo nói chuyện phiếm?”

“Giết ta nếu là thật sự có người nói dễ dàng như vậy, người làm sao khổ tiêu tốn nhiều như vậy thời gian?” Lăng Yên nói xong lời này, thân hình vừa động, nguyên bản ôm vào trong ngực đao, liền như vậy cháy xuống tới trên tay.

Hoành Tô lạnh lùng cùng nàng đối diện, chỉ thấy trước mắt màu trắng đao quang nháy mắt mà qua, Danh Lưu đao dĩ nhiên ra khỏi vỏ.

“Đáng tiếc, ta nhưng không có cùng người hảo hảo nói chuyện phiếm ý tứ.” Lăng Yên chấp đao nơi tay, thân hình như điện, đã tới Yêu vương phụ cận!

Yêu vương sớm có phòng bị trước đây, ông tay áo huy triển trong lúc đó, vô số màu đen dài nhỏ xúc tua tự kia bào trung tở khắp mà ra, trong khoảnh khắc nhưng lại đem Lăng Yên đao chặt chẽ khóa lại trong đó!

Lăng Yên trong con người hiện lên một cái chớp mắt chán ghét, đao thể biến đổi, hoành lý hướng một cái khác phương hướng quét tới, là muốn đem này đó xúc tua sôi nổi chặt đứt, nhưng mà yêu vương chiêu số cũng không ít, biến hóa gian này đâm tủa sôi nổi thu hồi, thân hình hắn vội vàng thối lui, dĩ nhiên đã không có tái chiến ý tứ, chích xa xa đứng ở xa xa, ánh mắt lạnh liệt hướng tới Lăng Yên mà đến.

Lăng Yên cười đáp:“Yêu vương đây là sợ thua?”

Mới vừa rồi động tĩnh đem Phi Ảnh hắc bào thổi tan một chút, hắc rộng mở màu đen áo choàng hơi hơi xốc lên một chút khe hở, y bào trong vòng có thật nhỏ đâm tủa mấp máy, hắc tùy theo giấu khỏi y bào, cận lộ ở bên ngoài đôi gấu nhìn thẳng Lăng Yên, phục lại thấp giọng nói:“Người cho rằng ta vì cái gì không nên ở trong này gặp người?”

Hắn ngữ thanh chưa lạc, đang muốn tiếp theo nói tiếp, Lăng Yên lại đi phía trước từng bước, thay hắn nói ra:“Bởi vì người đánh không lại ta.”

Không nhanh không chậm, Lăng Yên tùy theo lại đi bốn phía nhìn đến:“Nhưng là ở trong này có thể, bởi vì nơi này trước đây không lâu từng bị người thi triển qua thiên hoàn trận, cho nên này địa phương phía dưới còn cất giấu xốc xếch khí, cùng với khí giữa hỗn loạn vô số yêu khí cùng quý khí.” Nàng chậm rãi mà nói, không hoảng hốt bất loạn, chỉ thản nhiên nói:“Mấy thứ này đối với thần ma mà nói là áp chế, nhưng đối với yêu mà nói cũng là trợ lực, ở trong này đem ta cấp bức ra đến, người có thể lợi dụng nơi này lý ưu thế, tái thì lấy người này ngạc nhiên cổ quái trận pháp, đem ta một tay bắt, thật không?”

Nghe Lăng Yên lời này, phía trước chút không thay đổi nhan sắc Yêu vương, lúc này ánh mắt rốt cuộc thay đổi.

Lăng Yên lại nói:“Người nghĩ rằng ta và người đều đoán không được?”

Phi Ảnh lặng im sau một lúc lâu, rốt cuộc trầm giọng nói:“Ma tôn Lăng Yên, quả thực không hổ là lúc trước một đao thủ Hoành Tô tánh mạng nhân.”

Lăng Yên lúc trước vẫn cười, chỉ có nghe thấy những lời này thời điểm, ánh mắt trở nên phức tạp đứng lên.

“Ta sớm hắc là thủ của người tánh mạng.” Phi Ảnh thanh âm của lý áp lực lạnh.

“Đáng tiếc người không cơ hội này.” Lăng Yên rầu rĩ hừ một tiếng, phục lại nói:“Đ đoán được của người kế hoạch, người cho rằng ta sẽ không hề chuẩn bị?”

Theo nàng những lời này, bốn phía đột nhiên một trận động tĩnh truyền đến, Phi Ảnh ngẩng đầu hướng tới chung quanh nhìn lại, liền gặp này đỉnh núi chung quanh nguyên bản từ yêu giới người sở trông coi địa phương, trải qua đột nhiên nhiều ra rất nhiều Ma giới binh chủng, những người này không biết là từ chỗ nào tới rồi, trải qua ở trong khoảnh khắc vây quanh cả tòa đỉnh núi, đem yêu giới mọi người tính cả bên trong An Nhạc trấn đám người sôi nổi vây ở trong đó!

Mà đã ở này đồng thời, một trận đột nhiên hắc khí tự trắng gian trần ngập ra, bất quá là trong nháy mắt công phu, chợt nghe một trận rào rào tiếng động rơi vào trong tai, canh giữ ở này phụ cận hai gã yêu giới thủ vệ đột nhiên máu tươi ba thước, ngã xuống đất không dậy nổi!

Liền tại đây hắc khí tiêu tán đồng thời, vài tên thân mê muội giới chiến giáp nhân nam tử đã muốn đứng ở Lăng Yên phía sau.

Đến tổng cộng năm người, thân mê muội giới chiến giáp, trên mặt xơ xác tiêu điều nghiêm nghị một mảnh, đúng là Ma giới thập đại ma tướng trung năm người!

Bất quá năm người, thanh thế cũng đã hoàn toàn áp đảo ở tại tràng mọi người, bốn phía sạch sành sanh không tiếng động, chỉ có ma phân trần ngập, hân ý xâm nhân.

“Ma tôn.” Ma tướng giữa, thanh minh đang đứng ở Lăng Yên bên trái, hướng tới nàng gật đầu thấp giọng nói:“Ta chờ đến chậm.”

“Tuyệt không trì.” Lăng Yên môi bên hiện lên một chút ý cười, khiêu khích dường như hướng Phi Ảnh nhìn lại.

Nay tình hình chợt nghịch chuyển, yêu giới mọi người thanh thế đã đổi, Lăng Yên cũng không gặp chút lo lắng, rút đao thẳng chỉ Phi Ảnh nói:“Yêu vương còn có cái gì muốn nói?”

Phi Ảnh bốn phía sớm có yêu giới mọi người tập kết, hắc im lặng không tiếng động đứng ở tại chỗ, đối mặt mê muội giới thanh thế, nhưng cũng không cần thiết lại chút bối rối, chính là một đao trầm thấp tiếng cười tự kia áo choàng phía dưới dật ra.

Thanh âm hắn còn mang theo lúc trước như vậy lạnh nhạt lãnh liệt, nhẹ bỗng truyền vào Lăng Yên trong tai nói:“Ma tôn không hổ là Ma tôn.”

“Đáng tiếc, người cũng có nhược điểm.”

Lời này nói được tãi rõ ràng bất quá, rõ ràng đến làm cho Lăng Yên một cái chớp mắt trong lúc đó liễm ánh mắt, thần sắc đông lạnh xuống dưới.

Nàng đào phong như trước chỉ vào Phi Ảnh, thân hình chưa từng di động nửa phần, nhưng một lòng lại sớm rơi xuống nơi khác.

Đường Lam chỗ chỗ.

Trong lòng nàng tãi rõ ràng bất quá, nàng nay duy nhất nhược điểm, đó là Đường Lam. Mà yêu giới sở dĩ đại phí trắc trở, cũng bất quá là muốn muốn tìm đến Đường Lam, dùng này nhược điểm kiềm chế nàng mà thôi.

Tha phương mới tự kia chỗ đi ra, liền vẫn bắt buộc chính mình không nhìn tới Đường Lam, nàng phía trước ở sơn động địa lao giữa liền sớm tường tốt lắm hôm nay kế hoạch, cũng từng bí mật liên hệ quá thanh minh, muốn hấn y theo kế hoạch tiến đến, lại dạn dò quá hấn, phải người bảo vệ tốt Đường Lam an toàn.

Yêu vương Phi Ảnh chính là trên đời này ít thấy cao thủ, nàng mặc dù trên đầu môi chút không cho, nhưng cũng thập phần rõ ràng, nàng chỉ cần hơi vừa phân tâm, hậu quả liền thiết tưởng không chịu nổi, cho nên tại đây loại trạng huống hạ nàng chỉ có thể toàn bộ tinh thần ứng đối, đem Đường Lam an toàn giao cho thanh minh phải ra người đến coi chừng, bắt buộc chính mình không nhìn tới Đường Lam kia chỗ.

Còn có kêu lăng yên không thể hồi đầu nhìn Đường Lam nguyên nhân, đó là nàng sợ hãi.

Thân là Ma tôn, Lăng Yên chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cũng có sợ hãi một ngày.

Nhưng của nàng xác thực sợ, nàng đột nhiên trong lúc đó theo một gã thông thường nữ tử Hạ Dung Tinh biến thành Ma tôn Lăng Yên, mà đối mặt như vậy nàng, Đường Lam hội làm ra cái dạng gì phản ứng?

Lăng Yên không dám tưởng, nàng nhất sợ hãi, đó là tự Đường Lam trong mắt đọc ra chán ghét cảm xúc.

Nhưng nay, đã muốn không phải tái bản khoản thời điểm.

Nghe thấy Yêu vương lời này, Lăng Yên rút cuộc không thể không chế, nàng nhẹ nhàng cắn răng, chợt xoay người, hướng tới Đường Lam chỗ chỗ nhìn lại.

Trầm Ngọc cùng Bộ Duyên Khê lúc này vẫn ở chỗ cũ tại chỗ, bốn phía bị thanh minh phải tới bảo hộ hấn Ma giới mọi người sớm đã cả người vết máu ngã xuống trên đất, mà vài tên yêu giới nhân thủ trung chấp nhất đao kiếm tới gần, đứng là phải hấn bắt!

“Các người ai dám động hấn?!” Lăng Yên chợt quát lạnh một tiếng, liền muốn lên tiền, phía sau Phi Ảnh cũng là đã muốn lại lần nữa ra tay, vô số yêu binh ngăn trở Lăng Yên đường đi, Phi Ảnh hợp thời nói:“Không còn kịp rồi.”

Nhưng vào lúc này, Trầm Ngọc bên cạnh tiểu yêu dĩ nhiên ra tay, lợi nhận mũi nhọn xuyên thấu ánh mắt trời hoàng đập vào mắt trung, nhưng mà liền vào lúc này, Trầm Ngọc lại đi phía trước nhẹ nhàng bước ra từng bước.

Hấn vẫn không có để ý bên cạnh đánh nhau, bốn phía mọi người càng đầu lợi hại, hấn ai cũng không có xem. Hấn chính là tái nhợt nghiêm mặt, vẫn nhìn chăm chú vào Lăng Yên chỗ phương hướng.

Ánh mắt hai người xa xa tương đối, Trầm Ngọc trên mặt không thấy chút biểu tình, liền vào lúc này, một phen lợi nhận dừng ở trước mặt của hấn.

“Tránh ra.” Trầm Ngọc cũng không thêm nhìn tới bên cạnh xuất thủ tiểu yêu, chích nhẹ giọng nói.

Bộ Duyên Khê ở phía sau nhìn kia cùng hấn gần trong gang tấc ngọn gió, không khỏi đỏ rút một ngụm khí lạnh, mà chung quanh tiểu yêu cũng không thấy ngăn ra, tùy theo sắc mặt hung ác, lại lần nữa ra tay!

Ngay sau đó, màn trời thượng đột nhiên xuất hiện một đạo hoa hoè hồng quang!

Chói mắt ánh sáng dưới, thần binh từ trên trời giáng xuống, đem này bốn phía vây quanh!

Mà đã ở đồng thời, Trầm Ngọc trên người điệu ra vạn trọng kim mang, chỉ nghe phượng minh thanh róc rất dựng lên, phượng hoàng chân hỏa liệu động tứ phương, đợi đến thân quang tiêu tán, kia ở giữa đứng nhân, đã phi Đường Lam, mà là Thần tôn Trầm Ngọc.

Chương 51

Vài tên thiên thần xuất hiện ở trong chiến trường, túc mục đứng ở Trầm Ngọc phía sau, hấp dẫn sở hữu tầm mắt.

Lăng Yên đã ở nhìn hần, cách xa xôi khoảng cách, thật mạnh đám người, ánh mắt xa lạ mà lâu dài, như là tiêu hao mấy trăm cái xuân thu thời gian.

Danh Lưu đao đột nhiên rơi xuống đất, cùng với thanh thủy tiếng vang.

Trầm Ngọc ánh mắt đột nhiên dừng ở kia đao phong thượng, Lăng Yên theo hần ánh mắt rũ xuống mắt đến, cúi đầu khoanh khắc cắn chặt môi dưới, nàng vung tay áo trong lúc đó, trường đao lại cuốn vào trong tay, nàng phục lại nâng mâu hướng trước mắt Yêu vương Phi Ảnh nhìn lại, lúc này của nàng ánh mắt đã muốn khôi phục từ trước thông dong cùng bình tĩnh, chích trào phúng vậy cười đáp:“Người vừa rồi nói cái gì?”

Yêu vương sắc mặt xem ra thập phần khó coi, hần gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Yên, bất giác lại đi cách đó không xa Trầm Ngọc nhìn lại, nhú chặt mi mắt nói:“Các người hai cái.....”

Lăng Yên nói tiếp:“Người nói của ta nhược điểm thật không?”

Nàng chỉ vào xa xa Trầm Ngọc, phục lại nói:“Của ta nhược điểm tại kia đâu, người đi động hần thử xem.”

Phi Ảnh hai mắt trực câu câu nhìn Lăng Yên, thật lâu sau mới làm như theo trong kẻ rằng bài trừ một câu nói:“Các người đã sớm thông đồng tốt lắm.”

Lăng Yên híp mắt nhưng cười không nói.

Mọi người giai giết mình trụ, Thần tôn cùng Ma tôn trong lúc đó lại có như vậy quan hệ, ai cũng chưa từng dự đoán được, này hai người cuối cùng ra sao khi làm ra này phiên kế hoạch, lại là như thế nào hội đi đến cùng nhau, ai cũng không thể nói rõ ràng, chứ nói yêu giới, liền ngay cả thần ma hai giới còn lại nhân giai cả kinh không mở miệng được.

Chỉ có Lăng Yên một người lạnh nhạt tự nhiên, nghiêm nghị nói:“Yêu giới nay khó lường, có thể lấy bản thân lực đối kháng thần ma hai giới, thật không?” Nàng từng bước đi phía trước, từng bước ép hỏi, nhìn thẳng Phi Ảnh nói:“Người nhưng thật ra có thể thử nhìn một chút.”

Phi Ảnh thật lâu sau trầm mặc lại, hần ánh mắt lóe ra, bỗng nhiên lại đi Thần tôn Trầm Ngọc nhìn lại.

Trầm Ngọc như trước im lặng đứng ở chỗ cũ, thần sắc phức tạp, ánh mắt sâu không lường được.

Phi Ảnh hốt dừng lại thân hình, cười lạnh một tiếng.

Lăng Yên cần mở lại khẩu, hần lại trước nói:“Đi.”

Lời này là đối hần phía sau mọi người nói, ngay tại hần nói ra lời này sau, Hồng Dực cũng sắc mặt khó coi gật đầu, phục lại hướng tới phía sau yêu giới mọi người làm ra lui lại thủ thế. Trong khoảng thời gian ngắn, yêu giới mọi người đều lui lại, bất quá khoảng cách liền đã muốn rút khỏi hơn phân nửa, thanh minh đứng ở Lăng Yên phía sau, thần sắc hơi dị, mở miệng làm như còn muốn hỏi, Lăng Yên cũng đã giận tái mặt đến, nhẹ nhàng nâng thủ, ngăn lại thanh minh hỏi.

Thanh minh nổi lòng phức tạp gật gật đầu, không dám nhiều lời nữa.

Thần ma hai giới nhân mã liền như vậy đứng ở tại chỗ, ai cũng không hề động tĩnh, vẫn đợi đến kia yêu giới nhân đều rút lui khỏi, mà nơi đây phạm nhân cũng đều bị tiến bước, trên đỉnh núi rồi đột nhiên gian trống trải ra, chỉ có gió núi trong trẻo nhưng lạnh lùng phát quá, lưu lại một đại phiến không nhiên tiếng vang.

Lăng Yên khoanh tay nhìn đã tới sơn hạ đám người, trên mặt không thấy chút biểu tình.

Ngũ đại ma tướng thật cẩn thận canh giữ ở Lăng Yên phía sau, ai cũng không dám nhiều lời một câu.

Lăng Yên không phải cái trầm mặc nhân, nàng một khi như thế trầm mặc xuống, liền có vẻ thập phần khác thường.

Lúc này ngay cả là lá gan lớn nhất Ô Dạ cũng không dám tùy ý mở miệng, Ma tôn cùng Đường Lam chuyện tình bọn họ cũng đều biết thập phần rõ ràng, mà vừa rồi nơi này đã phát sinh tình hình, bọn họ cũng đều nhìn xem thập phần rõ ràng.

Ai cũng không có dự đoán được, sự tình nhưng lại hội hướng tới loại này quý dị phương hướng phát triển.

Vừa lúc đó, Thần giới bên kia rốt cuộc có động tĩnh. Ở một phen trong yên lặng, Trầm Ngọc nâng bước hướng tới Lăng Yên này chỗ đã đi tới.

Thanh minh không khỏi thần sắc đại biến, chạy nhanh lại hướng Ma tôn nhìn lại, Lăng Yên tựa hồ cũng cảm giác được đối phương tới gần, đứng lúc này

hỏi qua đầu đến, thanh minh vừa thấy dưới, nhưng lại không khỏi quá sợ hãi.

Có lẽ đã muốn có tam vạn nhiều năm, hấn chưa từng gặp Lăng Yên trên mặt xuất hiện qua như vậy thần sắc .

Nàng hốc mắt hơi hơi phiếm hồng, thẳng tắp từng mắt Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc đã ở xem nàng.

Lại là một lát tầm mắt lần lượt thay đổi, Trầm Ngọc nhẹ nhàng tiến lên trước một bước, giống như muốn mở miệng, Lăng Yên lại đột nhiên trong lúc đó vươn tay ra, đem Trầm Ngọc cách ở trước mặt mình.

“Đằng đằng!” Lăng Yên thanh âm phát run, cuối cùng lớn tiếng nói ra như vậy một câu.

Trầm Ngọc quả thực không có tái đi phía trước, chính là buông xuống mi mắt, im lặng chờ, hấn ánh mắt thất thần, hoảng hốt nhìn chăm chăm Lăng Yên.

Lăng Yên giống như tự lẩm bẩm vậy nói:“Tiểu Phượng Hoàng?”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Yên tựa hồ là ở nhớ lại cái gì, nghiêng mặt nhẹ giọng lại nói:“Ngươi là Đường Lam?”

Trầm Ngọc không nói gì, Lăng Yên một tay nhẹ nhàng đỡ trán, thấp giọng nói:“Từ vừa mới bắt đầu..... Chính là ngươi?”

Vẫn là lẳng lặng , ngay tại Lăng Yên nghĩ đến đối phương sẽ không đáp lại là lúc, Trầm Ngọc mới rút cuộc mi mắt khẽ run, thanh âm lướt qua mà mơ hồ nói:“Là.”

Lăng Yên mất khí lực bình thường thùy xuống tay, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng.

Nghe của nàng tiếng cười, bên cạnh chúng ma tướng giai cảm thấy trong lòng phát lạnh, Trầm Ngọc tái nhợt nghiêm mặt, đợi đến Lăng Yên hỏi qua sau, mới rút cuộc do dự mà nói:“A Tinh?”

Lăng Yên nghe hấn lời này, rút cuộc tìm về khí lực, phục lại giọng lên mặt nhìn thẳng Trầm Ngọc nói:“Lăng Yên chính là Hạ Dung Tinh, Hạ Dung Tinh chính là Lăng Yên.”

Trầm Ngọc nhắm lại hai tròng mắt, trắng bệch sắc mặt người xem trong lòng cả kinh, Lăng Yên trải qua muốn nói lại thôi, nhưng thấy hấn phía sau thủ vãi vị thiên thần, đúng là vẫn còn cười lạnh một tiếng.

Trước đó không lâu còn lời thề son sắt những lời này, nay lại tựa hồ cũng thành một truyện cười, một người tên là khắp thiên hạ mọi người nhìn lại chê cười.

Nàng thanh âm lạnh như băng nói:“Thần tôn đại nhân sợ hãi ?”

Trầm Ngọc nghe nàng lời này, lại lần nữa mở mắt ra đến, thanh thiên về u sầu tràn ngập trong đó, hấn tận lực vẫn duy trì bình tĩnh, còn không kịp mở miệng, Lăng Yên cũng đã trở lại nếu không tiếp xúc hấn tầm mắt.

“Hồi Ma giới.” Lăng Yên không mang theo chút cảm tình nói.

Vài tên ma tướng cho nhau nhìn, nhưng không có lập tức làm ra phản ứng, Lăng Yên thẳng chiết thân phải rời khỏi, ma tướng nhóm chặn chờ sau, vẫn là không khỏi hướng Trầm Ngọc đầu đi liếc mắt một cái, lập tức đi theo Lăng Yên rời đi.

Ngay tại Lăng Yên rời đi thời điểm, Trầm Ngọc ánh mắt vẫn dừng ở kia nói bóng dáng phía trên, trầm mặc lại mờ mịt.

Mãi cho đến kia đạo thân ảnh sắp biến mất, hấn mới rút cuộc giống như bừng tỉnh bình thường, lo sợ không yên mở miệng giống như muốn gọi ra cái kia tên.

Nhưng ở đồng thời, một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai của hấn, ngừng hấn sở hữu động tác.

“Thần tôn.” Mở miệng nhân là mới vừa rồi một mực yên lặng nhiên đi theo Trầm Ngọc phía sau Đông Cẩm thượng thần.

Trầm Ngọc không chút để ý đáp lời, tầm mắt vẫn như cũ tại kia đã muốn đi xa trên thân người. Đông Cẩm thượng thần không có sẽ cùng Trầm Ngọc nói chuyện với nhau, trái lại đảo mắt hướng tới bên cạnh người một khác danh từ đầu đến cuối đều muốn vui đầu cực thấp, giống nhau là muốn tiến vào trong đất đi người nào đó, thanh âm lạnh lùng mà nghiêm túc nói:“Đây cuối cùng là chuyện gì xảy ra, Xích Diễn?”

Xích Diễn bị Đông Cẩm thượng thần điểm có tiếng tự, cả người không khỏi run lên, rút cuộc ngẩng mặt. Hấn lúc này mặt đã muốn mặt nhăn thành một đoàn, đang muốn nói chuyện, nhưng thấy nhà mình Thần tôn này phò mắt hấn mắt vĩa bộ dáng, nhin không được vẫn là trước thán ra một hơi đến, nhỏ giọng nói:“Kỳ thật cũng không có gì.”

Hấn liếc Đông Cẩm thượng thần liếc mắt một cái, gặp đối phương thần uy lẫm lẫm không tha lừa gạt bộ dáng, liền lại nói:“Chính là..... Thần tôn không

cẩn thận thành cái thân.”

Đồng Cẩm nghiêm mặt nói:“Không cẩn thận?”

Xích Diễn gật đầu, thanh nếu văn nột nói:“Quả thật là không cẩn thận, ai biết kia nữ nhân sẽ là..... Ma tôn thay đổi.”

Đồng Cẩm cười lạnh lên, này tiếng cười nghe được mọi người mọi người da đầu một trận run lên, hần lập tức lại nói:“Thần tôn tuổi còn nhỏ quá, ngươi tuổi một bó to, như thế nào còn tùy hần hồ nháo?” Hần lác lác đầu, rất có vài phần không hồn giận,“Ta trong chốc lát sẽ cùng ngươi so đo.”

Đồng Cẩm nói xong lời này, ngược lại lại ảm áp thần sắc, hướng Trầm Ngọc cung kính nói:“Thần tôn, ngươi đã muốn ở nhân giới đợi đến đủ lâu, xin hãy cùng ta một đạo hoàn hôn giới.”

Trầm Ngọc cũng không biết là phủ nghe thấy được Đồng Cẩm này lời nói, hần xa xa nhìn bóng người đã muốn biến mất phương hướng, đợi đến Đồng Cẩm lại lần nữa mở miệng hết sức, hần mới lại lần nữa quay đầu, giấu đi đáy mắt một tia mất mát, nhẹ giọng nói:“Trở về đi.”

Lại là một trận gió quá, trên đỉnh núi người ở giai đã tán đi, duy thẳng không cốc một mảnh vắng lặng.

.

Bất quá là trong thời gian thật ngắn, Trầm Ngọc cùng Lăng Yên chuyện tình liền truyền khắp tam giới.

Trong thần điện lão tổ tông nhóm biết được lúc này sau tức giận không chỉ, toàn bộ Thần giới một mảnh hỗn loạn, Trầm Ngọc ở bị vài vị lão tổ tông nhắc tới mấy ngày mấy đêm sau, đưa vào vân lạc thiên tháp giữa tu luyện.

Mà gây thành việc này đặc tội khôi đầu sỏ, một mình cùng Trầm Ngọc một đạo hạ giới Xích Diễn thượng thần đêm bị chúng thần hung hăng giáo huấn một chút, tùy theo bị phái đi vân lạc thiên tháp chiếu cố chiếu cố Trầm Ngọc.

Thần giới bên trong hồng, Ma giới bên trong lúc này cũng là âm trầm đáng sợ.

Khi cách mấy tháng, Ma tôn đại nhân rốt cuộc về tới Ma giới giữa, nhưng lại lần nữa trở về Ma tôn đại nhân, có vẻ so với từ trước gì thời điểm đều phải đáng sợ.

Theo nhân giới trở về sau, Lăng Yên đã đem chính mình nhốt tại ma cung giữa, suốt hơn một tháng đến, luôn luôn tại xử lý trong khoảng thời gian này chồng chất xuống tam giới sự tình, mà Lăng Yên xử lý phương pháp cũng thập phần đơn giản. Tiên đoạn ngày Ma tôn không ở thời điểm, Ma giới mấy chỗ vốn cũng không lớn thái bình địa phương cũng từng phát sinh quá mấy khởi phản loạn, lúc trước cũng có ma tướng tiến đến xử lý qua, nhưng bởi vì loạn trong giặc ngoài đan vào, cũng không có thể đem hoàn toàn trấn áp.

Ma tôn nay trở về, ở biết được việc này sau, trong tay dẫn theo đạo một mình đi phản loạn kia chỗ, trong một đêm đem sở hữu không phục quản giáo người hết thấy làm nhục một phen, này thăm trạng trực khiến mọi người sau lưng chột lạnh.

Tự kia sau, Ma giới mọi người làm việc thì càng thêm thật cẩn thận .

Không ai dám trêu giận Ma tôn, càng không ai, dám ở Ma tôn trước mặt của nhắc tới Thần tôn Trầm Ngọc tên.

Giống như Lăng Yên như vậy làm việc, bất quá hơn một tháng thời gian, Ma giới chồng chất lên sự vụ cũng đã bị Lăng Yên cấp xử lý xong, nàng một khi rảnh rồi xuống dưới, liền lại thoát nhìn không thích hợp . Ma tướng nhóm chỉ thấy Lăng Yên không được đem trong tay mình Danh Lưu đao lau lại sát, sát đến ánh đao đều có chút chói mắt , nàng cũng không từng dừng lại, chính là tâm thần không yên thỉnh thoảng hướng mọi người thấy đi, tựa hồ là nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng nói đến bên miệng, rốt cuộc vẫn là ngừng .

Cuối cùng mọi người ở đây lo lắng ánh mắt dưới, Lăng Yên rốt cuộc đứng dậy, đưa ra trong lúc rảnh rồi, không bằng làm cho ma tướng nhóm cùng nàng luận bàn một phen, luyện luyện thân thủ.

Mọi người sắc mặt lúc này đại biến, chung quanh chạy trốn, nhưng mà lại một đám bị Lăng Yên bắt trở về, mỗi người tẩu một chút.

Nhưng mà cho dù là như thế, Lăng Yên vẫn chưa đủ, lại đem nhân hết thấy kêu đứng lên, nói là nếu đánh một lần. Mọi người hai mặt nhìn nhau, rốt cuộc vẫn là thanh minh ôm thương chỗ đứng lên, xua tay nói:“Ma..... Ma tôn, ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, đừng..... Đừng nữa động thủ .”

Lăng Yên nghiêm nghị liếc nhìn hần một cái, thề thốt phủ nhận nói:“Ta không có gì muốn nói , bất quá là muốn nhìn xem các ngươi mấy năm nay thực lực là phủ thoát hóa mà thôi.”

Thanh minh cười khổ một tiếng, như cũ không dám mở miệng, nhưng thật ra bên cạnh Ô Dạ ôm bị đánh cho bầm tím ánh mắt lạnh nhạt đứng lên, bình tĩnh nói:“Thần tôn bị đưa vào vân lạc thiên tháp bế quan.”

Lời này nói ra, tràng gian lại là nhất tĩnh, tất cả mọi người lo lắng nhìn về phía Lăng Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Vân lạc thiên tháp là Thần giới giữa chúng thần bé quan tu luyện chỗ, cũng là toàn bộ Thần giới trọng yếu nhất chỗ chỉ nhất.

Trong tháp bé quan người, đều là Thần giới tu vi cao nhất tiên thiên thần, mà tại đây trong đó, đặc biệt Triều Lâm thiên thần vì tối.

Triều Lâm thiên thần ở toàn bộ Thần giới giữa tư lịch cực cao, gần như có thể cùng kia thần điện giữa ba vị lão tổ tông sánh vai, không người biết này tuổi tác cuối cùng có bao nhiêu đại, cũng không có người biết này tu vi cuối cùng cao bao nhiêu, mọi người chỉ biết, tựa hồ là theo vân lạc thiên tháp xuất hiện tới nay, Triều Lâm thiên thần cũng đã ở trong đó bé quan tu luyện.

Triều Lâm thiên thần tựa hồ chưa bao giờ rời đi quá vân lạc thiên tháp, mọi người chỉ biết này tu vi sâu không lường được, nhưng không biết hán cuối cùng vì sao tu luyện, vừa muốn tu luyện đến khi nào.

Ngẫu nhiên có tiến đến trong tháp tu luyện thần tiên hội tiến đến bá kiến Triều Lâm thượng thần, nhưng Triều Lâm thượng thần phần lớn bé không thấy khách, này đây chúng tiên tuy biết hiểu Triều Lâm thiên thần truyền thuyết, nhưng cũng không biết đối phương cuối cùng là cùng bộ dạng.

Đối với Thần giới mà nói, Triều Lâm thiên thần là một cái cực vì thần bí tồn tại.

Nhưng đối với Trầm Ngọc mà nói, nhưng phi như thế.

Trầm Ngọc sinh ra đầu tiên mất chứng kiến đến nhân, chính là Triều Lâm thiên thần, trong một đoạn thời gian rất dài, vẫn không thể đủ hóa thành hình người Trầm Ngọc, vẫn lấy tiểu Phượng Hoàng tư thái bị Triều Lâm thiên thần ôm vào trong ngực, từ nhỏ đã bị thiên thần chiếu cố.

Cho nên ở Trầm Ngọc xem ra, Triều Lâm thượng thần hơn xa người bên ngoài sở hình dung như vậy thần bí, tương phản, đó là với hán mà nói nhất thần cận nhân.

Bị ba vị lão tổ tông đưa vân lạc thiên tháp sau, Trầm Ngọc chuyện thứ nhất tình, chính là đi vào Triều Lâm thiên thần bé quan chỗ.

Ngồi ở ngoài phòng trên băng đá, Trầm Ngọc đang cầm Xích Diễn sớm chuẩn bị tốt túy quỳnh tiên lộ, lại thật lâu không có động tác, chích kinh ngạc nhìn trong chén tiên lộ ra thần, thẳng đến một mảnh hồng nhạt đoá hoa sâu kín bay xuống trong chén, ở ở giữa dạng khởi một vòng gọn sóng.

Trầm Ngọc đột nhiên nâng mâu, mới phát hiện này chỗ hoa đào giai đã thịnh phóng, thanh thiên ẩm hương quanh quần bốn phía, hiện ra cùng từ trước bất đồng cảnh trí đến.

“Lần này trở về, người biến hóa không ít.”

Trầm Ngọc trước mặt có một chỗ tiểu lâu, tiểu lâu môn gát gao mập mạp, trầm tĩnh lăng nhiên thanh âm của tự trong đó lộ ra.

Lâu trung nhân, đó là đối với Thần giới mọi người tới nói thần bí khó lường Triều Lâm thượng thần.

Trầm Ngọc đem ánh mắt tự này bay tán loạn xóc xếch hoa rơi trung thu hồi, phục lại đi trên cửa chính ảnh ngược bóng người nhìn lại.

Trong môn người nọ bằng phẳng thanh âm lại nói:“Ngày gần đây chuyện đã xảy ra, ta đều đã muốn nghe Xích Diễn nói.”

Nghe nói lời ấy, Trầm Ngọc mới rút cuộc cầm trong tay chén tràn buông, sắc mặt lộ ra vài phần muốn nói lại thôi bộ dáng.

Triều Lâm trầm mặc một lát, Trầm Ngọc sắc mặt phức tạp nhắm mắt, lại chợt nghe nội môn người nọ nở nụ cười, cười vui cười mở, thậm chí mang theo chút vui sướng khi người gặp họa cảm xúc.

Trầm Ngọc nao nao, nguyên bản cho nên vì một chút phát biểu nhưng chưa đúng hạn tới.

Triều Lâm thiên thần thật vất vả thu ý cười, thế này mới ho nhẹ một tiếng nói:“Ta là như thế nào đều muốn không đến, người cùng Lăng Yên hai người có thể đi đến cùng nhau.”

Trầm Ngọc khó hiểu nhìn chăm chăm kia chỗ chớp lên bóng người, thấp giọng hỏi:“Người nhận thức nàng?”

“Nhận thức, tự nhiên là nhận thức.” Triều Lâm như vậy đáp lời, không khỏi vừa cười đứng lên,“Người xem đến bên ngoài này phiến rừng hoa đào

sao?”

Triều Lâm thanh âm của lại lần nữa truyền đến:“Tam vạn nhiều năm trước nơi này loại là Lê Hoa, này đó Lê Hoa thụ đều do Thu Linh tiên tử trông coi, Lăng Yên thường tới đây chỗ tìm Thu Linh, ta cũng thường xuyên cùng nàng gặp mặt.”

Trầm Ngọc dời mắt nhìn lại, bốn phía hoa đào chúc nhiên như hỏa, hần tâm trạng đi theo Triều Lâm thiên thần trong lời nói, tựa hồ thật sao về tới tam vạn nhiều năm trước chính mình sở không tồn tại thế giới, thấy được tam vạn nhiều năm trước chính mình chưa bao giờ gặp qua phong cảnh. Hần hai tròng mắt sụp xuống, thì thảo hỏi:“Tam vạn nhiều năm trước, nàng là bộ dáng gì?”

Triều Lâm hình dung nói:“Là cái không hiểu lắm sự tiểu cô nương, cùng Thu Linh hai người cùng nhau chung quanh loạn cuồng, chọc phiền toái liên thích trốn được ta này đến.” Hần nói đến chỗ này, lại nhìn không được bật cười,“Khi đó ta nơi này cả ngày đều có nhân bởi vì nàng tìm tới cửa đến, có thể sánh bằng hiện tại nào nhiệt hơn.”

Trầm Ngọc nghe được còn thật sự, đãi phục hồi tinh thần lại, mới cúi đầu nói:“Khả năng hiện tại không giống với.”

Nói lời này thời điểm, Trầm Ngọc trong lòng hình như có một lát không lạc, hần nhưng lại cảm thấy có chút đáng tiếc, đáng tiếc chính mình ngày thường quá muộn, chưa thể nhìn thấy thời điểm đó Lăng Yên.

Mà hiện tại, như vậy Lăng Yên hần sẽ không còn được gặp lại.

Ở trong lòng của hần, Hạ Dung Tinh cùng Lăng Yên vốn là không chút nào giống nhau hai người, hần đối hai người kia có hoàn toàn bất đồng ấn tượng cùng hoàn toàn bất đồng thái độ, mãi cho đến ngày ấy ở An Nhạc trấn ngoại đỉnh núi, hần tận mắt đến Hạ Dung Tinh biến thành Ma tôn Lăng Yên.

Này mấy ngày đến, kia thân ảnh của hai người không ngừng theo trước mắt hần thoáng qua, cho đến rốt cuộc trọng điệp cùng một chỗ, hần mới rốt cuộc từ nơi này như mộng bình thường bất khả tư nghị trong hiện thực phục hồi tinh thần lại.

Hạ Dung Tinh chính là Lăng Yên, Lăng Yên chính là Hạ Dung Tinh, bất luận hần tái như thế nào trốn tránh, này chung quy đều là sự thật.

Ngay tại hai người nói chuyện với nhau gian, Xích Diễm thượng thân đã muốn đi tới không xa chỗ, Xích Diễm thân sắc do dự, làm như tưởng tiến lên lại trừ trừ không muốn đi phía trước, ngay tại này giây dựa gian, Triều Lâm đã muốn đã mở miệng:“Xích Diễm, chuyện gì?”

Xích Diễm bị gọi có tiếng tự, cũng rốt cuộc chỉ phải thờ dài một hơi, do dự mà đi vào Trầm Ngọc trước người:“Thần tôn, thiên cùng(quân) thần tư đang ở tìm ngươi.”

Trầm Ngọc tại đây vân lạc thiên tháp giữa đợi cũng có suốt hơn nửa tháng, vốn tưởng rằng dựa theo kia ba vị lão tổ tông tính tình, phải làm muốn nghỉ ngơi càng lâu một đoạn thời gian mới là, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy đã bị kêu đi ra. Mặc kệ nói như thế nào, thiên cùng(quân) thần tư như vậy động tác định sẽ không là cái gì chuyện tốt, Xích Diễm trong lòng lo lắng, cũng không đại hy vọng Thần tôn tiến đến.

Nhưng nghe gặp Xích Diễm trong lời nói, Trầm Ngọc lại một ngụm đáp ứng xuống dưới:“Chúng ta đi thôi.”

“Thần tôn, ngươi.....” Xích Diễm thật sự là có chút lo lắng, Trầm Ngọc trước đó vài ngày mắt hồn mất vía bộ dáng, xác thực không thích hợp vào lúc này rồi đi vân lạc thiên tháp.

Trầm Ngọc lại nhẹ nhàng lắc đầu, hần đứng dậy, tựa hồ giấy lát gian liền khôi phục từ trước thông dong bình tĩnh thân sắc, chỉ thần nhiên nói:“Ta cuối cùng không thể vẫn đợi ở chỗ này.” Hần nói xong lời này, ngược lại lại hướng tới trước mặt cửa phòng phía sau bóng người nhẹ nhàng gật đầu, phía sau cửa Triều Lâm thiên thần hàm chứa ý cười nói:“Đi thôi, ngươi có biết chính mình đang làm cái gì, cái này đủ.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng lên tiếng, chiết thân cùng Xích Diễm một đạo rời đi vân lạc thiên tháp.

.

“Ma tôn, nghe nói Thần tôn Trầm Ngọc ngày gần đây bế quan chấm dứt, ra tháp.”

Được đến tin tức sau, thanh minh chạy nhanh đã đem việc này nói cho Lăng Yên, Lăng Yên nghe lời này thời điểm đang ở chà lau trong tay Danh Lưu đao, đang nói lọt vào tai, Lăng Yên đem đao một tay, ánh mắt lãnh liệt quét lại đây.

Thanh minh sau này lùi bước từng bước, ho nhẹ một tiếng, lại nói:“Ô Dạ nói cho ta biết.”

“Ai muốn nghe này.” Lăng Yên trầm mặt, lạnh lùng đánh gãy thanh minh kế tiếp trong lời nói, chích đem đề tài vừa chuyển nói:“Ta cho ngươi tìm người ngươi tìm được rồi sao?”

Thanh minh lắc đầu nói:“Còn không có, tên kia tựa hồ là cố ý trốn tránh, chúng ta đem toàn bộ An Nhạc trấn trở mình lần cũng không tìm được.”

“Tìm không thấy liền tiếp tục tìm, kia tiểu hồ ly là thượng một thể hệ yêu vương con trai, chúng ta quyết không thể đủ làm cho hần rơi xuống trong tay người khác, yêu giới không được, Thần giới cũng không được.” Lăng Yên trầm giọng phân phó đi xuống, đang muốn nói sau khác, đã thấy thanh minh sắc mặt cổ quái thật sự, không khỏi lại đem đang nói một chút nói:“Làm sao vậy?”

“Ma tôn, ngươi thật sự có thể mặc kệ kia..... Tiểu Phượng Hoàng sao?” Thanh minh do dự sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn hỏi đi ra.

Mà nghe được thanh minh này câu hỏi, Lăng Yên gần như là không chút suy nghĩ, đưa tay lý Danh Lưu đao trực tiếp hướng thanh minh trích đi qua.

Trường đao sát thanh minh giáp biên thoáng qua, cuối cùng thân đao nhập vào phía sau mộc trụ bên trong.

Thanh minh lau một phen mồ hôi lạnh, thế này mới nghe Lăng Yên cắn răng nói:“Miễn bàn hấn.”

Lăng Yên hiện tại trong lòng có vẻ có chút hỗn loạn, nàng cho dù là ngàn tính vạn tính, cũng coi như không đến đã biết sao nhiều năm chưa từng từng có muốn thành thân ý tưởng, duy nhất một lần có ý niệm như vậy, nhưng lại liền chọn trúng hóa thân thành phạm nhân Thần tôn Trầm Ngọc.

Mà Thần tôn Trầm Ngọc, vẫn là cái chỉ có 900 tuổi tiểu Phượng Hoàng.

Cái loại này hấn là còn tại uống tiên lộ tiểu tử kia, lại thế nào lại là.....

Lăng Yên càng muốn thì càng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chỉ hận không thể có thể đem Ma giới chiến tướng nhóm lại tha đi ra cùng nàng tái đánh một hồi, hảo kêu nàng đem chuyện này quên , triệt đầu triệt đuôi không hề suy nghĩ chuyện này.

Nàng hãy còn nghĩ, thanh minh nhện không được hít một tiếng, bỗng nhiên vừa cười đến:“Nhìn đến Ma tôn như vậy, ta an tâm.”

Lăng Yên im lặng không nói, thanh minh tùy mực nói:“Ma tôn từ trước như vậy thích Đường Lam, ta còn nghĩ đến ngươi sẽ thả không dưới hấn. Thần ma không cả hai cùng tồn tại, nếu là thực không bỏ xuống được, kia đến cuối cùng khổ sẽ chỉ là Thần tôn ngươi.”

“Về sau đừng nữa nói cho ta biết kia tiểu Phượng Hoàng..... Trầm Ngọc chuyện tình.” Lăng Yên nghiêng người chưa từng tiếp xúc thanh minh thần sắc, liềm trụ trong con ngươi thần sắc phức tạp, chích đem ngữ thanh trầm xuống nói:“Ta không cần biết.”

“Là.” Thanh minh lập tức đáp ứng rồi xuống dưới.

Lăng Yên nói xong lời này sau, mới rút cuộc nhẹ nhàng nhắm mắt, như là thở dài nhẹ nhõm một hơi vậy mở miệng hỏi nói:“Ta mang về đến người kia, hiện tại ở nơi nào?”

“Ở ma cung phía sau núi biệt uyển ở.”

“Ta đi nhìn xem.” Lăng Yên đứng dậy, lập tức lại đi thanh minh nói,“Ngươi sẽ không dùng theo tới .”

Thanh minh vội vàng lại gạt đầu, chính là theo sau lại khó hiểu nói:“Ma tôn đại nhân, ngươi vì sao phải đem cái kia phạm nhân cấp mang về đến?”

Lăng Yên lúc này đã đi tới đại môn chỗ, nghe nói lời này, mới lại dừng lại bước chân, quay đầu nói:“Ta từng đáp ứng quá hấn sự phụ một cái yêu cầu, nay bất quá là thay nàng hoàn thành yêu cầu này mà thôi.” Nói xong lời này, Lăng Yên nhẹ nhàng cười, phục lại nói:“Huống hồ ta khiêm bọn họ môn phái một ít này nợ.”

Lăng Yên sở chỉ nhân, tự nhiên là Bộ Duyên Khê.

Ngày ấy ở An Nhạc trấn giữa phát sinh kia sự kiện sau, Lăng Yên liền sai người đem Bộ Duyên Khê cấp mang về Ma giới, cũng an bài ở trong Ma cung trụ hạ.

Lăng Yên từng đáp ứng quá phải giúp trợ Bộ Duyên Khê tu luyện, cũng khiến cho hấn đoạt được lần này nhân giới chúng môn phái tỷ thí thắng lợi, nhưng tự ngày ấy thần ma yêu tam giới giăng co chuyện tình phát sinh, thân phận của nàng tiết lộ sau, nàng vẫn không có đi gặp Bộ Duyên Khê.

Thứ nhất là Ma giới bên trong chồng chất chuyện vụ nhiều lắm, quá mức bận rộn, cho nên nàng không thể tới kịp đi gặp hấn, thứ hai còn lại là bởi vì Bộ Duyên Khê một đường chứng kiến Hạ Dung Tinh cùng Đường Lam trong lúc đó cảm tình, nay bọn họ hai người thân phận chợt thay đổi, liền ngay cả Lăng Yên cũng không biết hiểu chính mình phải làm lấy loại nào tâm tình đi gặp hấn.

Này đây suốt nửa tháng đi qua, Lăng Yên mới rút cuộc điều chỉnh lại đây, đem tất cả không cam lòng không muốn đều chôn giấu đáy lòng, làm hồi ngày xưa Ma giới chỉ tôn.

Lăng Yên đi vào kia biệt uyển trung thời điểm, Bộ Duyên Khê đang ngồi ở phía trước cửa sổ đọc sách, mắt thấy Lăng Yên tiến vào, hấn không khỏi đứng dậy, trương liễu trương khẩu, nhìn chằm chằm Lăng Yên sau một lúc lâu không thể đủ nói ra một câu đến.

Lăng Yên nhướng mày đi qua, đưa tay lý một phen theo ma tướng nơi đó làm ra kiếm vút xuống Bộ Duyên Khê trước mặt cửa:“Nay cự ngươi tỷ thí bất quá một tháng , ngươi còn không hảo hảo tu luyện?”

“..... Ta đã nhiều ngày luôn luôn tại tu luyện, bất quá cũng không có gì tiến bộ.” Bộ Duyên Khê rút cuộc tìm về nói chuyện năng lực, hấn về mặt đau khổ gãi đầu một cái, đem kiểm kia nhặt lên đến, phục lại nhỏ tâm cẩn thận nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái nói:“Ta nên gọi ngươi..... A Tinh vẫn là Ma tôn?”

Chương 53

“Ma tôn.” Lăng Yên không chút do dự sửa đúng Bộ Duyên Khê cách nói, ngược lại khoanh tay đi ra ngoài.

Bộ Duyên Khê đang cầm thanh kiếm kia nhắm mắt theo đuôi đi theo thân thể của nàng sau, hai người đi vào một chỗ trên đất trống. Lăng Yên đưa lưng về phía hắn, lại nói tiếp: “Ta đáp ứng ngươi sự phụ, hội giúp ngươi thắng được lần này môn phái đại hội tỷ thí, tiền đoạn thời gian cho ngươi luyện không ít cơ bản công, này một tháng trong thời gian ta sẽ tiếp tục giúp ngươi, bất quá ngươi căn cơ không xong, phải muốn công phu khẳng định so với người bên ngoài nhiều thượng rất nhiều.”

Bộ Duyên Khê xem ra không chút nào lo lắng, chích nhẹ nhàng gật đầu, lập tức vừa tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình, Lăng Yên sớm suy đoán ra hắn muốn hỏi vấn đề, vì vậy nói: “Ta tuy là Ma giới người, nhưng đối với nói tông công pháp có điều hiểu biết, ngươi đại cũng không tất lo lắng.”

Nàng có thể nhìn ra được đến, tuy là thần ma không cả hai cùng tồn tại, Ma giới ở chính đạo xem ra xác nhận đại gian đại ác người, nhưng Bộ Duyên Khê lại hiển nhiên đều không phải là như thế ngoan cố không hóa người, nếu không hẳn từ ngay từ đầu sẽ không hội đi theo Lăng Yên tới nơi này.

Quả nhiên, Bộ Duyên Khê lắc đầu nói: “Ta đều không phải là lo lắng này.”

Lăng Yên ngoài đầu nhìn lại nói: “Ngươi suy nghĩ cái gì?”

Bộ Duyên Khê chần chờ một lát nói: “Ta chỉ là còn không có phục hồi tinh thần lại..... A Tinh thể nhưng chính là Ma tôn, này thật sự là.....”

“Không có gì hảo kinh ngạc.” Lăng Yên thuận miệng lên tiếng, nhưng thấy Bộ Duyên Khê ưỡn ẹo sau một lúc lâu, vì thế thường ở trước mặt hắn nhíu mày mở miệng nói: “Không chuẩn đề Đường Lam.”

Bộ Duyên Khê: “.....” Còn không có mở miệng trong lời nói liền như vậy nuốt trở về.

.

Lăng Yên quả thực nói được thì làm được, trong những ngày kế tiếp luôn luôn tại vì Bộ Duyên Khê tăng lên công lực, cũng đem lúc trước Thiên Cương môn này công pháp lại sửa chữa một phen, Bộ Duyên Khê một đoạn này thời gian luyện xuống dưới, quả thực muốn so với từ trước tiến bộ không ít.

Chính là cũng giống như Lăng Yên theo như lời bình thường, này phiên tu luyện thập phần vất vả, một tháng thời gian xuống dưới, Bộ Duyên Khê tuy rằng tu vi tăng lên không ít, nhưng cũng trả giá thật lớn đại giới, cả người đều gầy một vòng, trước mắt còn có thanh hắc sắc.

Này ngày Lăng Yên lại đi vào này biệt uyển, Bộ Duyên Khê đã muốn thu thập xong này nọ.

Lăng Yên thần sắc phức tạp nhìn bên cạnh hắn bãi một đồng này nọ, Bộ Duyên Khê vò đầu cười đáp: “Kỳ thật cũng không có cái gì hảo thu thập gì đó, nơi này đều là các ngươi ma cung gì đó, ta cũng không có cái gì muốn dẫn đi.”

“Vật này ngươi mang đi đi.” Lăng Yên như vậy nói xong, vươn tay ra, đem nguyên bản nắm ở trong tay kiếm đưa cho hắn.

Bộ Duyên Khê nhìn vật kia, mới phát hiện kia đúng là hắn trong ngày thường đi theo Lăng Yên huấn luyện sử dụng kiếm.

Thanh kiếm này hắn trong ngày thường vẫn dùng, cũng coi như được với có cảm tình, đối với này kiếm thập phần hiểu biết, nhưng hôm nay hắn tiếp xúc đến thanh kiếm này, mới thấy ra chút bất đồng đến.

Chần chờ tiếp nhận kiếm, Bộ Duyên Khê không khỏi nâng mục hướng Lăng Yên nhìn lại.

Lăng Yên giải thích nói: “Thanh kiếm này là chúng ta Ma giới chiến tướng thiên hời riêng đi cực tây nơi thái hời dị thạch rèn mà thành, tuy rằng xưng không hơn cái gì tuyệt thế danh kiếm, so với các ngươi nhân giới vậy kiếm tốt thượng rất nhiều.” Mắt thấy Bộ Duyên Khê đem kiếm tiếp được, Lăng Yên lại nói: “Tối hôm qua ta ở trên thân kiếm động chút tay chân, cho dù là ta đưa cho ngươi sắp chia tay lễ vật đi.”

Bộ Duyên Khê ôm kiếm, cẩn thận giúp đỡ trên thân kiếm văn lộ, xem ra cũng thập phần thích, chính là nghe được lời ấy vẫn là có chút khó hiểu hỏi: “Cái gì tay chân?”

Lăng Yên khẽ cười một tiếng, không có đáp lại, chích thần bí nói: “Quá đoạn thời gian ngươi sẽ biết.”

Bộ Duyên Khê trong lòng nghi hoặc, nhưng Lăng Yên không có muốn ý giải thích, chỉ nói: “Ngày mai ngươi sẽ hội nhân giới, mấy ngày nữa chính là các ngươi chính đạo tỷ thí bắt đầu ngày, ta cũng sẽ giúp không được ngươi cái gì, lấy ngươi thực lực hôm nay, tại kia những người này giới chính đạo bên

trong cũng coi như được với là người nổi bật, nhưng nếu thật sao gặp gỡ lợi hại địch nhân, cũng chỉ có thể dựa vào chính người.”

Lăng Yên nói đến nơi đây, liền tính phải rời khỏi, Bộ Duyên Khê cười khổ một tiếng, lại lập tức đem nhân gọi lại nói:“A Tinh.”

Lăng Yên dừng lại bước chân, trong khoảng thời gian này Bộ Duyên Khê vẫn luôn đem nàng gọi chỉ “Ma tôn”, nay trận này cảnh hạ đột nhiên lại gọi ra tên này đến, nàng bất giác cũng là ngẩn ra. Quay đầu nhìn lại, Bộ Duyên Khê nhếch miệng cười đáp:“Không bằng, lưu lại theo giúp ta uống chút rượu lại đi đi.”

Bộ Duyên Khê ánh mắt trong suốt, đáy mắt ý cười làm cho Lăng Yên nhớ tới trước đây không lâu còn bình tĩnh, kia ở An Nhạc trấn giữa thời gian, nàng nhẹ nhàng như sương mây, cười đáp:“Tốt.”

Kể từ đó, Lăng Yên liền tại đây biệt uyển trung giữ lại, hai người ngồi ở trong đình viện uống xoàng, còn thật sao có chút giống lúc trước ở An Nhạc trấn lý tình hình.

Đáng tiếc, thiếu một cá nhân.

Này ý niệm trong đầu mới từ đáy lòng dâng lên, Lăng Yên liền lắc đầu đưa hân đề ép xuống dưới, chích xốc lên vò rượu lại đem trước mắt bát đảo mẫn.

Bộ Duyên Khê tửu lượng cũng không tốt, hết lên chút rượu còn có chút say, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ đứng lên, nói vô ngoại hồ là về chính mình sự phụ Hoa Nhạn chuyện tình. Lăng Yên ở bên lắng nghe trong miệng hân chuyện cũ, thế này mới hiểu được, chống má nói:“Nguyên lai người thích sự phụ người?”

Nhắc tới Hoa Nhạn, Bộ Duyên Khê đang cầm vò rượu, mím môi nở nụ cười:“Ta thích nhất sự phụ.”

Đại để là chưa thấy qua Bộ Duyên Khê này phó bộ dáng, Lăng Yên nhìn không được nở nụ cười, tiện đà nói:“Cho nên người mới như vậy cố gắng muốn thắng được tỷ thí lần này?”

Mấy ngày qua Bộ Duyên Khê tu luyện Lăng Yên đều là xem ở trong mắt, nàng gặp qua rất nhiều không muốn sống nhân, nhưng như Bộ Duyên Khê như vậy không muốn sống tu luyện vẫn như cũ hiếm thấy, mãi cho đến lúc này nàng mới hiểu được lại đây trong này nguyên do.

Bộ Duyên Khê nghe lời này, nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt lại cô đơn vài phần:“Ta nghĩ làm cho nàng vui vẻ một chút.”

“Sự phụ ta rất ít hội cười, nàng từng nói với ta nàng cả đời này duy nhất tâm nguyện chính là nhìn Thiên Cương môn chấn hưng, nếu không thể đủ thực hiện nguyện vọng này, nàng chỉ sợ cả đời đều không thể chân chính cao hứng đứng lên.” Bộ Duyên Khê buông xuống đầu, khẽ thở dài:“Ta mới trước đây từng thấy nàng cười quá một lần, nàng cười rõ lên nhìn tốt lắm, cái gì đều cùng không hơn nàng đẹp mặt, cái kia thời điểm ta đã nghĩ, mặc kệ muốn ta làm cái gì, chỉ cần có thể làm cho nàng mở lại tâm đứng lên, ta đều có thể đi làm.”

“Phải không?” Lăng Yên trả lời một câu, thanh âm nhẹ nhàng nhọt nhọt.

Bộ Duyên Khê xem nàng vẻ mặt, tựa hồ trong lúc giật mình hiểu được cái gì, vội vàng xua tay nói:“Đúng rồi, ta không nên nói này đó, xao ta trí nhớ này.”

Lăng Yên hoài nghi nhìn hân, hân lập tức lại nói:“Người cùng Đường Lam tài trí mở, ta không nên đề chuyện tình cảm cho người càng khó quá.”

Lăng Yên:“.....” Nhưng mà người này đã muốn nói ra.

Nàng có chút ức ức dừng quá mặt, nhìn trong viện xào xạc lá cây, âm thanh lạnh lùng nói:“Ta khổ sở cái gì.”

Bộ Duyên Khê trong lúc bất chợt lại tham quá đến, nương cảm giác say hân tựa hồ có chút không sợ trời không sợ đất ý tứ, trọn to mắt lại hiểu kỳ nói:“Người có thể hay không đi tìm hân?”

Lăng Yên nhú mày:“Ta vì cái gì muốn đi tìm hân?”

Bộ Duyên Khê còn thật sự nói:“Các người cảm tình tốt như vậy, lúc trước hân không thấy, người còn chung quanh đi tìm hân, nay thật sự muốn chặt đứt lui tới sao? người sẽ không luyến tiếc?”

Lăng Yên chợt hồi đầu nhìn về phía Bộ Duyên Khê, rất có vài phần muốn đem nhân cấp xao vụng ý tứ. Nhưng mà ngay tại Lăng Yên chuẩn bị động thủ hết sức, Bộ Duyên Khê đột nhiên lại trọn tròn hai mắt, nhớ tới cái gì bình thường nói:“Ta nhớ ra rồi, Đường Lam thân là Thần tôn, chân thân là phượng hoàng đúng hay không?”

Hân sắc mặt cổ quái nhìn chăm chăm Lăng Yên, thật vất vả mới nói tiếp:“Các người hai người thân phận thật sự dọa người, ta..... Ta nằm mơ cũng tưởng không đến ta cách vách hội ở Thần tôn cùng Ma tôn..... Thần tôn Ma tôn thế nào, thật lợi hại thân phận! Vậy cũng là..... Nhưng là người bên ngoài cả đời cũng không thấy, trong truyền thuyết cao cao tại thượng nhân..... Các người thế nhưng.....”

Bộ Duyên Khê càng nói càng là kích động, Lăng Yên buồn cười nhìn hân, thẳng đến hân đột nhiên thu câu chuyện, nhỏ giọng nói:“Nằm mơ cũng làm không được như vậy ly kỳ.”

Lăng Yên nhìn hân tựa hồ túy lợi hại, đứng dậy sẽ rời đi, Bộ Duyên Khê lại ở sau người đột nhiên lại nói:“Ta cũng không biết nên chút cái gì, thần ma cái gì sự tình, ta một người bình thường cũng sắp không hơn nói, ta chính là cảm thấy..... Cừ đáng tiếc.”

“Lúc trước ở An Nhạc trấn lý, có một lần Đường Lam mất tích, người nơi nơi đi tìm hân, người còn nhớ rõ sao?” Bộ Duyên Khê lại hỏi.

Lăng Yên đương nhiên nhớ rõ, An Nhạc trấn trung cùng Đường Lam ở chung nhiều điểm giọt giọt nàng đều nhớ rõ thập phần rõ ràng, Bộ Duyên Khê sở dĩ là ngày ấy đề tài khi lui động chuyện tình, khi đó nàng nghĩ đến Đường Lam xảy ra chuyện, xác thực tìm Đường Lam hồi lâu, thậm chí còn một người đi thi gia trong trạch viện mất tìm kiếm

Bộ Duyên Khê nói tiếp:“Ta vừa mới suy nghĩ cẩn thận, A Tĩnh người nhất định không biết, khi đó kỳ thật Đường Lam ở nhà của ta ở.”

“Hân biến trở về phượng hoàng bộ đáng, ta khi đó còn không có hiểu được lấy hân phượng hoàng như vậy tôn quý thân phận, như thế nào hội chạy đến nhà của ta lý đi ở, ta còn hỏi qua hân nguyên do.” Bộ Duyên Khê nhìn không được nở nụ cười, thấp giọng nói,“Hân nói hân tạm thời không thể trở về, hân nói có nhân không thích phượng hoàng, hân không nghĩ làm cho người kia chán ghét hân.”

Bộ Duyên Khê trong nháy mắt nói:“Hiện tại nhớ tới đến, ta nghĩ hân khi đó nói ..... Hân là người đi.”

Lăng Yên giật mình, nhớ lại lúc trước ngày, của nàng xác thực nói qua chính mình không thích phượng hoàng như vậy trong lời nói.

Khi đó chỉ cảm thấy tiểu Phượng Hoàng xui cực, lại khắp nơi chuyện xấu, cho nên mới như vậy nói ra, thật không ngờ tên kia nhưng lại ở trong lòng nhớ lời này lâu như vậy.

Nàng vừa tức giận vừa buồn cười, rốt cuộc không nói gì, một mình một người đạp ánh trăng ly khai nơi này.

.

Sáng sớm hôm sau, Bộ Duyên Khê chỉ đầu gối xuống thời điểm, mới phát giác sắc trời đã muốn đại lượng.

Hân đứng dậy mọi nơi nhìn lại, chỉ thấy chính mình vẫn ngồi ở đình viện thạch bàn cạnh, bốn phía là bị uống cạn sạch bình rượu, hân đứng dậy, dùng sức nghĩ nghĩ uống rượu trước sự tình, mới rốt cuộc nhớ tới chính mình đêm qua thảo luận trôi qua những lời này.

Sau đó hân sắc mặt liền xấu hổ thay đổi.

Hân còn nhớ rõ Lăng Yên từng đã cảnh cáo chính mình, không cần lại đề cập về Đường Lam chuyện tình, hân đêm qua uống rượu sau nói ra không biết cuối cùng có bao nhiêu, không có bị Lăng Yên cấp lệnh đi ra ngoài đánh một chút cũng coi như được vui là may mắn . Bất quá cũng may hân hôm nay là tốt rồi ly khai, Lăng Yên ngay cả là trong lòng bất mãn, phải làm cũng vô pháp tái làm ra chuyện gì . Trong lòng hân thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chạy nhanh trở về nhà thu dọn đồ đạc tính rồi đi nơi đây, trở lại nhân giới đi.

Ai biết mới từ trong phòng mặt dẫn theo kiếm cùng bọc hành lý đi ra, hân liền gấp gờ chính ôm hai tay tựa vào đình viện cách đó không xa hành lang gấp khúc trên lan can Ma tôn đại nhân.

Lăng Yên này ngày mặc quần áo thiên màu vàng váy, không biết vì sao không ngờ biến ảo trở về Hạ Dung Tinh bộ đáng, mắt thấy Bộ Duyên Khê đi ra, nàng cười như không cười nói:“Chuẩn bị tốt ?”

Bộ Duyên Khê ngăn ra, không rõ nàng cuối cùng là cái gì ý tứ, chỉ phải nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói:“..... Ân.”

“Vây đi thôi.” Lăng Yên nói xong hướng Bộ Duyên Khê ý bảo, tiếp theo sẽ đi ra ngoài.

Bộ Duyên Khê khó hiểu đứng ở tại chỗ nhìn chăm chăm nàng xem.

Lăng Yên quay đầu nói:“Ta giúp người tu hành lâu như vậy, tự nhiên muốn xem người thắng mới là, ta với người cùng đi nhân giới.” Lăng Yên hội làm ra như vậy quyết định, tự nhiên không chỉ đơn giản như vậy. Trước đó không lâu nàng chiếm được tin tức, nói là yêu giới tựa hồ cũng tham dự lần này tỷ thí, nàng không rõ yêu giới vì sao hội tham dự nhân giới tỷ thí đại hội, nhưng một khi đã như vậy, sự tình tất nhiên không đơn giản, nàng muốn tự mình đi xem cái cuối cùng, cho nên mới hội nghĩ đến cùng Bộ Duyên Khê một đạo rồi đi.

Bộ Duyên Khê giật mình sau một lúc lâu, Lăng Yên nhưng không có lại cho hân ngăn người thời gian, rất nhanh xoay người hướng ra ngoài đi đến, Bộ Duyên Khê rơi vào đường cùng, chỉ phải cười khổ chạy nhanh nâng bước theo đi lên.

Nhân có Lăng Yên ở, hai người lần này chạy đi cũng không có tiêu tốn nhiều lắm thời gian, bất quá nửa ngày sau, bọn họ liền đến 4 năm một lần tổ chức chính đạo tỷ thí đại hội địa phương, phía nam Thủy Tú sơn.

Năm gần đây, chính đạo quật khởi môn phái không ít, mà lão môn phái nhóm cũng không hoàng nhiều làm cho, toàn bộ Tu Chân giới một mảnh thịnh cảnh, từng cái môn phái tiến đến tham gia tỷ thí đệ tử giai không ở số ít, mà trong này, chỉ có Bộ Duyên Khê một người tiến đến dự thi Bộ Duyên Khê liền xem ra thập phần thấy được.

Bộ Duyên Khê đi vào nơi này thời điểm, Hoa Nhận đã muốn chờ lâu ngày, hai người thật lâu không thấy, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, Lăng Yên biết được Bộ Duyên Khê đối Hoa Nhận tâm tư, liền cũng không đi quấy rầy bọn họ hai người nói chuyện với nhau, chích một mình một người tới đến bên cạnh, nhìn Thủy Tú sơn lý náo nhiệt tình hình cùng lui tới chính đạo đệ tử.

Ai ngờ này vừa thấy dưới, nàng lại phút chốc giật mình ở.

Trong đám người, lại có một đạo quen thuộc đến lúc đó thường ra hiện tại trong đầu, bất luận như thế nào đều lái đi không được thân ảnh của.

Đường Lam

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Nghe nói lời ấy, Lăng Yên bắt giác thần sắc khẽ biến, nhưng lại không duyên cớ vô cớ có chút khẩn trương đứng lên, chích hướng tới kia nhắm chặt cửa phòng phòng nhìn lại, trong lòng sinh ra một loại hình như có giống như vô chờ mong đến Ngay tại Lăng Yên tinh thần hoảng hốt không biết phải như thế nào động tác hết sức, kia chỗ đám đông bắt đầu khởi động, Đường Lam đã muốn hỗn loạn ở dòng người giữa rất nhanh tiêu thất bóng dáng.

Không biết là mất mát vẫn là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Lăng Yên như trước xa xa nhìn kia chỗ, thật lâu sau chưa từng có động tác.

Sau một lát, Bộ Duyên Khê cùng Hoa Nhạn tự kia phương đã đi tới, hai người tựa hồ đã muốn đem nên trong lời nói đều nói qua, Bộ Duyên Khê khó được nhìn đến Lăng Yên này phó bộ dáng, nhìn không được hiểu kỳ nói: “Người đang nhìn cái gì?”

“Không có gì.” Lăng Yên dùng rất nhanh tốc độ phục hồi tinh thần lại, thu hồi tầm mắt, hồi đầu hướng Bộ Duyên Khê nói, “Chúng ta đi thôi.”

Bộ Duyên Khê nghi hoặc khó hiểu, rốt cuộc không xin hỏi đi ra, chích “Nga” một tiếng cùng Lăng Yên Hoa Nhạn một đạo tiến nhập Thúy Tú sơn trang trong vòng.

Thúy Tú sơn trang giữa từng ở một vị nói tông cao nhân, vị cao nhân kia công lực thâm hậu vì cả người giới làm ra rất nhiều sự tình, chống cự tà giáo xâm nhập, đối kháng yêu ma hai giới, bị chịu tôn sùng, trở thành chính đạo trung đệ nhất nhân, mà nay mỗi 3 năm một lần nói tông tỷ thí, cũng là lúc trước từ vị cao nhân kia sở bắt đầu tổ chức.

Bởi vì này dạng, cho dù là sau lại vị cao nhân kia đã muốn phi thăng thành tiên, chính đạo tỷ thí đại hội cũng như trước mỗi 3 năm ở Thúy Tú sơn trang từ hân đệ tử sở tổ chức.

Đối với cử đại tông cử nói, đây đều là thập phần trọng yếu một hội tỷ thí, mặc dù nhìn như là thông thường luận bàn, trong đó lại giấu điểm gọn sóng cho nhau phân cao thấp.

Mà đối với Thiên Cương môn cùng Hoa Nhạn mà nói, này lại chấn hưng Thiên Cương môn cơ hội tốt nhất.

Hoa Nhạn đối này thập phần coi trọng, này đây mấy người tiến vào Thiên Cương môn sau, liền bắt đầu thân thiện cùng Thúy Tú sơn trang bên trong nhân nói chuyện với nhau đứng lên, nhưng mà Thúy Tú sơn trang người lại tựa hồ chưa từng nghe nói qua Thiên Cương môn tồn tại, ép buộc hồi lâu mới đưa mấy người bọn họ cấp lĩnh đi vào, chỉ nói là phía trước không biết Thiên Cương môn sẽ đến tham gia tỷ thí lần này, cho nên chưa từng an bài hảo chỗ ở, vì thế đưa bọn họ đưa đến một chỗ hẻo lánh tiểu viện lạc trung, đợi cho kia sơn trang nhân sau khi rời khỏi, Lăng Yên đám người mới phát giác bọn họ vị trí địa phương, đúng là một chỗ lần lượt sai phòng hạ nhân sở trụ phòng ở.

Hoa Nhạn sắc mặt xanh mét cương ở nơi nào, nhưng thật ra Bộ Duyên Khê thập phần nhìn xem khai, vội vàng mở miệng an ủi nàng, hai người ép buộc một trận, Bộ Duyên Khê nâng mâu dưới, mới phát giác Lăng Yên đã muốn hãy còn một người hướng tới viện ngoại đi rồi đi ra ngoại.

“Cái kia..... A Tinh, người muốn đi đâu?” Theo đêm đó say rượu sau, Bộ Duyên Khê liền lại bắt đầu kêu Lăng Yên chỉ “A Tinh”, kêu vài lần sau phát giác Lăng Yên cũng không có không hồn giận ý tứ, liền cũng không có sửa miệng.

Lăng Yên dừng lại bước chân, hồi đầu nói: “Đi ra ngoài đi dạo.” Nàng thân là Ma tôn, không cần ăn cơm cũng không cần nghỉ ngơi, tự nhiên không cần đãi ở loại địa phương này theo chân bọn họ hai người tề cùng một chỗ.

Bộ Duyên Khê nhỏ giọng “Nga” một chút, cũng không tính hỏi nhiều, hân nay thấy Hoa Nhạn, một lòng một dạ đều ở Hoa Nhạn trên người của, liền gật đầu nói: “A Tinh người đi sớm về sớm a.”

Lăng Yên cũng không biết nghe không có nghe gặp Bộ Duyên Khê lời này, xoay người liền đi đi ra ngoài.

Rời đi kia chỗ thiên viện sau, Lăng Yên nhưng không có tái tiếp theo đi ra ngoài.

Bởi vì sắp đã đến đại hội, toàn bộ Thủy Tú sơn trang trong vòng thập phần nào nhiệt, chung quanh đều có thể đủ nhìn đến lui tới các đại môn phái đệ tử, Lăng Yên thân là Ma tôn đối với này đó nào nhiệt cũng không có chút hứng thú, tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng của nàng chính trái tim lại đều dừng ở mới vừa rồi kia xa xa liếc mắt một cái phía trên.

Vì cái gì Đường Lam sẽ xuất hiện ở trong này?

Lăng Yên trong lòng mọi cách khó hiểu, nàng sớm đã biết Đường Lam chính là Trầm Ngọc, Thần tôn Trầm Ngọc vì cái gì sẽ xuất hiện ở loại địa phương này? Thần giới kia vài cái lão gia này che chở kia chính tiểu Phượng Hoàng cùng hộ thăng nhải con đường như, lại như thế nào hội gọi hấn một mình tới đây?

Chẳng lẽ là bởi vì yêu giới lúc này ép buộc ra động tĩnh?

Nhưng này động tĩnh đối với tam giới mà nói cũng bất quá là một ít từ nhỏ nháo mà thôi, quả quyết không cần Thần tôn tự mình đến này, nàng sẽ đến đến nơi đây, cũng bất quá là vì lo lắng Bộ Duyên Khê thôi.

Càng nghĩ, Lăng Yên nhưng lại khó được do dự lên, có chút nhớ nhưng muốn đi tìm tòi cuối cùng, nhìn xem Trầm Ngọc tới đây cuối cùng là cái gì mục đích.

Mà ngay tại do dự trong lúc đó, lại là hai người cùng nàng sát bên người mà qua, nàng tùy ý nhìn đi qua, lại bỗng nhiên lại biến sắc, hướng tới kia hai người phương hướng ly khai nhìn đi qua.

Mới vừa rồi kia hai người sở mặc quần áo màu xanh trường bào, cùng phía trước nàng tại kia đại môn xứ sở thấy Đường Lam trên người giả dạng, đứng là giống nhau như đúc.

Những người đó phải làm là cùng Đường Lam cùng nhau đến.

Lăng Yên trong lòng làm ra phán đoán, nghĩ lại gian đã muốn hướng tới bọn họ sở phương hướng ly khai đuổi theo đi qua.

Bất luận như thế nào, Thần tôn đi vào này địa phương, nhất định là có điều nguyên do, ngay cả là không muốn tái tiếp xúc người nọ, nàng cũng nhất định phải nghĩ biện pháp trước điều tra rõ mục đích của hấn mới là.

Lăng Yên một mặt nghĩ, một mặt đi theo kia hai người đến một chỗ phòng ở bên ngoài.

Kia hai người chính là một nam một nữ, giai thập phần tuổi trẻ, Lăng Yên vụng trộm đi theo, động tác nhẹ nhàng đứng ở cách đó không xa một chỗ trên nóc nhà mặt, chính trộm nhìn chăm chăm kia hai người động tĩnh. Kia hai người đến phòng bên ngoài, tựa hồ là ánh mắt lần lượt thay đổi một lát, trong đó nàng kia mới bỗng nhiên mở miệng hướng trong phòng nói: “Đường sư huynh, chúng ta tính đến hậu sơn đi dạo, thuận tiện nhận thức một chút cái khác môn phái nhân, ngươi thật sao không cùng chúng ta cùng đi sao?”

.

Tựa hồ là vì đáp lại Lăng Yên chờ mong, bất quá trong chớp lát, kia trong phòng liền truyền đến một đạo quen thuộc lại có vẻ ngữ khí thập phần thanh âm xa lạ: “Ta thì không đi được, các ngươi sớm đi trở về.”

Thanh âm kia lăng nhiên lọt vào tai, quả thật là Đường Lam.

Chính là ở Lăng Yên ấn tượng giữa, Đường Lam ngữ khí cùng thanh âm này lại có chút khác biệt. Lăng Yên ôm cánh tay hoài nghi nhìn chăm chăm kia chỗ phòng, rất nhanh lại nghe gặp kia một khác danh tuổi trẻ nam tử cũng nói: “Chúng ta đây trước hết đi rồi, Đường sư huynh ngươi sớm đi nghỉ ngơi.”

“Ân.” Có người trong nhà thanh âm ôn nhu thanh nhuận, gọi người như mộc xuân phong, Lăng Yên nghe đến đó, liền gặp kia hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau một trận, lập tức hướng tới bên ngoài đi đến.

Kia hai người sau khi rời khỏi, này chỗ sân lại khôi phục yên tĩnh, nhất chính chim chóc tự không trung bay tới, rơi xuống Lăng Yên bên cạnh người trên nhánh cây, ép tới cảnh là kinh hoàng, ánh mặt trời tự khe hở gian xuyên qua mà qua. Lăng Yên trộm cuối cùng nhìn kia phòng liếc mắt một cái, người ở bên trong không có muốn đi ra ý tứ, nàng cũng không đợi lát nữa đấy, chính ngược lại đi theo kia hai người phương hướng tiếp tục đuổi theo.

Không thích hợp, khẳng định có không đúng chỗ nào kinh, mới vừa rồi kia hai người gọi Đường Lam chỉ “Sư huynh”, nhưng Trầm Ngọc thân là Thần tôn, lại như thế nào khả năng sẽ đi làm người nào giới đệ tử?

Trong chớp lát, Lăng Yên lại đuổi theo kia hai người, kia hai người đang ở cùng vài tên cái khác môn phái nhân nói chuyện với nhau, Lăng Yên cố ý muốn đánh thám Đường Lam chuyện tình, rất nhanh liền cũng xâm nhập vào trong đám người, nàng lúc trước ở An Nhạc trấn trung thời điểm liền cùng quê nhà quan hệ vô cùng tốt, am hiểu cùng người trao đổi, nay muốn bộ hai người trong lời nói tất nhiên là thập phần dễ dàng, rất nhanh liền cùng kia hai người tán gẫu thành một mảnh, cũng tìm cơ hội tìm hiểu một phen, thế này mới hiểu rõ này mấy người lai lịch.

Hai người giữa, nàng kia tên gọi làm Liễu Huyền, nam tử tên là Quý Tang, đều là cửu đại tông môn bên trong Chân Võ thư viện đệ tử, lần này tiến đến nơi đây, tự nhiên là vì muốn tham gia lần này tỷ thí đại hội. Chân Võ thư viện thân là cửu đại tông môn giữa thực lực tối cường môn phái chi nhất, lần này phái chính tên đệ tử tiến đến tham gia lần này tỷ thí, này hai người đó là trong đó trẻ nhất nhập môn đệ tử.

“Không biết các ngươi tỷ thí lần này đệ tử giữa, có thể có một gã tên là Đường Lam nhân?” Thời cơ không sai biệt lắm, Lăng Yên rốt cuộc đem giấu ở

đáy lòng vẫn đề cập hỏi đi ra.

Nghe được “Đường Lam” Tên này, kia nữ đệ tử liễu huyền không khỏi cả kinh, trừng mắt Lăng Yên nói:“Ngươi như thế nào biết Đường sư huynh?”

“Sư huynh?” Lăng Yên nhẹ giọng hỏi một câu.

Liễu huyền liên tục gật đầu, mở miệng nói:“Đường Lam là của chúng ta sư huynh, sớm chúng ta một tháng nhập môn.” Nàng nói xong lời này, lập tức lại nghĩ tới tới hỏi nói,“Còn không có nói, ngươi nhận thức sư huynh?”

Lăng Yên gật đầu, nàng bắt quả do dự một lát, liền lại nói:“Ta từ trước ở tại An Nhạc trấn.”

Nghe được “An Nhạc trấn” Ba chữ, liễu huyền trong mắt chợt sáng ngời, làm như hiểu được lại đây, liền ngay cả kia vẫn không làm sao nói chuyện Quý Tang đã ở giữ chống má nói:“Nguyên lai là An Nhạc trấn, khó trách ngươi nhận thức Đường sư huynh, ta từng nghe Đường sư huynh nhắc tới quá, hắn từ trước sẽ ngụ ở An Nhạc trấn ngoại cách đó không xa, mấy tháng phía trước hắn đi An Nhạc trấn, lại không nghĩ rằng tại kia vừa lúc gặp gỡ một đám yêu quái bắt người, kia chuyện..... Ngươi phải làm cũng biết đi?”

Lăng Yên trầm mặc một lát, nghĩ tới chính mình cùng Đường Lam mới quen là lúc bị tiểu yêu chộp tới kia sơn động, gật đầu:“Ta biết, Đường Lam lúc trước bị yêu quái cấp bắt thật không?”

“Bị nắm?” Quý Tang mục sắc trung phiếm ra một trận do dự, hắn lắc đầu nói,“Đường sư huynh đương nhiên không có việc gì, tại kia chút yêu quái muốn bắt bọn họ đi thời điểm, hắn bị nhân cấp cứu.”

Lăng Yên nhú mi,“Cái gì?”

Liễu huyền cũng gật đầu nói:“Ta cũng nghe Đường sư huynh nhắc tới quá, sư huynh nói cứu hắn kia hai người khẳng định là thần tiên, một thân thần thông khả lợi hại , một chút đã đem này tiểu yêu cấp dọa đi rồi. Hắn chính là bởi vì thấy kia hai gã thần tiên, cho nên mới hội sinh ra tu đạo chí tâm, gia nhập chúng ta Chân Võ thư viện.”

Lăng Yên nghe lời này, thật lâu không có đáp lại, liễu huyền có chút tò mò nhìn chăm chăm nàng xem, thấp giọng lại hỏi:“Ngươi làm sao vậy?”

Lăng Yên phút chốc cười cười, nhưng không có giải thích, chỉ nói:“Ta đột nhiên nhớ tới đến, ta còn muốn trở về tìm cá nhân, ta đi trước.”

Nói xong lời này, không lại có một lát dừng lại, Lăng Yên liền rời đi nơi này.

Mà đợi đến nàng sau khi rời khỏi, kia liễu huyền cùng Quý Tang mới lẫn nhau liếc nhau, hai người đều đối Lăng Yên đột nhiên đã đến hòa ly khai có chút nghi hoặc.

“Nguy rồi, quên hỏi nàng là người nào môn phái, tên gọi là gì .” Liễu huyền nhỏ giọng nói.

Quý Tang lắc lắc đầu, trầm ngâm nói:“Này nhân, thoát nhìn không quá đơn giản.”

Liễu huyền nhin không được nở nụ cười một tiếng, lẩm bầm nói:“Ngươi xem ai đều nói không đơn giản.”

Quý Tang không nói lời gì nữa, chích nhìn chăm chăm Lăng Yên phương hướng ly khai, thật lâu sau mới tiếp đón liễu huyền hướng một khác chỗ mà đi.

Sắc trời dần dần ám đi, toàn bộ Thúy Tú sơn trang mọi nơi cũng đều thấp sáng đèn dầu.

Lăng Yên không muốn trở lại kia chỗ Thúy Tú sơn trang cấp Thiên Cương môn sở an bài hạ nhân phòng, ở bên ngoài lặc lư một vòng, không biết vì sao vẫn là về tới lúc trước kia “Đường Lam” phòng, nàng ngồi ở phòng bên ngoài tường cao thượng, vật áo bị gió đêm thổi trúng lặc lư nổi lơ lửng, ánh mắt vô tình hay cố ý xẹt qua kia phòng lộ ra đèn đuốc cùng bóng người cửa sổ, lại không lại có khác tính.

Mới vừa rồi kia một phen tìm hiểu, nàng đại khái đã muốn đem tình huống cấp đoán đi ra.

Trong phòng này nhân, không phải Đường Lam, lại là Đường Lam.

Nàng vốn tưởng rằng Trầm Ngọc hóa thân vì Đường Lam, liền giống như nàng hóa thân vì Hạ Dung Tinh giống nhau, dùng là là nhất trương giả dối dung nhan cùng một cái giả dối thân phận, đến bây giờ nàng mới hiểu được lại đây, nguyên lai trên đời này thật sao có Đường Lam này nhân, Trầm Ngọc bất quá là mượn thân phận của người này mà thôi.

Mãi cho đến phía sau, nàng mới cảm thấy đã biết một đoạn thời gian đến cảm tình, chính như đồng bọt nước bình thường không thể ức chế tiêu tán , thẳng đến cuối cùng, ngay cả tồn tại dấu vết cũng đem không tồn hậu thế.

Nàng mới rút cuộc cảm nhận được một loại không thể ngôn dụ không cam lòng loại tình cảm.

Gió đêm ở mùa thu lý hiện ra vài phần hiu quạnh, Lăng Yên mặc dù không sợ lạnh, lại không biết vì sao cũng hiểu được lạnh đứng lên, nàng đem thân mình quỳn cùng một chỗ, ôm hai chân, suy nghĩ lung tung bay.

Liền vào lúc này, cách đó không xa vẫn nhắm chặt cửa phòng phòng ở, không biết vì sao đột nhiên rộng mở, một đạo gầy bóng người đứng ở phía trước

cửa sổ, hơi hơi ngửa đầu, ánh mắt trùng hợp liền đánh vào Lăng Yên trên người của.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hàn ban đêm lấp lánh vô số ánh sao lóe ra, tinh mang hạ hai người lặng im đối diện, thẳng đến --

Trong phòng nhân đột nhiên không nói được một lời khép lại cửa sổ.

Lăng Yên:“.....”

Này phản ứng tựa hồ cùng nàng tưởng tượng bên trong có chút bất đồng.

Nàng nhếch lên khóe môi, không tiếng động nở nụ cười, đang muốn tái động tác, liền gặp trong phòng bóng người giật giật, sau một lát, kia cửa sổ lại bị nhân từ bên trong mở ra đến.

“Người đang làm cái gì?” Đường Lam ngửa đầu nhìn nàng, ban đêm tất cả mọi người đi ngủ, thanh âm hần ép tới rất nhẹ, lại vừa vặn đủ Lăng Yên nghe rõ sổ.

Lăng Yên ngồi ở trên đầu tường, sắc mặt phức tạp nhìn chằm chằm kia trương quen thuộc khuôn mặt, sau một lúc lâu chưa từng trả lời. Cũng may nàng nửa thân mình cũng chưa ở thụ âm lý, đèn đuốc cùng tinh quang đều bị biến mất, che khuất nàng đầy mắt cảm xúc. Nàng ánh mắt miêu tả người nọ mặt mày, một lát sau mới nói:“Trúng gió.”

Đường Lam mắt lộ ra vẻ không hiểu, nhưng chưa từng hỏi nhiều, chích nhọt nhạt “Nga” một tiếng, nghĩ nghĩ lại nói:“Ban đêm phong đại, người sớm đi trở về nghỉ ngơi đi.”

Lăng Yên nói:“Ta quấy rầy đến người?”

Đường Lam ngẩn ra, lắc đầu.

Lăng Yên cười đáp:“Vậy người đại cũng không tất quản ta.”

Đường Lam liền như vậy đứng ở cửa sổ nội thành Lăng Yên sau một lúc lâu, quả nhiên không có xen vào nữa nàng, hãy còn khép lại cửa sổ.

Mãi cho đến nhìn cửa sổ lại nhắm lại, lại nhìn không rõ bên trong người nọ mặt, Lăng Yên mới thu hồi tươi cười, cả người như là thoát khiếu bình thường tĩnh ở tại chỗ.

Nàng không muốn trở về quấy rầy Bộ Duyên Khê cùng Hoa Nhạn hai người, cũng không biết hẳn là đi nơi nào, vì cái gì đi vào nơi này, ngay cả là nàng cũng nói không rõ ràng lắm.

Nàng mới phát giác trong lòng mình vẫn là buồn cười muốn nhìn thấy Trầm Ngọc , chính là nay hai người lập trường bất đồng, vĩnh viễn không thể đi cùng một chỗ, nếu thật sao gặp mặt, chỉ sợ cũng chỉ có thể đủ đầu cái người chết ta sống.

Lăng Yên đột nhiên cảm thấy chính mình không nên đến này cái gì sơn trang, như vậy nàng sẽ không hội kiến đến chân chính Đường Lam, lại càng không hội bởi vậy miên man suy nghĩ, nàng chích ngóng trông này đêm dài chạy nhanh đi qua, ngày mai mau chút đã đến, này loạn thất bát tao chuyện tình đều chạy nhanh có cái chấm dứt.

Ở trên đầu tường ngồi hơn nửa canh giờ thời gian, Lăng Yên tương dạ phong uống cái đủ, lại ở đột nhiên trong lúc đó, phía dưới trong phòng của mặt lại truyền đến một trận động tĩnh.

Lăng Yên rất là cảnh giác, rất nhanh cúi đầu nhìn lại, đã thấy lần này kia phòng mở ra không phải cửa sổ, mà là đại môn.

Nội môn lộ ra mờ nhạt đèn đuốc, Đường Lam phi y tự trong phòng đi ra, liếc mắt một cái tìm được rồi Lăng Yên chỗ vị trí, liễm mi nhẹ giọng nói:“Bằng không, người tiến vào ngồi một lúc nhi đi.”

Lăng Yên phát xem qua tiền lác lư lá cây, hướng người nọ cười nói:“Tốt.”

Nàng không chút khách khí vào Đường Lam phòng, Đường Lam theo ở phía sau, khép lại cửa phòng, lập tức lại trở lại đi cấp Lăng Yên châm một ly trà, hần thoát nhìn nỗi lòng làm như phức tạp, do dự muốn nói chút cái gì, Lăng Yên lại trước hần từng bước nói:“Ngươi từ trước ở tại An Nhạc trấn giữ đúng hay không?”

Đường Lam động tác một chút, tiện đà điểm đầu, hần như trước đưa lưng về phía Lăng Yên, tựa hồ ở phòng ở trong quầy tìm kiếm cái gì vậy, đợi trong chốc lát mới trở lại đem chén trà đưa tới Lăng Yên trước mặt của:“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Lăng Yên tự vào nhà sau ánh mắt liền một cái chớp mắt cũng không từng từ trên người của hần dò quí, đến lúc này, nàng mới thấp giọng nói:“Ta suy nghĩ một sự tình.”

“Chuyện gì?” Đường Lam thì thảo hỏi, đôi cũng gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Yên.

Lăng Yên lắc đầu.

Nàng xem trước mắt Đường Lam, nhớ tới một ít ly kỳ khả năng. Lúc trước là Trầm Ngọc ở An Nhạc trấn giữa cứu Đường Lam, cũng ra về hần bộ dáng lên vào yêu quái kia huyết động giữa, gặp gỡ đồng dạng lên vào trong đó chính mình. Nếu lúc trước, Trầm Ngọc không có thể cứu chữa hạ Đường Lam đâu?

Như vậy gặp gỡ của nàng, sẽ là thật chính Đường Lam, như vậy cùng nàng thành thân, làm cho nàng thích nhân, có thể hay không biến thành chân chính Đường Lam?

Lăng Yên còn thật sự nhìn trước mắt nhân, đột nhiên cảm thấy ý nghĩ của chính mình thật sự là quá mức vớ vẩn.

Thời gian lâu như vậy, nàng sớm vậy là đủ rồi giải Trầm Ngọc, nàng biết không có ai có thể thay thế được được ai.

“Bất quá các ngươi hai cái thật đúng là giống.” Lăng Yên nhìn chăm chăm Đường Lam, thì thảo nói một câu, nếu không có sớm biết rằng người này là thật chính Đường Lam, Lăng Yên cho rằng chính mình có lẽ thật sao hội đưa bọn họ nhận sai.

Đường Lam khó hiểu nói:“Cái gì?”

Lăng Yên quay đầu đi nói:“Ngươi rất giống một người.”

“Người nào?” Đường Lam thần sắc động lại, ra tiếng lại hỏi.

Lăng Yên cười đáp:“Ta phụ quân.”

Đường Lam như là sợ run một chút, ánh mắt khó hiểu hướng Lăng Yên nhìn lại, Lăng Yên biết đã biết lời nói tất nhiên hội gọi người kinh ngạc, bất quá nàng cũng không thậm để ý. Những lời này trong lòng hần đã muốn đến mức đủ lâu, nàng ở Ma giới tìm không thấy chỗ nói, cùng nhận thức nhân cũng vô pháp nói ra, chỉ phải buồn dưới đáy lòng, thẳng đến hôm nay.

Nhìn đến Đường Lam khuôn mặt, nàng đem mi một điều nói:“Ngươi cùng hần ngày thường rất giống.”

“Hần.....” Đường Lam thần sắc hốt thay đổi, như là ở do dự, vừa như là cố kỵ không dám mở miệng, chỉ chờ một lát mới nói:“Ngươi cùng hần.....”

“Ta cùng hần đã muốn không có gì quan hệ.” Lăng Yên trầm mâu nói, “Người kia là cái hỗn đản, tuổi không lớn lắm còn có thể cấn người, chứa một bộ lão thành bộ dáng, đối ta giấu diếm thân phận của mình..... Cùng tuổi, còn lưng ta làm công việc bề bộn như vậy, bình thường nói như vậy hiểu được, luôn miệng nói lo lắng ta, đi thời điểm lại ngay cả ngăn đón cũng không ngăn đón ta một chút.....”

Lăng Yên càng nói trong lòng đến mức càng là khó chịu, nhịn không được điểm đầu, cuối cùng khẳng định tổng kết nói:“Đối, là cái hỗn đản.”

Đường Lam ở bên ánh mắt hoảng hốt nhìn nàng, sau một lúc lâu không thể đủ làm ra đáp lại.

Lăng Yên mím môi lại thấp giọng nói:“Cái loại này tiểu tử kia có cái gì tốt.”

Trong lúc nói chuyện, Lăng Yên lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nàng như là không lớn nguyện ý tái nói tí mĩ Trầm Ngọc chuyện tình, chích đem thoại phong nhất chuyển hỏi Đường Lam nói:“Chân Võ thư viện là cái gì dạng địa phương?”

Đường Lam không dự đoán được Lăng Yên câu chuyện xoay chuyển nhanh như vậy, chích trầm mặc hảo một trận mới ở Lăng Yên trước mặt của ngồi xuống, hai người câu được câu không nói chút về Chân Võ thư viện chuyện tình, cùng với cứu đại tông môn giữa còn lại môn phái chuyện tình, Lăng Yên chống má nghe, nghĩ đến sắp tham gia tỷ thí Bộ Duyên Khê, cũng không biết hần cùng với Chân Võ thư viện mọi người so sánh với cuối cùng có mấy tầng phân thắng.

Hàn huyền hảo một trận tử, Lăng Yên đem muốn hỏi gì đó đều hỏi, thế này mới rút cuộc rời đi phòng, tính trở về tìm Bộ Duyên Khê đám người.

Mà Đường Lam đứng ở trước cửa, ở nhìn theo Lăng Yên sau khi rời khỏi, mới rút cuộc khép lại cửa phòng.

Phòng nội ánh nền theo này phiên động tĩnh sở mang ra phong hơi hơi lóe ra, hần đem phía sau lưng gắt gao để ở trên cửa, tái nhợt nghiêm mặt vuron tay

phải, nhẹ nhàng mở ra lòng bàn tay.

Bàn tay một đạo hào quang đỏ xuống mà ra, màu vàng quang cầu ở trước mặt hần nhẹ nhàng phiêu động, tự kia hào quang trung ương, truyền đến Xích Diễm sốt ruột thanh âm của:“Thần tôn, cuối cùng làm sao vậy? Vừa rồi ta khai trận tìm người như thế nào vẫn không phản ứng?!”

Lăng Yên không biết là, nay Đường Lam, kỳ thật chính là Thần tôn Trầm Ngọc.

“Xích Diễm.” Đường Lam đem mặt chôn ở đèn đuốc trong bóng tối, đánh gãy Xích Diễm trong lời nói, có vẻ có chút tâm sự thật mạnh nói, “Ta tuổi rất nhỏ sao?”

Xích Diễm tại kia đầu nghe được sùng sốt:“A?”

Tuy rằng nói 900 tuổi coi như là trưởng thành , bất quá ở động chính là mấy ngàn mấy vạn tuổi Thần giới, điểm ấy tuổi thật là có chút không đủ xem

Ngay tại Xích Diễm do dự mà muốn hay không nói cho nhà mình Thần tôn chân tướng thời điểm, Trầm Ngọc lại buông tha cho truy vấn vấn đề này, chích nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mở miệng đánh gãy Xích Diễm ý nghĩ nói:“Người tìm ta có việc?”

Xích Diễm phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói:“Thần tôn, chúng ta đã muốn đã điều tra xong, lần này cử đại tông môn tỷ thí đại hội, trên thực tế là muốn tuyển ra nói tông lãnh tụ, thống lĩnh cử đại tông phái đối kháng tà giáo Âm Văn điện, này Âm Văn điện, phải làm chính là yêu giới sở khống chế thế lực.”

Trầm Ngọc hiểu rõ gât đầu, việc này trước khi hần tới cũng đã nghe Đông Cẩm nhắc tới quá, hần hỏi tiếp nói:“Đông Cẩm nói cử đại tông môn bên trong có nội quý, người có từng tra ra cuối cùng là ai?”

Xích Diễm chần chờ một lát, tùy tiện nói:“Cụ thể chúng ta vẫn không rõ ràng lắm, cho nên bất luận người nào môn phái giai không thể đủ hoàn toàn yên tâm, trận chiến này người thắng, chỉ có thể là thật vô thư viện.”

Từng cái tông môn đều có đều tự thờ phụng cùng tôn sùng thần linh, mà tại đây trong đó, Chân Võ thư viện sở tôn sùng , đó là trên chín tầng trời chân hỏa phượng hoàng.

Thần giới sớm có quy củ không thể đủ nhúng tay nhân giới việc, nhân giới tu chân tông phái tất nhiên là không thể từ Thần giới đến tã hữu, nhưng nay nhân giới người tu hành thực lực càng ngày càng mạnh, tứ phương thế lực lại đối này như hổ rình mồi, nếu thật sao gọi người giới này thế lực bị yêu giới cùng Ma giới sở chiếm đi, lại là một cái thật lớn uy hiếp, cho nên mới sẽ xuất hiện hiện tại như vậy tình hình.

Trầm Ngọc chính trầm ngâm, Xích Diễm không khỏi nói:“Thần tôn khả đã muốn xem trọng chọn người? Chân Võ thư viện giữa, cuối cùng ai có thể đủ thắng được hạ trận này tỷ thí?”

“Quý Tang, Chân Võ thư viện tiểu sư đệ Quý Tang.” Trầm Ngọc đáp, “Hần thiên tư cực cao, căn cốt kì giai, tương lai tất có đại thành, ta sẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này chỉ điểm hần tu hành, kế tiếp liền dựa vào chính hần .”

Nói xong lời này, Trầm Ngọc lại nghĩ tới một chuyện, lập tức hỏi:“Chân chính Đường Lam đâu?”

Xích Diễm đáp:“Ta tạm thời đưa hần đưa Đông Cẩm kia chỗ, kia tiểu tử lần đầu tiên đến Thần giới, bây giờ còn cảm thấy chính mình không thanh tỉnh đâu.”

Trầm Ngọc nghe hần như vậy nói, liền không tái hỏi nhiều, chích nói tiếp:“Người tiếp tục tra nội quý chuyện tình, còn có --” Hần ngữ thanh một chút, quay đầu hướng tới phía sau ngoài phòng phương hướng nhìn lại, nhỏ giọng nói,“Chú ý Ma giới động tĩnh.”

“A?” Xích Diễm không khỏi cả kinh, có chút mờ mịt hỏi,“Ma giới làm sao vậy? Thần tôn người ở nơi nào phát hiện Ma giới nhân mã ? Nhiều người sao? có mấy cái nhân?”

Trầm Ngọc:“Một người.”

Xích Diễm làm như thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Trầm Ngọc ngay sau đó lại nói:“Ma tôn.”

Xích Diễm kia khẩu khí còn không có từng đi ra, chạy nhanh lại rút trở về, kinh thanh nói:“Cái gì?!”

Hần nói quanh co như là muốn nói cái gì lại có kỵ không dám nói, từ chối sau một lúc lâu vẫn không thể mở miệng, Trầm Ngọc liền ngắt lời nói:“Ta đều có đúng mực, Xích Diễm, không cần lo lắng.” Hần đang nói trầm thấp xuống, theo sau mới buồn bã nói:“Nàng không nhận ra ta.”

.

Lăng Yên rời đi Đường Lam chỗ ở sau, còn chưa từng nhìn thấy Bộ Duyên Khê, liền tiên kiến đến một cái khác quen thuộc bóng người.

“Thanh minh?” Lăng Yên quả quyết không thể tưởng được người này hội đột nhiên tới đây, nàng nhú mày nói,“Ma giới xảy ra điều gì sự?”

“Không phải Ma giới.” Thanh minh chạy nhanh lắc đầu giải thích nói,“Là Ô Dạ để cho ta tới, lúc trước chúng ta chỉ coi yêu giới đám người tham dự lần này tỷ thí đại hội, bất quá là muốn muốn từ giữa khuấy rối, cho nên không có quá mức để ý. Chính là ngày hôm qua chúng ta điều tra đến Thần tôn cũng đến đây nơi này, cho nên mới cảm thấy việc này phải làm có khác kỳ quái.”

Lăng Yên nghe thanh minh trong lời nói, bản còn còn thật sự tự hỏi , đợi đến cuối cùng một câu, nàng mới đột nhiên cứng đờ, hồi đầu nói:“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Thanh minh phản ứng lại đây chính mình nói sai lầm rồi nói, chạy nhanh che miệng lại ba, chỉ lấy đôi trợn tròn vô tội nhìn Lăng Yên.

Lăng Yên đông lạnh nghiêm mặt, thần sắc không thích hợp lại hỏi một lần:“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Thanh minh liên tục lắc đầu:“Không..... Không có gì.”

Lăng Yên không cái kia tính nhẫn nại, trực tiếp hỏi:“Ngươi vừa rồi nói Thần tôn làm sao vậy?”

Thanh minh vẽ mặt đau khổ nói:“Ma tôn..... Ta không dám , ta cam đoan không đề cập tới khỏi này người.”

Lăng Yên thế này mới nhớ tới đến trước đó vài ngày, nàng từng kêu thanh minh không cần ở trước mặt mình nhắc tới Trầm Ngọc tên. Trong lòng nàng vừa bức mình vừa buồn cười, trầm giọng nói:“Ta cho ngươi nói ngươi đã nói.”

“Cái kia..... Ô Dạ nói tra được Thần tôn cũng đến đây nơi này, hẳn là đi theo Chân Võ thư viện người đến , không biết Thần giới có cái gì kế hoạch.” Thanh minh được Lăng Yên cho phép, vội vàng nói ra.

Lăng Yên:“.....”

Chân Võ thư viện, đúng là mới vừa rồi cái kia “Đường Lam” Chỗ môn phái.

Nàng đột nhiên hồi tưởng nổi lên mới vừa rồi chính mình tại kia trong phòng cùng “Đường Lam” Nói chuyện với nhau thời điểm bộ dáng, nàng thế này mới hiểu được, vì cái gì trên người của hắn có một loại như thế quen thuộc cảm giác, vì sao hắn vẫn dùng cái loại này muốn nói lại thôi thần sắc nhìn chính mình.

Nguyên lai nàng nghĩ đến Đường Lam, kỳ thật chính là Trầm Ngọc.

Mà nàng lại --

Lăng Yên trong đầu đem mới vừa rồi ở trong phòng hai người nói chuyện với nhau tình hình từ đầu tới đuôi lại qua một lần, cả người đều có chút không được tự nhiên, liền ngay cả chính mình dày mấy vạn năm da mặt cũng đều hơi hơi thiếu đứng lên.

Nàng thế nhưng ở trước mặt của hắn nói những lời này?!

Lăng Yên sắc mặt thay đổi vài thay đổi, cả người cương ở chỗ cũ như là bị vào đầu rót nhất thùng nước lạnh, thanh minh xem ở trong mắt, trong sống sót nghĩ đến xảy ra đại sự gì, vội vàng lớn tiếng hỏi:“Ma tôn, Ma tôn ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Thật vất vả bị thanh minh cấp kêu trở về thần đến, Lăng Yên đột nhiên quay đầu, hung tợn hướng thanh minh trừng mắt nhìn lại đây. Thanh minh đại lui từng bước, vẽ mặt mờ mịt, Lăng Yên trầm thấp thanh âm nói:“Biết Trầm Ngọc động tĩnh, ngươi vì cái gì không còn sớm đi tìm nói?”

Thanh minh:“Là ngươi..... Không cho nói.”

Lăng Yên néo néo quyền đầu, hai mắt thẳng tắp trừng mắt trước mắt nhân, thanh minh bị hoảng sợ, vội vàng rút lui cổ, cẩn thận nói:“Ma tôn đại nhân, vậy chúng ta bây giờ.....”

“Nếu Thần giới cùng yêu giới đều đến đây, như vậy Ma giới ắt phải cũng nên tham gia náo nhiệt không phải sao?” Nhắc tới chính sự, Lăng Yên dùng nhanh nhất tốc độ thu thập tâm tình, ngược lại nói:“Đã nhiều ngày ngươi đi theo ta tại đây chỗ nhìn xem, xem bọn hắn cuối cùng muốn muốn làm ra cái gì trò đến.”

“Nói như vậy, cái kia Bộ Duyên Khê tỷ thí.....” Thanh minh muốn nói lại thôi, Lăng Yên nghe ra ý tứ của hắn, ngắt lời nói:“Tỷ thí tự nhiên là muốn tiếp

tục, hẳn nay đã sớm không phải từ trước Bộ Duyên Khê.”

Lăng Yên cùng thanh minh nói chuyện với nhau hoàn sau, hai người lung tung lập thân phận liền ở Thúy Tú son trang khác tìm một chỗ phòng trụ hạ. Nàng không muốn dùng Hạ Dung Tinh thân phận tiếp theo cùng Thiên Cương môn có nhiều lắm tiếp xúc, bởi vì Hạ Dung Tinh thân phận đã muốn bại lộ, nếu là gọi người phát hiện Thiên Cương môn cùng Ma tôn đi được quá gần, tất nhiên hội ảnh hưởng đến Thiên Cương môn ở chính đạo giữa danh dự.

Liền như vậy một đêm đi qua, Thúy Tú son trang rất cuộc ở ngày mai sáng sớm nghênh đón lần này đạo môn cử đại tông môn tỷ thí đại hội.

Cử đại tông môn tỷ thí đơn giản đến ở Lăng Yên thoát nhìn có vẻ thập phần nhàm chán, đó là mỗi một cái tông môn phái ra sáu gã đệ tử tham gia lần này tỷ thí, đều tự phân tổ tuyên chính mình đối thủ, mà trong đó hai hai tỷ thí thắng lợi người nọ, liền có thể tiến vào vòng kế tiếp tỷ thí giữa.

Toàn bộ Thúy Tú son trang lúc này náo nhiệt phi phàm, bởi vì vòng thứ nhất tỷ thí nhân số phần đông, này đây là tách ra cử hành, son trang trong vòng có một chỗ đặc biệt rộng mở không, đó là chuyên làm cho này 3 năm một lần tỷ thí đánh hội sở xây, chủ trì lần này đại hội đó là lúc trước vị kia nói tông cao nhân hậu nhân, gia chủ họ thẩm, danh gọi thẩm ngô, cũng toàn bộ nói tông đức cao vọng trọng nhân.

Lăng Yên đám người làm cho người ta dẫn tiến đến thời điểm, toàn bộ hội trường đã muốn người ta tấp nập, giữa sân từng cái môn phái giai phân tìm một khối vị trí của mình, mà vài vị môn chủ lại ở một bên trên đài cao quan khán lần này tỷ thí, Lăng Yên mọi nơi nhìn một vòng, muốn tìm kiếm Thiên Cương môn chỗ, chính là bốn phía người đông thể mạnh, Lăng Yên nhìn sau một lúc lâu, mới rút cuộc theo một chỗ góc sáng sửa tìm được rồi bị hai cái môn phái giáp ở bên trong xem ra có chút quần bách Bộ Duyên Khê cùng Hoa Nhạn.

Lăng Yên kinh ngạc dương dương mi, lại hướng tới trên đài cao nhìn lại, quả nhiên gặp kia cử đại tông môn môn chủ vị trí, lại chính tả tứ trương ghế dựa, tại kia trong đó, thiếu hụt không hề nghi ngờ là Thiên Cương môn vị trí.

Thoạt nhìn Hoa Nhạn theo như lời quả nhiên không sai, thiên hạ này gian, chỉ sợ sớm đã quên Thiên Cương môn tồn tại, liền giống như thiên hạ này gian, cũng không có nhân từng nhớ rõ còn có một cái cử thiên chiến thần.

Lăng Yên trầm mầu không nói, thanh minh ở bên tắc cẩn thận quan sát đến còn lại mọi người, tựa hồ là muốn từ giữa tìm ra yêu giới người.

Trong không khí ần ần tràn ngập yêu khí, Lăng Yên mọi nơi nhìn, ánh mắt lại ngoài ý muốn rơi xuống cách đó không xa Chân Võ thư viện mọi người chỗ chỗ.

Xa xa, Trầm Ngọc đứng ở phía sau, lướt qua ồn ào náo động dòng người, hẳn một đôi trầm tĩnh con người đen chính trực thẳng nhìn chăm chú vào nàng.

Tiếp xúc kia ánh mắt, Lăng Yên đáy lòng như là bị cái gì vậy thật mạnh đụng phải một chút, lực đạo đại nàng suýt nữa đứng thẳng không được, nàng chỉ phải tận lực vẫn duy trì thân sắc bình tĩnh, cùng người nọ đối diện cùng một chỗ.

Đêm qua chuyện tình lại lần nữa ở trước mắt thoáng qua, Lăng Yên hạ quyết tâm muốn làm bộ như chuyện gì đều không có phát sinh quá, này đây tuyệt không khẳng lộ ra nửa điểm thoái nhượng ý, thậm chí còn khiêu khích tựa như nhìn lại đi qua.

Nhưng mà ngay tại Lăng Yên ý đồ chọn dùng cái khác phương thức cấp Thần tôn ra oai phủ đầu thời điểm, Trầm Ngọc đã muốn chạy nhanh thác khai tầm mắt.

Ngay cả là cách như vậy khoảng cách, Lăng Yên vẫn là nhìn ra người nọ trên mặt hiện lên một tầng nhạt nhẽo mây đỏ.

Lăng Yên:“.....” Nàng tối không thể gặp Trầm Ngọc này phó bộ dáng, nếu ở từ trước, nàng định sớm đã bắt đầu động tay động chân.

Nhưng là nay khi bất đồng ngày xưa, Lăng Yên vội vàng na khai tầm mắt, bình tĩnh thanh minh trong chốc lát sau, cuối cùng là thanh tĩnh trở về. Thanh minh tự dừng bị Lăng Yên trừng mắt, tầm mắt hoảng hốt vài hạ, lại thấy Lăng Yên ánh mắt lơ đãng ở cách đó không xa Chân Võ thư viện kia chỗ đào qua vài thứ, rốt cuộc hiểu được lại đây, chỉ vào Trầm Ngọc nói:“Đó là..... Thần tôn?!”

Lăng Yên nhẹ nhàng gật đầu, chợt khi trước hướng góc đi đến, thấp giọng nói:“Trước không cần hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta nhìn là tốt rồi.”

Hai người không bao lâu liền lẫn vào trong đám người, bên kia, mấy đại tông môn môn chủ cũng đều đã muốn ngồi xuống, ở Thẩm gia gia chủ chủ trì dưới, trận này tỷ thí rốt cuộc rút ra màn che. Toàn bộ trên đất trống trống rỗng cách ra vô số luận võ tràng, mỗi chỗ đều có Thúy Tú son trang nhân sở giám sát, tỷ thí rất nhanh tiến hành đứng lên.

Lăng Yên này dọc theo đường đi tận lực khống chế được không có lại đi xem Trầm Ngọc, ánh mắt đuổi theo cách đó không xa Bộ Duyên Khê, mắt thấy Bộ Duyên Khê tựa hồ là muốn bắt đầu tỷ thí, hướng tới trong đó một chỗ tỷ thí tràng mà đi, Lăng Yên hồi đầu đối thanh minh sử ánh mắt, tùy theo đi theo cũng hướng bên kia tới gần.

Thanh minh vội vàng đuổi theo, mắt thấy Bộ Duyên Khê đã muốn vào tỷ thí tràng, một khác danh đối thủ cũng rất nhanh đã đến.

Đứng ở giữa sân, Bộ Duyên Khê đầu tiên là hướng tới Hoa Nhạn phương hướng nhìn lại, theo sau lại phát giác Lăng Yên tung tích, hẳn xa xa hướng Lăng Yên gật đầu, Lăng Yên thế này mới rút cuộc quay đầu lại đi, đối mặt trước người đối thủ, thân sắc lập tức nghiêm túc lên.

Cùng Bộ Duyên Khê giao thủ nhân là Huyền Nguyệt thể gia một gã đệ tử, bất quá liếc mắt một cái nhìn lại, Lăng Yên liền đã muốn phán đoán đi ra, tên kia đệ tử quyết định sẽ không là Bộ Duyên Khê đối thủ.

Quả nhiên, tỷ thí bắt đầu sau, Bộ Duyên Khê liền dùng lúc trước Lăng Yên sở giáo công pháp, ra tay như điện, dĩ nhiên chiếm được tiên cơ. Thiên Cương môn truyền lại xuống độc môn bí tịch chính là kiếm pháp, kiếm đi nhẹ nhàng, vốn linh mẫn sống hay thay đổi, nhưng này kiếm pháp đến Thiên Cương môn đệ tử trong tay, liền có bất đồng biến hóa.

Thiên Cương môn những năm gần đây giai dựa theo thông thường tu hành phương thức tu tập này chờ kiếm pháp, này đây như vậy luyện tập nhiều năm như trước không làm nổi. Sau lại Lăng Yên bắt đầu giáo tập Bộ Duyên Khê công pháp, đang nhìn qua hần kiếm pháp sau, lập tức liền hiểu được trong này nguyên do, ở một phen khoa tay múa chân sau, Lăng Yên rất nhanh đã đem trong đó đạo lý nói cho Bộ Duyên Khê.

Nay trải qua ba tháng tu hành, Bộ Duyên Khê chiêu thức theo Lăng Yên xảo quyết, mỗi một chiêu đều dừng ở đối thủ tới khó lòng phòng bị địa phương, thủ kiếm thức cực nhanh, phóng đảng mà tùy ý, xem ra cả người không môn đại lộ, lại đem đối thủ sở hữu lai lịch đường đi giai đã muốn phong kín, gọi người căn bản không thể nào ra tay, lại càng không tất nói phản kích.

Bất quá trong phiên khác, người nọ liền bị Bộ Duyên Khê kiếm pháp làm cho kế tiếp bại lui, Bộ Duyên Khê bắt lấy thời cơ, tị khí xuất kiếm, khinh bạc thân kiếm đất ngân mang cuộn cuộn nổi lên chột cuồng phong, cuối cùng kham kham đứng ở tên kia Huyền Nguyệt thể gia đệ tử căn cơ.

Giây lát công phu, thắng bại đã muốn hiểu rõ.

Ngay cả thân là ma tướng, nhưng này phiên đánh nhau xem ra, Bộ Duyên Khê biểu hiện vẫn là làm cho thanh minh không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa, hần đứng ở Lăng Yên bên cạnh, nhỏ giọng nói:“Người này cùng lúc trước khác biệt ghê gớm thật.”

“Hần thiên phú tốt lắm, năm mới bắt quá là chính mình chưa từng còn thật sự nà thôi.” Lăng Yên giải thích một câu, nhìn bên kia Thúy Tú son trang nhân tuyên bố Bộ Duyên Khê thắng, Bộ Duyên Khê tự giữa sân đi ra cùng Hoa Nhạn ngậy ngó cười tán gẫu cùng một chỗ, bất giác cũng gọi lên khoe môi.

Nhưng mà rất nhanh, Lăng Yên liền cười không nổi.

Ngày đầu tiên bởi vì nhân số phần đông, cùng sở hữu hai tràng tỷ thí, trận đầu tỷ thí thắng lợi nhân, tài năng đủ tiến vào vòng kế tiếp trận đấu.

Bộ Duyên Khê thắng được trận đầu sau, rất nhanh liền nghênh đón trận thứ hai.

Bất quá là một lát nghỉ ngơi, Bộ Duyên Khê liền lại bị kêu về tới giữa sân, mà một khác phương, vài tên Chân Võ thư viện đệ tử đã ở mọi người vây quanh xuống đến này chỗ hội trường chung quanh.

“Thiên Cương môn, Bộ Duyên Khê!” Tỷ thí sắp bắt đầu, Thúy Tú son trang nhân gọi ra tỷ thí đệ tử tên.

Lập tức hần lại quay đầu hướng một khác phương nói:“Chân Võ thư viện, Đường Lam!”

Thoại âm rơi xuống gian, đám kia Chân Võ thư viện đệ tử rốt cuộc dừng nói chuyện với nhau, rất nhanh làm cho ra một cái lộ đến, Trầm Ngọc một thân Chân Võ thư viện đệ tử phục tự đám người phía sau đi ra, chậm rãi đến trên đài, về mặt bình tĩnh cùng Bộ Duyên Khê lẫn nhau đối diện.

Bộ Duyên Khê thoáng chốc sửng sốt.

Không chỉ là Bộ Duyên Khê, đồng dạng thay đổi sắc mặt còn có tràng ngoại Lăng Yên cùng thanh minh.

“Này.....” Thanh minh nhỏ giọng nói một câu, trên mặt tràn đầy bất khả tư nghị.

Lăng Yên trừng mắt kia chỗ, nhẹ nhàng lắc đầu, lại có chút không rõ Trầm Ngọc là ở đánh cái gì chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lăng Yên thượng còn không kịp hiểu rõ Trầm Ngọc mục đích, trận này tỷ thí liền đã muốn bắt đầu.

Thanh minh ở Lăng Yên bên tai thấp giọng nói:“Thần tôn đây là muốn tham gia lần này đại hội?”

Lăng Yên lắc đầu, từ chối cho ý kiến, bất quá hơi hơi nhú mi, mãi cho đến thanh minh nhớ tới một chuyện, đột nhiên lại nói:“Nếu thật muốn lại nói tiếp,

nói tông cửu đại tông môn phân biệt thờ phụng thiên giới chư thần, mà này Chân Võ thư viện thờ phượng, giống như vừa lúc chính là cửu thiên thượng chân hóa phượng hoàng, từ trước là Thần tôn thanh quang, nay đó là Trầm Ngọc.”

“Phải không?” Lăng Yên nhẹ giọng hỏi một câu, trong lòng cũng đã nghĩ tới nhiều loại khả năng.

Chẳng lẽ nói hán muốn tương trợ cho Chân Võ thư viện đoạt được tỷ thí lần này thắng lợi? Nhưng là Thần giới xưa nay không cho phép nhúng tay nhân giới việc, Trầm Ngọc lại như thế nào không rõ?

Ngay tại Lăng Yên suy tư hết sức, bên kia luận võ giữa sân, kia hai người không ngờ trải qua giao mớ thủ.

Bộ Duyên Khê vẫn là lúc trước kia phiên lộ số, động tác mau thả không lưu tình chút nào. Bộ Duyên Khê thập phần rõ ràng Trầm Ngọc thân phận chân thật, chống lại Trầm Ngọc, hán không có một chút nắm chắc, cho nên hán mới có thể ở ngay từ đầu liền sử xuất toàn lực.

Trái lại bên kia Trầm Ngọc, không chút nào không hề động tĩnh, Bộ Duyên Khê một kiếm đánh úp lại, Trầm Ngọc không tránh không tránh, từ trong tay áo lấy ra phù chú, Lăng Yên ánh mắt hơi trầm xuống, liền ngay cả Bộ Duyên Khê cũng là cả kinh, vội vàng đem kiếm phong thay đổi từng bước, chỉ thấy điện quang thạch hỏa trong lúc đó, trường kiếm kia sắc bén mũi kiếm, đã muốn đem Trầm Ngọc trong tay phù chú khơi mào.

Trầm Ngọc không chút hoang mang, lại từ trong lòng lấy ra một phen phù chú, Bộ Duyên Khê tự nhiên không chịu làm cho hán đem chiêu thức cấp sử xuất đến, động tác chạy nhanh lại thay đổi, trường kiếm đột nhiên gian lại lần nữa đệ ra, lại là một trận tạt thứ, Trầm Ngọc từng bước lui về phía sau, tái vô cơ hội xuất thủ, bất quá trong chốc lát, hán đã muốn bị bức lui tới tỷ thí tràng bên cạnh, mắt thấy liền muốn ra ngoài, Trầm Ngọc bỗng nhiên trạm định, một đôi nặng nề con ngươi đen nhìn thẳng Bộ Duyên Khê.

Bộ Duyên Khê cảm thấy cảnh giác đứng lên, phòng bị Trầm Ngọc tái muốn ra tay.

Nhưng mà ở một mảnh lặng im giữa, Trầm Ngọc lại đột nhiên đã mở miệng.

“Ta thua.”

Bộ Duyên Khê trường kiếm đứng ở Trầm Ngọc trước người bán tấc, kiếm phong vĩ vận im bất, Bộ Duyên Khê giật mình nhìn Trầm Ngọc, như là không hữu lý giải lại đây chính mình như thế nào liền dễ dàng đánh bại Thần tôn.

Hán chạy nhanh quay đầu hướng Lăng Yên nhìn lại, kết quả nghênh đón Lăng Yên cảnh cáo ánh mắt.

Bộ Duyên Khê tự dung bị trừng rất là sợ không được ý nghĩ, theo Lăng Yên tầm mắt mới phát giác chính mình kiếm còn đặt tại Trầm Ngọc trước người của. Hán chạy nhanh triệt kiếm, Trầm Ngọc cầm trong tay căn bản chưa thể dùng tới phù chú thu về, hướng Bộ Duyên Khê còn thật sự nói:“Ngươi tiến bộ rất lớn.”

Bộ Duyên Khê vò đầu cười khổ, nhỏ giọng nói:“Là A Tinh giáo thật tốt.”

Nghe hán nhắc tới “A Tinh” Hai chữ, Trầm Ngọc ánh mắt hơi hơi lóe ra, làm như nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Bộ Duyên Khê đợi một lát, hán rốt cuộc vẫn là một câu không nói, chích trầm mặc hướng hán nhẹ nhàng gật đầu, lập tức ly khai này luận võ tràng, bên kia Chân Võ thư viện mọi người tựa hồ đối với này kết quả cũng vẫn chưa có vẻ quá mức kinh ngạc, chỉ nói là không có bị thương liền hảo, Trầm Ngọc rất nhanh liền ở Chân Võ thư viện mọi người cùng đi hạ rồi đi, mà nơi này tỷ thí xong thành, nên tán nhân cũng đều tán đi, Bộ Duyên Khê thế này mới hướng Lăng Yên đi tới.

Chính là Lăng Yên không muốn lúc này cùng Bộ Duyên Khê tiếp xúc nhiều lắm, không đợi đến Bộ Duyên Khê lại đây, liền mang theo thanh minh ly khai nơi đây.

Này ngày tỷ thí cũng quá không sai biệt lắm, Lăng Yên cùng thanh minh trở lại lúc trước Thúy Tú sơn trang an bài chỗ ở, hai người một đường đều là không nói được một lời. Lăng Yên không mở miệng là vì trong lòng có đăm chiêu lượng, mà thanh minh không mở miệng, còn lại là bởi vì có liên quan Trầm Ngọc chuyện tình, hán thật sự không biết hán là như thế nào mở miệng tài năng không xúc mê muội tôn đại nhân nghịch lân.

Chờ đến trong phòng, khép lại cửa phòng, Lăng Yên mới chọn vị trí ngồi xuống, ngược lại nói:“Thần giới không thể làm dự nhân giới chuyện tình, Trầm Ngọc tới nơi này không phải vì thắng được tỷ thí.”

Thanh minh hiểu được Lăng Yên ý tứ, tiếp theo lời của nàng rất nhanh lại nói:“Ma tôn ý tứ là nói, hán là ở giấu nhân hiểu biết?”

Hỏi nhất suy tư, thanh minh nói:“Vậy hán lại là vì cái gì?”

Lăng Yên nhẹ nhàng quét trước mặt nhân liếc mắt một cái:“Cái này muốn hỏi ngươi, đem Ô Dạ tra được về lần này đại hội chuyện tình đều nói cho ta biết.”

Thanh minh lập tức đáp lại nói:“Ma tôn ngươi nên biết, nay nhân giới người tu hành càng ngày càng mạnh, tuy rằng tam giới tranh cũng không liên lụy nhân giới người tu hành, nhưng nếu thật sao đưa bọn họ lực lượng nạp vì mình dùng, vậy không quân đối với thế nào nhất giới mà nói, đều là một cái thật lớn trợ lực.”

“Này đó ta biết, nhưng ta cũng từng nói qua, Ma giới chuyện tình, tuyệt không liên lụy nhân giới.” Lăng Yên trầm thấp thanh âm nói.

Thanh minh lắc đầu:“Nhưng mấy năm người tới giới sẽ tin phụng chư thần, ngay cả chúng ta không ra tay, nhân giới mọi người cũng tâm hướng về Thần

giới, ai vậy cũng không có biện pháp thay đổi sự tình.”

“Ta nghe nói nay nhân giới giữa có một cỗ thế lực danh gọi chỉ Âm Vân điện, nay Âm Vân điện cùng yêu giới cấu kết cùng một chỗ, lẫn nhau lợi dụng, ở nhân giới làm hạ không ít chuyện phiền toái tình, bao gồm trước đó không lâu yêu giới mở ra thiên hoàn trận, cũng có này Âm Vân điện ở trong đó tương trợ, nếu không chúng ta cũng sẽ không chờ bọn hắn mở ra nhiều như vậy thứ trận sau mới hiểu rõ bọn họ mục đích.”

Thanh minh đem việc này êm tai nói tới, lập tức lại nghĩ tới đến một chuyện nói: “Nhân giới cửu đại tông môn tuy rằng giai vì chính đạo, nhưng cũng tranh đấu gay gắt mấy năm, nay Âm Vân điện ở nhân giới thế lực quá lớn, đã muốn uy hiếp đến cửu đại tông môn, cho nên lúc này đây đại hội, tuy là tỷ thí, kỳ thật cũng là bọn họ muốn mượn cơ hội này tuyển ra trong đó một môn làm chủ, đem người nhân đối kháng Âm Vân điện.”

Như thế giải thích dưới, Lăng Yên rất nhanh liền để ý thanh rõ ràng: “Yêu giới muốn thông qua Âm Vân điện đến can thiệp nhân giới thế lực, Thần giới không thể đủ trực tiếp ra tay, đây cũng tương thông qua tỷ thí lần này phái ra chính mình tín nhiệm người đến thống lĩnh cửu đại tông môn, mà Thần giới sở tín nhiệm môn phái, sở tín nhiệm nhân, tất nhiên ngay tại Trầm Ngọc bên người.”

Lăng Yên tổng kết đến tận đây, nghĩ đến Trầm Ngọc nay sở lợi dụng thân phận cùng chỗ thế lực, tiện đà lại nói: “Hắn phải giúp Chân Vô thư viện.”

“Ma tôn như thế nào tính?” Thanh minh nhất thời có chút không thể làm hạ quyết đoán.

Lăng Yên nói: “Xem trước một chút nói sau.”

Thanh minh gật gật đầu, mắt thấy Lăng Yên nói xong liền lại đi bên ngoài đi đến, không khỏi ngẩn ra sau hỏi: “Ma tôn người muốn đi đâu?”

Lăng Yên ở cạnh cửa dừng lại bước chân, hồi đầu nói: “Tự nhiên là nhìn.”

.

Này ngày tỷ thí sớm đã chấm dứt, mọi người cũng đều đều tự về tới chính mình chỗ ở, Lăng Yên thẳng đường đi tới, bốn phía đều là các đại tông môn đệ tử, nườm nượp người đi rồi sau một lúc lâu, theo trí nhớ lại đến đêm qua nhìn thấy Trầm Ngọc kia chỗ phòng.

Lăng Yên thoai mái nhảy lên đầu tường, dựa vào ngói ở kia chu tường biên trên cây to, hướng tới trong phòng mặt nhìn lại, quả nhiên lập tức liền thấy được Trầm Ngọc thân ảnh của.

Trầm Ngọc lúc này đang đứng ở phòng bên cạnh bàn, trong tay còn cầm nắm Nhất Hiệt Thư sách, mà ở bên cạnh hắn, trong phòng còn có một khác danh nam tử, Lăng Yên liếc mắt một cái nhìn lại giống như thấy nhìn quen mắt, một lát sau mới nhớ tới đến kia đúng là đêm qua lý nườm nượp kia hai gã Chân Vô thư viện trong hàng đệ tử một người, tên gọi làm Quý Tang, xem như Đường Lam sư đệ.

Hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, tuy rằng thanh âm ép tới rất thấp, nhưng Lăng Yên như trước nghe được rành mạch.

Trầm Ngọc đang ở cấp người nọ giảng giải tu hành pháp môn, trong đó sở giảng gì đó đối với Ma tôn mà nói tự nhiên không coi là cái gì cao thâm gì đó, nhưng đối với nhân giới bình thường người tu hành cũng là rất khó, Lăng Yên im lặng nghe, đã thấy kia Quý Tang liên tục gật đầu, tựa hồ đã muốn nghe hiểu hơn phân nửa.

Lăng Yên ánh mắt hơi trầm xuống, này tên là Quý Tang đệ tử thiên tư cực cao, thoát nhìn Bộ Duyên Khê tốt đến tỷ thí lần này thắng lợi, người này mới là chân chính muốn lo lắng đối thủ.

Mà Trầm Ngọc tới đây một lòng muốn tương trợ nhân, phải làm cũng là người này.

Ngay tại Lăng Yên trầm tư hết sức, trong phòng Quý Tang cùng Trầm Ngọc cũng đều trò chuyện không sai biệt lắm, Quý Tang đứng dậy, lại đối Trầm Ngọc nói lời cảm tạ, thế này mới cười đáp: “Đường sư huynh quả nhiên am hiểu sâu này nói, bậc này tu hành phương pháp ta trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, nay nghe sư huynh nhắc tới, ta mới xem như hiểu được.”

Trầm Ngọc đạm thanh nói: “Ta cũng bất quá là đem này pháp nói cho người mà thôi, chân chính muốn tu hành, còn phải dựa vào chính người.”

“Tự nhiên.” Quý Tang gật đầu, tiện đà lại không khỏi nhẹ giọng thờ dài: “Chính là sư huynh đối này có như vậy tạo nghệ, nếu là có thể hảo hảo tu hành, định so với ta mạnh hơn mấy lần, hôm nay cũng sẽ không thua ở vậy không biết danh nhân thủ lý.”

“Ta đối tu hành cũng không hứng thú.” Trầm Ngọc khẽ lắc đầu, chưa từng giải thích, chỉ nói: “Người nọ kêu Bộ Duyên Khê, là Thiên Cương môn nhân, đều không phải là cái gì không biết tên nhân.”

Nghe được lời ấy, Quý Tang không khỏi sùng sốt, liền vội liên đới ở trên cây Lăng Yên cũng là ánh mắt thúc thay đổi, trong mắt hiện lên một chút ý cười.

Bên kia Quý Tang lại nhíu mày khó hiểu hỏi: “Ta xem người nọ ra chiêu thập phần bình thường, vì sao sư huynh người như vậy coi trọng?”

“Người nọ có lẽ sẽ là người lần này gặp gỡ tới cường đối thủ, người trăm ngàn phải cẩn thận ứng phó, chớ nên khinh địch.” Trầm Ngọc như vậy nói xong, đem Quý Tang đưa tới tiền phương đình viện giữa, cùng Quý Tang lại hàn huyên vài câu, Quý Tang thế này mới mang theo đầy bụng nghi hoặc rời đi nơi đây.

Tiền bước Quý Tang, Trầm Ngọc nhưng không có lập tức trở lại trong phòng, mà là như trước đứng ở đình viện lý, trầm mặc như là ở tĩnh tư cái gì.

Lăng Yên cất giấu tự thân hơi thở, nặc ở cạnh lá gian bình tĩnh nhìn người nọ ở bóng đêm hạ bóng dáng, thực dễ dàng đã nghĩ nổi lên từ trước một sự tình.

Từ trước ở An Nhạc trấn trung thời điểm, nàng thường xuyên đi trấn ngoại trong rừng cây bang Bộ Duyên Khê tu luyện, khi đó Trầm Ngọc cứ như vậy đứng chờ nàng, thấy nàng trở về, lập tức sẽ đem mặt mày loan thành nguyệt nha vậy đường cong, cười đến thập phần đẹp mặt.

Một trận gió đến, lá cây tất tốt tiếng vang đem Lăng Yên suy nghĩ đánh gãy, mỗi đến lúc này nàng cũng mới suy nghĩ cẩn thận lại đây, vậy cũng là chuyện quá khứ tình.

Lăng Yên trong con ngươi xẹt qua nhất lũ thần sắc phức tạp, ngay tại Trầm Ngọc xoay người dục trở về nhà hết sức, thân hình đột nhiên vừa động, ngăn cản hấn đường đi.

Bởi vì mới vừa rồi cố ý che giấu rồi hành tung, Trầm Ngọc cũng không biết được Lăng Yên ngay tại nơi này, nay gặp người đột nhiên xuất hiện, không khỏi hơi hiển kinh ngạc, nhưng này kinh ngạc ở hấn trên mặt chỉ tồn tại một lát, sau một lát, Trầm Ngọc sắc mặt không thay đổi hướng Lăng Yên xem ra, trong mắt hình như có hồi ý.

Lăng Yên cùng hấn tương đối mà đứng, nhướn mày nói:“Có việc muốn cùng Thần tôn thương lượng.”

Trầm Ngọc trên mặt nhìn không ra biểu tình, chỉ ngắt lời nói:“Ngươi nhận ra ta .” Lời này không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“.....” Đêm qua lý không chịu nổi nhớ lại lại bị gọi lên, Lăng Yên đi phía trước bước chân không khỏi bị nhục, lập tức nàng ho nhẹ một tiếng, làm bộ chưa từng nghe thấy lời này, chỉ nói tiếp:“Không mời ta đi ngươi trong phòng? Vẫn là nói ngươi tưởng ở trong này cùng ta đàm sự tình?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Trên bàn ánh nến theo đại môn khép lại phong động mà hơi hơi toát ra , Lăng Yên không chút khách khí ngồi ở bên cạnh bàn, tùy tay lăm nhăm mới vừa rồi Quý Tang tiến đến xem qua còn chưa tới kịp thả lại sách, lăm bắm nói:“Này đó ngươi đều xem qua ?”

“Từ trước xem qua không ít.” Trầm Ngọc lên tiếng, lập tức còn thật sự nhìn chăm chăm Lăng Yên nói,“Ngươi muốn nói cái gì?”

Lăng Yên chống má nhìn hấn, cười như không cười nói:“Ngươi liền như vậy không nghĩ theo ta nói chuyện?”

Trầm Ngọc lắc đầu:“Ta không có.”

Lăng Yên từ chối cho ý kiến, cũng không tái tiếp theo đùa giỡn Thần tôn, rất nhanh đứng đắn thần sắc nói:“Ta lần này đến không phải vì cùng ngươi đối chọi gay gắt, ngươi đại khả thu hồi của ngươi phòng bị.”

Không cho Trầm Ngọc trả lời thời gian, Lăng Yên hỏi tiếp nói:“Ngươi muốn cho Quý Tang đạt được tỷ thí lần này thắng lợi?”

Trầm Ngọc bản còn có chút né tránh Lăng Yên ánh mắt, nghe được lời ấy, rốt cuộc khôi phục Thần tôn lạnh nhạt bộ dáng, nhẹ giọng nói:“Quý Tang có này thiên phú.”

“Ngươi cho rằng hấn cùng Bộ Duyên Khê, ai hơn có này thiên phú?”

Trầm Ngọc ngữ thanh một chút, chột nói:“Quý Tang.”

“Ta lại cho rằng Bộ Duyên Khê càng có thể thủ thắng.” Lăng Yên cười đáp:“Chúng ta đây đến đánh cuộc như thế nào?”

Trầm Ngọc chưa kịp đáp lại, Lăng Yên đã hầy còn nói tiếp:“Bộ Duyên Khê cùng Quý Tang, cuối cùng ai thắng, ai thua liền đáp ứng đối phương một cái yêu cầu, được?”

Trầm Ngọc nhú mi tĩnh tư, tựa hồ là cảm thấy Lăng Yên yêu cầu này có chút trò đùa, chính là Lăng Yên đôi mắt lấp lánh theo dõi hấn, rất nhiều nói lại có chút không thể mở miệng . Hấn cuối cùng vẫn là chưa thể cự tuyệt, chỉ nói:“Quý Tang rất khó hội bại.”

Ngụ ý, đó là Lăng Yên rất khó hội thắng.

Lăng Yên đối này không chút nào để ý:“Chính là trận này thắng bại, chúng ta cũng không quá nhiều nhúng tay.”

Lăng Yên từng đáp ứng quá muốn cho Bộ Duyên Khê lấy được lần này thắng lợi, nhưng ở nàng xem đến, tỷ thí thắng lợi giai nên có tự mình ra tay thu hoạch, nàng có thể bang , trước khi tỷ thí cũng đã đủ, nay nếu luận kết quả, chỉ có thể là xem Bộ Duyên Khê chính mình. Mà nàng nay có khả năng thay Bộ Duyên Khê làm cuối cùng một chuyện, đó là không cho những người khác nhúng tay này thành bại.

Nói tới đây, Lăng Yên giờ lên mặt nhìn Trầm Ngọc, nhẹ giọng nói:“Được?”

Trầm Ngọc ánh mắt phức tạp xem nàng:“Ngươi là vì Bộ Duyên Khê mà đến.”

“Là.” Lăng Yên không chút do dự lên tiếng trả lời.

Trầm Ngọc không có lập tức đáp lại nàng, hần chậm rãi đến bàn biên, đem lúc trước bị Lăng Yên trở mình loạn thư trọng lại thu hảo, sau một lúc lâu mới từ từ nói:“Chỉ sợ không phải do ngươi ta.”

Gặp Lăng Yên mất lộ ra vẻ nghi hoặc, Trầm Ngọc lại nói:“Chính đạo giữa có Âm Vân điện gian tế, tỷ thí lần này chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Điểm này nhưng thật ra Lăng Yên sở chưa từng dự đoán được, nàng bất quá dùng một lát thời gian liền hiểu rõ chân tướng, tiện đà nói:“Ngươi là vì thế đến?”

Trầm Ngọc gật đầu:“Không sai.”

Lăng Yên trầm ngâm không nói, Trầm Ngọc cùng nàng nhìn nhau một lát, hai người trong lòng không hẹn mà cùng đều phiếm ra một loại cảm giác cổ quái.

Từ trước mặc kệ là Lăng Yên vẫn là Trầm Ngọc, hai người từ trước ở trước mặt đối phương che giấu thân phận của mình, cho tới bây giờ chưa từng cùng đối phương đàm luận quá cái gì tam giới đại sự, nay hai người đột nhiên như vậy đàm luận đứng lên, tổng gọi người có loại bùng tình cách một thể hệ cảm giác.

Hai người đều là một chút, cuối cùng vẫn là Lăng Yên trước nói:“Ngươi cũng biết gian tế là ai?”

“Không biết, cho nên mới lo lắng.”

Lăng Yên gật đầu nói:“Một khi đã như vậy, kia yêu giới cũng đừng tưởng chiếm được này tiện nghi, ngươi xem coi thế nào?”

Trầm Ngọc nói:“Ngươi phải giúp ta?”

Lăng Yên sửa đúng:“Là hợp tác, ở cuối cùng quyết ra thắng bại phía trước, ta thì sẽ nhìn chăm chăm yêu giới nhân, ai cũng đừng nghĩ can thiệp tỷ thí lần này.”

Nghe thấy Lăng Yên này phiên cách nói, Trầm Ngọc cũng không chút nào hàm hồ, hần nói:“Tốt lắm, Thần giới cũng như thế.”

“Cái khác chuyện tình, chờ tỷ thí sau khi chấm dứt nói sau, đến lúc đó hậu cữu đại tông môn quyền lực là rơi xuống trong tay ai, nhưng xem chính mình bản lĩnh.” Lăng Yên nói.

Này phiên cách nói đối với hai người mà nói đều là không sai quyết định, nếu như vậy nói định, Lăng Yên liền cũng không có tiếp theo ở lại trong gian phòng đó tất yếu, nàng đứng dậy liền phải rời khỏi, chính là đi tới đại môn khẩu, lại chợt nghe phía sau tiếng người âm truyền đến:“A Tĩnh.”

Này một tiếng cùng từ trước An Nhạc trấn thượng vô số trong cuộc sống khinh gọi giống nhau, chính là hồi lâu không nghe thấy, Lăng Yên trong lòng lại có loại một số gần như thất thổ cảm giác. Nàng chợt dừng bước, hồi đầu hướng người nọ nhìn lại, liền gặp Trầm Ngọc bình tĩnh xem nàng, muốn nói lại thôi nói:“Đem qua ngươi nói trong lời nói, là thật sao?”

Lăng Yên dùng sức suy nghĩ chính mình đem qua cuối cùng đều nói chút cái gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc không phải chút cái gì lời hay.

Nàng làm như buồn rầu nhú mi, theo sau rốt cuộc nói:“Đã quên đi.”

Trầm Ngọc ánh mắt khẽ run lên, rầu rĩ lên tiếng, nghe không ra ra sao cảm xúc, chích bồi quá thân nói:“Ta đã biết.”

Lăng Yên xoay người rời đi, nàng rời đi bước chân rất nhanh, không có chút do dự, đi ra này gian phòng ở sau cũng không từng dừng lại, thẳng đến đi ra rất dài khoảng cách, nàng mới rốt cuộc giống như thờ dài nhẹ nhõm một hơi vậy dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại.

Chính là lúc này nàng sớm cách Trầm Ngọc rất xa, ngay cả là hồi đầu, xem qua đi cũng bắt quá là một mảnh dày đặc tường vây cùng hoa cỏ bụi cây.

Bốn phía đèn đuốc đem bốn phía cảnh chiếu lượng như ban ngày, Lăng Yên đứng ở trong đó, bóng dáng thác loạn kéo dài ở dưới chân, cô tịch mà rơi mịch.

Ngày đó sau, Thần giới cùng Ma giới quả nhiên bảo trì nào đó khó được ăn ý, hai nơi thế lực đều không từng lại có quá xung đột, chích âm thầm canh giữ ở Thuyết Tử sơn trang chung quanh, cùng đội tỷ thí tiếp tục tiến hành, mà yêu giới cũng quả nhiên từng có vài lần động tác muốn phá hư lần này tỷ thí, đều bị Lăng Yên cùng Trầm Ngọc thoải mái hóa giải, nhưng không ai rõ ràng, nay động tác cũng đều là thông thường tiểu yêu, nhi bọn họ chân chính cần đề phòng nhân còn chưa từng chân chính ra tay.

Ngay tại thần ma hai giới như vậy bận rộn thời điểm, tỷ thí cũng như trước tiến hành, không có ra ngoài Lăng Yên dự kiến, Bộ Duyên Khê thực lực hôm nay quả nhiên đã muốn dẫn đầu cho cửu đại tông môn còn lại mọi người, kế tiếp mười ngày qua tỷ thí giữa, Bộ Duyên Khê quả nhiên ở còn lại tông môn kinh ngạc bên trong, liên tục thắng lợi, mọi người chưa bao giờ nghĩ tới trong ngày thường không hề động tĩnh, xuống dốc tới chỉ có hai gã môn nhân Thiên Cương môn, thế nhưng cũng có thể giống như thực lực này.

Nhưng mà ngay cả như thế, Bộ Duyên Khê sư phụ Hoa Nhận cũng như trước chưa thể đủ cao hứng đứng lên, tương phản Thiên Cương môn hai người thần sắc xem ra nhưng thật ra càng ngày càng gặp trầm trọng.

Bởi vì bọn họ đều biết, kế tiếp bọn họ muốn đối mặt địch nhân, mới là chân chính cường địch.

Tỷ thí đến cuối cùng hai ngày, còn lại đến nhân cũng càng ngày càng ít, đến cuối cùng, chỉ để lại bốn người.

Bốn người này giữa bao gồm Thiên Cương môn Bộ Duyên Khê, Chân Võ thư viện Quý Tang, còn có hồ tông hai gã đệ tử.

Này ngày đúng là tỷ thí là lúc, luận võ giữa sân sớm đã người ta tập nập, Lăng Yên cũng mang theo thanh minh một đạo đi vào tràng ngoại, xa xa đứng ở đám người phía sau nhìn.

Tham gia tỷ thí bốn gã đệ tử đều đã muốn tiến vào giữa sân, Bộ Duyên Khê này ngày tựa hồ riêng ăn mặc một phen, mặc nhất kiện sạch sẽ áo choàng, thoát nhìn tượng mô tượng dạng, như là cảm giác được Lăng Yên nhìn qua tầm mắt, còn riêng hướng tới nàng này chỗ trừng mắt nhìn.

Lăng Yên thấy hần tuy là khấn trương, vẫn còn có tâm tư làm bậc này sự tình, cũng không biết là nên buồn cười vẫn là tức giận.

Nàng tiếp theo lại hướng tới Quý Tang nhìn lại, Quý Tang xem ra so với chi Bộ Duyên Khê liền nội dung chính chính rất nhiều, bất quá là tùy ý như vậy đứng, trên người lộ ra một cỗ tử văn nhược dáng vẻ thư sinh tức, nhưng Lăng Yên lại có thể nhìn ra được đến, trên người của hần tu vi so với phía trước đoạn thời gian hơn tinh thuần, ngành là không tha khinh thường.

Mà bên kia, Lăng Yên lại hướng tới kia hai gã hồ tông đệ tử nhìn lại, không biết vì sao, nhưng lại thấy ra một chút cỗ quái đến.

“Kia hai người cuối cùng là cái gì lai lịch?” Lăng Yên đối bên cạnh thanh minh nói.

Thanh minh thấp giọng nói:“Hồ tông hai gã đệ tử, đều là từ nhỏ ở môn hạ tu hành, cũng không có cái gì đặc thù trải qua, này hai người chúng ta đều phải người điều tra quá, phải làm không có gì vấn đề.”

Thanh minh biết Lăng Yên lo lắng là cái gì, mấy ngày qua thần ma hai giới luôn luôn tại tìm này cửu đại tông môn giữa nội quỷ cuối cùng là ai, bọn họ gần như đem sở hữu tham gia tỷ thí đệ tử đều điều tra qua một lần, vẫn như cũ nhìn không ra gì vấn đề. Lăng Yên trong lòng ẩn ẩn lo lắng, nhưng cũng không thể đủ nói ra cuối cùng này cảm giác cỗ quái là cái gì, chỉ phải thấp giọng nói:“Giám sát chặt chẽ bọn họ, lập tức chính là cuối cùng tỷ thí, yêu giới tất nhiên còn có thủ đoạn không có sử xuất đến.”

Tuy rằng mấy ngày này tới nay toàn bộ Thuyết Tử sơn trang đều có vẻ thập phần bình tĩnh, nhưng càng là như vậy, Lăng Yên thì càng lo lắng.

“Thái bình tĩnh.” Phía sau một người tựa hồ xem thấu Lăng Yên ý tưởng, hần chậm rãi đi vào Lăng Yên bên cạnh người, thấp giọng nói,“Người cũng là nghĩ như vậy, thật không?”

Lăng Yên hướng tới người nọ xem ra, Trầm Ngọc ghé mắt nhìn hần, giống như là từ trước mỗi một lần đối diện như vậy còn thật sự. Lăng Yên trầm ngâm một lát, gật đầu:“Không sai, ta có chút lo lắng.”

Yêu giới yên lặng lâu như vậy, luôn luôn mục đích của chính mình, mà bọn họ yên lặng càng lâu, sở nổi lên âm mưu lại càng lớn.

Ma giới cùng Thần giới tranh đấu nhiều năm, sớm quen thuộc đối phương lộ số, Lăng Yên lại rõ ràng, giống như Thần giới như vậy đầu óc sẽ không chuyển biến, chỉ biết là tuần hoàn chính mình lễ giáo đạo nghĩa đối thủ, căn bản là không cần lo lắng bọn họ ép buộc ra cái gì âm mưu quỷ kế đến. Nhưng yêu giới cũng không đồng, yêu giới yên lặng nhiều năm, phía trước chưa bao giờ cùng thần ma hai giới ngay mặt đối kháng quá, đối với đối thủ này, mặc kệ là Lăng Yên vẫn là Trầm Ngọc đều không từng có nhiều lần tiếp xúc, cũng vô pháp đoán trước bọn họ cuối cùng hội làm ra cái dạng gì chuyện tình.

Lúc trước yêu giới thiên hoàn trận bị Lăng Yên đám người ngăn lại, sau lại Lăng Yên cũng từng phái người tự kia khai trận địa phương tiếp tục điều tra, nhưng vẫn chưa từng tái kiến yêu giới có gì động tĩnh, này tuyệt đối không phải là cái gì tầm thường chuyện tình.

Yêu giới thật sao sẽ thả khí Huyền Cốt châu?

Lăng Yên tự nhiên không tin, nàng nghĩ đến đây, nhin không được cảm thấy một trận lo lắng, chích lẩm bẩm nói:“Xem ra yêu giới là quá rất thư thái.” Thần ma tranh chấp mấy năm, nhưng thật ra làm ra về yêu giới làm cho bọn họ dễ chịu lên, thế này mới sẽ xuất hiện nhiều như vậy phiền toái.

Trầm Ngọc ở bên nghe Lăng Yên trong lời nói, rất nhanh hỏi:“Ngươi cho rằng hồ tòng hai gã đệ tử trên người có vấn đề?”

“Nói không rõ ràng lắm, nhưng tổng cảm thấy không đúng chỗ nào kinh.” Lăng Yên lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm trên đài nói,“Trận này tỷ thí qua cũng sắp đã xong, yêu giới nếu muốn sinh sự, tất nhiên là ở tỷ thí chấm dứt phía trước, không phải sao?”

Lăng Yên nói được thật là không tệ, Trầm Ngọc im lặng một lát, đang muốn mở miệng, Lăng Yên lại hốt nhiên nổi lên mây.

“Làm sao vậy?” Trầm Ngọc lại hỏi.

Lăng Yên sắc mặt chợt nghiêm túc đứng lên, nàng bỗng nhiên xoay đầu lại, ngữ tốc cực nhanh hỏi:“Ngươi còn có nhớ hay không tiểu hồ ly?”

Trầm Ngọc không rõ Lăng Yên vì sao đột nhiên lộ ra này phó thần sắc, nhưng hần phản ứng cực nhanh, cũng lập tức điểm đầu, Lăng Yên liền nói ngay:“Kia hai người trên người của, có tiểu hồ ly hơi thở.” Kia hơi thở cực vì nhạt nhẽo, hỗn loạn ở rất nhiều cổ quái hơi thở bên trong, gần như sẽ gọi người phát hiện không đến.

Nhưng Lăng Yên lại có thể, ngay cả là như vậy nhạt nhẽo hơi thở, nàng vẫn như cũ có thể lập tức nhận đi ra.

Bởi vì kia chuẩn xác mà nói đến cũng không phải tiểu hồ ly hơi thở, mà là Yêu vương Hoành Tổ hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

C hương 59

Trầm Ngọc không có làm cho Lăng Yên nói thêm nữa mình, hần lập tức hiểu được lại đây, quay lại thân nói:“Ngươi là nói bọn họ cùng Hoành Tổ có liên quan?”

“Ta không biết.” Lăng Yên lắc đầu, chích gắt gao nhìn chăm chăm kia trong sân hai gã đệ tử, cảm giác này thật sự là quá mức cổ quái, nếu là trên người bọn họ sáng sớm còn có Hoành Tổ hơi thở, nàng lại vì sao hội chờ tới bây giờ mới phát giác? Vẫn là nói này tất cả, là từ vừa mới bắt đầu mới xuất hiện ?

Nhưng lại vì cái gì hội chờ tới bây giờ, mới xuất hiện như vậy hơi thở? Yêu giới cuối cùng làm cái gì?

Lăng Yên trong lòng xẹt qua ngàn vạn suy nghĩ, mấy ngày qua chuyện tình, còn có yêu giới cho tới nay hướng đi, tựa hồ cũng có giải thích.

Vì sao lâu như vậy tới nay, thiên hoàn trận cùng Huyền Cốt châu một chuyện chưa từng lại có động tĩnh, vì sao lâu như vậy , Thúy Tú son trong trang mặt lại chưa từng nhìn thấy Phi Ảnh đám người ra tay, đó là bởi vì bọn họ luôn luôn tại chờ --

Bọn họ chờ là khi nào thì?

Có lẽ cho tới nay thần ma hai giới đều liệu sai lầm rồi, bọn họ tại đây trong sân thật có nội quý, nhưng này nội quý cũng không nhất định là cứu đại tông môn nhân, hoặc là nói, không chỉ là cứu đại tông môn nhân. Mà bọn họ mục đích , cũng đều không phải là là muốn lúc này lấy được cuối cùng tỷ thí thắng lợi, bọn họ còn có một cái rất tốt biện pháp, hoàn toàn giải quyết này tất cả.

Thì phải là đem cứu đại tông của này nhân mã, hết thảy mai táng ở trong này.

Lăng Yên tâm niệm vừa động, chợt hướng phía chân trời nhìn lại, quả nhiên mỗi ngày khung phía trên không biết khi nào đã muốn tụ lại một mảnh mây đen, mà ngay tại mây đen giữa, ần ần có thể thấy được ám mũi nhọn lưu chuyển, điện quang lóe ra. Toàn bộ Thúy Tú son trang, dường như bị bao phủ ở tại một tòa thật lớn nhà tù tăm tối giữa!

“Đây là.....” Thanh minh nhìn đến nơi này, hai mắt không khỏi tròn tròn trừng mắt nhìn đứng lên, vội vàng vận khởi tự thân ma lực hướng Thúy Tú son trang ngoại tìm kiếm, muốn liên hệ bên ngoài thủ ma tướng mọi người, nhưng mà này một phen động tác dưới, trước mắt cũng là một chút động tĩnh cũng không.

Thanh minh không khỏi hoạt kê, trừng mắt nhìn sau một lúc lâu mới không dám tin hỏi đầu đối Lăng Yên nói:“Ma tôn, này chẳng lẽ là.....”

Lăng Yên sắc mặt trước đây chưa từng gặp khó coi, nàng nhẹ nhàng gật đầu, cắn răng nói:“Yêu giới đến quay lại đi, không nghĩ tới đùa vẫn là từ trước xiếc.”

Thanh minh ở được đến Lăng Yên khẳng định đáp án sau, cả người cũng đều không thích hợp đứng lên, chích mọi nơi nhìn, tựa hồ là đang tìm tìm cái gì.

Một bên Trầm Ngọc thật là khó hiểu, chính là nhìn bọn họ hai người như vậy phản ứng, cũng biết sự tình tất nhiên không đúng, hần hơi hơi lấy tay, làm như muốn như từ trước bình thường đất Lăng Yên thủ, nhưng này thủ nâng lên một nửa, hần lại cứng ngắc thu về, chích thấp giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Lăng Yên bị hần như vậy vừa hỏi, nhưng không có muốn ý lên tiếng, cách đó không xa đám kia cửu đại tông môn nhân tựa hồ còn chưa từng phát giác Thuyết Tử sơn trang bên ngoài dị trạng, tỷ thí như trước tiếp tục, trong sân mấy người đánh cho một mảnh đao quang kiếm ảnh, Lăng Yên hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, hướng tới kia chỗ đi rồi đi qua, cũng không quay đầu lại nói: “Thanh minh, đi theo ta.”

Thanh minh nghe được Lăng Yên lời này, vội vàng muốn cùng đi qua, nhưng mà hần bắt quá mới theo hai bước, đã bị phía sau nhân cấp kéo lại.

Thanh minh cả người chấn động, về mặt đau khổ quay đầu đi, chỉ thấy Trầm Ngọc một đôi con ngươi đen thật chặt chăm chú vào trên người của hần.

“Ma tôn cuối cùng là cái gì ý tứ?” Trầm Ngọc thấp giọng nói. “Thuyết Tử sơn trang đã xảy ra cái gì?”

Nghe được Trầm Ngọc vấn đề này, thanh minh không khỏi lại là một trận ngạc nhiên, lập tức hần như là nghĩ tới, lẩm bầm nói: “Khi đó ngươi còn không có sinh ra, khó trách ngươi không biết.....”

“Cái gì?” Trầm Ngọc nghe được không minh bạch.

Thanh minh do dự một lát, không biết vì sao, đối mặt Trầm Ngọc nay sờ dụng Đường Lam này khuôn mặt, thanh minh thủy chung vẫn là không có biện pháp đưa hần cùng kia Thần giới chỉ tôn liên hệ đứng lên, hần bắt quá tự định giá một lát, trở về đầu vụng trộm nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái, bạch nghiêm mặt cuống quýt giải thích nói: “Ta tuy rằng cũng không thể đủ xác định, bắt quá này tình hình, cùng tam vạn nhiều năm trước..... Quả thật là vậy.”

Tam vạn nhiều năm trước, tam giới đại chiến.

Biết Trầm Ngọc kế tiếp muốn hỏi là cái gì, thanh minh than nhẹ một tiếng, trước tiên nói ra: “Khi đó ta còn không phải Ma giới chiến tướng, nhưng này chiến đấu ta là thấy tận mắt, lúc ấy Ma tôn vẫn là Thần giới chiến thần, khi đó hải thiên chi cảnh một trận chiến, Hoành Tổ chính là dùng trận pháp này vây khốn mọi người, Thần giới binh mã bởi vậy suất nửa toàn quân bị diệt.”

Trầm Ngọc nghe ra thanh minh trong lời nói ý tứ, thanh minh nói là “Suýt nữa toàn quân bị diệt”, nói cách khác chuyện này cuối cùng vẫn là bị ngăn trở, hần chợt hỏi: “Phá trận phương pháp là cái gì?”

“Phá trận phương pháp.....” Thanh minh đang muốn mở miệng, Lăng Yên thanh âm của lại hoành lý sắp tiến vào, ngữ điệu đông lạnh không hề gọn sóng nói: “Thanh minh.”

Thanh minh một câu bị đánh gãy, hần nâng mâu nhìn Lăng Yên sắc mặt, vội vàng ở khẩu, muốn nói lại thôi liếc Trầm Ngọc liếc mắt một cái sau, vội vàng chạy tới Lăng Yên bên cạnh.

Trầm Ngọc trong lòng thấy ra khác thường, chính là lại nói không rõ này cuối cùng là như thế nào một hồi sự, hần sinh ra sau trải qua hữu hạn, thật có rất nhiều sự tình giai không biết hiểu, hần đem tâm trầm xuống, lập tức lại mở ra pháp trận muốn liên lạc bên ngoài Xích Diễm cùng Đông Cẩm đám người, nhưng một phen thử dưới, quả nhiên giống như mới vừa rồi thanh minh theo như lời, này toàn bộ Thuyết Tử sơn trang tựa hồ đem toàn bộ Thuyết Tử sơn trang đều ngăn cách lên, liền ngay cả liên lạc pháp trận cũng vô pháp mở ra, kia người bên ngoài muốn vào đến, người ở bên trong muốn đi ra ngoài, thì càng thêm nan càng thêm nan.

Nghĩ đến đây, Trầm Ngọc nhìn xa xa Lăng Yên liếc mắt một cái, lại chưa từng lập tức cùng đi qua, mà là thân hình thoát một cái gian hóa thành nhất lữ kim mang tự chỗ cũ biến mất, sau một lát, hần liền xuất hiện ở Thuyết Tử sơn trang đại môn chỗ.

Toàn bộ sơn trang tường vây bên ngoài giai bao phủ một tầng hình như có giống như vô hắc vụ, Trầm Ngọc đứng ở bên trong hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy một mảnh mờ mịt, nhưng lại cái gì cũng nhìn không rõ ràng. Hần đem ánh mắt trầm xuống, cửa trước ngoại đi đến.

Bắt quá từng bước, sẽ thấy cũng vô pháp bước ra thứ hai bước.

Trước mắt hắc vụ tuy rằng vô hình, lại đem tất cả đều ngăn cách ở tại trong đó, ngay cả là Trầm Ngọc như vậy tu vi chi thần, vẫn như cũ không thể tái đi phía trước từng bước. Trận pháp này tựa hồ cùng từ trước vậy quá Trầm Ngọc cùng Lăng Yên khóa thần trận có chút tương tự, nhưng trận pháp này phạm vi lớn hơn nữa, uy lực cũng càng thêm nói không rõ ràng lắm, Trầm Ngọc trong lòng kinh ngạc, cũng không hiểu được yêu giới cuối cùng ra sao khi, lại là như thế nào bày ra này nói trận pháp.

Trầm Ngọc không có chần chờ, rất nhanh lại lần nữa lấy tự thân thần lực tìm hiểu, muốn ném thử phá giải trước mắt hắc vụ sở hình thành cách trở, nhưng mà một phen ra tay dưới, kia hắc vụ cũng là chút không có tiêu tán ý tứ, hần sử xuất khí lực là tốt rồi giống như đá chìm đáy biển bình thường, chút không có tác dụng.

Trầm Ngọc từng theo theo Đông Cẩm học quá rất nhiều này nọ, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc quá này trung trận pháp, nay muốn phá trận, chỉ sợ như trước giống như lúc trước khóa thần trận bình thường chỉ có thể đủ trông cậy vào có nhân từ bên ngoài phá trận, nhưng bọn hần nay cùng ngoại giới chút không thể liên hệ, vừa muốn như thế nào làm cho người ta phá trận? Nay Đông Cẩm Xích Diễm đám người giai ở Thuyết Tử sơn trang ở ngoài, sơn trang nội sở lưu lại cũng bắt quá là một ít Thần giới tiểu tướng, Trầm Ngọc chích phán Xích Diễm bọn họ có thể sớm đi phát hiện này sơn trang dị trạng, cũng tìm ra phá trận biện pháp, đem này toàn bộ Thuyết Tử sơn trang nhân cứu ra đi.

Ngay tại Trầm Ngọc cân nhắc là lúc, chợt nghe phía sau truyền đến một trận nổ, Trầm Ngọc chợt trở lại, liền gấp về lo lắng trầm thấp son trang trong vòng, đột nhiên hoảng ra một chút quý dị hắc phong, bốn phía lá rụng theo này phong bay là tả hướng thiên thượng tán loạn, toàn bộ son trang mặt đất bắt đầu trống rỗng chớp lên đứng lên! Chỉ nghe quy liệt thanh mọi nơi vang lên, mặt đất đá phiến nhưng lại sôi nổi băng liệt, vô số ngọn lửa lửa cháy tự mặt đất trung nhảy lên khỏi! Giấy lát gian liền hướng tới bốn phương tám hướng kéo dài khai đi!

Tình cảnh này, nếu không dung Trầm Ngọc do dự, hẳn vốn định phải chờ tới bên ngoài nhân phát hiện Thuyết Tử son trang trong vòng dị trạng, nhưng nay xem ra, chỉ sợ đã muộn không còn kịp rồi.

Không đợi bên ngoài nhân phá trận, này Thuyết Tử son trang sẽ biến thành một mảnh biển lửa!

Trầm Ngọc thần sắc khẽ biến gian, nhân đã muộn lại lần nữa lược trở về kia tổ chức tỷ thí tràng gian.

Lúc này trong cả sân cũng đều đại loạn đứng lên, tỷ thí sớm tiến hành không dưới đi, cũng không biết thắng bại cuối cùng như thế nào, chỉ thấy mọi người tụ cùng một chỗ, cùng thi triển thần thông sôi nổi đối phó này tự đề xong tới âm hòa. Cũng may nơi đây đến đều là nhân giới đứng đầu người tu hành, tuy rằng bối rối không chịu nổi, nhưng là có thể ngăn ngừa đem này tình huống ứng phó đi xuống, chính là Trầm Ngọc cũng nhìn ra được đến, như vậy tình hình, nếu đợi lát nữa một lát, đợi đến để cái khe càng lúc càng lớn, toàn bộ Thuyết Tử son trang hỏa thế liền rồi cuộc chỉ không được.

“Đường sư huynh!” Đúng lúc này, một đạo thanh âm tự giữ truyền đến, Trầm Ngọc hồi đầu, mới nhìn gấp vài tên Chân Võ thư viện đệ tử vội vàng hướng hẳn đi tới, mở miệng là Chân Võ thư viện nữ đệ tử Liễu Huyền, nàng sốt ruột đánh giá Trầm Ngọc cao thấp, mắt thấy người sau bình yên vô sự, mới nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Người vừa rồi đi nơi nào, làm ta sợ muốn chết, ta còn nghĩ đến người đã xảy ra chuyện!”

“Ta không sao.” Trầm Ngọc nay còn định Đường Lam thân phận, hẳn cũng không có muốn vạch trần ý tứ, chích đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mở miệng hỏi nói: “Quý Tang đâu?”

Liễu Huyền hướng một khác chỗ trên đài cao nhìn lại liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Thuyết Tử son trang nhân đưa hẳn ở lại nơi đó, nói là có chuyện quan trọng thương lượng, sư huynh, chúng ta.....”

Liễu Huyền trong lời nói còn không có tới kịp nói xong, Trầm Ngọc đã muốn hướng tới Quý Tang đám người chỗ kia chỗ mà đi.

Toàn bộ trong son trang mặt loạn làm một phiến, chỉ có kia chỗ mấy người còn tại thấp giọng thương lượng cái gì, Trầm Ngọc bước nhanh đi đến, còn chưa đến gần, liền nghe thấy được trong đó Chân Võ thư viện chương môn khan khan sáp nhiên thanh âm của: “Cho nên người nói, chúng ta nay này..... Thật là bát phương huyền viêm trận?”

“Không sai.” Một cái khác thanh âm cũng lập tức đáp lại, chính là hai người thanh âm của nghe đứng lên giai thấp trầm thấp, mở miệng nhân là Thuyết Tử son trang trang chủ, hẳn xanh mặt hướng bốn phía không ngừng kéo dài ngọn lửa nhìn lại, thái dương dĩ nhiên hiện ra hẳn đến: “Dựa theo sách cổ ghi lại, tình cảnh này, trừ bỏ bát phương huyền viêm trận, sẽ không lại có cái khác khả năng.”

“Kia bát phương huyền viêm trận rốt cuộc là cái gì này nọ?” Lúc này tại kia trên đài cao, còn lại chương môn đều là một bộ vẻ mặt ngưng trọng, chỉ có mới vừa rồi tham gia tỷ thí, còn chưa tới kịp xuống Bộ Duyên Khê vẻ mặt khó hiểu, mở miệng hỏi đi ra.

Bộ Duyên Khê không biết lập tức liền bị mọi người không tiếng động trào phúng, Bộ Duyên Khê gãi đầu một cái, đang nghĩ tới phải làm nói cái gì, Thuyết Tử son Trang trang chủ đã muốn thì thảo nói ra: “Tam vạn nhiều năm trước, trước đây Yêu vương Hoành Tổ ở hải thiên chi cảnh mở ra trận này, lúc trước thiên giới sở phái ra năm ngàn tinh nhuệ, chết thảm trọng, một số gần như đếm.”

Nguyên bản mọi người còn vẫn duy trì đồng dạng im lặng, tựa hồ lời ấy không nói đi ra, liền còn có một đường sinh cơ, nhưng nay trang chủ đem lời này vừa nói, còn lại nhân sắc mặt thoáng chốc đều khó coi lên.

Bộ Duyên Khê nghe được đồ trừu một ngum khí lạnh, ánh mắt trước nay chưa có hoảng sợ, lẩm bầm nói: “Kia..... Vậy làm sao bây giờ?”

“Luôn luôn phá trận biện pháp, thật không?” Mở miệng nhân là bên kia Quý Tang.

Nghe được này hỏi, mọi người lẫn nhau đối diện, lặng im giữa, ánh mắt mọi người đều ngưng ở tại Bộ Duyên Khê trên người của.

Bộ Duyên Khê giật mình ở tại chỗ, mọi nơi nhìn nhìn sau, không thể tin được chỉ chỉ chính mình: “..... Làm sao vậy?”

“Có lẽ người có thể phá trận.” Mặt đất vẫn ở chỗ cũ tới lui, trang chủ bước nhanh đi vào Bộ Duyên Khê bên cạnh người, đưa tay khoát lên trên vai của hẳn, thấp giọng nói: “Tam vạn nhiều năm trước, là Cửu Tiêu chiến thần phá vỡ trận pháp, dẫn dắt còn sót lại mọi người chạy ra hải thiên chi cảnh, các người Thiên Cương môn chính là Cửu Tiêu chiến thần môn hạ, năm đó chiến thần chắc chắn cái gì vậy lưu truyền tới nay, trợ chúng ta phá vỡ trận này!”

Nghe được trang chủ cách nói, ở đây mọi người giai đem hy vọng ký thác ở tại Bộ Duyên Khê trên người của, Bộ Duyên Khê đối mặt trước mắt này một đôi song chờ mong ánh mắt, nhẹn không được bạch nghiêm mặt lui từng bước, lúc đầu thì thảo cười khổ nói: “Làm sao sẽ có cái loại này nọ..... Các người hỏi ta..... Ta đi hỏi ai đây a?”

Ngữ thanh đột nhiên một chút, Bộ Duyên Khê nói đến chỗ này, đột nhiên trong lúc đó nghĩ đến một chuyện, thấp giọng nói: “Ta đã biết!” Hẳn nâng mâu hướng tới bốn phía nhìn lại, muốn tìm kia hai cái chỉ cường thần ma, nhưng mà liếc mắt một cái nhìn lại, bốn phía người ta tập nập, lại thủy chung không thấy kia hai người bóng dáng.

Trên thực tế đang nghe hoàn mới vừa rồi những lời này sau, Trầm Ngọc cũng đã ly khai kia chỗ.

Hắn ở tìm Lăng Yên, nếu lúc trước Cửu Tiêu chiến thần có thể phá một lần trận pháp, như vậy nay có thể đủ tái phá một lần, Lăng Yên nhất định biết được như thế nào cứu mọi người đi ra ngoài.

Sáng quốc lửa cháy vẫn ở chỗ cũ không ngừng tứ ngược, may mà Trầm Ngọc chính là chân hỏa phượng hoàng thân, không sợ chút nào lửa cháy, hắn ở trong đám người đi qua sau một lúc lâu, rốt cuộc ở một chỗ đình viện trong góc tìm được rồi Lăng Yên.

Lăng Yên đưa lưng về phía Trầm Ngọc, cùng thanh minh thấp giọng nói xong cái gì, nghe thấy Trầm Ngọc tiếng bước chân, nàng mới rút cuộc xoay đầu lại, ánh mắt khinh dạng, như lúc ban đầu gặp khi vậy lẳng lẳng nhìn phía hắn

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

“Người tìm ta?” Lăng Yên hướng Trầm Ngọc đi tới, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp, bốn phía hòa diễm chúc nhiên, nàng lại không hề sờ giác, chích đem một đôi mắt dừng ở Trầm Ngọc trên người của.

Trầm Ngọc không biết vì sao thấy ra một tia cổ quái đến, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức nói ra chính mình ý đồ đến: “Đây là bát phương huyền viêm trận, thật không?”

Lăng Yên trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng, gấp mạn hắn không được, cuối cùng gạt đầu nói: “Là.”

“Người từ trước từng phá quá một lần trận, người có biết hắn là như thế nào phá trận đúng không?” Trầm Ngọc lại hỏi.

Lăng Yên lần này không có lập tức trả lời.

Như thế lặng im dưới, Trầm Ngọc như trước không thuận theo bất nạo gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Yên, tựa hồ muốn xác định đối phương trong lòng đắm chiêu suy nghĩ, nhưng đáng kể đối diện dưới, Lăng Yên cũng là thờ ơ, này giống như luyện ngục biển lửa vậy cảnh tượng, tựa hồ đối với nàng mà nói không có chút lo lắng.

Trầm Ngọc đáy mắt hiện ra vẻ thất vọng, hắn buộc chặt nghiêm mặt, thấp giọng nói: “Mọi người chết sống, coi như thực cùng người không hề quan hệ sao?”

Lăng Yên mi mắt khẽ run, đang nhìn thanh Trầm Ngọc mắt mát sau, bất giác giọng lên khóe môi, thanh âm nhẹ như hương vụ: “Đúng vậy.”

“Ta biết các người Thần giới thích xen vào chuyện của người khác, thiên hạ thương sinh đều yêu hạt quan tâm, nhưng là ta là ma.” Lăng Yên đi phía trước từng bước, tới gần Trầm Ngọc, hoàn thanh lại nói: “Ma vốn là tội ác tây trời, trận pháp này tuy rằng lợi hại, đối với người cùng thanh minh căn cơ thâm hậu, trận pháp này nhiều nhất cũng chỉ đem chúng ta vây ở chỗ này, đợi đến trận pháp tan, chúng ta tự nhiên có thể rời đi. Này đàn chính đạo nhân sĩ vốn là đối chúng ta nhiều có thành kiến, ta không có giết bọn hắn cũng đã không sai, vì cái gì còn muốn hoa lớn như vậy công phu cứu bọn họ?”

Hai người này rõ ràng dựa vào quá gần, Trầm Ngọc lại lần đầu cảm giác được bọn họ trong lúc đó cách không thể vượt qua khoảng cách, hắn tái nhợt nghiêm mặt nhìn trước mắt làm như xa lạ nhân, chỉ cảm thấy chung quanh hỏa diễm vô cùng nóng rực, nhưng trong lòng cũng đã nhiên lãnh kết thành một khối hàn băng.

Hắn đột nhiên trở lại, làm như nếu không nguyện đối mặt như vậy Lăng Yên, thân ảnh ở ánh lửa yên ảnh lý rất nhanh biến mất không thấy.

Lăng Yên vẫn nhìn người nọ biến mất phương hướng, mục sắc trầm ám, thẳng đến thanh minh lo lắng hoá một tiếng Ma tôn, nàng mới rút cuộc nhẹ nhàng trong nháy mắt, hồi đầu nói: “Người đi bên kia nhìn xem, cửu đại tông môn cuối cùng như thế nào tính.”

Thanh minh giật mình, gạt đầu đáp ứng xuống dưới, lập tức hướng lúc trước kia chỗ tỷ thí nơi sân tiến đến.

Tỷ thí tràng cách này đình viện không xa, thanh minh trong lòng còn lo lắng Lăng Yên, bước chân bất giác liền nhanh chút, chính là hắn như thế nào đều liêu không đến, ngay tại hắn rời đi kia đình viện, quái quái một chỗ góc tường đang muốn đuổi tới cửu đại tông môn mọi người chỗ chỗ khi, một đạo thân ảnh lại đưa hắn ở nửa đường ngăn cản xuống dưới.

Thanh minh nhìn này đi mà quay lại nhân, bắt giác sau này lui từng bước, đề phòng nói:“Thần tôn..... Ngươi..... Ngươi không phải đi rồi sao?”

Trầm Ngọc con ngươi đen giống như hồ sâu Tĩnh Nguyệt, trầm trầm nhìn thanh minh, nhìn xem hần cả người đều có chút không thích hợp, thanh minh vội vàng chiết thân sẽ chạy, nhưng mà Trầm Ngọc động tác nhanh hơn, hần bắt quá ánh mắt vừa động, phượng hoàng chân hỏa mãnh liệt giờ lên, lập tức liền thăng thành một đạo tường lửa, đem nhân vững vàng vây ở bên trong.

Thanh minh không khỏi “Ồi” Một tiếng, chạy nhanh phẩy phẩy trước mặt ngọn lửa, hồi đầu cười khổ nói:“Nơi này đã muốn cháy sạch thật lợi hại, Thần tôn ngươi cũng đừng tái phóng hỏa .”

Trầm Ngọc không để ý tới hần trong lời nói, chỉ nói:“Ngươi có biết phá trận biện pháp, đúng hay không?”

Thanh minh trong lòng có khổ, nào dám nói, hần ánh mắt không ngừng hướng mọi nơi quét tới, thầm nghĩ làm cho nhà mình Ma tôn chạy nhanh tới cứu nhân, hần cẩn thận né tránh chung quanh hỏa diễm, lắc đầu nhủ thầm nói:“Ngươi tạm tha ta đi, ta thật không biết!”

“Ngươi có biết trận pháp này, cũng biết năm đó chuyện tình, ngươi nhất định biết.” Trầm Ngọc chút không chịu nhả ra, chích tiếp theo hướng thanh minh đi tới.

Thanh minh bị buộc bắt đắc dĩ, hần cắn răng nhắm mắt nói:“Ta thật không có thể nói, ngươi tái như thế nào hỏi, ta cũng vẫn là không dám nói a.”

Nghe được thanh minh thuyết pháp như vậy, Trầm Ngọc biết đã biết dạng như trước hỏi không ra cái gì kết quả đến, vì thế ngưng tụ lại thần sắc, lãnh đạm nói:“Ngươi nếu là không chịu nói, ta đã đem ngươi.....”

Thanh minh hoảng sợ, thật sự không biết Thần tôn cuối cùng hội dùng cái gì biện pháp uy hiếp hần.

Nề hà Trầm Ngọc đời này không học quá bậc này sự tình, hần nghĩ thanh bị kiềm hãm, chợt thanh âm thấp chút, do dự mà mới nói:“..... Ta đã đem ngươi vẫn nhốt tại nơi đây!”

Thanh minh run lên đầu mi giác, lúc này dù sao cũng chạy không thoát, hần rõ ràng khoanh tay tìm cái tư thế thoải mái tựa vào tường vừa nói:“Kia..... Ta ngay tại này đợi đi.”

Mặc kệ nói như thế nào, cùng Thần tôn so với, vẫn là Ma tôn càng đáng sợ.

Trầm Ngọc gấp uy hiếp vô dụng, không khỏi có chút nóng nảy, liền tiếp phát sinh nhiều chuyện như vậy, trận pháp này trung hỏa diễm còn tại không ngừng khuếch tán, đã muốn không có bao nhiêu thời gian cho hần lảng phí, hần bắt được thanh minh cổ tay, một tay kia tắc đem thanh minh bên hông một thanh trường kiếm rút đi ra. Thanh minh mở to hai mắt nhìn, không biết Trầm Ngọc cuối cùng muốn làm cái gì. Đã thấy hần một tay lấy kiếm kia nhắm ngay chính mình cánh tay, cắn môi lại nói:“Nói cho ta biết, nếu không ta liền nói cho A Tĩnh đây là ngươi làm.”

“.....” Thanh minh sống mấy vạn năm, kiến thức rộng rãi, bậc này uy hiếp cũng là hần gặp qua lợi hại nhất. Hần vội vàng muốn đi đoạt kiếm, lớn tiếng nói:“Đừng đừng đừng! Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không nghĩ nói sao, ta lúc đó chẳng phải không có biện pháp sao!”

Trầm Ngọc nghe được lời này, động tác bỗng nhiên dừng lại, khó hiểu nói:“Có ý tứ gì?”

Thanh minh mò một phen, cuối cùng là từ Trầm Ngọc trong tay đem kiếm đoạt trở về, hần vội vàng thu hảo, thế này mới cứng ngắc nghiêm mặt hít một tiếng, buồn bã nói:“Ta đem chuyện này nói cho ngươi, chính ngươi quyết định.”

Trầm Ngọc nghe ra thanh minh Hoa Trung ngưng trọng, vì thế nhẹ nhàng điểm đầu.

Thanh minh thế này mới nói:“Phá trận biện pháp thật là có, này bát phương huyền viêm trận kỳ thật chính là đem phạm vi ngàn dặm sát khí hết thủy tụ tập lúc này, ngưng tụ thành sát trận, thế này mới có thể vây khốn mọi người. Đây đó sát khí lúc này không thể sơ tán, nếu muốn phá trận, phải một gã tu vi cao thâm người đem sở hữu sát khí hấp thu vào cơ thể, mới có thể ngưng này tất cả.”

Nói đến chỗ này, thanh minh thần sắc phức tạp quá thân đi, thấp giọng nói:“Nhưng là này nào có dễ dàng như vậy, này sát khí nặng như vậy, cũng chỉ có Ma tôn loại này quái vật mới có thể.”

Bất quá nói xong lời này, thanh minh lại cổ chừng kính vậy quay đầu, dừng thẳng mi hướng Trầm Ngọc nói:“Chính là muốn hấp thu này sát khí, phải phải có tinh thuần tiên thể mới được, Ma tôn năm đó đã muốn phá quá một lần trận, sớm không có tiên thể, ngươi cũng đừng tái bức nàng phá trận.”

Hần nói xong lời này, gặp đối diện Trầm Ngọc vẫn tự giạt mình ở tại chỗ không có trả lời, không khỏi nín thở lên mi, lại nói:“Ngươi..... Nghe hiểu chưa?”

Trầm Ngọc ly tán suy nghĩ bị lời này kéo lại, hần thì thảo hỏi thanh minh nói:“Thu nạp này sát khí sau, hội thế nào?”

Thanh minh ho nhẹ một tiếng, còn chưa trả lời, Trầm Ngọc lại nói:“Hội thành ma thật không?”

Thanh minh nói đã muốn nói đến này phân thượng, cũng không tái che che giấu giấu, vì thế gật đầu nói:“Là.”

“A Tĩnh nàng năm đó chính là như vậy thành ma ?”

Thanh minh bất đắc dĩ nhắm mắt nói:“Là.”

Trầm Ngọc ánh mắt dừng ở thanh minh trên người, vừa như là xuyên thấu qua hắn thấy được phía sau lần lượt thay đổi ánh lửa, thanh âm hắn trúc trắc trầm thấp, thật lâu sau mới nói:“Nàng là vì cứu người mới có thể thành ma.”

Thanh minh mở mắt ra, khóe mắt khẽ run lên, đang muốn mở lại khẩu, phía sau tường lửa lại đột nhiên xóc xếch lung lay đứng lên, Trầm Ngọc cùng thanh minh gần như đồng thời nhìn lại, liền gặp Lăng Yên trầm mặt đập cháy quang mà đến.

Ông tay áo phát đi bên cạnh người còn sót lại nhiều đốm lửa, Lăng Yên cảnh cáo nhìn thanh minh liếc mắt một cái, thanh minh lập tức xanh trắng nghiêm mặt đi tới nàng phía sau. Thẳng đến lúc này, Lăng Yên mới ngược lại đối Trầm Ngọc nói:“Hắn bắt quá thuận miệng lửa người thôi, người còn thật sao tin.....”

“A Tinh.”

Lăng Yên một câu không nói hoàn, liền rút cuộc nói không được nữa.

Từ trước ở An Nhạc trấn, Trầm Ngọc thực thích như vậy kêu nàng, Trầm Ngọc không tốt lời nói, người bên ngoài nói chuyện vừa nhanh, thường xuyên nàng cùng Bộ Duyên Khê Hoàn Ly đàm người nói sau một lúc lâu, hắn lại ngay cả một câu cũng sắp không hơn, cũng chỉ ở bên gọi “A Tinh”. Lăng Yên thực thích nghe hắn này thanh “A Tinh”, có đôi khi thậm chí còn hội cố ý không cho hắn nói chuyện cơ hội, nhạ hắn từng tiếng kêu nàng.

Nhưng hiện tại, Lăng Yên ngay cả có nhiều lời nữa từ, nhìn đến Trầm Ngọc này phó thần sắc, cũng đều cũng không nói ra được.

Trầm Ngọc trong con người giống như lung một tầng sương mù, đáy mắt thâm trầm hắc như là ngôi sao bị che đêm, hắn ngưng mắt nhìn Lăng Yên, gần từng chữ:“Nếu thật sao như hắn theo như lời, hiện tại nơi này có thể phá trận , có phải hay không phải chỉ có ta?”

“Cho nên người mới không chịu nói cho ta biết, phải không?”

Lăng Yên sợ nhất đó là như thế, nàng nhẹ nhàng nâng thủ, muốn dắt Trầm Ngọc thủ, nhưng động tác lại giằng co ở tại cùng người nọ gần trong gang tấc khoảng cách. Nàng thủy xuống tay, lại nói:“Ta đều nói , thanh minh là nói bậy .”

Lời này liền ngay cả Lăng Yên chính mình cũng không tin, Trầm Ngọc tự nhiên cũng không có tin tưởng, Lăng Yên không khỏi ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn phía sau thanh minh liếc mắt một cái, rút cuộc đem tâm trầm xuống, bắt được Trầm Ngọc cổ tay nói:“Người nếu thật sao sử dụng này pháp, ắt phải hội nhập ma, người theo ta năm đó không giống với, người là Thần tôn, người nếu là nhập ma, tương lai tính như thế nào? Người muốn làm thiên hạ này cái thứ nhất bị Thần giới đuổi giết Thần tôn?” Nàng cười lạnh một tiếng, lại nói:“Huống hồ Thiên Ngô sơn thượng tam vạn năm mới ra nhất chích chân hỏa phượng hoàng, người nếu là thành ma, tương lai Thần giới ai tới làm này Thần tôn?”

“Nhân giới bát đại tông môn tinh nhuệ đều ở chỗ này chỗ, mấy ngàn điều mạng người khôi là trò đùa?” Bất quá ngắn ngủn thời gian, Trầm Ngọc cũng nghĩ đến rõ ràng hiểu được, hắn trừng mắt nói:“Huống hồ lần này nhân giới chính đạo luân hồi, tương lai nhân giới sẽ gặp bị Âm Văn điện cùng yêu giới sở khống chế. Nếu không ngăn cản, cũng sinh linh đồ thần.”

“Thân là Thần tôn có thể ngăn cản này tất cả phát sinh, đã muốn đủ.” Trầm Ngọc nhẹ nhàng hồi cảm Lăng Yên thủ, lại nói:“Năm đó người có thể làm được, hiện tại ta cũng có thể.”

Lăng Yên nghe được không được nhú mày, lắc đầu nói:“Người điên rồi?!”

Trầm Ngọc chưa từng trả lời, Lăng Yên như là đột nhiên nhớ tới cái gì, túm Trầm Ngọc hướng mới vừa rồi bát đại tông môn mọi người chỗ chỗ mà đi, trong miệng nói:“Năm đó ta là trúng yêu vương kẻ sách mới có thể như thế, người hiện tại gặp cái gì, người theo ta đến!”

Trầm Ngọc im lặng đi theo Lăng Yên bước chân đi phía trước mà đi, chính là một đôi mắt vẫn đi theo tiền phương kia đạo thân ảnh, chưa từng rời đi một lát.

.

Lúc này, mới vừa rồi tỷ thí tràng thượng, mọi người như trước gắt gao nhìn chăm chăm Bộ Duyên Khê, như là muốn ở Bộ Duyên Khê trên người của thành ra cái động.

Bay là tả ánh lửa đem toàn bộ sơn trang bao phủ thành một mảnh luyện ngục, Bộ Duyên Khê trên trán hắn không biết là bị này ánh lửa huân đi ra vẫn bị mọi người thấy đi ra , hắn mọi nơi giai tìm không Trầm Ngọc cùng Lăng Yên tung tích, trong lòng không khỏi cũng bối rối đứng lên, thật lâu sau sau, hắn mới chợt sùng sốt, ngược lại hướng chính mình sư phụ Hoa Nhạn kia chỗ nhìn lại:“Sư phụ! Chúng ta trong môn phái, có phải hay không phải có cái năm đó Cửu Tiêu chiến thần truyền lại xuống pháp bảo? Vật kia có thể hay không phải thượng công dụng?!”

Giữa sân mọi người vốn đã không ôm hy vọng, nhưng nghe Bộ Duyên Khê thuyết pháp như vậy, nhin không được ánh mắt lại bị đốt sáng lên đứng lên.

Lập tức mọi người ánh mắt lại theo Bộ Duyên Khê một đạo dừng ở Hoa Nhạn trên người của.

Hoa Nhạn đặt mình trong đám người, bị như vậy nhìn chăm chăm, rất nhanh lại bị cùng đến trên đài cao. Nàng hơi hơi nhú mi, còn chưa mở miệng, Bộ Duyên Khê không khỏi lại hỏi một lần, Hoa Nhạn thế này mới do dự mà gật đầu, đem dài tay áo mở ra, trước mắt đã có nhất trương tổ nhiên đàn cổ

treo ở không trung

Này cầm xem ra có vài phần cổ xưa, cầm trên người dấu vết loang lổ, tựa hồ lâu không có người dùng quá, Hoa Nhạn gọi ra này cầm, mang theo đầy bụng tạp nhiên giương mắt nhìn về phía mọi người nói: “Đây là lúc trước Cửu Tiêu chiến thần ở lại chúng ta sư môn pháp bảo, danh gọi thanh quân cầm.”

“Này.....” Vài tên cường môn cho nhau đối diện, giai đem ánh mắt định ở tại cầm thân phía trên, rốt cuộc vẫn là Thụ Tú sơn Trang trang chủ đứng dậy.

“Này cầm trung có lẽ có dấu cái gì huyền cơ, có không mời người đàn tấu này cầm thử xem?”

Hoa Nhạn chưa từng trả lời, cúi đầu lẳng lặng nhìn này cái từ xưa lại thông thường mộc cầm, nàng sắc mặt vì bạch, giáp thượng sớm bị hấn thấp, ở mọi người dưới ánh mắt, nàng cắn chặt răng, rốt cuộc chậm rãi ngón tay giữa tiêm dừng ở cầm trên cung.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, cầm huyền run rẩy, huyền âm đổ xuống mà ra.

Chính là này âm điệu ám ách trầm thấp, nhưng lại chút bất thành lân điệu.

Mọi người lẳng lặng chờ, trong mắt giai lộ ra vẻ nghi hoặc, chính là nay đặt mình trong luyện ngục biển lửa trong lúc đó, bọn họ trừ bỏ tại đây thanh quân cầm thượng đồ kia chút khả năng, không còn phương pháp.

Ở đây sở hữu nhân ánh mắt đều đuổi theo Hoa Nhạn động tác, Bộ Duyên Khê âm thầm nắm chặt quyền đầu, trong miệng thì thảo có từ, chỉ hận không thể đu đem cả người khí lực đều đưa cho nàng.

Hoa Nhạn đôi mắt buông xuống, một tay niệ ở cầm trên cung, cầm ti khơi mào, động tác khinh đồn, lại chưa từng tái hạ xuống.

Nàng cả đời sở cầu bất quá là chấn hưng toàn bộ Thiên Cương môn, bất quá là muốn muốn tất cả mọi người thấy nàng, nhìn đến Thiên Cương môn.

Nhưng nàng như thế nào cũng không từng muốn đến, mọi người sẽ là tại đây dạng cảnh tượng hạ thừa nhận Thiên Cương môn tồn tại.

Nàng bát huyền nhẹ tay run rẩy đầu, hấn thấp trong tóc, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống xuống, nàng hai mắt trống rỗng vô thần, đột nhiên trong lúc đó, cầm huyền tự đầu ngón tay thoát ly, quy về tại chỗ, phát ra tranh nhiên nhất thanh muện hưởng.

Này một tiếng hoàn toàn chung kết Hoa Nhạn động tác, bất thành điều khúc âm im bất, đám người đột nhiên yên tĩnh trở lại, duy gặp Hoa Nhạn một người kinh ngạc nhìn cầm, đột nhiên gian cả người thân hình vì hoảng, vô lực ngã ngồi ở.

Mộc cầm mất Hoa Nhạn thuật pháp chống đỡ, thật mạnh rơi trên mặt đất, cầm huyền một trận loạn chiến, tự cầm trên người tạp lạc mà ra vụn gỗ mọi nơi bay tán loạn, kia còn lại mọi người không khỏi tiến lên từng bước, liền ngay cả Thụ Tú sơn trang trang chủ cũng không tùy vào cả kinh tự kia phương bên tẩu mà đến, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Hoa Nhạn.

Hoa Nhạn mới vừa rồi bắn ra kia một khúc, làm như hao hết toàn thân khí lực, thẳng đến lúc này Thụ Tú sơn Trang trang chủ đi vào trước người, Bộ Duyên Khê vội vàng tới rồi đỡ lấy nàng, nàng mới hừ hừ đem thân mình tựa vào Bộ Duyên Khê trên người của, ngửa đầu hướng mọi người thấy đi.

“Thật có lỗi.” Hoa Nhạn hơi hơi nhắm mắt, hơi thở suy yếu đã mở miệng.

Thụ Tú sơn Trang trang chủ mặt băng bó nhìn Hoa Nhạn, làm như khó hiểu này ý.

Hoa Nhạn đón mọi người ánh mắt, đem nha nhất cắn, tùy Bộ Duyên Khê chống đỡ đứng lên, thật dài thở ra một hơi mới hạ quyết định quyết tâm nói: “Ta..... Lừa các người.”

Lời vừa nói ra, lại là ồ lên.

Bộ Duyên Khê sắc mặt cũng khó hiểu, sột ruột nhìn Hoa Nhạn, thấp giọng hấp tấp nói: “Sư phụ người đang nói cái gì, người chạy nhanh đánh đàn a..... Hiện tại chỉ có này có thể cứu người, mặc kệ có hay không dùng, người đều thử xem a!”

“Vô dụng.” Hoa Nhạn lúc trước đem nói đi ra, lúc này ngược lại là sắc mặt dễ chịu chút, nàng đứng thẳng thân mình, ở trong gió cao ngất giống như thương tùng, hồi đầu đối sở hữu nhìn người của chính mình nói: “Này cảm đã sớm vô dụng, sự phụ ta từng nói với ta rất nhiều thứ, ta nhưng vẫn không chịu tin tưởng, nhưng nay cũng là nên đi ra lúc.”

Hoa Nhạn ánh mắt tự kia trên đất thoát phá mộc cảm trên người xẹt qua, thanh âm so với lúc trước lớn chút, nói: “Nói tông cửu đại tông môn, từng cái môn phái đều có đều tự thờ phụng chi thần, bọn họ đều có pháp bảo truyền lưu hậu thế, họ các môn phái chu toàn.”

“Nhưng Thiên Cương môn không có.” Hoa Nhạn cắn môi nói, thần sắc ngưng trọng nói, “Thiên Cương môn sở dĩ lưu lạc đến tận đây, đó là bởi vì này thanh quân cảm -- đã sớm vô dụng.”

“Ta vẫn không chịu tin tưởng, thường xuyên đem này cảm lấy ra nữa, nhưng là mỗi lần đều là như vậy, vô dụng, mặc kệ ta như thế nào đan tấu, này cảm đều thành không được lần điều.” Hoa Nhạn trong thanh âm áp lực nồng đậm không cam lòng, nàng cảm giác được bên cạnh Bộ Duyên Khê đem nàng túm thật sự nhanh, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, bên cạnh người Bộ Duyên Khê trong mắt kinh ngạc cùng lo sợ không yên nhìn xem nàng trong lòng chấn động.

Nàng mặt mày buông xuống, tự giễu cười, nhẹ nhàng nâng thủ môn trốn Bộ Duyên Khê sườn mặt, thanh âm êm dịu lại mang theo run run: “Thực xin lỗi, ta lừa ngươi.”

“Kỳ thật sự phụ ta sáng sớm liền nói cho ta biết, kia Cửu Tiêu chiến thần đã sớm không tồn tại, Thiên Cương môn cũng sớm nên không tồn tại, không có gì Thiên Cương môn, không có gì nên kiên trì, cái gì đều không có..... Băn ở rất nhiều năm trước ta nên buông tha cho, nhưng là ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng.....”

“Ta nghĩ đến không cần cái gì thiên thần phù hộ, Thiên Cương môn cũng có thể thật tốt.” Hoa Nhạn nhắm mắt lại, tay không lực tự Bộ Duyên Khê hai má biến thủy lục. Nàng thế này mới rốt cuộc quay đầu, lại lần nữa tình mẫu đối mặt mọi người nói: “Thật có lỗi, Thiên Cương môn..... Đã sớm nên tự cửu đại tông trong môn xóa tên, là ta vẫn giấu diếm, mới kéo dài tới hiện tại.”

Hoa Nhạn trong lời nói giống như bình kinh lôi, ở trong đám người tạc khối sóng to gió lớn, mọi người thật vất vả thấy được phá trận hy vọng, nhưng không có dự đoán được Hoa Nhạn hội đột nhiên nói ra như vậy chuyện thật.

Cửu Tiêu chiến thần không tồn hậu thế, Thiên Cương môn pháp bảo mất đi dùng được, bọn họ đó là mất đi duy nhất phá trận cơ hội.

Ồ lên trong lúc đó, mọi người lại bối rối đứng lên, mặt đất chấn động không ngừng truyền đến, này đó hỏa diễm coi như đến từ luyện ngục bên trong, phải nhân kéo vào không còn nữa vực sâu. Đám người bắt đầu xôn xao đứng lên, vài vị tông môn trưởng lão ở trên đài cao muốn khống chế trường hợp, nhưng mà như thế cục diện, lại khởi là đôi câu vài lời có khả năng đủ khống chế được hạ.

Mà ngay tại này vô cùng hỗn loạn tình hình dưới, Hoa Nhạn mặt không chút thay đổi cương ở tại chỗ, chính là đôi lại thủy chung chưa từng rời đi trên đất kia đã muốn tổn hại đàn cổ, nàng trong mắt đột nhiên cháy xuống một hàng thanh lệ, cúi người đem cảm lại lần nữa bế đứng lên, run run môn trốn cảm thân, tái xúc thượng mỗi một đoạn cảm huyền.

Nàng vẻ mặt ôn nhu mà hoài niệm, mỗi môn trốn một đoạn cảm huyền, giống như là chạm đến một đoạn xa không thể thành nhớ lại, liền ngay cả môi bạn giai hiện lên nhợt nhạt y cười.

Theo sau, nàng đột nhiên nín hơi mi, đem kia mộc cảm thật cao giọng lên, liền muốn tạm dừng ở !

Mất thấy sẽ cảm phá huyền đoạn, Bộ Duyên Khê sắc mặt đại biến, không để ý cùng nhau ôm chặt Hoa Nhạn, ngăn cản của nàng động tác, lớn tiếng nói: “Sự phụ! Ngươi đang làm cái gì?”

“Thiên Cương môn đã muốn không có! Còn muốn nó làm cái gì?!” Hoa Nhạn giấy dựa đứng lên, trong thanh âm nhưng lại mang theo khóc nước nở.

Bộ Duyên Khê lần đầu tiên nhìn đến Hoa Nhạn như vậy bộ dáng, hấn bất giác ngăn ra, đứng là vô ý làm cho Hoa Nhạn tránh thoát, thanh quân cảm rời tay mà ra, mang theo thật lớn lực đạo liền muốn tạm dừng ở !

“Không cần!” Bộ Duyên Khê cương ở tại chỗ, ánh mắt tuyệt vọng nhìn kia cảm thân hướng mặt đất truy đi.

Liền ngay cả Hoa Nhạn cũng thần hồn mất mát, nàng đột nhiên nhất tránh, hướng tới kia cảm vron tay đi, tựa hồ muốn ngăn cản này tất cả phát sinh.

Nhưng mà muốn ngăn cản, đã là không kịp.

Ánh lửa chúc mắt, viêm lưu bốn phía, nhất lũ thanh phong lại vào lúc này chợt xâm nhập đám người, ở đây trung mang ra một đạo huyền nếu sáng mờ tàn ảnh.

Ngay tại kia mộc cảm sẽ tiếp xúc mặt đất, tứ phần ngũ liệt nháy mắt, một chút dài tay áo như chân trời lưu vân, nhẹ nhàng ôn nhu nâng nó. Sau đó tay áo phong khinh táo, kia mộc cảm bị vô hình lực lượng bị bấm, lọt vào một người trong tay.

Bộ Duyên Khê cùng Hoa Nhạn tầm mắt đuổi theo thanh quân cảm, lúc này rơi xuống người nọ trên người của.

Lăng Yên mặt mày khinh thủy, một tay thác cảm, khẽ vuốt cảm thân, cười nhẹ đến: “Liền như vậy ném, không biết là đáng tiếc sao?”

Tựa hồ không ai thấy rõ ràng nàng là như thế nào đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy nàng y bào ánh cháy quang, con ngươi đen trũng nhiên trong suốt, tựa như vắng vẻ trắng sáng.

Thân thể của nàng sau cách đó không xa, đứng đồng dạng đột nhiên tới Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc trên mặt không biện thần sắc, nhẹ nhàng nâng bước, hướng nàng đi tới.

Liền vào lúc này, Lăng Yên vẩy dài lưu chuyển, tiện tay bát huyền, trong sáng khúc thanh, liền giống như ánh sáng mặt trời mới lên khi trong rừng trúc hạ lơ lửng Thần Lộ, thấm vào khắp biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Này một cảm ở Lăng Yên trong tay sở tấu ra thanh âm của, cùng mới vừa rồi Hoa Nhận sở đạn tấu lại có bất đồng. Nguyên bản trúc trắc nặng nề thanh âm, vào giờ khắc này hoàn toàn thay đổi, đầy trời ánh lửa bay tán loạn trong lúc đó, kia cảm thần nhưng lại ần ần lộ ra màu vàng vàng sáng đến.

Lăng Yên khoe môi gọi lên nhọt nhọt độ cong, đầu ngón tay khinh động trong lúc đó, lại là một trận huyền vang, kia khúc thanh lại thay đổi, giống như đám sương trong núi sâu sâu kín không trong cốc dòng nước trong suốt va chạm, nàng ánh mắt lưu chuyển, trên người hình như có thanh nhuận hoa quang theo tiếng đàn mà dâng lên, một đạo bằng nhiên thần lực coi hấn vì trung tâm, chợt trong lúc đó kích động mà ra, tảo biến toàn bộ son trang!

“..... A Tinh?” Ngay cả bình tĩnh như Trầm Ngọc, đang nhìn đến này một màn hết sức cũng không khỏi ánh mắt vừa động.

Hắn tưởng không rõ, Lăng Yên rõ ràng là ma, vì sao trên người lại sẽ có như vậy thần lực tinh thuần?!

Trầm Ngọc nhẹ nhàng cắn môi, hướng Lăng Yên mà đi, người sau lại đột nhiên nâng mâu, liếc mắt một cái xẹt qua bốn phía, cuối cùng dừng ở Trầm Ngọc trên người của.

Trầm Ngọc bước chân một chút, chần chờ nhìn đối phương.

Lăng Yên trong con ngươi còn mang theo ý cười, nàng hướng Trầm Ngọc nhẹ nhàng trừng mắt nhìn tình, há miệng không tiếng động nói một câu nói.

“Ta nói rồi, sẽ có biện pháp.”

Trầm Ngọc xem hiểu những lời này.

Nhưng vào lúc này, mọi người nghe thấy tiếng đàn, cũng sôi nổi dừng lại động tác, hướng tới đánh đàn Lăng Yên xem ra. Lăng Yên ở chính giữa trên đài cao, trên người thần lực theo tiếng đàn tựa hồ càng thấy tinh thuần đứng lên, bất quá một lát thời gian, trên người nàng ma khí liền đã muốn đều thôn tẫn, hào quang tự nàng quanh thân thịnh phóng mà ra, nàng đặt mình trong quang minh trung ương, đột nhiên niệp khởi nhất lũ cảm tị, tái đột nhiên hạ xuống.

Cầm huyền run lên, hình như có sóng gợn kích động mà ra, hướng tới tứ phương ánh lửa mà đi, âm văn lướt qua, lửa cháy tựa hồ sôi nổi lùi bước, Lăng Yên tiếng đàn không ngừng, vô số hắc khí đột nhiên tự kia để cái khe giữa bốc lên mà ra, bạo tiếng đàn lượn lờ xoay quanh, lập tức sôi nổi hướng tới Lăng Yên quanh thân mà đến!

Toàn bộ Thúy Tú son trang để rung động tựa hồ cũng theo này động tĩnh mà dần dần thờ bình thường lại, hắc khí ở tiếp xúc đến Lăng Yên quanh thân hết sức, liền bắt đầu nhọt nhọt phân tán, chỉ khoảng nửa khắc quy về vô hình.

Chỉ có Trầm Ngọc thấy rõ, cũng chỉ có Trầm Ngọc biết được, này hắc khí, bị Lăng Yên lấy tiếng đàn, hết thấy nhét vào trong cơ thể mình.

Trầm Ngọc cảm thấy hiểu rõ, vô số ánh lửa còn tại thụ gian ốc đầu thiêu đốt, Trầm Ngọc thân hình vừa động, chỉ nghe một đạo thanh minh tiếng động đột nhiên vang lên, chúc lượng lửa khói giữa, thân phi hoa hoè phượng hoàng kéo thật dài vĩ vũ đột nhiên bay ra, cánh mang ra sơ lãng thanh phong, ở Lăng Yên bên cạnh người xoay quanh không ngừng, cánh trung chém ra vô số thật nhỏ kim mang, lưu loát mạn quá toàn bộ son trang!

Này còn chưa tán đi hòa diễm, ở tiếp xúc đến kim mang hết sức, hỏa thể nhưng lại dần dần yếu bớt, lập tức tắt, biến mất cho vô hình, chỉ để lại nhất từng đột từng đột thần nhiên khoái nhệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nguyên bản còn mọi nơi chạy trốn hỗn loạn không chịu nổi mọi người, đột nhiên trong lúc đó đều yên tĩnh lại, trợn mắt nhìn trung ương Lăng Yên, còn có nàng phía sau xoay quanh mà vũ phượng hoàng, trong khoảng thời gian ngắn, giữa sân vắng lặng không tiếng động, chỉ nghe nhìn thấy kia như không cốc thanh tuyến vậy tiếng đàn cùng phượng hoàng cánh vũ động mà ra tiếng gió.

Không biết là ai lớn tiếng hoán một câu:“Là thần!”

“Là thiên thần!”

“Thiên thần tới cứu ta nhóm!”

Thanh âm của mọi người thế này mới đột nhiên nổ vang mờ ra, bọn họ sôi nổi tụ lại ở đài cao chích sừng, nhìn này thần tích buông xuống một màn, nhìn phượng hoàng lượn vòng phiến vũ, nhìn hào quang trung nữ tử cả người nghiêm nghị yên lặng, xem kia chung quanh hắc vụ nếu không tồn tại, sôi nổi tiêu tán vô tung, nhìn bầu trời tế mây tầng rớt cuộc tán đi, son trang nội một lần nữa nghênh đón thứ nhất lù ánh mặt trời.

Kia ánh mặt trời khuynh chiếu vào Lăng Yên trên người, như là ở nghênh đón cái gì, vừa như là ở kêu gọi cái gì.

Khúc chung, cuối cùng một cái âm không nhiên vang vọng son trang, Lăng Yên ngón tay giữa tiệm tự cầm trên cung dơi, giương mắt, hướng tới cách đó không xa hai người nhìn lại.

Tự mới vừa rồi Lăng Yên dao động thứ nhất thanh huyền vang bắt đầu, Hoa Nhạn cùng Bộ Duyên Khê liền kinh ngạc nhìn nàng, bọn họ hai người chưa từng đem ánh mắt dơi quá một lát, chích giống như chưa bao giờ gặp qua bình thường, dùng hoàn toàn xa lạ mà đáng vóc tiêu tụy ánh mắt nhìn nàng.

Mãi cho đến lúc này, Lăng Yên cùng bọn họ đối diện, trong mắt hàm chứa cười như không cười ôn hòa.

Bộ Duyên Khê thanh âm khàn khàn, thì thảo hỏi một câu:“..... A Tinh?”

Hắn này một tiếng xuất khẩu, còn chưa được đến đáp lại, Hoa Nhạn liền nhẹ nhàng tránh ra Bộ Duyên Khê đến đỡ, lác lác bước nhanh hướng Lăng Yên đi tới, ánh mắt mang theo chân thật đáng tin kiên định:“Cửu tiêu..... Chiến thần?”

Lăng Yên trong mắt hình như có sao nhiều điểm hào quang sáng đứng lên, nàng lẳng lặng ngó nhìn Hoa Nhạn, gật đầu nói:“Là.”

“Quả nhiên là ngươi, ngươi còn tại.....” Hoa Nhạn lúc này đã muốn đã tìm đến Lăng Yên trước người, cũng là thân hình vi hoảng, đột nhiên đi phía trước ngã đến, Lăng Yên cúi người đỡ lấy thân thể của nàng, sau đó ở Hoa Nhạn không biết làm sao trong ánh mắt, đem kia đem thanh quân cầm đưa đến trong tay của nàng.

“Đây là của ngươi.” Lăng Yên thanh âm trầm thấp, lại mang theo sau khi chấm dứt tiêu sái, nàng tươi cười nhìn nếu ánh bình minh, nhẹ giọng nói:“Ta không cần phải.”

“Thiên Cung môn không phải vì ta tồn tại, là cho các ngươi.” Nàng một chữ câu nói, nói được vô cùng còn thật sự, giống như là ở vì mình, làm cho này rất nhiều năm giãy dụa mà đến thời gian làm hạ công đạo, nàng xem Hoa Nhạn, tự đáy lòng nói:“Cám ơn.”

Ngay tại này hai chữ hạ xuống đồng thời, trên người nàng thuần nhiên thần lực cũng ở một mảnh bình yên trung tiêu tán vô tung.

Nàng ánh mắt buồn bã, thân hình làm như không xong, lập tức một chút hắc khí tự mi tâm nhảy lên ra, nháy mắt thoát đi trên người nàng cuối cùng một chút thần quang.

Ngay tại này biến hóa phát sinh đồng thời, Thúy Tú son trang ngoại cách đó không xa phía chân trời, lại có vô số yêu hồn lên phi vũ, thổi quét điện quang lôi vân hướng nơi này sôi nổi đánh úp lại!

Lăng Yên hơi hơi nhíu mày, khóe môi chảy ra một chút huyết sắc, nàng nhẹ nhàng đè lại ngực, cũng là chột xoay người, hướng tới kia yêu hồn đánh úp lại phương hướng nhìn lại, trong mắt không có chút sợ hãi, chỉ có chiến ý, ngập trời lửa giận cùng vô biên chiến ý!

Trong chốc lát, này cổ quái yêu hồn đã muốn đánh úp lại, vô số tiểu yêu dấy tiếng sấm tới, đem toàn bộ Thúy Tú son trang vây quanh trong đó, yêu giới thứ hai ba thế công, đứng là chút không thua cho mới vừa rồi bát phương huyền viêm trận!

“Tới vừa lúc.” Lăng Yên cười lạnh một tiếng, cùng lúc trước đánh đàn thái độ tưởng như hai người, mình hoảng hốt nhận ra khỏi vỏ, nàng thả người dựng lên, liếc mắt một cái liền tìm được rồi này yêu trận vị trí trung tâm, Danh Lưu đao đao phong hoa phá trường không, đem bốn phía tiểu yêu sinh sôi bỏ ra, chích hướng tới trung ương chỗ một đoàn mây đen mà đi!

Mà nhưng vào lúc này, mây đen giữa đột nhiên hiện ra một chút tối đen thân ảnh, thân ảnh kia đột nhiên lược ra, áo choàng bên trong vô số hắc dải trắng mịn đâm tủa tìm hiểu, đón đỡ trụ Lăng Yên này thế như chẻ tre một đao!

Lăng Yên một đao bị chặn đứng, đao thế tái thay đổi liền muốn ra tay, thân hình lại trên không trung bị kiềm hãm, nàng sắc mặt như tờ giấy, máu tươi sặc khịt mà ra, lại chưa từng lui về phía sau nửa phần.

Ngay tại Lăng Yên đối diện, Yêu vương Phi Ảnh nghiêm nghị mà đứng, này tự áo choàng trung tìm hiểu hắc tu ở một cái chớp mắt trong lúc đó hết thấy thu hồi, thân hình hắn treo ở không trung, lẳng không bước ra từng bước, hướng tới Lăng Yên trước mặt chậm rãi đi tới.

Lăng Yên đang muốn tái động, một đạo trong trời nhưng lạnh lùng thanh âm của lại tự áo choàng hạ truyền ra:“Người tốt nhất không cần sẽ cùng yêu giới là địch.”

“Người lấy cái gì theo ta nói lời này?” Lăng Yên chút không chịu thoái nhượng, lạnh lùng nhìn hắn.

Phi Ảnh lại đột nhiên động , hắn tìm hiểu thủ, áo choàng hạ chậm rãi lấy ra một vật nói:“Chỉ bằng nó.”

“Yêu giới mệnh kính, chính là của người tánh mạng, của người tánh mạng ở trong tay ta, người cần như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Nghe thấy Yêu vương lời này, Lăng Yên giống như là nghe được cái gì buồn cười chuyện tình, nàng nhẹ nhàng sắc khụ một tiếng, giờ tay lên lau đi môi bạn máu tươi, tiện đà nhưng không khỏi nở nụ cười.

“Yêu giới mệnh kính nhưng là các người pháp bảo, người lấy yêu giới gì đó uy hiếp ta, người cảm thấy hữu dụng?”

Phi Ảnh thấy nàng này phó bộ dáng, cũng là chút bất vi sở động, chích bình tĩnh nói:“Nhưng này cũng là của người tánh mạng, người chớ để đã quên Hoành Tổ trước khi chết nói qua trong lời nói, người trải qua quá nhiều yêu giới kế hoạch, nếu lúc này còn không chịu thu tay lại, ta ngay cả chỉ dùng để này mệnh kính trả lại người một cái tánh mạng, thì tính sao?”

“Tốt lắm.” Lăng Yên buồn cười nhìn hắn, nàng vừa mới mới thu nạp kia bát phương huyền viêm trong trận sát khí, nay thân thể trạng huống có thể nói là kém đến cực hạn, trong lòng nàng thập phần rõ ràng, này chỉ sợ là nàng tự tam vạn nhiều năm trước kia trận chiến đấu tới nay, chịu quá nặng nhất bị thương. Sau chiến đấu như thế nào tạm thời bất luận, nhưng nàng lại quyết không thể đủ làm cho người ta nhìn ra nửa điểm yếu thế đến.

Nàng khơi mào khoe môi, cười như không cười đánh giá mọi người, như vậy lung lay sắp đổ đứng ở trước trận, liền đã muốn khiến cho yêu giới mọi người nếu không dám lên tiền.

Nàng trong con người mơ hồ sáng lên nhất đám mảnh liệt ánh lửa, lớn tiếng nói:“Dùng ta một cái tánh mạng đổi các người yêu giới vạn năm, cũng không tính rất mệt, người nói thật không?”

“Ta cuộc đời cũng không chịu nhân uy hiếp, người nếu thật muốn tạp gương, liền tạp đi.” Lăng Yên chấp trên đao tiền, mặt mày gian chút không thấy vẻ sợ hãi.

Phi Ảnh hắc trầm hai mắt không được chăm chú vào Lăng Yên trên người của, lúc chợt cười lạnh đứng lên:“Nó mạnh hết đà.”

Hắn nói xong lời này, nhưng lại đột nhiên thu hồi gương, phi thân hướng Lăng Yên đánh tới!

“Muốn đánh bại hiện tại người, ta lại khỏi cần uy hiếp?” Phi Ảnh trong lúc nói chuyện, thân hình đã muốn hóa thành ám ảnh lướt tới Lăng Yên phụ cận, Lăng Yên cử đao đón đỡ, nề hà này đâm tủa tự bốn phương tám hướng mà đến, khó chơi đến cực điểm, trong chớp lát không ngờ trải qua đem của nàng đao thế ngăn trở, tùy theo lại thật chặt vây khốn của nàng hai chân.

Nàng hơi hơi nhíu mi, bàng bạc ma khí từ trong cơ thể nộ trào ra, sinh sôi đem chừng thượng quần quít lấy ngoạn ý đánh văng ra, nhưng tái muốn hành động, lại là thân mình nhoáng lên một cái, máu tươi nhiều điểm lạc tới khâm tiền, nhiễm khai Đóa Đóa hồng mai.

Phi Ảnh động tác không ngừng, thừa cơ ép sát:“Ta bất quá là muốn muốn cho người rõ ràng, ở yêu giới trước mặt, người không có chút phản kháng đường sống, ta nếu muốn người tử, người tùy thời đều có thể tử!”

“Phải không?” Lăng Yên thờ ơ, thì thảo niệm một câu, đột nhiên nâng mâu hướng hắn xem ra.

Này liếc mắt một cái, nhưng lại hàm chứa tựưng trào phúng.

Phi Ảnh ngữ khí có cỗ quái hừ một tiếng, trên người áo choàng đột nhiên không gió mà động, tự kia màu đen áo choàng dưới, đột nhiên lên ra mấy đạo màu đỏ quang nhận, bắn thẳng đến Lăng Yên quanh thân yếu hại!

Lăng Yên đao thế đã hết, lại là suy yếu không chịu nổi, lúc này muốn nhắc lại khởi ma khí chống cự này công kích, lại đã muốn hữu tâm vô lực!

Nàng cắn chặt răng, trong tay Danh Lư dao đột nhiên hóa quang biến mất, một chút mảnh liệt từ mạng tự trong tay nàng ngưng tụ mà ra, mắt thấy chính là lấy mệnh tương bác, nhưng vào lúc này, một đạo quen thuộc tiếng kêu to tự thân sau vang lên. Lăng Yên nghe được thanh âm này, ánh mắt đột nhiên nhu hòa đứng lên, nàng cười như không cười nhìn trước mắt người, trong tay từ mạng đều tiêu tán, còn chưa lại có động tác, liền đã muốn chằng vào mềm mại nhưng vũ trong lúc đó.

Quanh thân tràn ngập huyền nhiên hoa quang phượng hoàng đột nhiên tới, ở một mảnh rối loạn trong lúc đó xông vào chiến đoàn, đúng là liễu lĩnh đem Lăng Yên cấp thác ở tại phía sau lưng thượng, cánh chém ra hoành nhiên thần lực, đánh văng ra chung quanh mấy người, tiếp theo liền hướng phía sau tầng mây bay đi!

“Ngăn lại bọn họ!” Yêu vương con người đen trầm ám, lúc này hướng tới Lăng Yên đám người sở đi phương hướng đuổi theo.

Nhưng mà Lăng Yên một tay ôm chặt lấy bên người phượng hoàng, lại đột nhiên xoay người lại, hướng tới yêu giới mọi người trong nháy mắt nở nụ cười, lập tức, dao khí từ trong tay nàng đột nhiên hạ xuống, bàn phượng hoàng lửa cháy đỏ ập xuống hướng mọi người tạp lạc xuống, chúng yêu né tránh không kịp, trong lúc nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, chờ tái muốn đuổi theo, xa xa lại chỉ còn lại có một cái mờ mịt bóng dáng, tái nan đuổi theo.

.

Lăng Yên tựa vào tiểu Phượng Hoàng trên lưng của, không được ho nhẹ, trên người vật áo đã sớm bị máu tươi nhiễm hồng, đỏ sẫm huyết theo vật áo tích lạc ở phượng hoàng xinh đẹp da lông thượng, Lăng Yên bất giác cười khổ một tiếng, giờ tay lên che kia chỗ, bất đắc dĩ đối dưới thân tiểu Phượng Hoàng nói: “Ta giống như đem người mao dơ .....”

Trầm Ngọc không có đáp lại Lăng Yên lời này, Lăng Yên bản chống đỡ thân mình muốn đứng lên, nhưng này tiểu Phượng Hoàng phía sau lưng thật sự là rất trách, dưới thân phượng hoàng lại quá nhỏ chích, Lăng Yên sợ này lắc lắc lắc lắc phượng hoàng không cẩn thận đem chính mình theo thiên thượng ném xuống, vì thế rõ ràng lại ngã xuống dưới, nằm ở Trầm Ngọc trên người, tươi cười mềm nhẹ, thanh âm cũng nhuần xuống dưới: “Sinh khí sao?”

Trầm Ngọc như trước chưa từng trả lời, thân mình lại đột nhiên trong lúc đó đi xuống nhất khuynh, hai người ở một chỗ không biết tên đỉnh núi rơi xuống đất, Trầm Ngọc thể này mới một lần nữa huyền hồi nhân thân, ngay tại Lăng Yên mũi chân đạp cho mặt đất đồng thời, hỏi đầu cẩn thận đỡ nàng.

Lăng Yên hí mắt cười, đứng vững sau liền muốn buông tay, nhưng kỳ thật mới vừa rồi Phi Ảnh tại kia Thúy Tú sơn trang trên không nói cũng không sai, nàng nay thân thể, vốn là đã muốn là nó mạnh hết đà.

Nàng thân hình mềm mại, ngã ngồi cho, Trầm Ngọc không dự đoán được sẽ là như vậy tình hình, nhưng lại đi theo nàng cùng nhau ngã ngồi xuống dưới, chích mở to đôi lo lắng nhìn nàng.

Lăng Yên nhìn hấn về mặt, muốn mở miệng an ủi hai câu, nê hà vừa vừa mở miệng liền lại là một trận trọng khuy, nàng lưng nhẹ nhàng chiến, một tay che môi, càng nhiều máu tươi liền tự khe hở gian thưa thốt xuống.

Trầm Ngọc thần sắc hoảng sợ nhìn, muốn ra tay giúp nàng, nhưng thần lực bất quá vừa mới thích ra, liền bị Lăng Yên nỗ lực cấp ngăn cản xuống dưới.

“Ta là ma, người là thần..... Khụ khụ, người cho ta thần lực là muốn làm cho ta sớm một chút từ sao?” Nàng khoi mào mắt, một câu nói hữu khí vô lực, lại kêu Trầm Ngọc nếu không nhúc nhích một chút.

Trầm Ngọc ngồi chồm hổm ở Lăng Yên trước người, do dự một lát, lại chung quy không có tái kiên trì, chính là nhẹ nhàng cắn môi, đột nhiên nâng lên thủ đến.

Lăng Yên đang muốn tái cười, đã thấy Trầm Ngọc cúi đầu, đột nhiên hướng nàng cúi người mà đến, động tác mềm nhẹ đã có lực, không tiếng động ôm lấy nàng.

Quen thuộc ôm ấp, quen thuộc hơi thở, này tất cả đều làm cho Lăng Yên nguyên bản buộc chặt tâm thần đột nhiên trong lúc đó lo lắng xuống dưới, nàng nguyên bản cường chống đỡ một hồi đến bây giờ rốt cuộc theo Trầm Ngọc động tác mà sụp đổ, nàng nhẹ nhàng tựa vào Trầm Ngọc đầu vai, đáy mắt ý cười dần dần âm đạm xuống dưới, con người đen trầm đặc tượng là khôn cùng vô tận đêm.

Trầm Ngọc thanh âm khinh thiên, ở Lăng Yên bên tai lâm lâm nói: “Người không có việc gì đúng hay không?”

Lăng Yên không khỏi cười, lần này là thật buồn cười: “Đương nhiên sẽ không.”

Trầm Ngọc tựa đầu chôn ở nàng cần cổ, hơi thở khinh thiên dừng ở trên người nàng, lay động tiếng lòng một chút một chút kích thích, Lăng Yên túm trụ Trầm Ngọc y bào, hơi thở yếu ớt nói: “Làm cho ta nghỉ ngơi trong chốc lát.”

“Ân.” Trầm Ngọc vẫn duy trì như vậy động tác không thay đổi, chỉ làm cho Lăng Yên dựa vào chính mình, mềm nhẹ nói: “Ta cùng người.”

Lăng Yên tái không thể chống cự này một thân mỗi một, hai tròng mắt chậm rãi khép lại, đem ý thức của mình hoàn toàn giao cho hắc ám.

.

Lăng Yên lại tỉnh lại thời điểm, bốn phía đã muốn là một mảnh đen kịt, trong không khí mơ hồ có thủy khí hương vị, nàng nâng mâu nhìn lại, mới phát giác chính mình không biết khi nào đã muốn đến một chỗ sơn động giữa, mà sơn động bên ngoài, đầy sao đầy trời, dĩ nhiên là đêm khuya.

Mà nàng như trước chăm tựa vào Trầm Ngọc trên vai, quen thuộc hơi thở vờn quanh bên cạnh người, kêu nàng có loại chính mình nay còn đang An Nhạc trần trung, hai người như trước giống như thân phận bại lộ phía trước như vậy thân mật vô gian ảo giác.

Nàng chống đỡ thân mình ly khai kia ôm ấp, thế này mới hồi đầu, thấy rõ bên cạnh người Trầm Ngọc bộ dáng.

Trầm Ngọc lúc này đã muốn khôi phục vốn bộ dáng, Lăng Yên ở thần ma giằng co trường hợp gấp qua hần này phó tướng mạo rất nhiều thứ, nhưng không có một lần thấy hần như vậy chật vật quá. Hần lúc này dựa vào ngời ở son động trên thạch bích, y bào lên mặt giáp thượng, đứng rất nhiều lần lộn, thậm chí ngay cả một đầu tóc dài cũng tán loạn thùy tới phía sau, Lăng Yên không biết chính mình hôn mê lúc này, hần cuối cùng phải đi làm cái gì, lại đã xảy ra chút cái gì.

Tựa hồ người nọ ánh mắt vẫn luôn dừng ở Lăng Yên trên người của, Lăng Yên phương vừa mở mắt, Trầm Ngọc liền lập tức phát hiện, hần xanh đen hai tròng mắt thật chặt ngưng ở Lăng Yên trên người, vẻ mặt dù chưa có biến hóa, Lăng Yên lại không biết vì sao theo kia trong đó đọc ra chút khản trương đến.

Nàng thử giật giật thân mình, trong cơ thể sát khí như trước lung tung va chạm, cùng nàng thân mình ma khí lẫn nhau chế ước, trong lòng nàng đã muốn hiểu rõ, lần này nàng mạnh mẽ thay đổi thể chất lại lần nữa hấp thu sát khí, hiện tại này tình huống đã muốn xem như không sai, bất quá kế tiếp, chỉ sợ có rất dài một đoạn thời gian nàng cũng không có thể động thủ lần nữa.

Nàng không có đem này đó tình huống nói cho Trầm Ngọc, chích phục hồi tinh thần lại, thấp giọng nói:“Ta không sao.”

Nàng hiện tại thoát nhìn, trừ bỏ như cũ suy yếu vô lực, xác thực so với chỉ vừa rồi không ngừng học máu bộ dáng tốt hơn.

Trầm Ngọc không nói gì, ánh mắt tìm kiếm lại lo lắng ở trên người nàng bắn khoắn, tựa hồ là ở xác định nàng lời này chân thật tính, Lăng Yên dựa vào thạch bích, tùy ý Trầm Ngọc đánh giá, trong nháy mắt cười nói:“Kỳ thật Thủy Tú son trang bên ngoài có ta Ma giới binh mã, bọn họ nhìn đến ta xảy ra chuyện, khẳng định sẽ đến hỗ trợ, người không tất yếu cứu ta.”

Trầm Ngọc mím môi, nói:“Ta lo lắng.”

“Người nhưng là ở trước mắt bao người cứu đi của ta, sau này tất cả mọi người biết, người Thần tôn theo yêu giới trong tay cứu đi Ma tôn, người nói người làm như vậy, tương lai tái trở lại Thần giới, phải như thế nào cùng chúng tiên công đạo?”

“Ta.....” Trầm Ngọc đang muốn nói sau, lại đột nhiên ở khẩu, thùy mất nói:“Ta đều có biện pháp công đạo.”

Lăng Yên chưa từng có nghĩ đến, này thoát nhìn ngoan ngoan nghe lời Thần tôn, nhưng lại cũng sẽ làm ra chuyện như vậy, nói ra nói như vậy, nàng nhẹ nhàng thờ dài nói:“Tội gì đâu?”

Trầm Ngọc sửa sang lại nỗi lòng, trọng lại đi Lăng Yên xem ra, còn thật sự nói:“Người thật sự không có việc gì?”

Lăng Yên nhìn ra mục đích của hần, tìm cái tư thế thoải mái dựa vào, thế này mới nói:“Người có cái gì nói muốn hỏi liền hỏi đi.”

Trầm Ngọc gật đầu, ngữ khí có chút dồn dập, mở miệng hỏi nói:“Tam vạn nhiều năm trước hải thiên chi cảnh trận chiến ấy, người cũng là như vậy vì cứu người, cho nên mới nhập ma?”

Lăng Yên sớm đoán được hần muốn hỏi vấn đề, này đây chút không có giấu diếm, nàng cũng hiểu được không có giấu diếm tất yếu:“Là.”

Rốt cuộc chiếm được khẳng định đáp án, Trầm Ngọc lại thần sắc phức tạp dừng lại câu chuyện, hần tĩnh tư một lát, trong lòng giãy dụa lại nói:“Nhưng là bọn họ nói người nhập ma sau sát hại Thần giới mọi người, lại là sao lại thế này?”

Lăng Yên nhú mi, cười lạnh nói:“Bọn họ quả nhiên là nói như vậy?”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, hai tròng mắt như trước nhìn chăm chăm Lăng Yên.

Lăng Yên ho nhẹ một tiếng, phục lại nói:“Nhân không phải ta giết, nhưng ta ngay cả là nói bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, ở bọn họ xem ra, sở hữu cùng yêu ma dính dáng gì đó đều là tội ác tày trời, ta lúc trước phá vỡ trận pháp, bỏ Hoành Tổ, vốn tưởng rằng tất cả liền đều đã xong, nhưng là ta như thế nào đều muốn không đến, Hoành Tổ sau khi, ta tự thành Thần giới muốn đuổi giết nhân.”

“Vì cái gì?” Trầm Ngọc không chịu tin tưởng.

Lăng Yên nhìn thẳng Trầm Ngọc, mới vừa rồi như vậy thân cận tình hình không còn sót lại chút gì, nàng châm chọc nói:“Bởi vì ta là ma, ma tính giai ác, ngay cả ta cứu mọi người, nhưng ta cũng đã muốn thành ma. Thần là ma loại, Thần giới là không có khả năng tái tiếp nhận của ta, bọn họ thậm chí còn đang sợ ta, sợ ta lực lượng quá mạnh mẽ, trở thành kế tiếp Yêu vương Hoành Tổ, nhắc lên lớn hơn nữa sóng gió.”

Ngữ thanh một chút, Lăng Yên không đành lòng lại nhìn Trầm Ngọc âm đạm ánh mắt, dùng mở mắt thanh âm hơi nhẹ chút:“Cho nên bọn họ trước hết trừ bỏ ta.”

“Hiện tại người hiểu được sao?” Lăng Yên lạnh giọng nói,“Ta Ma tôn vị trí, lại nói tiếp cũng là bái bọn họ ban tặng.”

Trầm Ngọc chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là loại này tình hình, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sở hữu biết Thần giới, thế nhưng từng phát sinh quá chuyện như vậy, hần kinh ngạc nhìn Lăng Yên, trong lúc nhất thời lại có chút không biết làm sao: “Nhưng là người đã muốn thành ma, vừa rồi phá trận là lúc, trên người lại vì sao sẽ có như vậy thần lực tinh thuần?”

“Ân?” Lăng Yên đề cập nơi này, không khỏi khẽ cười một tiếng, nàng ánh mắt run rẩy, hồi đầu đối Trầm Ngọc nói: “Tam vạn năm trước nhập ma là lúc, ta kỳ thật có điều giữ lại, ta cố ý để lại một chút thần hồn ở trong cơ thể. Chờ tất cả sau khi chấm dứt, ta chỉ muốn lợi dụng kia thần hồn bế quan tu luyện, tiêu tốn trăm năm ngàn năm thời gian, liền có thể trừ tận trong cơ thể ma khí, khôi phục từ trước bộ dáng.”

“Nhưng là Thần giới chưa cho ta lúc này, sau lại bị đuổi giết rất nhiều năm, ta cũng tái không nghĩ tới kia hồi sự, chính là vẫn không có hạ quyết định quyết tâm bỏ qua kia thần hồn.”

Trầm Ngọc nhẹ nhàng túm trụ Lăng Yên ống tay áo, Lăng Yên không có tránh khai, chích cúi đầu nhìn hần đầu ngón tay, lẩm bầm nói: “Như bây giờ cũng tốt, kia thần hồn không có, ta cùng Thần giới liên quan cũng hoàn toàn chặt đứt.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

“Nếu.....”

Đúng lúc này, Trầm Ngọc thanh âm giống như vụ vậy mờ mịt truyền đến, hần nhẹ nhàng nói: “Nếu có thể lại có một lần lựa chọn đâu?”

Lăng Yên lắc đầu: “Không có .”

Trầm Ngọc mục sắc trung ngưng rất nhiều cảm xúc, hần không có lập tức nói thêm gì đi nữa, chích vui đầu thanh âm nặng nề nói: “Thực xin lỗi.”

Lăng Yên trong lúc nhất thời chưa thể hiểu được Trầm Ngọc này ba chữ ý tứ, Trầm Ngọc ngữ thanh một chút, thấp giọng lại nói: “Thần giới chuyện tình, thực xin lỗi.”

“Kia cùng người không quan hệ.” Lăng Yên đem nói một chút, lập tức lại sửa lời nói, “Ta cũng không cần người tới xin lỗi.”

“Thần giới tất cả ta chung quy hội chính mình đòi lại đến, cho nên người cũng không tất như vậy lo lắng cứu ta.” Lăng Yên hơi hơi nhíu mi, vách đá cứng rắn để ở phía sau bối, thật sự không thể nào thoải mái, nàng ho nhẹ một tiếng, đối Trầm Ngọc nói: “Người nên trở về đi tìm Thần giới mọi người giải thích, cả ngày theo ta này ma loại xen lẫn trong cùng nhau, cẩn thận tương lai cũng sẽ nhiễm thượng một thân huyết tinh khí.”

Trầm Ngọc buồn đầu không nói, Lăng Yên nghĩ đến hần chưa làm hạ quyết đoán, liền tiếp theo muốn nói đi xuống, nhưng ngay tại nàng chuẩn bị mở miệng hết sức, Trầm Ngọc lại đột nhiên động tác có chút ngốc lại cẩn thận đánh tới.

Lăng Yên bị bị đâm cho phía sau lưng sinh đau, đang muốn nhíu mày, lại cảm thấy một cổ trong veo quỳnh lộ hơi thờ đập vào mặt mà đến, mềm mại cánh môi nhẹ nhàng khắc ở trên môi của nàng, nàng hơi ngẩn ra chung, chỉ cảm thấy trước mắt nhân động tác ngốc trúc trúc, cũng là một chút một chút nghiêm túc liếm thí, lao lực muốn tiến hành càng sâu nhập tiếp xúc.

Lăng Yên trừng mắt nhìn, cũng là không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Phụng Hoàng.” Lăng Yên nhẹ nhàng túm trụ Trầm Ngọc cổ tay, nàng khí lực thật lớn, Trầm Ngọc không thể không thuận theo lui nửa phần, tình mẫu dùng mang theo thủy quang con người xem nàng.

Lăng Yên trong lòng khẽ nhúc nhích, ánh mắt run rẩy, bên miệng trong lời nói dừng lại đốn, rốt cuộc vẫn là nhẹ giọng nói: “Bên ta mới trong lời nói, là nghiêm túc, dừng nữa tới gần ta. Ta cùng với Thần giới thế bất lưỡng lập, chung có một ngày, ta sẽ làm cho bọn họ nhìn đến bọn họ sai cuối cùng có bao nhiêu hoàn toàn, làm cho bọn họ xem hiểu được, bọn họ sở kiên trì cuối cùng là thể nào ngụy biện.”

“Chúng ta vĩnh viễn sẽ không trở thành một người qua đường, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế, người hiểu chưa?”

Trầm Ngọc không nói gì, cúi đầu đem mặt giấu ở tóc dài trong bóng tối, Lăng Yên thấy không rõ thần sắc hần, lại có thể cảm giác được đến bên cạnh nhân thân tử hơi hơi cứng ngắc, nàng ngoan quyết tâm đến, biết nói đã xuất khẩu, đã muốn đã không có muốn vấn hồi tất yếu.

Một khi đã như vậy, không bằng đem tất cả nói cái hiểu được.

Nàng như vậy nghĩ, vươn tay để ở Trầm Ngọc ngực, đem nhân thôi xa hơn chút.

Lăng Yên nay chịu thương, kỳ thật không có gì khí lực, nhưng như vậy nhẹ nhàng đẩy, lại đem Trầm Ngọc không chút nào cố sức đẩy ra. Cảm giác được trước người nhân rồi đi, quanh thân tựa hồ là đột nhiên lạnh xuống dưới, nàng long long quần áo, thản nhiên nói:“Người mau trở về .”

Trầm Ngọc bị Lăng Yên đẩy ra sau, liền vẫn hạ vùi đầu, Lăng Yên nhìn xem vu tâm không đành lòng, tái muốn tiếp tục thúc giục, kia tựa như đã muốn mất đi tức giận nhân, đột nhiên trong lúc đó lại ngẩng đầu lên đến, gần từng tiếng cúi đầu nói:“Ta không cần.”

“Người từ trước là vì cứu người mới có thể thành ma.” Trầm Ngọc ánh mắt trong trẻo, còn thật sự nhìn Lăng Yên,“Nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy tình, người vẫn như cũ nguyện ý cứu người, người vốn cũng không phải là cái gì tội ác tày trời nhân, vì cái gì phải chính mình nói như vậy không chịu nổi?”

Lăng Yên chưa từng dự đoán được Trầm Ngọc sẽ nói ra loại này nói đến, cũng không từng dự đoán được, lại có một ngày, bị này tiểu Phụng Hoàng giáp mặt nói ra nói như vậy đến.

Những lời này kêu Lăng Yên có chút trở tay không kịp, nàng trầm xuống tâm đến, âm thanh lạnh lùng nói:“Ta xuất thủ cứu nhân, bất quá là vì ở tam giới tranh trung không cho yêu giới chiếm được ưu thế mà thôi.”

“Ân.” Trầm Ngọc không có cùng Lăng Yên tranh cãi cái gì, hần lẳng lẳng đáp một câu, bỗng nhiên bắt được Lăng Yên thủ, học Lăng Yên ngữ khí nói:“Ta đây lưu lại, cũng bất quá là không nghĩ rồi đi người mà thôi.”

Lăng Yên nghe lời này, bất giác lại là ngẩn ra.

Tiểu gia hỏa này tuy rằng không hiểu cái gì lỗi đời, nhưng học này nọ lại cực nhanh, nhưng lại kêu Lăng Yên ứng phó cảm thấy có chút khó giải quyết đứng lên.

Cảm giác được trên tay đối phương truyền tới nóng rực xúc cảm, Lăng Yên gắt gao túm trụ người nọ, trăm ngàn loại cảm xúc lưu chuyển mà qua, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại đem nay tịch gì tịch đều có chút nhớ không rõ ràng. Nàng nghe qua vô số loại cách nói, lại chưa bao giờ nghe qua thể nào một loại làm bạn, có như vậy dễ nghe, như vậy làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Nàng thủy chung là thích Trầm Ngọc , mặc kệ là lúc trước An Nhạc trấn tử quản lý im lặng theo nàng uống rượu Đường Lam, vẫn là hiện tại vì nàng ép buộc cả người chật vật tiểu Phụng Hoàng, nàng thân là Ma tôn bị người ta nói thành là tâm ngoan thủ lạt ý chí sắt đá, nhưng chỉ có một người, nàng bất luận như thế nào cũng đối này ngoan không dưới tâm.

Nhẹ nhàng thở dài, Lăng Yên phản thủ túm trụ người nọ cổ tay, nâng mâu nói:“Hôm nay người không đi, có lẽ ngày mai, hậu thiên, một ngày nào đó ta còn là hội đuổi người đi.”

“Ta đây cũng sẽ bồi cho đến lúc này.” Trầm Ngọc không chịu thỏa hiệp, động tác dùng sức, đột nhiên lại hướng tới, Lăng Yên cúi người mà đến, như mới vừa rồi như vậy bắt đầu cắn nổi lên Lăng Yên cánh môi.

Lăng Yên ngay cả là nổi lòng phức tạp, đến vậy khi cũng không cảm bật cười, nàng một phen chế trụ Trầm Ngọc cằm, ở tình quang yên lặng dưới tình thị đối phương khuôn mặt.

Trầm Ngọc ngũ quan tinh xảo giống như ánh trắng tạo hình hạ mỹ ngọc, hần trong mắt vẫn thấm vào mê muội mộng thủy sắc, không cam lòng lại kiên trì, nhìn xem Lăng Yên tiếng lòng tự dưng run lên.

Nàng rút cuộc thỏa hiệp, chợt nhẹ nhàng nở nụ cười, bất đắc dĩ nói:“Không phải người như vậy thân .”

Trầm Ngọc đang muốn mở miệng hỏi, đã thấy Lăng Yên đột nhiên để sát vào tiến đến, động tác lưu loát đem nàng cầm khơi mào, khuynh thân hôn lên đến.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc người nọ không hề chuẩn bị phòng tuyến, Lăng Yên ôm Trầm Ngọc cổ, thay đổi vị trí, động tác không chút nào mềm nhẹ đem Trầm Ngọc để ở tại trên tường.

Trầm Ngọc như đáng thương hề hề tiểu thú vậy theo này va chạm kêu rên ra tiếng, còn chưa cùng phản ứng, kia hôn thiên miên tùy theo lại tới, Trầm Ngọc hơi thở ngắn ngủi, trúc trắc lại chấp nhất phối hợp Lăng Yên động tác, Lăng Yên gắt gao ôm lấy hần, rút cuộc tự nhỏ vụn xốc xếch trong tiếng hít thở vươn tay, giải khai đối phương đơn bạc vật áo.

Đêm dài lý tình quang vẫn lóe ra, phía chân trời tình mạng xuyên thấu qua đám sương rơi vào son động, lại dừng ở thiên trong hồ loãng vùng nước phía trên, trong son động nhộn nhạo khói như di động mộng vậy quang sắc, thật lâu chưa từng trôi đi.

.

Bởi vì bị thương duyên cớ, vẫn đợi đến bên ngoài dương quang chiếu cái động khẩu phụ cận hòn đá đều hơi hơi nóng lên, Lăng Yên mới rút cuộc tại đây một mảnh điểm dương trung tĩnh lại.

Nàng tỉnh lại sau, lại chưa từng lập tức đứng dậy, chích lẳng lẳng tình mâu hướng son động bên ngoài nhìn, như là lâm vào cái gì thâm trầm nhớ lại giữa.

Trầm Ngọc không có ở trong son động, trên người của nàng cái một tảng thật mỏng ngoại sam, đó là nguyên bản Trầm Ngọc sở mặc ngoại sam.

Nàng đợi hồi lâu, rốt cuộc vẫn là chống đỡ thân mình ngồi dậy, tựa vào bị ánh mặt trời chiếu nóng lên trên thạch bích, nhẹ nhàng lại thở dài một hơi.

Nàng hiện tại có chút ảo não, có chút hối hận.

Đối với chính mình cùng Trầm Ngọc trong lúc đó quan hệ, nàng tái rõ ràng bất quá, liền giống như nàng ngày hôm qua theo như lời bình thường, thần ma tranh đấu sẽ không biến mất, mà bọn họ thân phận của hai người, cũng nhất định bọn họ hội bình khí gặp lại, nàng vốn không hẳn là tái đối hai người trong lúc đó quan hệ có gì mong đợi.

Nhưng ngay cả như thế, nàng lại vẫn đang không thể chủ đạo này tất cả hướng đi, Trầm Ngọc bất quá ngăn ngừa nói mấy câu, nàng nhưng lại liền lập tức quăng mũ cỡi giáp, cái gì cũng không xía vào.

Như vậy tuyệt đối không được.

Lăng Yên âm thầm cắn chặt răng, chợt liền muốn đứng dậy rời đi, nhưng mà nhưng vào lúc này, ánh mặt trời lý thoáng qua một chút bóng dáng, Lăng Yên ngừng đầu hướng thân ảnh kia nhìn lại, liền gặp Trầm Ngọc trong tay đang cầm dùng lá cây bao vây nước trong, rất nhanh đi tới phụ cận.

“A Tĩnh, ngươi tĩnh.” Trầm Ngọc xác nhận thu thập một phen, đem qua lý kia chặt vật bộ dáng rốt cuộc nhìn không thấy, hẳn đem kia thủy phùng đến Lăng Yên trước mặt của, không nói gì, chích hơi hơi loan ánh mắt, mỉm cười nhìn nàng.

Lăng Yên đối Trầm Ngọc quá mức hiểu biết, người này đại khái là làm Thần tôn làm lâu, dưỡng thành hi giận không hiện ra sắc thói quen, trên mặt tổng cộng cũng không thấy được vài cái biểu tình, hẳn cao hứng đứng lên là một cái bộ dáng, mất hứng đứng lên vẫn là cái kia bộ dáng, chỉ có tâm tình vô cùng tốt thời điểm, mới có thể như vậy mân khởi khoe môi, lộ ra như có như không ý cười.

Người này cười lộ lên thật sự là rất đẹp mặt, lúm đồng tiền nhọt nhọt nhường ở môi bạn, gọi người nhìn không được tâm cũng đi theo nhuyển lên. Lăng Yên nhìn chăm chăm Trầm Ngọc tươi cười, đem mới vừa rồi hạ quyết định quyết tâm sau này chậm lại chút, trọng lại ngồi trở lại đến, tự Trầm Ngọc trong tay tiếp nhận thủy nhấp một ngụm, thế này mới rốt cuộc nói: “Ngươi chính là đi làm này?”

“Ân.” Trầm Ngọc nhẹ nhàng lên tiếng, lại nói, “Ngươi uống nữa chút.”

Lăng Yên ở Trầm Ngọc nhìn chăm chú hạ lại nhấp một ngụm, nàng uống có chút không yên lòng, bởi vì trong lòng luôn luôn chút sự tình do dự không chừng. Rốt cuộc, ở uống xong này phùng thủy sau, Lăng Yên cảm thấy định rồi định, lại hỏi: “Chúng ta hiện tại ở nơi nào?”

Trầm Ngọc nghe được lời ấy, chần chờ một lát, lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Lăng Yên: “.....” Nàng suy nghĩ nửa đã quên, người nọ là không tiếp thu lộ.

Nàng trầm mặc một lát, có cảm mà phát nói: “Ngươi có thể tìm được này son động, còn có thể mang nước trở về, xác nhận tìm không ít khí lực đi.” Nàng cuối cùng là muốn hiểu được, đem qua vì cái gì hội nhìn đến Trầm Ngọc một thân chặt vật.

Trầm Ngọc lắc đầu, còn thật sự nói: “Không có.”

Mất thấy Lăng Yên lộ ra hoài nghi vẻ không tin, Trầm Ngọc ngữ thanh một chút, rốt cuộc thừa nhận nói: “Đem qua là tìm chút khí lực, bất quá sáng nay thực dễ dàng.” Hẳn như vậy nói xong, đột nhiên quay đầu lại cười đáp: “Bởi vì có chúng nó hỗ trợ.”

“Chúng nó?” Lăng Yên ngăn ra.

Ngay tại nói chuyện hết sức, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận ục ục cánh thanh âm của, Lăng Yên nâng mâu nhìn lại, liền gặp kia ánh mặt trời hạ đủ loại kiểu dáng chim chóc vượt cánh lưu rú bay tiến vào, thập phần vui sướng vây quanh bọn họ uốn lượn thấp mình.

“..... Ngươi nhưng thật ra giao không ít bằng hữu.” Lăng Yên ho nhẹ một tiếng, thế này mới lần đầu tiên cảm giác được người này tuy rằng tiểu, nhưng rốt cuộc vẫn là cái trăm điều vua, cùng này đầy khắp núi đồi chim chóc liên lạc cảm tình cũng là không phải việc khó gì.

Lăng Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên cảm thấy giả tiểu Phượng Hoàng cũng không có tự mình nghĩ như vậy cần chiếu cố, nàng vì thế mở miệng lại nói: “Ta ở trong này đã muốn gặp người thật lâu, ta nghĩ đi trở về.”

Trầm Ngọc hơi hơi ghé mắt, làm như không rõ Lăng Yên nói “Trở về” Là cái gì ý tứ.

Lăng Yên cảm thấy bốn phía lưu rú chim chóc thật sự là có chút sáo, nàng một tay lấy đứng ở Trầm Ngọc đầu vai chim chóc phiến đi, nghiêm túc thần sắc lại nói: “Ta muốn hỏi Ma giới.”

Xem nhẹ điệu Trầm Ngọc đáy mắt chợt lóe mà qua âm đậm mắt mát, Lăng Yên tiếp tục giải thích nói: “Ngày hôm qua ta trọng thương rồi đi, Ma giới biết sau tất nhiên đại loạn, nếu ta nếu không trở về chủ trì đại cục, chỉ sợ hội sinh ra cái khác sự tình.”

“Ân.” Trầm Ngọc nghe được Lăng Yên lời này, lại chưa từng ngăn trở, hẳn cũng biết Lăng Yên nói được cũng không sai. Vì thế một lát trầm mặc qua đi, Trầm Ngọc thấp giọng nói: “Ta đưa ngươi trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Lúc này đến phiên Lăng Yên giật mình ở: “Người đưa ta đi Ma giới?”

Trầm Ngọc gật đầu: “Người như bây giờ từ ta lo lắng, ta trước đem người bình an đưa đến Ma giới, ta tái rồi đi.” Xuất hồ ý liệu là, Trầm Ngọc lời này nói được thập phần bình tĩnh, tựa hồ là đã sớm liệu đến Lăng Yên hội làm ra như vậy quyết định.

Lăng Yên an tĩnh lại, nàng bắt đầu nhìn trước mắt nhân, thế này mới hiểu được đêm qua lý người này chỉ sợ là trần trọc hồi lâu, mới đưa tất cả suy nghĩ cái hiểu được thấu triệt.

Nàng vì thế đáp: “Tốt lắm, người đưa ta trở về.”

Như Trầm Ngọc theo như lời bình thường, nàng hiện tại trạng huống thật sự không tốt, chỉ là có chút sự tình nàng cũng không không đi quản.

“Người khôi phục thế nào?” Trầm Ngọc tuy là suy nghĩ cẩn thận, nhưng vẫn là lo lắng, cẩn thận hỏi Lăng Yên nói.

Lăng Yên ngồi ở kia chỗ, thử giật giật thân mình, thuận miệng nói: “Hành động là không thành vấn đề, cái khác, chờ chậm rãi khôi phục thì tốt rồi, người cứ việc yên tâm.”

Trầm Ngọc không nói gì, chích đem ánh mắt hơi hơi trầm xuống, đột nhiên tìm hiểu thủ hướng Lăng Yên cổ chỗ đánh tới, Lăng Yên không tránh không tránh, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nâng, một phen chế trụ Trầm Ngọc cổ tay, buồn cười thở dài: “Người này tam chân miêu thân thủ, ta cho dù là ở mộng du cũng có thể đỡ đến.”

Trầm Ngọc tuy là Thần tôn, có được bất phàm thần lực, nhưng nếu không sử dụng kia một thân thần thông, cũng liền cùng cái thư sinh tay trái gà không chặt đường như. Lăng Yên trêu đùa đến: “Người dùng người này thân thủ thử ta, cũng không tránh khỏi quá coi thường ta đi?”

Giật mình không mở miệng, Trầm Ngọc xem ra hơi có chút bị nhục, nhưng không có xem nhẹ Lăng Yên trên người khác thường, hấn lo lắng nói: “Người là không phải không thể dùng ma lực?”

Không dự đoán được hội dễ dàng như vậy bị nhìn ra đến, Lăng Yên thu lại trên mặt ý cười, buông ra Trầm Ngọc thủ nói: “Đúng vậy, bất quá này cũng không vướng bận, thân là Ma tôn ta là đi trở về thống lĩnh đại cục, cũng không phải đấu tranh anh dũng. Huống hồ nay trạng huống cũng là tạm thời, chỉ cần tiếp qua thượng một đoạn thời gian, ta có thể đủ khôi phục.”

Tuy là nói như vậy, nhưng Lăng Yên trong lòng lại thập phần rõ ràng, nàng nói ra những lời này đến, bất quá là vì làm cho Trầm Ngọc yên tâm đưa nàng trở về mà thôi.

Nay tam giới chuyện tình có chút phức tạp, cục diện cũng hỗn loạn không chịu nổi, yêu giới tựa hồ là quyết định chủ ý sẽ đổi nàng ra tay, bọn họ nếu hội đem mệnh kính lấy ra nữa, chính là ở cảnh cáo nàng. Yêu giới giấu tài nhiều năm, không có mười phần nắm chắc tuyệt không hội như vậy vội vã sinh sự, tương lai nàng muốn gặp gỡ phiền toái, chỉ sợ còn có thể càng nhiều.

Nàng hiện tại trạng huống không có cái 10 năm trăm năm không cần tưởng khôi phục, cũng không nếu muốn tái vận dụng một thân ma lực. Nhưng bất luận thế nào, Ma giới chuyện tình nàng tuyệt đối không có khả năng bỏ lại mặc kệ, ngay cả phía trước là núi đao biển lửa, nàng cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Này đó Lăng Yên cũng không tính làm cho Trầm Ngọc biết, lấy hai người nay đối lập lập trường, bọn họ có thể như thế im lặng dài cùng một chỗ, liền đã muốn là khó được, nàng không muốn làm cho Trầm Ngọc vì nàng làm càng nhiều chuyện tình, cũng không cần Trầm Ngọc vì nàng tái làm cái gì.

Đợi đến nàng trở lại Ma giới, đó là bọn họ nên phân biệt lúc.

Hai người đều tự hoài tâm tư, trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì, sau một lúc lâu, Trầm Ngọc mới rút cuộc thấp giọng nói: “Ta đã biết.”

“Àn, chúng ta đây thu thập một chút, ta hiện tại trở về đi.” Lăng Yên nói.

Trầm Ngọc tâm sự thật mạnh nhìn nàng, ở Lăng Yên kiên trì dưới, bọn họ rất nhanh thu thập xong, hướng tới Ma giới mà đi.

Đối với thần ma mà nói, phi hành thuật chính là thập phần thứ đơn giản, muốn đi nơi nào cũng bất quá chính là ngay lập tức chuyển tình mà thôi, hai người trên thực tế cũng không có cái gì hảo thu thập gì đó, tại đây vùng hoang vu dã ngoại, bọn họ đem trên người xốc xếch quần áo sửa sang lại hảo sau, Trầm Ngọc liền mang theo Lăng Yên, lấy tiên thuật đi tới ma cung cửa vào ở ngoài.

Trầm Ngọc thân là Thần tôn, tự nhiên là không thể đủ cùng Lăng Yên một đạo tiến vào ma cung, hấn đứng ở kia cửa vào ngoại, nhưng cũng không có lập tức buông ra Lăng Yên thủ, chích nếu có chút đàm chiêu hỏi:“Trở về về sau, ngươi muốn làm gì tính?”

Lăng Yên vốn định cùng Trầm Ngọc nói lời từ biệt, nhưng nghe gặp những lời này, mới quay đầu, ngửa đầu nhìn Trầm Ngọc, nhướng mày cười đáp:“Như thế nào, ngươi tính muốn thay Thần giới thám thính Ma giới hướng đi?”

Trầm Ngọc lắc đầu, đang muốn giải thích, Lăng Yên lại nói:“Nay tam giới đại loạn toàn nhân yêu giới dựng lên, ngươi trở về cũng nên nhắc nhở đám kia lão gia này một tiếng. Phi Ảnh gần nhất tới nay động tác tuyệt đối không đơn giản, hôm nay hấn đối phó là ta, ngày mai chỉ sợ cũng nên đối phó các ngươi. Ta nhưng thật ra không ngại các ngươi cang đầu lưỡng bại câu thương, nhưng hôm nay chỉ thù, ta tuyệt đối sẽ chính mình hưởng Phi Ảnh đòi lại đền.”

Lăng Yên nói xong lời này, liền nhẹ nhàng nhất tránh, Trầm Ngọc rốt cuộc không tha buông lỏng ra Lăng Yên thủ, chính là vẫn như cũ không có phải rời khỏi ý tứ, hỏi tiếp nói:“Ngươi còn nhớ rõ ngày hôm qua ta hỏi qua của ngươi sao?”

“Nếu có thể lại có một lần lựa chọn đâu?” Trầm Ngọc trong mắt mang theo mỏng manh chờ đợi, còn có một ít nói không rõ nói không rõ ý tứ hàm xúc.

Lăng Yên nghe lời này, lại đột nhiên nở nụ cười.

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi biết không, ta vĩnh viễn cũng không hội tái trở lại Thần giới, đây là theo Thần giới đuổi giết ta bắt đầu liền quyết định chuyển tình, cùng vậy còn dư lại nhất lũ thần hồn không có chút quan hệ.” Nàng nói, thần sắc cũng còn thật sự đứng lên,“Thần ma trong lúc đó, có cái gì phân biệt đâu?”

Bất quá là vì bị quan thượng ác danh mà thôi, nhưng mà đối Lăng Yên làm ra việc này Thần giới, thì như thế nào đảm được với chính nghĩa tên?

Lăng Yên không muốn cùng Trầm Ngọc đàm luận việc này, nàng quay đầu nhìn ma cung cửa vào liếc mắt một cái, thanh âm lại lần nữa nhu hòa xuống dưới:“Ta phải đi.”

Ngay tại nàng nói chuyện hết sức, Ma giới bên trong tựa hồ đã có nhân phát giác bọn họ tung tích, tự ma cung giữa chậm rãi đi ra khỏi một người, hướng tới Lăng Yên cùng Trầm Ngọc hai người mà đến.

“Là thập đại ma tướng trung Tịch Hân.” Lăng Yên đã muốn xa xa nhận ra người nọ.

Trầm Ngọc chưa từng trả lời, tựa hồ không có phải rời khỏi ý tứ, nhưng mà kia chỗ tên kia gọi chỉ Tịch Hân ma tướng cũng đã đi tới trước mặt bọn họ.

“Ma tôn.” Tịch Hân hai mắt buông xuống, đối Lăng Yên cung kính nói:“Ngươi cuối cùng là đã trở lại, tất cả mọi người đang đợi ngươi, xin hãy mau chóng theo ta trở về.”

Lăng Yên khẽ gật đầu, nàng hướng đối Trầm Ngọc nói:“Ngươi mau trở về đi thôi.”

Tịch Hân ngừng đầu, đầu tiên là nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái, theo sau lại đem tầm mắt dừng ở Trầm Ngọc trên người của, làm như có chút nghi hoặc. Trầm Ngọc nghe xong Lăng Yên lời này, tựa hồ vẫn là nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cố kỵ Tịch Hân lúc này, lại khó có thể ở tiếp tục mở miệng.

Lăng Yên không có đợi lát nữa Trầm Ngọc nói ra kế tiếp trong lời nói, đối nàng mà nói, ở trong này dài thời gian càng dài, nàng liền càng luyến tiếc, chỉ bằng sớm đi phân biệt.

Nàng rất nhanh đối Tịch Hân nói:“Chúng ta đi.”

“Là.” Tịch Hân gật đầu, đi theo Lăng Yên bước chân hướng ma cung mà đi, nơi đây cách ma cung còn có một khoảng cách, Lăng Yên hơi hơi nhúm mi, lại chưa nhiều lời, chích bước chân không ngừng đi phía trước mà đi.

Lăng Yên chưa từng thấy là, Trầm Ngọc thủy chung đăi ở tại chỗ, nhìn hai người phương hướng ly khai, chưa từng rời đi từng bước.

.

Tịch Hân nghiêng đi ra địa phương cách ma cung có một khoảng cách, Lăng Yên nay không thể sử dụng kia một thân ma lực, nàng cũng không sót ruột, chích đi bộ hướng ma cung mà đi, một mặt đi, một mặt thuận miệng hỏi Ma giới tình huống bên trong:“Thủy Tú son trang bên kia như thế nào?”

“Ngày ấy Ma tôn phá trận sau cùng yêu giới giao thủ, son trang trung những người khác liền đã muốn thừa cơ ly khai. Sau lại Thần giới nhúng tay, trận này cũng không thể đủ đánh nhau.” Tịch Hân như trước buông xuống mắt, bình tĩnh đáp Lăng Yên vấn đề.

Lăng Yên gật gật đầu, mục sắc cũng là hơi hơi lóe ra, nàng bước chân chưa từng dừng lại, cũng không từng hỏi đầu, chích tiếp theo lại hỏi:“Thanh minh đầu, thương thể hấn trong sao?”

Tịch Hân ngẩn ra, lắc đầu nói:“Thanh minh chưa từng bị thương.”

Lăng Yên nói:“Hắn không bị thương, vì cái gì không đến nơi đây tiếp ta, mà là cho người tiến đến?”

Ma cung giữa, mọi người đều có chính mình sở phụ trách chuyện tình, đại bộ phận mọi người ở bên ngoài làm việc, chỉ có thanh minh một người đi theo Lăng Yên bên cạnh, là làm sao có việc liền chạy trốn nơi đâu, không có việc gì thì điểm phụ trách cùng Lăng Yên quá so chiêu luyện luyện tập, mà lần này Lăng Yên trở về, nghênh đón của nàng vốn cũng là thanh minh, nhưng không biết vì sao đôi vì Tịch Hàn.

Tịch Hàn ngữ thanh không thay đổi, nghe được Lăng Yên vấn đề này sau, rất nhanh đáp:“Thanh minh có khác chuyện quan trọng, bị Ô Dạ kêu đi hỗ trợ.”

“Phải không?” Lăng Yên nhìn đi rồi nửa ngày cũng không có vẻ khoảng cách càng gần ma cung, nhin không được dưới đáy lòng thờ dài một hơi, nàng đang muốn tái đi phía trước, kia phía sau nhân lại đột nhiên dừng bước chân.

Lăng Yên không có hồi đầu, lại có thể cảm giác được đến, phía sau nhân đang dùng phức tạp ánh mắt đánh giá chính mình.

Nàng thế này mới rút cuộc trầm xuống hai tròng mắt, hồi đầu đối người nọ cười đáp:“Là ở điều tra ma cung gian tế chuyện tình sao?”

Run sợ phong thúc đến, Tịch Hàn tựa hồ ở trong gió thân mình cứng đờ, lập tức rút cuộc thông thả mà lại nghiêm túc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lăng Yên.

“Không cần nhìn, ta vừa phá bát phương huyền viêm trận, hiện tại trong cơ thể sát khí cùng ma khí chạm vào nhau, một chốc không thể động thủ.” Nàng thấp giọng nói một câu, chợt lại nói,“Yêu giới lúc trước vây quanh An Nhạc trấn, là vì bọn họ biết An Nhạc trấn trung có một với ta mà nói thấp phần trọng yếu nhân.”

Lăng Yên một mặt mở miệng, một mặt nhìn Tịch Hàn phản ứng, Tịch Hàn ánh mắt gắt gao ngưng ở Lăng Yên trên người của, lại như là giật mình ở bình thường không có phản ứng. Lăng Yên vì thế nói tiếp:“Chuyện này, chỉ có Ma giới nhân biết, rồi sau đó đến ta cũng hỏi qua thanh minh, lúc trước chuyện này, hắn vẫn chưa nói tí m, Ma giới mọi người biết được là ta ở nhân giới có một phạm nhân phu quân. Hiểu rõ nói ta kia phu quân là ở An Nhạc trấn, chỉ có thấp đại ma tướng.”

“Cái kia thời điểm ta chỉ biết, ma tướng giữa ra nội quý.” Lăng Yên hơi hơi nhắm mắt, làm như cực vì không hồn giận, nàng lại lần nữa trợn mắt, ánh mắt hướng Tịch Hàn đề xuống, nàng lúc này rõ ràng tay trái gà không chặt, lại sinh sôi nhìn xem Tịch Hàn biến sắc, nàng lạnh lùng nói:“Sau lại sự tình nhiều lắm, ta cũng không có thể đúng lúc tìm được cơ hội đem này nội quý trao đi ra, mãi cho đến hiện tại.”

“Ta ở Thúy Tú sơn trang xảy ra chuyện, là tất cả mọi người biết đến sự tình.” Lăng Yên nặng nề nhìn Tịch Hàn, gần từng chữ:“Này nội quý nếu thật muốn trừ bỏ ta, tất nhiên sẽ không bỏ qua này ngàn năm một thuở cơ hội. Biết ta sẽ trở về, hắn nhất định hội lựa chọn lúc này thủ, thường ở tất cả mọi người không có phát giác thời điểm, trước tìm được ta.”

“Thật không, Tịch Hàn?” Lăng Yên thấp nhu khinh ngữ vậy gọi ra đối phương tên.

Tịch Hàn mới vừa rồi vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Yên, thẳng đến lúc này, Lăng Yên đưa hắn tên nói ra, hắn mới rút cuộc nhọt nhọt thán ra một hơi đến, cắn răng tự xỉ và gian bài trừ một câu đến:“Người nói đúng vậy.”

“Người đã sớm tại hoài nghi ta.” Ánh đao hiện ra, Tịch Hàn trong tay đoản đao lóe ra hàn mũi nhọn thẳng chỉ Lăng Yên, trên mặt sớm không thấy mới vừa rồi kia phó biết vâng lời bộ dáng “Nhưng là người sao biết là ta?”

Lăng Yên lắc đầu, bình tĩnh nói:“Ta hoài nghi mỗi người.”

Tịch Hàn hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, làm như có chút khó có thể tin:“Người lần này trở về, ai cũng không có thông tri?”

Lăng Yên không nói gì, Tịch Hàn bắt giác nở nụ cười, chính là này ý cười có vẻ có chút không mang:“Cho nên người lần này trở về, vì dẫn nội quý, nhưng người có từng nghĩ tới, nay người, cho dù là tìm ra nội quý, có năng lực như thế nào?”

Không có thông tri bất luận kẻ nào, cũng không có gì phòng bị, Lăng Yên nay thân thủ không ở, tuy là dẫn nội quý, nhưng cũng không thể thắng được người này.

“Không mạo chút hiểm, thì như thế nào có thể đem người dẫn đến?” Lăng Yên trên mặt không hề sợ hãi, nàng khoanh tay mà đứng, nhìn trước mắt Tịch Hàn, âm thanh lạnh lùng nói:“Chính là ta nghĩ không đến, người thế nhưng hội phản bội Ma giới.”

“Người phải như thế nào nói đều hảo, nhưng người đại khái không biết, ta từ vừa mới bắt đầu, thì không phải là cái gì Ma giới người.” Tịch Hàn nói xong lời ấy, liền đã muốn không tính nói thêm gì đi nữa, hắn mục sắc vì hàn, thân hình nhất tưng, nhắm thẳng Lăng Yên mà đi, Lăng Yên vì lui nửa bước, đem tay áo giương lên, Danh Lưu đao lúc này vào tay, cùng Tịch Hàn kia húc đầu một đao kham kham chạm vào nhau, trong khoảng thời gian ngắn, mặt đất bụi đất giai dương, cát đá vẩy ra!

Một đao hạ xuống, Tịch Hàn hơi lui nửa bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lăng Yên, đem nha nhất cắn nói:“Người! Của người công lực!”

“Người nghĩ rằng ta và người hội không hề phòng bị mà đến sao?” Lăng Yên đem đao vung lên, bỏ ra gần đầy bốn phía cát bụi, lừng thững hướng Tịch Hàn mà đến, âm thanh lạnh lùng nói:“Ta nói cái gì, người sẽ tin?”

Tịch Hàn đẩy mắt hiện lên một chút hàn mũi nhọn, hần cần rằng nhìn đối diện Lăng Yên, chưa từng tái động, nhưng cũng chưa từng rời đi, chích đứng thẳng bất động ở chỗ cũ.

Lăng Yên sắc mặt có vẻ khác mới hơi trắng chút, nhưng nàng trước mắt ngạo nghễ sát khí, lại đem này nửa điểm suy yếu đều che giấu ở tại trong đó. Nàng trụ đao cho , hoãn thanh nói:“Như thế nào không tiếp tục động thủ ?”

Này phiên ngữ khí, rõ ràng chính là trong ngày thường cái kia không chỗ nào sợ hãi Ma tôn Lăng Yên.

Tịch Hàn rõ ràng biết Lăng Yên hấp thu kia Thụ Tú son trang sát khí phá trận là thật, trong lúc nhất thời nhưng cũng phân không rõ Lăng Yên cuối cùng thương tổn tới trình độ nào, hần cần rằng đem Lăng Yên nhất cử nhất động xem ở đáy mắt, lặng yên nắm chặt rãnh tay trung chuỗi đao.

Lăng Yên nở nụ cười, này tươi cười xem ra bình thản, lại ẩn chứa hàn run sợ sát ý, nàng chậm rì rì đi phía trước từng bước, trường đao tha cho mặt đất, phát ra “Sàn sạt” tiếng vang:“Người không động thủ, nên đến lượt ta động thủ .”

Nàng như vậy nói xong, lại ngừng bước, chích hướng Tịch Hàn cười như không cười đầu đi liếc mắt một cái.

Nàng ở đó.

Trên thực tế nàng công thể bị hao tổn là thật, không thể động thủ cũng là thực, mới vừa rồi sử xuất kia chiêu ngăn trở thân là ma tướng Tịch Hàn nhất chiêu, dĩ nhiên là hao hết khí lực, nhưng chuyện tới nay, nàng cũng không có thể tái lui, nàng chỉ có thể đem suy yếu che giấu đứng lên, như thế tài năng đủ kinh sợ người này. Trong lòng nàng tái rõ ràng bất quá, Tịch Hàn xưa nay cẩn thận, nếu không có có mười phần nắm chắc, hần quyết định sẽ không ra tay.

Quả nhiên, ngay tại Lăng Yên từng bước tới gần dưới, Tịch Hàn rút cuộc ánh mắt run lên, sau này lui nửa bước.

“Phải đi?” Lăng Yên làm bộ cười, đem đao phong khơi mào,“Nhanh như vậy đã muốn đi ?”

Tịch Hàn cần chặt hàm răng, còn chưa chờ Lăng Yên lại có động tác, liền đột nhiên hướng phía sau mà đi, giống như muốn lập tức rời đi nơi đây.

Lăng Yên trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà liền vào lúc này, chuyện xấu tái sinh, tự vậy không xa xa cây cối bên trong, nhưng lại đột nhiên lại đi ra một người!

“Hần một người đánh không lại, kia hơn nữa ta đâu?”

Người nói chuyện ánh mắt che lấp, một câu liền kêu mới vừa rồi đã muốn tính rời đi Tịch Hàn dừng bước chân.

Người tới không phải Ma giới nhân, mà là yêu giới người, đúng là lúc trước ở An Nhạc trấn trung bắt cóc trấn dân Hồng Dực.

Hồng Dực đi lên tiến đến, yêu lực lúc này thích ra, hần hướng Tịch Hàn hừ nhẹ một tiếng:“Yêu vương sớm biết người một người không đối phó được, cho nên mới phái ta đến hỗ trợ, xem ra quả nhiên như hần sở liệu!” Mở miệng hết sức, thân hình dĩ nhiên hướng Lăng Yên đánh tới!

Tịch Hàn mắt thấy Hồng Dực tiến đến, lúc này cũng thay đổi một bộ vẻ mặt, phối hợp Hồng Dực tả hữu giáp công tới, nhất giả lượng đao nhất giả ra côn, đều là không hề giữ lại chi chiêu, Lăng Yên trong lòng biết tránh cũng không thể tránh, chỉ có một trận chiến, nàng lúc này mạnh mẽ áp □□ nội cuộn cuộn ma khí, dương đao ra tay, nhất chiêu trong lúc đó, thân đao xích quang chói mắt, nhưng lại đem hai người sinh sôi bức lui hơn mười bước!

Mà đồng thời, Lăng Yên quanh thân hắc khí đột nhiên hiện, lại là một ngưng máu tươi sắc ra, dĩ nhiên đứng thẳng không được.

“Nàng quả nhiên là cường chống đỡ !” Hồng Dực cười lạnh một tiếng, cùng Tịch Hàn lẫn nhau liếc nhau, ra tay tái vô cố kỵ, không chút do dự đánh úp về phía Lăng Yên!

Lăng Yên trong lòng cười khỏ, nỗ lực đề đao, thân hình cũng là nhoáng lên một cái, trước mắt cảnh tượng cũng tùy theo dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

Ngay tại mắt đi ý thức tiền cuối cùng một cái chớp mắt, nàng trong thoáng chốc nghe thấy một tiếng thanh u phượng minh, từ xa đến gần hướng nơi này mà đến.

Lập tức nàng hăm ở quen thuộc quỳnh lộ mùi thơm ngát bên trong, cuối cùng rời xa ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Ma Tôn Cùng Thần Tôn Diễn Kịch Hằng Ngày Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

